

சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்குப்

பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு (Thesis)

ஆய்வாளர்

ப. நிவேதிதா

பதிவு எண்: 0282

நெறியாளர்

முனைவர் மு. சுதா

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக் குழுவின் மறுதர மதிப்பீட்டில் ' A ' மதிப்புப் பெற்றது)

காரைக்குடி - 630003

இந்தியா

ஜூலை - 2015

ப.நிவேதிதா,
பதிவு எண்- 0282,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி -630003.

நாள் :

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை”
என்னும் தலைப்பில் தமிழ் முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற
இவ்ஆய்வேடு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும், இவ்ஆய்வேடு
இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும்
உறுதியளிக்கிறேன்.

(ப.நிவேதிதா)

ஆய்வாளர்

உறுதிக்கையொப்பம்

முனைவர் மு.சுதா,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630003.

முனைவர் மு.சுதா,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி -630003.

நாள் :

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை”
என்னும் தலைப்பில் ஆய்வாளர் திருமதி. ப.நிவேதிதா அவர்கள் தமிழ் முனைவர்
(Ph.D) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பெற்ற இந்த ஆய்வு, அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்
தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னிச்சையாகச் செய்யப்
பெற்றது என்றும், இந்த ஆய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும்
அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

(மு.சுதா)

நெறியாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் மேற்கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பளித்த வள்ளல் அழகப்பருக்கும், அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கு என் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் பெருமையடைகிறேன்.

ஆய்வுப்பணிகள் செம்மையாக நடைபெறுவதற்கு பேருதவி செய்து, ஆக்கமும் ஊக்கமும் வழங்கிய தமிழ்த்துறை தலைவர் பேரா. முனைவர் மு.பாண்டி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கு கல்வி கற்க வந்த நாள் முதல் இன்று வரை எனக்கு உற்ற அறிவுரைகள் வழங்கி என் வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்து உயர்வதற்கும், ஆய்விற்கு தேவையான நெறிகாட்டுதல்கள் வழங்கியும், இவ்வாய்வு வெற்றியடைய பலவழிகளில் உற்ற துணையாகவும் இருந்த என் ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் மு.சுதா அவர்களுக்கு என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

முதுகலை மாணவராக வந்த என்னை முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக வளர்ச்சியடையச் செய்து, ஆய்வு தொடர்பான பல்வேறு வினாக்களை எழுப்பி ஆய்வு சிறப்பதற்குத் தேவையான ஆலோசனைகள் வழங்கிய இத்துறையின் பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும் என் இதயங்கனிந்த நன்றிகளை நவில்வதற்கு கடப்பாடுடையேன்.

ஆய்வுக்கான தரவுகள் திரட்டுவதற்கும், நூல்கள் வாங்குவதற்கும், ஆய்வு செம்மையுற அமைவதற்கும் ஊக்கத்தொகை வழங்கிய பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவிற்கு (UGC) என் உளமார்ந்த நன்றிகள்.

எனது வாழ்வு செம்மையடைய தங்களது வாழ்க்கையில் அயரது உழைத்த என் பெற்றோர் திரு. வீ.பழனிச்செல்வம், ப.இராஜேஸ்வரி அவர்களுக்கும், எனது சகோதரன் திரு.ப.விமலாதித்தன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் பல. எனது வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்த என் கணவர் திரு. இரா.முருகன் அவர்களுக்கும், எனது மகள்களாகிய மு.எழில் ஓவியாவிற்கும், மு.நேயா ஸ்ரீக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள். என் அன்பிற்கினிய மாமா, அத்தை, அப்பத்தா, சித்தி, அண்ணி, மச்சான் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகளைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான தரவுகளைத் திரட்டுவதற்குப் பெரிதும் உதவிய நூலகங்களான

1. அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை நூலகம், காரைக்குடி.
2. அழகப்பா பல்கலைக்கழக மைய நூலகம், காரைக்குடி.
3. அழகப்பா பல்கலைக்கழக கார்ப்பரேசன் வங்கி பொது நூலகம், காரைக்குடி.
4. சிவகங்கை மாவட்டக் கிளை நூலகம், காரைக்குடி.
5. கன்னிமாரா பொது நூலகம், சென்னை.
6. சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகம், சென்னை.

முதலான நூலகங்களுக்கு என் நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன்.

பல்கலைக்கழக மானியக்குழு ஊக்கத்தொகை (JRF) ஈராண்டு நிறைவில் (SRF)க்காக நிகழ்த்தப்பெற்ற வாய்மொழித் தேர்வில் என் ஆய்வுப் பணிகளை மதிப்பிட்டு ஆய்வுக்குத் தேவையான கருத்துக்களை வழங்கிய பேராசிரியர் முனைவர் ப.வேல்முருகன் (திருவாரூர் மத்தியப் பல்கலைக்கழகம்) அவர்களுக்கும் என் மனம்நிறைந்த நன்றிகள்.

ஆய்வுக்காலங்களில் தளராத மன உறுதியுடனும், உயரிய நம்பிக்கை உடனும் என்னை ஆய்வு செய்த்துண்டி ஆய்விற்கு தேவையான கருத்துக்களை வழங்கிய முனைவர் பட்ட ஆய்வுலக மாணவர்களாகிய கா.சத்தியமூர்த்தி, சா.மங்களேஸ்வரி, ஆ.அருள்சாமி, க.சித்ரா, மா.பழனிக்குமார், இ.முகமதுஉசேன், ப.கோகுலவர்த்தினி, க.இராஜேந்திரன், ஜெ.வெண்ணிலாதேவி ஆகியோருக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றிகள்.

நன்றிகளுடன்

ப.நிவேதிதா

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்	-	அகத்திணையியல்
அகம்	-	அகநானூறு
இ.ப.த.ம	-	இந்தியப் பல்கலைக்கழக தமிழாசிரியர் மன்றம்
உ.ஆ	-	உரையாசிரியர்
உவமை	-	உவமையியல்
ஐங்	-	ஐங்குறுநூறு
க.ஆ	-	கட்டுரை ஆசிரியர்
கலித்	-	கலித்தொகை
களவு	-	களவியல்
கற்பு	-	கற்பியல்
கழக வெளியீடு	-	திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு
குறிஞ்	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
திருக்	-	திருக்குறள்
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நற்	-	நற்றிணை
ப	-	பக்கம்

ப.ஆ	-	பதிப்பாசிரியர்
பக்	-	பக்கங்கள்
பரி	-	பரிபாடல்
பா	-	பாடல்
பாட	-	பாடலடி
புறம்	-	புறநானூறு
பெயர்	-	பெயரியல்
பொருள்	-	பொருளதிகாரம்
பொருளி	-	பொருளியல்
ம.ப	-	மறுபதிப்பு
மேலது	-	மேலே குறிப்பிட்டது

உள்ளுறை

இயல்கள்	தலைப்புகள்	பக்கங்கள்
	முன்னுரை	1 - 7
ஒன்று	தொல்காப்பியத்தில் தோழி	8 - 54
இரண்டு	குறிஞ்சியில் தோழி கூற்று உவமைகள்	55 - 110
மூன்று	முல்லைமயில் தோழி கூற்று உவமைகள்	111 - 139
நான்கு	மருதத்தில் தோழி கூற்று உவமைகள்	140 - 171
ஐந்து	நெய்தலில் தோழி கூற்று உவமைகள்	172 - 207
ஆறு	பாலையில் தோழி கூற்று உவமைகள்	208 - 247
	முடிவுரை	248 - 255
	துணைநூற்பட்டியல்	I - XVI
	பின்னிணைப்புகள்	XVII - XLIV
	அட்டவணைகள்	

சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கான உவமைப்பயன்பாட்டு வரையறை

உலகின் தொன்மையான மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று. இம்மொழியுள் சங்க இலக்கியங்கள் முதன்மைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. தமிழ்மொழியின் இலக்கிய வளத்திற்கு இவை சான்றாய் அமைந்துள்ளன. காலத்தை வென்று வாழும் இச்சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மக்களின் அகம் மற்றும் புற வாழ்க்கை முறைகளை அறிய உற்றத்துணை செய்கின்றன. அகப்பொருளில் தலைமக்களின் காதல் வாழ்வு பேசப்படுகிறது. எனவே அகத்திணை உலகின் தலைமை மாந்தர்களாகத் தலைவனும், தலைவியும் காணப்படுகிறார்கள். இவர்களுடன் உறவு உடையவர்களாகவும், தொடர்பு உடையவர்களாகவும் நற்றாய், தந்தை, செவிலி, தோழி, பாங்கன், அறிவர், கண்டோர், பரத்தை, விறலி, பாணன் போன்றோர் விளங்குகின்றனர். இவர்கள் அனைவருள்ளும் தலைமக்களின் வாழ்வில் பெரும் பங்கெடுத்துத் துணைபுரிபவள் தோழியாவாள். தன் சொந்திறனால் தலைமக்களின் வாழ்விற்கு நன்மை சேர்க்கும் இவள் தன்னலம் சிறிதுமின்றி தலைமக்களின் நலனே தன் நலனாக கொண்டு அவர்களின் வாழ்வை நல்வழிப்படுத்தும் பெரும் பணியைச் செய்பவளாக விளங்குகிறாள். எனவே சங்க இலக்கியங்களில் இவளது கூற்றில் அமைந்த பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன. இத்தகுத் தோழி குறித்துத் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் எனும் ஆறு இயல்களில் விளக்கியுள்ளார். இவற்றுள் உவமையியலில் கிழவன், கிழவி, தோழி, ஆகியோர்களுக்கான உவமைப் பொருள்கள் குறித்த வரையறையினைப் பதிவு செய்துள்ளார். இதில் தோழிக்குரிய உவமைப் பொருளாக அவள் தான் வாழும் நிலத்துள்ளனவன்றிப் பிற நிலத்துள்ளனவற்றை உவமையாகக் கூறப்பெறாள் எனும் செய்தியினை வரையறுத்து உணர்த்தியுள்ளார். தொல்காப்பியர் உணர்த்தியுள்ள இவ்வரையறையின் துணையுடன் சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களை ஆராய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

'சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கான உவமைப்பயன்பாட்டு வரையறை' என்பது ஆய்வுக்குரியத் தலைப்பாகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்கப்பாக்கள் பல்வேறு புலவர்களால் பல்வேறு காலத்தில் இயற்றப்பட்டன. இப்பாக்கள் அனைத்தும் பலரால் தொகுக்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்டன.

தொகுக்கப்பட்ட இப்பாக்களை ஆராய்ந்து நோக்குகையில் இரண்டு செய்திகள் புலப்படுகின்றன. ஒன்று இப்பாக்கள் பல்வேறு காலத்தில் எழுதப்பட்டாலும் ஓர் இலக்கண வரையறைக்குட்பட்டு எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது தொகுக்கப்பட்ட பாக்கள் ஓர் இலக்கண வரையறைக்குட்பட்டுப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதாகும். இந்த இரண்டு கருத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு சங்க அக இலக்கியங்களில் அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள உவமைகளை மட்டும் எடுத்து ஆராய்வது நோக்கமாகிறது. சங்ககாலத்திற்கு முந்தைய காலகட்ட இலக்கணமாகக் கருதப்படும் தொல்காப்பியத்தில் கூறியுள்ள வரையறைகளின்படி இப்பாக்கள் ஒன்று எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது பகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் தொல்காப்பியர் வரையறுத்துள்ள இலக்கண மெய்மைகளின் அடியொற்றிச் சங்கஇலக்கியங்களைக் காணஇடமுண்டு. அக இலக்கணத்தையும் புற இலக்கணத்தையும் உள்ளடக்கியுள்ள தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் உவமை பற்றியும் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. இதில் உவமை கூறுவார் குறித்தும், அவர்கள் உவமைப் பொருள்களைக் கூறுமிடம் குறித்தும் தொல்காப்பியர் விவரித்துள்ளார். இவர் தோழிக்குரிய உவமை குறித்துக் கூறுகையில் “தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது” [தொல்: பொருள்: 298] எனும் கோட்பாட்டினை வரையறை செய்துள்ளார். இதன் அடிப்படையில் சங்ககாலத் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் காணப்படுகிறதா என ஆராய்வது ஆய்வு நோக்கமாகிறது.

கருதுகோள்

பழந்தமிழ் இலக்கியமான சங்க இலக்கியம் கூற்று மரபினில் அமைந்த இலக்கியமாகும். அக இலக்கியங்களில் சிறப்பிடம் பெறுவது மாந்தர்களின் கூற்றுக்களாகும். இதில் தோழி கூற்று உவமைகள் குறித்து தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள நூற்பாக்களின் அடிப்படையிலேயே சங்க அகப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன என்பது கருதுகோளாகக் கொள்ளப்பட்டது. இக்கருதுகோளின் படியே பழந்தமிழ் இலக்கியத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படும் உவமைகள் உள்ளன எனக் கண்டறிந்து நிறுவப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணப்படும் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

முன் ஆய்வுகள்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் வழி தோழி கூற்று உவமைகளை ஆராயும் இவ்வாய்விற்கு “சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்” (1973) எனும் தலைப்பினில் இரா.சீனிவாசன், “அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி” (1979) எனும் தலைப்பில் ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், “சங்க இலக்கிய உவமைகள்” (1986) எனும் தலைப்பில் அர.சிங்கார வடிவேலன், “சங்க இலக்கியத்தில் தோழி” (1986) எனும் தலைப்பில் சரளா ராசகோபாலன், “பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை” (ம.ப 2011) எனும் தலைப்பில் மு. வரதராசனார், “புதுக்கவிதையில் உவமைகள்” (2012) எனும் தலைப்பில் செ.ரவிசங்கர் ஆகியோர்களின் ஆய்வுகள் ஆய்வு முன்னோடிகள் ஆகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

தோழி எனும் அகமாந்தர் குறித்து இலக்கணங்கள், இலக்கியங்கள், அகராதிகள், நிகண்டுகள், திறனாய்வாளர்களின் கருத்துக்கள் போன்றவற்றை விளக்கி வரைய விளக்கவியல் அணுகுமுறை ஆளப்படுகிறது. தோழி கூற்று உவமைகளைப் பகுத்து ஆராயுமிடத்துப் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. தொல்காப்பியரின் உவமைக் கோட்பாட்டினைச் சங்கத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் ஒப்பீட்டு ஆராயப்படும் அளவில் ஒப்பீட்டு அணுகு முறை செய்யப்படுகிறது.

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு எனும் சங்க இலக்கியப் பகுப்பிலுள்ள அகத்திணைப் பாடல்கள் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைந்துள்ளன.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

தொல்காப்பியம் முதலான அகப்பொருள் இலக்கணங்களைக் குறிக்கும் இலக்கண நூல்கள், இலக்கண உரைகள், சங்க இலக்கிய உரைகள், திறனாய்வு நூல்கள், கலைக் களஞ்சியங்கள், அகராதிகள், நிகண்டுகள், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், இதழ்கள் போன்றவைத் துணைமைச் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இயல் பகுப்புகள்

‘சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கான உவமைப்பயன்பாட்டு வரையறை’ எனும் தலைப்பினில் மேற்கொள்ளப் பெறும் இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை

நீங்கலாக ஆறு இயல்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. அவையாவன,

1. தொல்காப்பியத்தில் தோழி
2. குறிஞ்சியில் தோழி கூற்று உவமைகள்
3. முல்லையில் தோழி கூற்று உவமைகள்
4. மருதத்தில் தோழி கூற்று உவமைகள்
5. நெய்தலில் தோழி கூற்று உவமைகள்
6. பாலையில் தோழி கூற்று உவமைகள்

என்பனவாகும்.

இயல் விளக்கங்கள்

முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, முன் ஆய்வுகள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள், துணைமைச் சான்றாதாரங்கள், இயல் பகுப்புகள், இயல் விளக்கங்கள் ஆகியன விளக்கப்படுகின்றன.

‘தொல்காப்பியத்தில் தோழி’ என்பது முதலியலாகும். இதில் தோழியானவள் செவிலியின் மகள் என எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தோழிக்கும், தலைவிக்கும் இடையே உள்ள இணைபிரியா நட்புக் குறித்து தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பொருளைச் சுட்டப் பல சொற்கள் வழங்கும் முறை தமிழ் மொழியில் உண்டு. அவ்வகையில் தோழி என்ற சொல்லுக்கு இணையாக இகுளை, பாங்கி, சிலதி, இணைவி, துணைவி, சேடி, சகி, சினேகிதி, நண்பி போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமைக் குறித்து விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. தோழி என்ற சொல்லைத் தொல்காப்பியர் 26 இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். தோழியின் கூற்றாக 75 கூற்றுகளைக் கூறியுள்ளார். இக்கூற்றுகள் களவு நெறியில் 32 கிளவிகளையும், கற்பு நெறியில் 20 கிளவிகளையும், இன்ன பிற இடங்களில் 33 கிளவிகளையும் கொண்டமைந்துள்ளமைப் பற்றி விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவியின் களவு வாழ்வில் மதியுடம்படுதல், குறியிடங்கள் அமைத்தல், குறியிடம் பெயர்த்தல், சேட்படுத்துதல், வரைவு கடாதல், ஆற்றுவித்தல், அலர் கூறுதல், அறத்தொடு நின்றல், வரைவு மலிவு, உடன் போக்கு என்ற நிலைகளில் தோழி உதவுவது குறித்து வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. கற்பு நெறியில் தலைவனைத் தெருட்டுதல், தலைவியை அறிவுறுத்தல், புலவி தீர்த்தல், செலவழுங்குவித்தல், பெரியோர் ஒழுக்கம் கூறல் போன்ற நிலைகளில் செயல்படும் தோழியின்

செயல்திறன்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அகமாந்தரானத் தோழி கூறும் உவமைகள் குறித்துத் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள கோட்பாடுகள் பற்றியும் பகுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘குறிஞ்சியில் தோழி கூற்று உவமைகள்’ என்பது இரண்டாமியலாகும். மலையையும், மலை சார்ந்த இடத்தையும் குறிஞ்சி என்பர். குறிஞ்சி நில மலை வளமும், மலையின் கண் அழகுற ஓடி வரும் அருவியும், குளிர்ந்த கூதிர் காலச் சூழலும் ‘புணர்தல்’ எனும் உரிப்பொருளுக்கு உற்றத்துணை செய்கின்றன. எனவே தலைமக்கள் களவு வாழ்வு மேற்கொள்வது இந்நிலத்திலாகும். இவர்களது களவு வாழ்வில் பெரும் பங்கெடுத்துச் செயல்படுபவள் தோழியாவள். இதன் பொருட்டே குறிஞ்சியில் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 287. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 245 ஆகும். குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ள தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 237 ஆக உள்ளது. தோழி நிலம் பெயர்ந்துரைத்துள்ளதாக 8 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் குறிஞ்சியில் நெய்தல் மயங்குவதாக 7 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக ஒரு பாடலும் காணக்கிடைக்கின்றன. குறிஞ்சித்திணை சார்ந்த உவமைகள் அமைந்த பாடல்கள் குறித்தும், திணை மயக்கப்பாடல்கள் குறித்தும், இம்மயக்கத்திற்கானக் காரணங்கள் குறித்தும் இவ்வியலில் விளக்கி உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘முல்லையில் தோழி கூற்று உவமைகள்’ என்பது மூன்றாமியலாகும். திணை எனும் சொல் நிலம், கருப்பொருள், ஒழுக்கம், என்ற மூன்றையும் குறிக்கும். அவ்வகையில் முல்லைத்திணை எனும் போது முல்லை நிலமான காடு மற்றும் காடு சார்ந்த இடத்தினையும், முல்லைக்குரியக் கருப்பொருள்களான ஆயர், முயல், ஏறு, கொன்றை மலர், முல்லை மலர், காட்டாறு, கானங்கோழி, சேரி, படி, முல்லை யாழ் போன்றவைகளையும், இருத்தல் ஒழுக்கத்தையும் குறிக்கும். இத்தகு முதல், உரி, கருப்பொருட்களை முல்லை நிலச் சூழலில் வளர்ந்தத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் உவமைகளாகக் காணமுடிகின்றன. இதன்வழி இந்நிலத்துள் நன்கு பயிற்சி பெற்றுள்ளவளாகத் தோழி விளங்கியுள்ளமைப் புலப்படுகிறது. 59 சங்க இலக்கியப் பாக்கள் முல்லைத் திணையுள் தோழியின் கூற்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமை அமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 39 ஆகும். இவற்றுள் முல்லைத்திணை சார்ந்த உவமைகளைத் தோழி கையாண்டுள்ளதாக 35 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. பிறதிணைகள் மயங்குவதாக 4 பாடல்கள் உள்ளன. இவை முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 3 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக 1

பாடலும் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை குறித்து இவ்வியலில் பகுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘மருதத்தில் தோழி கூற்று உவமைகள்’ என்பது நான்காம் இயலாகும். பண்டைய மக்கள் நிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே தங்களது வாழ்க்கையைக் கட்டமைத்துள்ளனர். ஒவ்வொரு நிலமும் தனக்கென தனித் தன்மைகளையும், வேறுபட்டப் பருவச் சூழல்களையும் கொண்டவை. இச்சூழலில் குறிப்பிட்டத் தாவரங்களும், பறவைகளும், விலங்குகளும், வளர்வதற்கும், வாழ்வதற்கும் வாய்ப்பாக அமைகின்றன என்ற வகையில் மருதநிலத்திற்கெனத் தனித்தன்மைகள் உண்டு. வயலும், வயல் சார்ந்த பகுதியும் மருதமாகும். ஊடல் இத்திணைக்குரிய உரிப்பொருளாகும். இந்திரன், எருமை, அன்னம், தாமரை, உழவர், உழத்தியர், மருது போன்றவை இதற்குரியக் கருப்பொருட்களாக உள்ளன. இந்நிலத்தைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்டத் தோழியானவள் இப்பின்னணியைத் தனது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளாள். இத்திணையில் அமைந்துள்ள தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 92 ஆக உள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 88 ஆகும். மருதத்திணைக்குரிய முதல், கருப்பொருட்களை உவமைகளாக கொண்டமைந்த பாடல்கள் 82 எனவும், பிற திணைகளுக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் உவமைகளாக இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 6 எனவும் காணப்படுகின்றன. இதனுள் 4 பாடல்கள் மருதத்துள் குறிஞ்சியாகவும், 1 பாடல் மருதத்துள் நெய்தலாகவும், 1 பாடல் மருதத்துள் பாலையாகவும் விரவி அமையப்பெற்றுள்ளன. இதனை விரிவாகப் பகுத்து விளக்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

‘நெய்தலில் தோழி கூற்று உவமைகள்’ என்பது ஐந்தாமியலாகும். நெய்தல் திணைக்குரிய உரிப்பொருள் இரங்கலாகும். இவ்விரங்கலைப் பாடுமிடத்து நெய்தலின் மணற் பரப்பும், அப்பரப்புச் சார்ந்தப் பின்புலமும் பாடல் பொருளாகக் கொள்ளப்படும். இரங்கல் உணர்வை நெய்தலின் முதல் பொருளான ஏற்பாடும், கருப்பொருள்களான சுறா, புன்னை, கடற்காக்கை, நெய்தல் மலர், கடல் நீர், நுளையர், வருணன், செவ்வழிப் பண் முதலியவையும் மிகைப்படுத்துகின்றன. நெய்தல் உரிப் பொருளைப் பாடும் தோழியின் பாடல்களிலும் இப்பின்னணிச் சூழல்கள் இடம் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இத்திணையில் இடம் பெற்றுள்ள தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 172 ஆகும். இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்கள் 148 ஆகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வுவமைப் பாடல்களில் 146 பாடல்கள் நெய்தல் திணை சார்ந்தவைகளாக உள்ளன. 2

பாடல்கள் மட்டுமே திணை மயக்கமாக அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை நெய்தலுள் குறிஞ்சி எனவும், நெய்தலுள் பாலை எனவும் மயங்குகின்றன. நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமையப்பெற்றுள்ள தோழி கூற்று பாடல்களில் மிகுதியானவற்றில் தோழி தன் நிலம் சார்ந்தனவற்றையே உவமைகளாக கையாண்டுள்ளதைச் சங்கப் பாக்களின் துணை கொண்டு அறிய முடிகின்றது. இதனை எடுத்தியம்புவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

‘பாலையில் தோழிகூற்று உவமைகள்’ என்பது ஆறாமியலாகும். குறிஞ்சியும், முல்லையும் வேனிற்காலத்துத் தன் இயல்பு திரிதலால் உண்டாகும் நிலப்பகுதியே பாலையாகும். இளவேனில் மற்றும் முதுவேனில்களின் வெம்மை மிகுதியால் தாவரங்கள் உலர்ந்தும், விலங்குகளும், பறவைகளும் வலியிழந்தும் காட்சி அளிக்கும். கதிரவனின் சுடர்கள் பரந்து விரியக்கூடிய பொழுதாகிய நண்பகல் இத்திணைக்குரிய சிறுபொழுதாகும். நிழலும், நீருமின்றி வாடிய நிலவழியில் உடன்போக்கில் தலைமக்களும், பொருள் தேடத் தலைவனும் செல்வர். இந்நிலத்துள் வாழும் கள்வர் இவ்வழிப்போக்கர்களுக்கு அச்சத்தைத் தரக் கூடியவர்கள். பாலையானது இத்தகுக் கொடுமை நிறைந்ததாகும். இப்பாலைத் திணையில் அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 182. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டவைகளாக 162 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. பாலைத் திணைக்குரியப் பின்னணிகளை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்தத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 156. திணைமயங்கி அமையப்பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 6 ஆக உள்ளன. இவற்றுள் 5 பாடல்கள் பாலையுள் நெய்தல் மயங்குவதாகவும், 1 பாடல் பாலையுள் மருதம் மயங்குவதாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை குறித்து இவ்வியலில் விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட நூல்கள் துணை நூற்பட்டியலாக இணைக்கப்பெற்றுள்ளன. மேலும் ஆய்வு தொடர்பான தகவல்கள், அட்டவணைகள் பின்னிணைப்புகளாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 1

தொல்காப்பியத்தில் தோழி

தமிழில் கிடைக்கப் பெறும் முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும். எழுத்திற்கும், சொல்லிற்கும் இலக்கணம் வகுத்தத் தொல்காப்பியர் பொருள் இலக்கணத்தில் வாழ்வியற் கூறுகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். இவ்வாழ்வியற் கூறுகள் அகம், புறம் எனும் இரு பிரிவுகளை உள்ளடக்கியுள்ளன. அகமானது களவு, கற்பு எனும் கைகோள்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. இவ்விரு கைகோள்களிலும் தலைமை மாந்தர்களாகத் திகழ்பவர்கள் தலைவனும், தலைவியுமாவர். இவர்கள் தலைமக்கள் என அழைக்கப்படுகிறார்கள். இத்தலைமக்களுடன் நெருங்கியத் தொடர்பு கொண்டவளாகத் தோழி காணப்படுகிறாள். இவள் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் உளக்குறிப்பை ஆராய்ந்து செயல்படுவளாக உள்ளாள். தலைமக்களின் வாழ்வில் பெரும் பங்கெடுத்து துணைபுரியும் தோழி அவர்களின் அகவாழ்வினைச் செப்பம் செய்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தும் பெரும் பணியைச் செய்பவளாகவும் விளங்குகிறாள். எனவே சங்க அக இலக்கியங்களில் இவள் தனியிடம் பெற்றுத் திகழ்கிறாள். இத்தகுத் தோழி குறித்துத் தொல்காப்பியர் தமது பொருளதிகாரத்தில் பல்வேறு இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். இப்பதிவுகளை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுள்ளியல் எனும் ஆறு இயல்களில் காணமுடிகிறது. இவை குறித்தும், தோழிக்கான உவமை வரையறைகள் குறித்தும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளக் கோட்பாடுகளை விரித்து எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

தோழியின் அறிமுகம்

தலைவியின் நிழல் போன்று அவளுடன் எப்போதும் இணைந்து இருக்கக் கூடியவள் தோழியாவாள். எனவே தலைவியை எஞ்ஞான்றும் பாதுகாக்கும் கருவியாகச் செயல்படுகிறாள். தலைவன், தலைவி, நற்றாய், செவிலி, பரத்தை, பாணன் போன்றோர்களுக்கு அமைவனவற்றை அறிவுறித்தி தலைமக்களின் வாழ்க்கையை வளம் பெறச்செய்யக் கூடியவளாகவும் இவள் விளங்குகிறாள். தன் அறிவின் திறத்தைப் பிறர் அறியாதொழுகும் அடக்கமும், ஆராய்ந்தறியும் அறிவுணர்ச்சியும், செய்யத்தகுவன அறிந்து கூறுதலுமாகிய பெண்மைக்குரியக் குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே வாய்க்கப்பட்டவளாகவும் இவள் காணப்படுகிறாள். இத்தகு சிறப்புக்கள் வாய்ந்த தோழியை உயிர்த்தோழி எனக் குறிப்பர்.

தோழமைப் பண்பின் பெண் வடிவமே தோழியாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. தலைவிக்குத் தோழியர் பலர் இருப்பினும் இன்றியமையாதத் தோழி ஒருத்தி உண்டு. அவளே உயிர்த் தோழியாக விளங்கக்கூடியவள். கண்ணகிக்குத் தேவந்தியும், மாதவிக்கு வயந்தமாலையும், மணிமேகலைக்கு சுதமதியும் தோழிகளாக இருந்தமையைக் காப்பிய இலக்கியங்களின்வழி அறியமுடிகின்றது. எனவே பல்வேறு காலக்கட்டத்திலும் தோழியின் பங்களிப்புக்கள் போற்றத்தக்கனதாகவே உள்ளன. “நட்பிற்கு நல்லிணக்கணமாகத் திகழ்பவள் தோழி. தன்னைப் பற்றியோ தன் விருப்பு வெறுப்புகளைப் பற்றியோ அவள் எடுத்துரைப்பதில்லை. எண்ணத்தாலும், சொல்லாலும், செயலாலும் தலைவியின் நல்வாழ்வுக்கெனவே அவள் தொண்டாற்றுவாள். தோழியும் தலைவியை ஒத்த வயதினள் என்பதை அறியும் போது அவள் உள்ளத்தின் முதிர்ச்சி நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. அவள் உள்ளத்தின் உயர்ச்சி நம் உள்ளத்தைக் கவர்கிறது. ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் போது தோழியின் உயர் பண்புகள் நம் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன.”¹ எனத் தோழியின் சிறப்பு குறித்து கூறுவர்.

தொல்காப்பியத்தில் தோழி எனும் சொல்லாட்சி

தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுள்ளியல் எனும் ஆறு இயல்களில் 26 இடங்களில் தோழி எனும் சொல்லினைப் பதிவு செய்துள்ளார். 1. தோழி தேஎத்துங் (தொல்: பொருள்: 39) 2. தோழி மேன (தொல்: பொருள்: 42) 3. தோழியைக் / 4. பகுதியும் தோழி / 5. கூறலும் தோழி (தொல்: பொருள்: 99) 6. தோழி செப்பிய (தொல்: பொருள்: 105) 7. சிதைந்தவழித் தோழிக்கு / 8. கையறு தோழி (தொல்: பொருள்: 109) 9. உரையெனத் தோழிக்கு (தொல்: பொருள்: 110) 10. சிறப்பின் தோழி (தொல்: பொருள்: 112) 11. தோழியொடு (தொல்: பொருள்: 113) 12. தோழியின் (தொல்: பொருள்: 119) 13. தோழி தானே (தொல்: பொருள்: 123) 14. துண்டெனத் தோழி (தொல்: பொருள்: 144) 15. தோழிக் கண்ணும் (தொல்: பொருள்: 144) 16. தோழிக் குரியவை (தொல்: பொருள்: 145) 17. தோழியுள் (தொல்: பொருள்: 147) 18. தோழிக் குரிய (தொல்: பொருள்: 148) 19. தோழிக் குரிய (தொல்: பொருள்: 155) 20. தோழி தாயே (தொல்: பொருள்: 191) 21. தோழி என்ப (தொல்: பொருள்: 203) 22. கிழவனைத் தோழி (தொல்: பொருள்: 233) 23. தோழிகண் (தொல்: பொருள்: 235) 24. தோழிக் காயின் (தொல்: பொருள்: 298) 25. தோழியுஞ் செவிலியும் (தொல்: பொருள்: 304) 26. பாங்கன் தோழி (தொல்: பொருள்: 490) என்பவை அவ்விடங்களாகும்.

தோழியின் தாய்

அகிலக்கணங்களிலும், அகிலக்கியங்களிலும் தாய் என்ற நிலையில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவள் செவிலியாவாள். “அறிதற்கரிய மறைப்பொருள்கள் யாவையும் கூறும் கடப்பாடுடையவளாதலின் தாய் எனப்படுவள் செவிலியே” ² எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இவர் செவிலிக்குரியக் கடமைகளை

“கழிவினும் நிகழ்வினும் எதிர்வினும் வழிகொள

நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்

செவிலிக் குரிய ஆகும் என்ப” ³

என்னும் நூற்பாவில் பட்டியலிட்டுள்ளார். இதற்கு “இறந்த காலத்தினும் நிகழ் காலத்தினும் எதிர் காலத்தினும் தன்குலத்திலுள்ளார் வழி கொள்ளுமாறு நல்லவை கூறுதலும் அல்லவை கடிதலுஞ் செவிலிக்குரிய” ⁴ என உரை எழுதுவர். தலைவிக்கும், தோழிக்கும் தீயவைகளையும், நல்லவைகளையும் எடுத்துக் கூறி வளர்த்தவள் செவிலியாவாள். தலைவியின் இளம்வயதில் அவளது உடலைப் பேணியும் பருவவயதினில் அவளது உள்ளத்தைப் போற்றியும் காத்தவளாக இவள் விளங்குகிறாள். தலைவியைச் சிறப்புற வளர்த்த செவிலித் தாயே, தோழியின் நற்றாயாவாள்.

“தோழி தானே செவிலி மகளே” ⁵

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா இதனை உணர்த்தும். இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணரோ “பயின்றா ரெல்லாருந் தோழியராகார். அருமறைக் கிளக்கப் படுதலான் உடன் முலையுண்டு வளர்ந்த செவிலி மகளே தோழி எனப்படுவாள்” ⁶ என்கிறார். எனவே தோழியும், தலைவியும் ஒத்த வயதுடையவர்கள் என்பதும், இவர்கள் இருவரும் சிறு வயது முதலே ஒன்றாக வளர்ந்தவர்கள் என்பதும் புலனாகின்றது.

செவிலியும், நற்றாயும்

தோழியின் தாயாகிய செவிலியும், தலைவியின் தாயாகிய நற்றாயும் உற்றத் தோழிகளாக விளங்கியுள்ளனர். இவர்களது நட்பினால் தலைவியை வளர்க்கும் பெரும் பணி செவிலியிடம் சென்று சேர்ந்துள்ளது. எனவே தலைவியைப் பேணிக்காத்து வளர்த்தவளாகச் செவிலிக் காணப்படுகிறாள்.

“செவிலி நற்றாய் தோழியாகி

அவல நீக்கி அறிவுமா சாரமுங்

கொளுத்தித் தலைவியை வளர்த்த தாயே” ⁷

என்ற அடிகள் இதனை விளக்குகின்றன. நற்றாய், செவிலியின் நட்பே, தலைவி, தோழியின் நட்பிற்கு வித்திட்டுள்ளது. தாயும் மகளுமாகிய செவிலியும், தோழியும் தலைவியின் இளவயது முதலே அவளைப் போற்றியும், பேணியும் பாது காத்துள்ளனர். செவிலி தாய் நிலையில் நின்றும், தோழி நட்புநிலையில் நின்றும் தலைவிக்காகச் செயல்படுகின்றனர். இவர்களது செயல்பாடுகள் குறித்து “ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்த இரு தலைமுறையினர் தலைமக்களின் வாழ்வில் பெறும் பங்கு கொண்டு அவர்களுக்காகத் தொண்டாற்றும் சிறப்பைப் பெறுகின்றனர். அவர்கள் செவிலியும் தோழியும் ஆவர்” ⁸ என உரைப்பர்.

தலைவியும், தோழியும்

தலைவிக்கும், தோழிக்கும் இடையே சிறுவயது முதலே தனித்த நட்பு உண்டு. சோலையில் விளையாடியும், அருவியில் ஆடியும், மணலிற் பாவை செய்தும் இன்பம் கொண்டவர்கள் இவ்விருவர். எனவே தலைவியின் வாழ்விற்குப் பாதுகாவலாக அரண்செய்து காக்கும் தோழி தலைவியின் மிகுந்த நம்பிக்கைக்கு உரியவளாகக் காணப்படுகிறாள். இவள்

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து

அகநக நட்பது நட்பு” (திருக் : 786)

எனும் குறளுக்குத் தக்க சான்றாய் விளங்குபவள். தலைவியின் நன்மைக்காக சுற்றிச் சுழன்று செயல்படுபவளாகவும், தன்னலம் சிறிதலவேனுமின்றி தலைமக்களின் நலனை மட்டுமே கண்ணும், கருத்துமாகக் கொண்டவளாகவும் இவள் காணப்படுகிறாள். “பிரிவு என்ற ஒன்றையே அறியாமல் இருதலைப் பறவைப் போல் உடம்பால் இருவராயும், உயிரால் ஒருவராயும்” ⁹ தலைவியும், தோழியும் இணை பிரியாமல் இருந்தமையை அகநானுற்றுப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“தலைப்புணைக் கொளினை தலைப்புணைக் கொள்ளும்

கடைப்புணைக் கொளினை கடைப் புணைக் கொள்ளும்” ¹⁰

என்ற பாடலானது தலைவி மற்றும் தோழியின் நட்பு குறித்து தலைவன் வியப்பதாக அமைந்துள்ளது. தலைவியை நீர் நிலையில் கண்ட தலைவன் அவளது அன்பிற்குரியவளையும் காண்கிறான். ‘தெப்பத்தின் தலைப் பகுதியைத் தோழி பற்றுவாளாயின் தலைவியும் அப்பக்கத்தைப் பற்றுகிறாள். தெப்பத்தின்

கடைப்பகுதியை இவள் பற்றினால், தலைவியும் கடைப்பகுதியைப் பற்றுபவளாயினாள். தோழி நீரோடு செல்ல நேர்ந்தால் தலைவியும் நீரோடு செல்வாள் போலும்' என இவ்விருவரது செயல்பாட்டினையும் ஒப்பு நோக்கி வியக்கிறான் தலைவன். இதன் வழி தோழியின் செயலினை ஒட்டியே தலைவியின் செயல்பாடுகள் அமைந்துள்ளன என்பதனை அறியமுடிகின்றது. தோழி தலைவனுக்காகவும், தலைவிக்காகவும் இரங்கி வருந்துதலை

“கவைமக நஞ்சு உண்டாங்கு

அஞ்சவல் பெரும என் நெஞ்சத்தானே” ¹¹

என்ற கவைமகனார் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. தலைவன் அன்பின் மிகுதியால் இரவுப் பொழுதின் கொடிய வழிகளில் வருகிறான். இதனால் ஏதம் ஏதும் நேரும் என்றும், தலைவனைக் காணாத தலைவி வருந்துதலினால் அவளுக்குத் துன்பம் உண்டாகும் என்றும் இருவர் பொருட்டும் வருந்துகிறாள். இவ்வாறு வருந்தும் தோழியின் நிலையானது இரட்டைப் பிள்ளைகள் நஞ்சுண்டால் இருவரிடத்தும் இரங்கும் தாயைப் போன்று இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன்வழி தலைமக்கள் இருவருக்கும் நன்மை ஒன்றையே கருதும் தோழியின் உயர்ந்த உள்ளத்தினை உணரமுடிகின்றது.

தோழியின் கூற்றுக்கள்

தோழியின் கூற்றுகளாக 75 கூற்றுக்களைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. இவை அகத்திணையியலில் பிரிவின்கண் தோழிக்குரியக் கூற்றுக்கள் (நூற்: 42) 6 ஆகவும், களவியலில் களவொழுக்கத்தின் கண் தோழிக்குரியக் கிளவிகள் (நூற்: 112) 32 ஆகவும், கற்பியலில் கற்பின்கண் தோழியின் கூற்றுக்கள் (நூற்: 148) 20 ஆகவும், பொருளியலில் அறத்தொடு நின்றலில் தோழி உரைக்கின்ற கிளவிகள் (நூற்: 204) 7 ஆகவும், வரைதல் வேண்டும் எனும் பொருளில் தலைவனுடன் உரையாடுகின்ற தோழியின் கூற்றுக்கள் (நூற்: 207) 6 ஆகவும், களவு காலத்து இரந்து குறையுறும் தலைவனிடம் தோழி மொழிந்து சொல்லுபவைகள் (நூற்: 233) 4 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

தோழியும், தோழியைக் குறிக்கும் வேறு சொற்களும்

ஒரு பொருளைச் சுட்ட பல சொற்கள் வழங்கும் முறை நம் மொழியுள் உண்டு. அவ்வகையில் தோழி எனும் பொருளை உணர்த்த இகுளை, பாங்கி, சிலதி,

இணங்கி, துணைவி, சேடி, சகி, சினேகிதி, நண்பி என பல சொற்கள் தமிழில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

தோழி

தோழி என்ற சொல் பழமைச் சிறப்புடையது. இது தொல்காப்பியம் தொடங்கி இக்கால இலக்கியங்கள் வரை பயின்று வந்துள்ளது. “உடல் உறுப்புகளில் கை என்பது முயற்சியைச் சுட்டுவது போல, தோள் என்பது உடனிருந்து உதவும் தன்மையைத் ‘தோளோடு தோள் கொடுத்தல்’ என்ற உலக வழக்கு தெளிவுபடுத்துகிறது. எனவே தோள் போன்றவன் தோழன் என்பதும், தோள் போன்றவள் தோழி என்பதும் கொள்ளத்தக்கன. தமிழில் ளகரமும், ழகரமும் சொற்களில் இடம் மாறும் இயல்புடையன. எனவே தோளன், தோளி என்பன முறையே தோழன், தோழி என்று திரிந்தன.”¹² எனத் தோழி எனும் சொல் குறித்து விளக்குவர். பழந்தமிழ் இலக்கணமானத் தொல்காப்பியத்தில் தோழி எனும் சொல் இடம் பெற்றிருப்பதை

“தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி மேன”¹³

“தோழியின் முடியும் இடனுமார் உண்டே”¹⁴

“தோழிக்குரிய என்பனார் புலவர்”¹⁵

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்”¹⁶

என்னும் அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் பல்வேறு இடங்களில் தோழி எனும் சொல்லாட்சியின் பயன்பாட்டினைக் காணமுடிகின்றது. தோழித் தலைவியைத் தோழி என அழைத்தலையும், தலைவித் தோழியைத் தோழி என அழைத்தலையும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“வந்தன்று போலுந் தோழி நொந்து நொந்து”¹⁷

“அறியேன் வாழி தோழி அறியேன்”¹⁸

“நகை ஆகின்றே தோழி நெருநல்”¹⁹

என்ற பாடலடிகள் தலைமகள் தோழியை நெருங்கித் தோழி என விளித்தழைத்தலை உணர்த்துகின்றன.

“எற்றோ வாழி தோழி முற்றுபு”²⁰

“அம்ம வாழி தோழி பல மலர்”²¹

“கானல் கமழ்ஞாழல் வே ஏய்ப்ப தோழி என்” ²²

“அருளான் வாழி தோழி அல்கல்” ²³

எனும் வரிகள் தோழித் தலைவியைத் தோழி என்று அழைத்தமையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

“ஆரிடம் சொல் வேனடி தோழி” ²⁴

“வையமுழு துமில்லை தோழி” ²⁵

“வாழும் வழியென்னடி தோழி” ²⁶

என்னும் பாரதியாரின் பாடலடிகளும்,

“காசு பணம் வேண்டாமடி தோழியே - அவன்

கட்டழகு போதுமடி தோழியே” ²⁷

“ஏரிக்கரை மீது தோழி - நான்” ²⁸

என்ற பாரதிதாசனின் பாடல் அடிகளும் தோழி எனும் சொல் தற்கால இலக்கியங்களிலும் கையாளப்பட்டுள்ள உண்மையினை எடுத்துக்காட்டுவதாய் உள்ளன.

இகுளை

பண்டைய இலக்கியங்களில் தோழியைக் குறிக்கும் விதமாக இகுளை எனும் சொல்லும் கையாளப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லினைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. இகு எனும் அடிச்சொல்லிற்கு ‘சொரிதல்’ ²⁹ எனும் பொருள் உண்டு. எனவே தலைவியின் மீது அன்பைச் சொரியும் தோழியானவள் இகுளை என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

“கார் அன்று இகுளை தீர்க நிற்படரே” ³⁰

“வள்ளை அகவுவம் வா இகுளை நாம்” ³¹

“அரிய அல்ல மன் இகுளை” ³²

“இகுளை கேட்சின் காதல் அம்தோழி” ³³

என்னும் சங்கப்பாக்களில் இகுளை என்னும் சொல் தோழிக்கு இணையாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் இகுளையும் தோழியைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பயன்படும் சொல் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

பாங்கி

பாங்கி எனும் சொல்லினைப் பிற்கால இலக்கண நூல்களும், எடுத்தாண்டுள்ளன. “பாங்கு என்பதற்கு உரிமை, பக்கம், இணக்கம், முறைமை என்ற பொருள்கள் உண்டு. எனவே தலைவியோடு ஒன்றாக வாழும் உரிமைபெற்றவள்; தலைவியின் பக்கத்தில் எஞ்ஞான்றும் இணங்கியிருப்பவள்; தலைவியைப் பேணும் முறைமைப் பெற்றவள் என்றவாறு பாங்கி எனும் சொல் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றது” ³⁴ என்பர்.

“ஒரு மூன்று வகைத்தே பாங்கி மதியுடம்பாடு” ³⁵

“பாங்கி மதியுடன் பாட்டது வரியே” ³⁶

“பாங்கியைத் தலைவி மறைத்தலும் பாங்கி” ³⁷

“பாங்கி கொண்டிகத்தலும் பகற்குறியாகும்” ³⁸

போன்ற சூத்திரங்களில் பாங்கி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. “தலைவியின் வாழ்க்கையில் சிறப்பு மிக்கப் பங்கு பெறுபவள் தோழி எனவே பாங்கி எனப்பட்டாள்” ³⁹ என உரைப்பர்.

சிலதி

தலைவியுடன் நட்பு கொண்டு விளங்கிய தோழி சிலதி எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளாள். இச்சிலதி பிற்காலத்தில் ஏவல் வேலை செய்யும் பெண்டிர் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதனை சிலப்பதிகாரத்தின்வழி அறியமுடிகின்றது.

“செருவேல் நெடுங்கண் சிலதியர் கோலத்து” ⁴⁰

“செம்பொன் வள்ளத்துச் சிலதியர் ஏந்தியர்” ⁴¹

“சிந்தரி நெடுங்கண் சிலதியர் தம்மொடு” ⁴²

எனும் சிலப்பதிகாரப் பாடலடிகள் நெடிய கண்களையுடைய ஏவல் பெண்டிர் பொன்னால் ஆகிய கிண்ணங்களில் கள்ளினை ஏந்தி நின்றனர் என்ற செய்தியினை எடுத்துக்காட்டுவதாய் உள்ளன. சிலதி எனும் சொல் பிங்கல நிகண்டில் “பாங்கி, சேடி, இணங்கி” ⁴³ எனும் சொற்களுக்கு இணையாகக் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

இணங்கி

தலைவியின் கருத்தோடும், செயலோடும் இணங்கி நடப்பவளாதலால்

இணங்கி என்ற பெயரும் சூட்டப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லைச் சேந்தன் திவாகர நிகண்டு “இணங்கி” ⁴⁴ எனவும், பிங்கல நிகண்டு “யிணங்கி” ⁴⁵ எனவும் சுட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

துணைவி

தலைவியின் நிழல் போன்று அவளுக்கு எஞ்ஞான்றும் துணையாக இருப்பதால் தோழி துணைவி என்றும் அழைக்கப்படுகிறாள். “தலைவியின் செயல்கள் அனைத்திற்கும் துணையாக இருப்பவள். இக்காலத்து கணவன் மனைவி முறையே துணைவன் துணைவி என்ற நிலையில் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருப்பது போல் அக்காலத்தில் தோழி தலைவிக்குத் துணையாக இருந்திருக்கிறாள்.” ⁴⁶ என சரளா ராசகோபாலன் கூறுவார்.

“துணைவி இகுளை சகியே தோழி” ⁴⁷

எனப் பிங்கல நிகண்டு துணைவி குறித்து எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சகி

பிற மொழிகளின் தாக்கத்தால் தமிழுக்கு வந்த சொல்லாக சகி எனும் சொல் காணப்படுகிறது. தற்கால இலக்கியங்களில் இச்சொல்லின் பயன்பாட்டினைக் காணமுடிவது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

“தாயினைக் கண்டாலும் சகியே” ⁴⁸

“பாலும் கசந்ததடி சகியே” ⁴⁹

“உச்சி குளிந்ததடி சகியே” ⁵⁰

என்ற பாரதியாரின் பாடலடிகளிலும்,

“கவிழ்தல் பேதத் தாலடி - சகியே” ⁵¹

“ஈண்டிதை யார் நம்புவார் - சகியே” ⁵²

எனும் பாரதிதாசனாரின் பாடல் அடிகளிலும் சகி எனும் சொல்லாட்சி இடம் பெற்றிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

சேடி

சிலப்பதிகார நடுகாண் காதையில் சேடி எனும் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. இதில் ஆடைகளையும், அணிகலன்களையும் ஏந்திய பெண்களாகச் சேடியரைக்

குறிப்பிட்டுள்ளார் இளங்கோவடிகள். இதனை

“சேடியர் செவ்வியின் ஏந்தினர் ஒருசார்”⁵³

காப்பிய வரிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. சேடிக்கு “ஏவல் செய்வோள்”⁵⁴ என்றும், “தோழி”⁵⁵ என்றும் பவானந்தரின் தமிழ்ச் சொல்லகராதி பொருள் கூறுகிறது. சேந்தன் திவாகர நிகண்டில் “சேடி”⁵⁶ எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிங்கல நிகண்டிலும் இச்சொல்

“சிலதி பாங்கி சேடி யிணங்கி”⁵⁷

எனக் கையாளப்பட்டுள்ளது. ஏவலிற் சிறந்தவள் சேடி எனும் செய்தியினையும் இந்நிகண்டு விளக்கியுள்ளது. இதனை

“சேடி ஏவலிற் சிறந்தவள் பெயரே”⁵⁸

என்ற சூத்திரம் உணர்த்தும்.

சினேகிதி

சினேகிதம் என்பது நட்பினைச் சுட்டும் சொல்லாகும். நட்பினை உணர்த்தும் பெண்பால் பெயரே சினேகிதியாகக் கூறப்படுகிறது. சினேகம் என்பதற்கு அன்பு எனும் பொருள் உண்டு. எனவே அன்புடனும், நட்புடனும் விளங்குபவள் சினேகிதி ஆகிறாள். தற்கால நவீன இலக்கியங்களில் இச்சொல் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கவிஞர் தாமரையின் ஒரு கதவும் கொஞ்சம் கள்ளிப்பாலும் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதைத் தொகுப்பினில் சினேகிதி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதை

“ஒரு சினேகிதியை

அழைத்து வருவேன்”⁵⁹

என்ற கவிதை வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

நண்பி

நண்பன் எனும் ஆண்பால் சொல்லுக்கு இணையாக நண்பி எனும் பெண்பால் சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது தற்கால வழக்கில் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு சொல்லாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நண்பி

கிடைத்தாள் என”⁶⁰

“நண்பி

நட்பு”⁶¹

“நண்பி

மொழிகளோ”⁶²

எனும் புதுக்கவிதை வரிகளில் நண்பி என்ற சொல் தோழி எனும் பொருளில் உள்ளடங்கி வந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

களவு நெறியில் தோழி

பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கோடற் களவெனப்படுகிறது. அகவுலகில் தலைவனும், தலைவியும் அறநிலை வழுவாமல் மறைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கமே களவாகும். “தலைமக்கள் பாலதாணையால் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு களவு நெறிக்குள் புகுவர்”⁶³ என்பர் தொல்காப்பியர். “களவில் ஒன்றிய தலைமக்கள் பிறர் அறியாது சில காலம் தாமே தூதுவராகி தனிமையில் சந்திப்பர்”⁶⁴ எனவும் உரைக்கிறார். இவ்வாறு சிறிது காலம் சந்தித்துக் கொண்டாலும், பலரும் அறியாமல் தலைவனும், தலைவியும் தொடர்ந்து சந்தித்தல் என்பது இயலாது. எனவே தலைவனுக்குப் பாங்கனும், தலைவிக்குத் தோழியும் உதவுகின்றனர். இதில் பாங்கனின் பங்கைவிட தோழியின் பங்கு அதிகமாகவும், சிறப்பாகவும் உள்ளது. “களவு வாழ்கை என்ற தேரினது அச்சாணியுடன் கூடிய சக்கரம் போன்றவள் தோழி. அவளின் செயல்திறன் இல்லையனால் தலைவி தலைவனின் களவொழுக்கம் ஓர் இம்மியளவும் இயங்காது”⁶⁵ என உரைப்பர். இத்தகு திறன்மிகு தோழி களவொழுக்கத்தின் கண் பலவகையில் செயல்படுவது குறித்துத் தொல்காப்பியர் பல்வேறு இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார்.

மதியுடம்படுதல்

களவின் முதல்படியான இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் தனது களவு வாழ்வினைத் தோழிக்குப் புலப்படுத்தாமல் தலைவி மறத்தல் உண்டு. அவ்வாறு மறைக்கும் தலைவியின் புதிய நட்புறவினைத் தோழி தன் மதி நுட்பத்தால் உணர்ந்து கொள்ளும் திறனே மதியுடம்பாடு என அழைக்கப்படுகிறது. தலைவனின் மதி, தலைவியின் மதி, தோழியின் மதி என மூவரின் மதியினையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி உய்த்துணர்தலால் இது மதியுடன்பாடுதலாயிற்று எனவும் கூறுவர். “மதியுடம்படுதல் எனினும் புணர்ச்சியுணர்தல் எனினும் ஒக்கும்”⁶⁶

என்பர். “குறையுற உணர்தல், முன்னுற உணர்தல், இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல்” ⁶⁷ என மதியுடன்பாட்டை மூன்று வகையாகப் பகுப்பர்.

குறையுற உணர்தல்

தலைவன் தோழியின் உதவியை நாடி வந்து பலவகையில் தன் உள்ளக் குறிப்பினை வெளிப்படுத்துவான். இதன்வழி அவனது எண்ண ஓட்டத்தினை உணர்கிறாள் தோழி. இவ்வாறு தலைவன் தோழியை இரந்து குறையுற்று நின்றவழி அவள் உணர்தல் குறையுற உணர்தல் என அழைக்கப்படுகிறது.

“பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாதெனச்

நும் சிறிய குடி யாதோ” ⁶⁸

எனும் நற்றிணைப் பாடல் குறையுற உணர்தலுக்குச் சான்றாய் அமைந்துள்ளது. தலைவியும், தோழியும் ஒருங்கிருக்கையில் “இத்தினைப் புனக்காவலும் நம்முடையதோ? நும் சிறியகுடி யாதோ?” எனத் தோழியிடம் வினவுகிறான் தலைவன். முன்பின் தெரியாத ஓர் ஆடவன் இத்தகு வினாக்களை எழுப்புவது தலைவியின் பொருட்டே எனத் தோழி அறிகிறாள். எம்மினாயதோர் குறையுடையவன் இவன் என இவள் அறிதலே குறையுற உணர்தலாகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“ஊரும் பேரும் கெடுதியும் பிறவும்

குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலும்” ⁶⁹

எனத் தலைவன் கூற்றில் வைத்துக் கூறுகிறார்.

முன்னுற உணர்தல்

தலைவன் குறையுறா வழி தலைவியின் வேறுபாடு கண்டுத் தோழி உணர்தல் முன்னுற உணர்தலாகும். தலைவனைக் கலந்த தலைவியின் கண் சிவத்தல், நுதல் வேறுபடுதல் முதலியவற்றைக் கண்டு இங்கு பலகாலம் வந்து செல்லும் ஆண்மகனால் இவளுக்கு இஃது நேர்ந்தது என்று உய்த்துணர்வாள் தோழி. இவள் தனது மதிநுட்பத்தால் “நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினை மறைத்தல், செலவு, பயில்வு” ⁷⁰ என பல்வேறு வகைகளில் தலைவியின்

மாறுபட்ட செயல்பாட்டை ஆராய்ந்தறிவாள். இதனால் தலைவியின் களவு குறித்துத் தானே உணர்கிறாள்.

இருவரும் உள்வழி அவன்வரவுணர்தல்

தலைவியும், தோழியும் ஒருங்கிருக்கையில் தலைவன் புதியவன் போன்று வருவான். அவன் வருவதைக் கண்ட தலைவி கரந்த உள்ளத்தாளாய் நிற்பாள். இவ்விருவரது குறிப்பும் கண்ட தோழி அவர்களது களவொழுக்கத்தினை உய்த்துணர்ந்து அறிந்து கொள்கிறாள். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப்

பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்” ⁷¹

எனக் கூறுகிறது. தலைவியும், தோழியும் தினைப்புனங்காத்து நிற்கையில் மான் போனதோ, யானை போனதோ என மாயஞ் செப்பி வந்த தலைவனைத், தலைவி பொறுத்த காரணத்தைத் தோழி ஆராய்ந்து, அவர்களது கூட்டமுண்மையை அறிவாள்.

“ஏனல் காவல் இவளும் அல்லள்

சொல்லும் ஆடுப கண்ணி னானே” ⁷²

எனும் பாடலானது மது மறைந்துண்டோர் மகிழ்ச்சி போலத் தலைமக்கள் மனதுள்ளே மகிழ்வதைத் தோழி உணர்ந்து அவ்விருவருக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை அறிந்து கொள்வதனை எடுத்துக்காட்டுகிறது. “தலைவியின் உள்ள நிலையினைத் தோழி நன்குணர்ந்தவளானாள். இதனால் அவளிடம் செய்திகளை வெளிப்படையாகக் கேட்கவில்லை. தலைவியின் களவொழுக்கத்தைத் தோழியும் களவுமுறைகளால் அறிய முற்பட்டாள். யாருக்கும் சிறப்பாகத் தலைவிக்கும் எத்தீங்கும் வரக்கூடாது என்பதில் தோழி கருத்தாயிருந்தாள். வெளிப்படையாக விசாரித்தால் செய்தியினைப் பலரும் அறியக்கூடும். ஆதலின் தோழி மறைத்துக் கேட்க வேண்டிய முறையைப் பின்பற்றினாள். எனவே உண்மைப் பொருளானும், இன்மைப் பொருளானும் வழிமுறைகளில் பிழை ஏற்படாமல் தோழி தலைவியை ஆராய்ந்தாள்” ⁷³ எனக் கூறுவர். “தோழி மதியுடன்பாட்டால் தலைமக்களின் களவினை உணர்ந்த பின் மட்டுமே தோழியின் கூட்டத்திற்கு முயல்வாள் அஃதின்றேல் முயலப்பெறாள்” ⁷⁴ எனும் கோட்பாட்டினையும் தொல்காப்பியம் வகுத்துள்ளது.

குறியிடங்கள் அமைத்தல்

தோழியின் உதவியால் காதலர்கள் சந்திக்கும் இடம் குறியிடம் எனப்படுகிறது. “இரவுக்குறி, பகற்குறி” ⁷⁵ எனக் குறியிடங்கள் இருவகைப்படும். இரு குறியிடங்களிலும் தலைவியை உய்ப்பவள் தோழியாவாள். புணர்ச்சி வேண்டியத் தலைவனுக்குத் தக்க இடம் சுட்டிக்காட்டுவதும் இவளது பணி ஆகும்.

“புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்” ⁷⁶

எனும் நூற்பா இரவு வருவானைப் பகல் வாவென்றலும், பகல் வருவானை இரா வாவென்றலும், குறிபெயர்த்தலுமாக செயல்படும் தோழி குறித்துச் சுட்டுகிறது.

இரவுக்குறி

இரவுக்குறியானது “தலைவியின் மனைக்கும், எயிற்கும் நடுவாகிய இடத்தில் நடைபெறும். மனைக்குள் புகாமல் மனையோர் கிளவி கேட்கும் அண்மைக்கண் அமையும்” ⁷⁷ எனக் கூறுவர் தொல்காப்பியர். தலைமக்களின் குறியிடச் சேர்க்கைக்கு இராப்பொழுது சிறந்ததாகும். இரவினில் தலைவியைக் குறியிடத்தில் நிறுத்தி வந்த தோழி அதனைத் தலைவனுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்தி அவனையும் குறியிடத்திற்கு அனுப்புதலை,

“நெய்தற் பரப்பிற் பாவை கிடப்பி

நாரை மிதக்கும் என்மகள் நுதலே” ⁷⁸

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இரவுப் புணர்ச்சியைக் காதல் மக்கள் பெரிதும் விரும்புதலை,

“காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி

மாலை மலரும் இந்நோய்” ⁷⁹

எனும் குறள்வழி இயம்புகிறார் திருவள்ளுவர்.

பகற்குறி

ஊரின் மதிற்புறமாய்த் தலைமகள் அறிந்து சேர்தற்குத் தகுதி உடையதாய் இடம் பகற்குறி எனப்படுகிறது. தலைமக்கள் இணக்கம்பெறப் பகற்குறியுந் தோழியால் அமைத்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. “தலைமகள் அறிந்து வரும் இடமாகப் பகற்குறி அமைய வேண்டும்” ⁸⁰ எனத் தொல்காப்பியம் இதற்கு இடம்

சுட்டுகிறது. தலைவியைக் காண வரும் தலைவனிடம் “ஊரின் அருகில் பொய்கை உள்ளது. அப்பொய்கைக்கு அணித்தே கான்யாறு உண்டு. அக்கான் ஆற்றங்கரையில் உள்ள பொழிலுக்குத் தலைவி வருவாள். அங்கு நீயும் வருக”⁸¹ எனத் தோழி குறியிடம் கூறுவதாக ஒரு குறுந்தொகைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

குறியிடம் பெயர்த்தல்

இரா வருவானைப் பகல்வா என்றலும், பகல் வருவானை இராவா என்றலும் தோழிக்குரிய செயல்திறனாகும். “இரவினில் வந்த தலைவனை நோக்கி இரவின் அச்சமும், உறவினரின் சீற்றமும் கூறி அவனைத் தடுத்த தோழி, தினைப்புனக் காவலுக்கு நாங்கள் செல்வதால் அங்கு நீ வருக”⁸² எனக் குறியிடம் பெயர்த்துக் கூறுவதனை நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

அல்ல குறிப்பதல்

பகற்குறி, இரவுக்குறி என்ற இருவகைக் குறிகளுள் இரவுக்குறியில் தலைவன் வருமிடத்து பற்பல அடையாளங்கள் தலைவனால் நிகழ்த்தப் பெறும். சான்றாக புனலொலி எழுப்புதல், புள்ளொலி எழுப்புதல் முதலியன. இங்ஙனம் நிகழ்த்தப் பெறும் குறிகள் தலைவன் செய்கையால் அன்றி இயற்கையாகவும் நிகழ்வதுண்டு. இதனைத் தலைவனது வருகைக் குறிப்பாகக் கொண்டு தோழி தலைவியைக் குறியிடத்திற்குச் செலுத்தி தவறுதலும் உண்டு. இதுவே அல்ல குறிப்பதல் எனப்படுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்

“அல்லகுறிப் படுதலும் அவள் வயின் உரித்தே

அவன்குறி மயங்கிய அமைவோடு வரினே”⁸³

என விளக்குகிறார்.

வரைவு கடாதல்

இருவகைக் குறியிடத்தும் தலைவியைச் சந்திக்கும் தலைவன் வரைவினைக் கருதுவதில்லை. எனவே உலகியல் அறிந்த தோழி தலைமக்கள் அடிக்கடிச் சந்திக்கும் வாய்ப்பினைச் செயற்கையாகத் தடுக்கிறாள். இதனால் தலைமக்களுக்கு இடரினை ஏற்படுத்துகிறாள். இத்துன்பம் நீங்குதற்குரிய ஒரே வழி வரைதல் கோடலாகும். தலைவனிடம் தோழி வரைவு காடவும் சொற்களைத் தொல்காப்பியர் “புரைதீர் கிளவி”⁸⁴ எனக் குறிப்பிடுகிறார். தலைவனிடம் தோழி வரைதல் வேண்டும் எனும் பொருளில் நிகழ்த்தும் கூற்றுக்களை

“ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்

அனைநில வகியான் வரைதல் வேண்டினும்” ⁸⁵

என்ற நூற்பாவடிகளில் வரிசைப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆற்றது தீமை

களவில் தலைவன் வரும் வழியின் ஏதம் கூறி அவனது வரவினைத்
தடுத்து வரைவு முடுக்குவாள் தோழி. இதற்கு

“சாரற் புனந்த பெருங்குரற் சிறுசினை

கோட்டுமா வழங்குங் காட்டக நெறியே” ⁸⁶

எனும் ஐங்குறுநூறு பாடல் சான்றாக உள்ளது. கடுமையான இருளில் வரும்
தலைவனிடம் அவன் வரும் வழியில் உள்ள ஆற்றின் இன்னாமை கூறி வாரற்க
எனக் கடியும் தோழியின் கூற்றாய் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

காப்பின் கடுமை

தலைவியைச் சுற்றியுள்ள காப்பின் மிகுதியைத் தலைவனுக்குக் கூறி
அவனது தொடர் வருகையைத் தடுப்பாள் தோழி. இதன்வழி வரைவிற் கோடல்
எனும் செயல்பாட்டுக்குள் தலைவனை செலுத்துகிறாள். இதற்கு

“நன்மயில் வலைப்பட்டாங்கு யாம்

உயங்கு தொறும் முயங்கும் அறனில் யாயே” ⁸⁷

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் சான்றாய் அமைந்துள்ளது. நன்மயில் வலையுள்
அகப்பட்டது போன்று தலைவித் தாயிடம் அகப்பட்ட செய்தியினை
இப்பாடலடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

காதல் மிகுதி

தலைவியது காதல் மிகுதியைக் கூறித் தலைவனை வரைவு கடாவும்
திறனும் தோழியின்பால் உண்டு. “பலா மரத்தின் சிறிய கொம்பில் பெரிய பழம்
தொங்குவது போல தலைவியின் சிறியதாகிய உயிரில் காமமாகிய நோய் பெரிதாக
உள்ளது” ⁸⁸ எனத் தோழி கூறுவதாகக் குறுந்தொகைப் பாடல் அமைந்துள்ளது

குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவனது நாடு, ஊர், இல், குடி, பிறப்பு, சிறப்பு ஆகியன பற்றிக் கூறியும் தோழி தலைவனை வரைவிற்கு ஆயத்தப்படுத்துதல் உண்டு.

தலைவன் விருந்தினராதல்

தலைவன் விருந்தினனாக வந்து தம் இல்லில் தங்க வேண்டும் என்று கூறியும் தோழி தலைவனை வரைவிற்கு உடன்படுத்துவாள். இதனை

“வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய இடத்தினும்” ⁸⁹

என்று வகுத்துரைப்பார் தொல்காப்பியர். இங்கு வேளாண்மை எனப்படுவது உபகாரம் எனும் பொருளில் வந்துள்ளது. உபகாரமாகிய பெருநெறியைத் தோழி தலைவனிடம் வேண்டுகிறாள். “இரவில் வந்த விருந்தினரை ஓம்பும் சமுதாயப் பண்பாடு இளைய தலைமுறையினருக்குத் தலைவனைக் காணும் வாய்ப்பினைத் தருகிறது. இது வரைவுகடாவும் உத்தியாகவும் உருமாறுகிறது” ⁹⁰ என இது குறித்து சரளா ராசகோபாலன் கூறுவார்.

வரைவு வேட்கைப் பொருளில் தோழியின் கூற்றுக்கள்

“தலைவன் தலைவியைக் காண வருகின்ற பொழுது ஊரின் காவல் கூறி மறுத்தலும், தோழி தன் மனனழிந்து கூறுதலும், தலைமக்களுக்கு வரும் இடையூறு கூறுதலும், தலைமகன் பகலில் வருகையில் இரா வருக என்றலும், இரா வருவானைப் பகல் வா என்றலும், நன்மையாகவும், தீமையாகவும் பிற பொருளை எடுத்துக் கூறலும்” ⁹¹ என்றிவை ஆறும் வரைதல் வேண்டும் எனும் பொருளுடன் தோழி நிகழ்த்தும் கூற்றுக்களாகும்.

சேட்படை

தலைவன், தலைவியை இணைவிக்கும் தோழி அவர்களின் சந்திப்பினைத் தடுக்கும் கருவியாகவும் செயல்படுகிறாள். இவ்வாறு தடுப்பதற்கு எண்வகை கிளவிகளைத் தோழி அறிவுறுத்தி மொழிவாள். இதனை

“குறையுறற் கெதிரிய கிழவனை மறையுறப்

எஞ்சாது கிளந்த இருநான்கு கிளவியும்” ⁹²

எனும் நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது. களவில் மறைந்து இன்பம் துய்க்கும் தலைவன் தலைவியைத் தொடர்ந்து மறையிற் காணவே விளைவான். இதற்காகத் தோழியின்

உதவியை நாடி தன் குறையைக் கூறி நிற்பான். இவனது உள்ளக் குறிப்பினை நன்கு அறிந்தவன் தோழி ஆகையால் தன்னால் கூட்டுவிக்க முடியாது என்பதை உணர்த்தும் வகையில் பற்பலக் காரணங்களை அடுக்குவாள். இதன் வழி தலைவியைக் களவில் கூடல் எளிதன்று எனத் தலைவனுக்கு உணர்த்தி அவனைச் சேட்படுத்துவாள். “தலைவி பேதமை உடையவள், இளையவளாகிய அவளை நீ அடைதல் இயலாது” ⁹³ எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறி அவனைச் சேட்படுத்துவததாக ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் அமைந்துள்ளது இங்கு சுட்டத்தக்கது.

மடற்றிறம்

தலைவனை, தலைவியோடு கூட இயலாதவாறு தோழி தடுக்கிறாள். இதனால் உண்டாய வருத்தத்தால் தலைவன் மடன்மா ஏறுவேன் எனத் தோழியிடம் கூறுகிறான். இது குறித்து

“----- தோழி

நீக்கலினாய நிலையும் நோக்கி

மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே” ⁹⁴

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்குகிறது. தலைவியைக் காணியிலாத தலைவன் மடலேறுதலை ஒரு உத்தியாகக் கையாளுகிறான். தலைவன் மடலேறி வெளிப்படையாகத் தம் கருத்தை தெரிவித்தானாயின் அஃது களவினை ஊரார் அறிய ஏதுவாய் அமையும். எனவே தலைவனின் எண்ணத்தைத் தோழி மாற்ற முற்படுகிறாள். தலைவன் குறையை மறுக்கும் தலைவியை வற்புறுத்தி, அவன் மடலேறுவான் என்பதனைக் கூறி அவளை ஏற்கச் செய்கிறாள். இவ்வாறு தலைவியை ஏற்கச் செய்வதற்குத் தோழி,

“குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவ எருகத்

தன்னொடும் அவளொடும் முன்னமுன் தளைஇப்

பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினும்” ⁹⁵

எனும் கூற்றுக்களை நிகழ்த்துவாள் எனத் தொல்காப்பியம் இயம்புகின்றது.

வெறியாட்டு

களவுநெறிபட்டத் தலைவியானவள் காப்பு மிகுதியாலும், காதல் மிகுதியாலும், வரைவு நீடித்தலாலும் மனம் வருந்துகிறாள். ஊன், உறக்கமின்றி உடல் வேறுபடுகிறாள். மகளது மேனி வேறுபடு கண்ட தாய் கவலையுற்று இஃது

எதனால் ஆயிற்று என ஆராய்கிறாள். தலைவியின் மாற்றத்திற்கு காரணம் முருகனே எனத் துணிகிறாள். எனவே முருகனை நினைந்து பூசை செய்ய முற்படுகிறாள். முருக பூசையில் பங்குபெறும் வேலன் இவள் முருகேறப்பட்டவள் எனத் தாய்க்கு உரைக்கிறாள்.

“அவள்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்” ⁹⁶

“கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்

ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்” ⁹⁷

என்ற சூத்திரங்கள் வெறியாட்டுக் குறித்து எடுத்தியம்புவனவாய் உள்ளன. அறியாமையால் வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் தாய்க்குத் தலைவியின் மாறுபட்ட நிலைக்குத் தலைவனே காரணம் என உணர்த்தும் கடமை கொண்டவளாகத் தோழி விளங்குகிறாள். மேலும் தாயின் இத்தகைய செயல்பட்டினைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக்கூறும் பொறுப்பு கொண்டவளாகவும் காணப்படுகிறாள். இதற்கு,

“பொய்யா மரபின் ஊர்முது வேலன்

கெழுதகை கொல்லிவ ளணங்கி யோற்கே” ⁹⁸

எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் சான்றாய் அமைந்துள்ளது.

அறத்தொடு நின்றல்

தலைமக்களின் களவு வாழ்வினைச் செவிலிக்குக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் தோழியின் உத்தியே அறத்தொடு நின்றலாகும். இது குறித்து ‘அறத்தொடு நின்றல்’ என்பது ‘அறனறியாமை நின்றல்’ என்றும், ‘கற்பின்றலை நின்றல்’ என்றும் பொருள்படும். அறன் என்பது பல பொருள்களையும் தழுவிய பொதுச் சொல்லாயினும் ஈண்டு பெண்ணுக்குரிய முதற் பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைபிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்துதல் என்பது இத்துறையின் பொருளாகும். தலைவியின் களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோர்க்கு வெளிப்படுத்துங்கால் தலைவி ஏற்கனவே கற்பு நெறிபட்டுவிட்டாள் அறத்தொடு பொருந்தவே நடந்துள்ளாள் என்பதனை முதன்மையாக வலியுறுத்துவதே தோழியின் நோக்கமாகும்” ⁹⁹ என்பர் ந.சுப்பு ரெட்டியார்.

“புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்” ¹⁰⁰

என்ற அடியினில் அறத்தொடு நின்றல் குறித்துக் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர். தலைவிக்கும், தலைவனுக்கும், குலத்திற்கும் குற்றம் தீர்ந்த சொற்களைத் தோழி தாயிடம் கூறுதலையே இஃது எடுத்துக்காட்டுகிறது. தலைவியின் இசைவியின்றி தோழி அறத்தொடு நின்றல் இயலாது என்பதனை

“அறத்தொடு நிற்குங் காலத் தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப” ¹⁰¹

என்னும் சூத்திரம் விளக்குகிறது. அறத்தொடு நின்றலின் நோக்கம் குறித்து “அறம் எனப்படுவது பல பண்புகளையும் தழுவிய பொதுச் சொல்லாயினும் ஈண்டு பெண்ணுக்குரிய முதற்பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பது இத்துறையின் பொருள். பெற்றோருக்கு அறிவித்தல் தோழியின் நோக்கமில்லை. அங்ஙனம் அறிவிப்புழி தலைவி ஏற்கனவே கற்பு நெறிப்பட்டுவிட்டாள் என்பதனை முதன்மையாக வலியுறுத்துவதே அவள் நோக்கமாகும்” ¹⁰² என்பர் வா.சு.ப. மாணிக்கனார். அறத்தொடு நின்றலும் ஒருவித ஒழுங்கிலேயே நடைபெறும். “தலைமகள் தோழிக்கும், தோழி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தந்தைக்கும், தனையர்க்கும் அறத்தொடு நிற்பர்”¹⁰³. அறத்தொடு நின்றலில் “முன்னிலைப் புறமொழியாலும், முன்னிலை மொழியாலும்” ¹⁰⁴ தோழி களவினை செவிலிக்கு உணர்த்துவாள். தலைவி காப்புமிகுதியாலும், காதல் மிகுதியாலும், நொதுமலர் வரைவினாலும், தமர் வரைவு மறுத்ததாலும் மனம் வருந்துகிறாள். இதனால் அவளது மேனி மெலிவுற்று உடல் வேறுபாடு அடைகிறது. இவளது வேறுபாடுகண்ட செவிலி கலக்கமடைந்து வெறியாட்டு நிகழ்த்த எண்ணுகிறாள். அப்போது தோழி தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினைச் சில கிளவிகள்வழித் தாய்க்கு எடுத்துரைப்பாள். இதனை

“அவள் விலங்குறினும் களம்பெறக் காட்டினும்

புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்” ¹⁰⁵

என்னும் நூற்பாவடிகள் மொழிகின்றன.

அறத்தொடு நின்றலில் தோழியின் கூற்றுக்கள்

அறத்தொடு நின்றலில் தோழியின் கூற்றுக்களாக ஏழு கூற்றுக்களைத்

தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். அவை “எளித்தல், ஏத்தல், வேட்கையுரைத்தல், கூறுதல், உசாவுதல், ஏதீடு, தலைப்பாடு, உண்மைச் செப்புங்கிளவி” ¹⁰⁶ என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

எளித்தல்

எளித்தல் என்பது தலைவன் நம்மாட்டு எளியன் எனக் கூறித் தோழி அறத்தொடு நின்றலாகும். இதற்குச் சான்றாக

“அன்னை அறியினும் அறிக அலர்வாய்

நின்றோன் போலும் என்றும் என் மகட்கே” ¹⁰⁷

என்ற பாடல் அமைந்துள்ளது. கடலில் ஆடிய வருத்தம் தீர சிறிது நேரம் நாங்கள் தலைவியோடு ஓய்வேடுத்தோம். அப்போது தலைவன் எம் அருகினில் வந்து “நீவிர் ஆக்கிய சிறு சோற்று விருந்துண்டு, குடிலில் தங்கினால் ஏதும் குறைவுண்டோ?” என வினவினான். அவனிடம் “இவ்வுணவு உனக்கு ஏற்றனவை அல்ல” என்று கூறினோம். அப்போதும் அவன் அவ்விடம் விட்டு பெயர்ந்து செல்லாது எம்மையே நோக்கி நின்றான் என்று கூறும்வழி தலைவன் நம்மாட்டு எளியன் என செவிலிக்கு உணர்த்த முற்படுகிறாள் தோழி.

ஏத்தல்

தலைவனை உயர்த்திக் கூறித் தோழி அறத்தொடு நிற்பது ஏத்தல் எனப்படும். தலைவன் உயர்ந்தான் எனக் கூறின் தாய் அகம் மகிழ்வாள். எனவே தோழி அவ்வாறு மொழிகிறாள்.

“ஊசி போகிய சூழ் செய் மாலையன்

மகனே தோழி என்றனள்” ¹⁰⁸

என்ற பாடலில் மாலையன், கண்ணியன் எனத் தலைவனின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டும் விதமானச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளாள் தோழி. இதன் வழி தலைவன் மலைநாட்டிற்குத் தலைவன் என்பதனைத் தாய்க்குப் புலப்படுத்துகிறாள். தலைவன் உயர்ந்தான் எனத் தாய் அறியின் அவள் விரைவில் வரைவிற்கு உட்படுவாள் என்பதனை நுணுகி ஆராய்ந்து தோழி கூறுவது அவளது மதி நுட்பத்தினை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது.

வேட்கையுரைத்தல்

தலைவன் மாட்டுத் தலைவியின் வேட்கையினையும், தலைவி மாட்டுத் தலைவனின் வேட்கையினையும் தோழி தாய்க்குக் கூறி நின்றல் வேட்கையுரைத்தல் எனப்படுகிறது.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை என்தோழி

தவநனி வெய்ய நோகோ யானே” ¹⁰⁹

என்ற பாடலானது வேட்கையுரைத்தலைப் பாடல் பொருளாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. மலைநாடன் ஒருவன் மார்பில் துயிலும் விருப்பம் உடையவள் தலைவி என்ற வழி அவள் கற்பு கடம் பூண்ட செய்தியைத் தாய்க்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி.

கூறுதல்

தலைவியை அவள் விரும்பியத் தலைவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் எனத் தோழி தாயிடம் கூறுவது கூறுதல் எனப்படும். இதற்கு,

“கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி

புதுமலர் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கே” ¹¹⁰

என்ற சங்க பாடல் சான்றாக அமைந்துள்ளது. வேலன் கூறும் பொய்யினை மெய்யென நம்பி வெறியாட்டெடுக்கும் தாயிடம், “இஃது தெய்வத்தால் நேர்ந்தது அன்று உண்மையான காரணம் கண்டு அதற்கான பரிகாரஞ்செய்” எனத் தோழி கூறுவதாக இப்பாடலின் பொருள் அமையப்பெற்றுள்ளது. இதன்வழி தலைவியின் களவொழுக்கத்தினைக் குறிப்பால் புலப்படுத்த முயற்சிக்கும் தோழியின் செயல் திறன் புலனாகிறது.

உசாவுதல்

வெறியாட்டு நடைபெறும் நிகழ்விடத்தில் தோழி தாயோடும், வேலனோடும், பிறரோடும் பேசுவது உசாவுதல் எனப்படுகிறது. “வெறியாட்டில் கொடுக்கப்படும் பலியைத் தலைவியை வருத்தா முருகன் உண்பானா அல்லது இவளை வருத்திய

சிலம்பன் அப்பலியை உண்பான்” ¹¹¹ எனத் தோழி வேலனிடம் வினாவிய வழி தலைவியின் காதல் வாழ்வினை அன்னைக்குத் தெரிவிக்கிறாள் .

ஏதீடு தலைபாடு

யாதானுமோர் ஏதுவை இடையிட்டுக் கொண்டு தலைப்பட்டமையைக் கூறுதல் ஏதீடு தலைபாடு எனப்படுகிறது.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யென்னை

யென்ன மரங் கொலவர் சார லவ்வே” ¹¹²

எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலானது தலைவன் தலைவிக்கு தழையும், கண்ணியும் தந்தமையைத் தோழி தாய்க்குக் கூறி அறத்தொடு நிற்பதாக அமைந்துள்ளது.

உண்மை செப்புங்கிளவி

உள்ளதை உள்ளபடி மாறாமல் கூறுவது உண்மைச் செப்புங்கிளவி எனப்படுகிறது. இதனை ‘பட்டாங்கு கூறுதல்’ என இளம்பூரணர் குறிப்பிடுவார். நொதுமலர் வரைவின் கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்று “தலைவனின் மார்பைத் தழுவாமல் தலைவியின் கண்கள் ஒவ்வொரு நாளும் கண்ணீரைச் சொரியும்” ¹¹³ என உரைக்கிறாள். தலைவன், தலைவி நட்புறவு குறித்து உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்தியம்புவதனை இது காட்டி நிற்கிறது.

அறத்தொடு நின்றபின் பெற்றோர் தலைவியை அவனது அன்புக் காதலனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பார். அறத்தொடு நின்றலின் வழி ஊரார் அறிய தலைமகளுக்கு வதுவை நிகழும். எனவே களவிற்கு இடையூறாக வெறியாட்டும், நொதுமலர் வரைவும் நேரும் போது தோழி தாய்க்கு உண்மையை அறிவிக்கும் கடமைப்பட்டவளாக இருக்கிறாள். இதன்வழி களவின் கடைநிலை அறத்தொடு நின்றல் என்பது புலனாகிறது. பெற்றோருக்குக் களவினை அறிவிக்காத நிலையில் தலைமக்கள் உடன்போக்கு மேற்கொள்கிறனர். அறத்தொடு நின்றபின் உடன்போக்கு நிகழாது. உடன்போயபின் அறத்தொடு நிற்பதில்லை. எனவே இவற்றில் ஒன்று நிகழின் மற்றொன்று நிகழாது என்பதனை உணரமுடிகின்றது.

உடன் போக்கு

களவு நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சி உடன் போக்காகும். இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு போன்ற காரணங்களால் தலைவிக்கு இன்னாச்சூழல் ஏற்படுகின்றது. இச்சூழலில் இரண்டு வழிகள் மட்டுமே உண்டு. ஒன்று பெற்றோருக்குத் தெரியப்படுத்தும் அறத்தொடு நின்றல். இது களவு வெளிப்பட்டு பின் கற்பாக மாறவேண்டி கரணத்திற்கு வழிவகுக்கிறது. மற்றொன்று வெளிப்படா களவு. இஃது உடன் போக்கிற்கு வழிவகுக்கிறது. எனவே தலைவியின் களவினை கற்பாக மலரச் செய்வதற்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றல் அல்லது உடன் போக்கு எனும் வழி முறைகளை மேற்கொள்கிறாள். அறத்தொடு நின்றல் வழி வதுவைச் சடங்கு நிகழும். “தந்தையும், தாயும், தனையரும் கொடுக்கக் கொள்ளும்” ¹¹⁴ கற்பாக இது மாறும். வெளிப்படா களவு உடன் போக்காக மாறுகிறது. அயலோர் மணம் பேச வந்த காலத்து அதனை விலக்க அச்சம் கொண்ட தலைவியும், தோழியும் உரைவிட்டு செல்லுதலே வழி என முடிவெடுக்கின்றனர். எனவே உடன்போக்கு நடைபெறுவதற்கு இஃது ஒரு காரணமாய் அமைகிறது. “தலைவி களவில் மறைந்தொழுகி கற்பு கடம் பூண்டமையை முன்னமே அறிவித்திருந்தால் யாமே வரைவினை எதிர் கொண்டு இங்கு இல்லத்திலேயே வதுவை நிகழ்த்தியிருப்போமே” ¹¹⁵ என தாய் ஒருத்திப் புலம்புவதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது. கொடுப்போர் இன்றி நிகழும் கரணமாக உடன் போக்கினைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார். இதனை

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிற காலையான” ¹¹⁶

எனும் நூற்பா உணர்த்தும். குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று “மடந்தையானவள் விடலையோடு கொண்ட நட்பினால் உடன்போக்கு மேற்கொண்டாள். இஃது நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல அனைவரும் பேசுவதற்கு ஏதுவாயிற்று” ¹¹⁷ என மகள் உடன் போகிய வழி செவிலித்தாய் நற்றாயிடம் கவலை மொழிகளை உரைப்பதனை உணர்த்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. உடன்போக்கிற்குத் தலைவியை உடன்படச் செய்வது தோழியின் கடமையாகும். மேலும் தலைவி உடன்போக்கிற்கு உடன்பட்டதும் தோழி அதற்கு வேண்டுவன புரிந்து அவளை உரிய இடத்திற்குக் கொண்டு செல்வாள். உடன்போக்கிலும் தோழியின் பங்கு அதிகம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உடன்போக்கின்கண் தோழியின் கூற்றுக்கள்

உடன்போக்கின்கண் தோழியின் கூற்றுகள் நிகழுமிடங்களாகத் தொல்காப்பியர் ஆறு இடங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். “தலைவரும் விழும நிலையெடுத்துரைத்தல், போக்கற் கண்ணும், விடுதற் கண்ணும், நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும், வாய்மையும் பொய்ம்மையும் கண்டோர்ச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொள்ளினும், நோய் மிகப் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலுழ்ந்தோளை அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி வன்புறை வந்ததன் திறத்தோடு” ¹¹⁸ என இவற்றை வகைப்படுத்துவார். தலைவரும் விழும நிலை எடுத்துரைத்தலாவது தலைவன் கொண்டுதலைக் கழியாவிடின் தலைவிக்கண் நிகழும் துன்ப நிலையைத் தோழித் தலைவனுக்கு உணர்த்துதலாகும்.

“நீர்நீத்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ

அந்நாள் கொண்டு இறக்கும் இவள் அரும்பெறல் உயிரே” ¹¹⁹

என்ற கலித்தொகைப் பாடலானது தலைவியைத் தலைவன் பிரிவோனாயின் அவள் இறந்துபடுவாள் எனும் பொருளினை உள்ளடக்கியுள்ளது. போகற்கண்ணும் என்பதாவது தலைவியை உடன் கொண்டு பெயர் என்று போகவிடுதற் கண்ணும் தோழிக் கூற்று நிகழ்வதைக் குறிக்கிறது.

“அன்பு அறச்சூழாதே ஆற்றிடை நும்மொடு

துன்பம் துணையாக நாடின் அது அல்லது

இன்பமும் உண்டோ எமக்கு” ¹²⁰

என்னும் பாடலானது கடுஞ்சுரத்தின் துன்பத்தை நினையாது தலைவியைத் துணையாக உடன் கொண்டு செல்ல வேண்டும் எனத் தலைவனிடம் வேண்டும் தோழியின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. தலைமகன் உடன்போக்கு வலித்தமையைத் தோழி தலைவியிடம் தெரிவித்து அவளைப் போகவிடுமிடத்தும் தோழி கூற்று நிகழும். இதனை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக மாமுலனாரின் பாடல் ஒன்று அமைந்துள்ளது. அஃது “கொடிய சுரவழிகள் மகளிர் கடந்து செல்வதற்கு அரியனவாகும் எனக் கருதி போக்கினைத் தவிர்த்த நம் தலைவர் இன்று உன்னோடு உடன் செல்லுதலை விரும்பினார்” ¹²¹ எனத் தலைவிக்குத் தோழி கூறுவதனை எடுத்துரைக்கிறது.

நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமம் என்பது தமரை நீக்குதலால் தமக்குற்ற வருத்தத்தின் கண்ணும் தோழி உரை நிகழ்த்துதலைக் குறிக்கிறது. இதற்குச் சான்றாய் நற்றிணையில் கயமகனாரின் பாடல் காணப்படுகிறது. “தலைவி தலைவனோடு உடன் செல்ல முயல்கிறாள். அதற்கான ஆயத்தமாக தனது சிலம்பையும், பந்தையும் ஒரு சேர வைக்கிறாள். இவற்றைக் காணும் தோறும் என் தோழிமார் நோவார்கள். அவர்கள் இரங்கத்தக்கவர்கள் என எண்ணித் தலைவி வருந்துகிறாள். இவ்வருத்தத்தினைத் தோழித் தலைவனுக்கு எடுத்துரைத்து அவனை வரைவிற்கு நெறிப்படுத்துகிறாள்” ¹²² என்பதனை நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

மொழிந்தது கூறி வன்புறை நெருங்குதலாவது தலைவியின் போக்கினை நினைந்து நெஞ்சு மிகவும் புண்ணுற்றுத் தடுமாறுந் தாயை அவ்வருத்தம் தீர்தல் வேண்டி நடந்ததை நீக்கிவிட்டு நடக்க வேண்டியவற்றை எடுத்துக்கூறி தாயின் வருத்தத்தைப் போக்கத் தோழி முயல்வதாகும். ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் “யாரை நினையாவிட்டாலும் முன்னறி தெய்வமாகிய தன்னையாவது தலைவி நினைத்திருப்பின் இப்படியாரும் அறியாதபடி சென்றிருக்க மாட்டள்” ¹²³ என நற்றாய் புலம்பும் செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு வருந்தும் தாயின் துன்பத்தினைப் போக்குபவளாகத் தோழி விளங்குகிறாள். உடன்போக்கின் கண் தாயினது நிலையினை “பெண் மக்களின் ஒழுக்கத்திற்கும் பெற்ற தாயே பெருங்காப்பாளியாக அமைகிறாள். எத்தவறு நேரினும் ‘இவள் வளர்த்த அழகு இது’ என்று ஊரார் தாய் மீதே பழிசுமத்துதல் இயல்பாக இருந்து வருகிறது. இது கேட்ட அன்னை நாணுவாளேயன்றிப் பொறுப்புத் தனக்கில்லை என்று தட்டிக் கழிக்கும் வழக்கம் அவளிடம் இல்லை. களவில் ஒழுகும் குமரி பெற்றோரை அஞ்சுவாள் எனத் தந்தையையும் உளப்படுத்திப் பொதுபடச் சொல்லினும் அது ஈன்றவளையே சிறப்பாகக் குறிக்கும். ஊர்ப் பெண்டிர் ‘இன்னவள் மகள்’ என்று தாயைச் சுட்டி மகளைச் சுட்டியுரைப்பதுதான் நம் சமுதாய மரபாக இருந்து வருகிறது. எனவே தாய் மகள் பற்றி அலர் எழுந்த காலத்து மனங்கசப்பவளும் மனங்கொதிப்பவளும் தாயேயாவாள்.” ¹²⁴ என விளக்குவார் ந.சுப்புரெட்டியார்.

களவின் கடைநிலையாக உடன்போக்கு உள்ளது. அலருக்கும், பெற்றோரின் இற்செறிப்புக்கும் அஞ்சும் தலைமக்கள் இவ்வுடன் போக்கினை மேற்கொள்கின்றனர். இவ்வுடன் போக்கிற்கு பெருந் துணையாக நின்று பல நிலைகளில் உதவி புரிபவளாகத் தோழி விளங்குகிறாள். உடன்போகின்வழி களவு கற்பாக மலர்கிறது.

கற்பு நெறியில் தோழி

அகத்திணை ஒழுக்கத்தில் களவினைத் தொடர்ந்து அடுத்து வரும் பகுதி கற்பாகும். களவு நெறியில் மறந்தொழுகிய காதலர்கள் கற்பென்னும் பெருவேலிக்குள் நுழைந்து கணவன், மனைவியாக ஊரறிய வாழ்தல் வேண்டும். களவில் தலைவியின் நிழல் போல் அவளுக்குத் துணையாய் இருந்த தோழி கற்பிலும் உடனிருந்து உதவி செய்பவளாகக் காணப்படுகிறாள். வரைவிற்குப் பின் வாழ்த்தல், தெய்வக்கடன் கொடுத்தல், தலைவனைத் தெருட்டுதல், தலைவிக்கு அறிவுறுத்தல், செலவழுங்குவித்தல், வாயில்நேர்தல், வாயில்மறுத்தல் என பல்வேறு நிலைகளில் தோழி செயல்படுவதனைத் தொல்காப்பியம் வகுத்துரைத்துள்ளது.

“பெறற்கரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த

தோழிக்குரிய என்மனார் புலவர்” ¹²⁵

எனும் சூத்திரம் கற்பின்கண் தோழிக்குரிய கூற்றுக்கள் குறித்துக் கூறுகிறது. இதில் 20 கூற்றுக்கள் தோழிக்குரியவைகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

வரைவிற்கு பின் வாழ்த்தல்

பெறுதற்கரிய பெரும் பொருளானது வதுவை. இவ்வதுவை முடித்தப் பின்னர் தோன்றிய மரபு காரணத்தால் தலைவனைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்து தோழி கூற்று நிகழும் என தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். இதனை

“பெறற்கரும் பெரும்பொருள் முடித்தபின் வந்த

தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்” ¹²⁶

என்னும் அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

தெய்வக்கடன் கொடுத்தல்

“களவு காலத்தில் ஏற்பட்ட வருத்தம் நீங்கினமை கூறும் வழியிலும், தலைவன் தலைவியை மணம்புரியக் காரணமான தெய்வங்களுக்குத் தெய்வக்கடன் கொடுத்தற் கண்ணும்” ¹²⁷ தோழி கூற்றுக்கள் நிகழ்த்துவாள்.

தலைவிக்கு அறிவுறுத்தல்

தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தால் அவன்மாட்டு மனம் வேறுபடுகிறாள்

தலைவி. அவன் வாயில் வேண்டியவழி அதனையும் மறுக்கிறான். தோழி தலைவியின் நலன் கருதி அவனை வரவேற்கும் உள்ளத்தினளாய் காணப்படுகிறாள். எனவே தலைமகளிடம் உன் மீது பெரிதும் அன்புடையவன் தலைவன் என எடுத்துரைத்து அவன் மீதுள்ள சினத்தினைத் தணிவிக்கிறாள்.

“அடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந்தோனை

யடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்” ¹²⁸

எனும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இதனை விளக்கியுரைக்கின்றது. “தலைமகன் தன் மனைக்கு உரிய காலத்தில் வாராது காலந்தாழ்ந்து வருகிறான். அது கண்ட தலைவி அவன்பால் பரத்தமை உண்டென கவலையடைகிறாள். அவளது கவலை நீங்கும் வண்ணம் தலைவன் பிழையில்லாதவன் நீ வருந்துதலை ஒழி” ¹²⁹ எனத் தோழி அறிவுறுத்துதலை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

தலைவனைத் தெருட்டுதல்

தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் பரத்தையர் மனைக்கண் தங்கினான். இதனால் தோழி அவன் மீது சினம் கொள்கிறாள். பின் அவன் தன் மனையிடத்து வாயில் வேண்டி வந்த போது அவனைத் தெருட்டுகிறாள்.

“பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி

இழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்” ¹³⁰

என்னும் சூத்திரம் இதனை விளக்குகிறது. “தலைமகனுக்குப் பரத்தையர் உறவு உண்டு என்பதனை அறிந்த தோழி, தலைவியை விட பரத்தை அத்துணைப் பேரழகியோ? என வினவியதை” ¹³¹ ஐங்குறுநூறு பாடல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

செலவழுங்குவித்தல்

“சீருடைப் பெரும் பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்” ¹³²

என்ற நூற்பாவடியானது தலைவன் பிரிய கருதிய வழித் தோழிக்குரியக் கிளவிக் குறித்து சுட்டுகிறது. சீருடைய பெரும் பொருளாவது இல்லறமாகும். அவ்வில்லறத்தைத் தலைவி மாட்டு வைத்துத் தலைவன் அறத்தினாலும், பொருளினாலும், இசையுங் கூத்துமாகிய இன்பம் நுகர்தற்கண்ணும் பிரிந்து செல்ல எண்ணுவான். இவ்வாறு தலைவன் தலைவியை மறைந்தொழுகியவழித் தோழி கூற்று நிகழ்த்துவாள் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

தலைவனைக் கடிதல்

“ஆறு, குளம், கா முதலியவற்றில் தலைவன் பரத்தையரோடு விளையாடி மன மகிழ்ச்சி கொள்ளும் காலத்தில் தலைவனைக் கடிந்துரைக்கும் வகையிலும்” ¹³³, “தலைவன், தலைவியிடம் கவர்ந்து சென்ற மாணலத்தினைத்தா என்ற விடத்தும்”¹³⁴ தோழி கூற்றுக்கள் நிகழ்த்துவாள் என்கிறது தொல்காப்பியம்.

தலைவன் வருத்தம் நீக்கல்

தலைமக்கள் இருவருக்கும் சிறந்த புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு தலைவன், தலைவியை அணுகுகிறான். அதற்கு அவள் உடன்படாமல் வாயில் மறுக்கிறாள். இதனால் தலைவன் வருந்துகிறான். அவனது வருத்தத்தை நீக்கக் கருதிய தோழி சில கூற்றுக்களை நிகழ்த்துவாள்.

“இறந்த புதல்வனை நேராது புலம்பினும்”¹³⁵

என்னும் நூற்பாவடி இதனைப் புலப்படுத்தும்.

சூளுரை பொய்த்தல்

தலைவன் முன் தலைவியிடத்து கொண்ட வேட்கையால் செய்த சூளுரையானது பின்பு பொய்க்கிறது. இதனால் தலைமகள் வருந்துகிறாள். இவளது வருத்தம் கண்ட தோழி தலைவனை இடித்துரைத்தும் கூற்று நிகழ்த்துவாள்.

“சூள்வயின் திறத்தால் சோர்வுகண் பழியுனும்” ¹³⁶

என்பது இதனை எடுத்துக்காட்டுவதாய் உள்ளது. “சோழனின் ஆழர் போன்ற அழகுடையவள் தலைவி. நீ செய்த சூளுரை பொய்த்ததால் அவளது ஒளி மிகுந்த நுதல் மங்கியது. ஆகையால் நீ இன்று செய்யும் சூள் எவ்வித பயனும் செய்யாது” ¹³⁷ எனத் தோழி தலைவனிடம் கடிந்து உரைப்பதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

பெரியோர் ஒழுக்கம் கூறல்

“பெரியோர் ஆற்றும் இல்லறம் பெருந்தகையுடையது எனக் கூறி அதன்வழி தலைவன் நடத்தும் இல்லறத்தை இடித்துரைத்து அவனைத் திருத்தும் நிலையில்” ¹³⁸ தோழி கூற்று நிகழ்த்துவாள்.

புலவி தீர்த்தல்

தலைவனது மாறுபட்ட செயல்பாட்டினால் வருத்தமடையும் தலைவி புலவியுள் மூழ்கி நிற்பாள். இவளது புலவி நீங்கும் வண்ணம் தோழி உரையாடுவள். தொல்காப்பியர் இதனை

“உறுதகை யில்லாப் புலவியின் மூழ்கிய

கிழவோள் பால்நின்று கெடுத்தற் கண்ணும்” ¹³⁹

எனும் வரையறைக்குள் அடக்குவார். இவ்வாறு தலைவியுடன் தோழி சொல்லாடினும் அவள் மனம் மாறாது ஊடல் தீராதிருப்பின் தலைவன்பால் நின்று அவளது ஊடலைக் கழற்ற முயற்படுவாள். இதனை

“உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலுற் றோள்வயின்

உணர்தல் வேண்டிய கிழவோன் பால்நின்று” ¹⁴⁰

எனும் கோட்பாடு உணர்த்தும். “புலவி, ஊடல் எனும் இருவிடங்களிலும் சொலத்தகுக் கிளவி தோழிக்குரியதாகும்” ¹⁴¹. தலைமக்களிடம் ஊடல் உப்பு போன்று அளவுடன் அமைதல் வேண்டும். உணவில் உப்பின் அளவு மிகுதியானால் உணவின் சுவை கெடும். அது போன்று தலைமக்களின் ஊடல் நீடித்தால் அவர்களது அன்பு குறைந்து விடும் என்பதனை

“உப்பமைந் தற்றால் புலவி அதுசிறிது

மிக்கற்றால் நீள விடல்” ¹⁴²

எனும் குறளில் சுட்டியுள்ளார் திருவள்ளுவர். எனவே ஊடலினை நீளவிடாமல் தடுக்க தோழி மேற்கொள்ளும் உரையாடல்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவைகளாக உள்ளன. “தலைமக்களிடம் பண்டு இவ்வாறு செய்தனை, தற்போது இவ்வாறு செய்யா நின்றனை என களவு காலத்தையும், கற்பு காலத்தையும் ஒப்பிட்டு எடுத்துக் கூறும் கடமை கொண்டவள் தோழி” ¹⁴³ எனத் தோழி குறித்துக் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

வாயில் நேர்தலும் மறுத்தலும்

“பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்றிவர்

பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிரும்” ¹⁴⁴

என்னும் நூற்பா அடிகளானது வாயில் வேண்டி வந்த பாணர், கூத்தர், விறலியர்

ஆகியோர்க்குத் தோழி வாயில் நேர்ந்தும், வாயில் மறுத்தும் கூற்று நிகழ்த்துவாள் என்ற செய்தியினைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பிரிவினை நீக்கல்

பரத்தையர் வழிப்பட்டுத் தலைவியைக் கைவிட்டத் தலைவனை மீண்டும் இல்லறத்தில் இணைத்தல் வேண்டி அவனது புறத்தொழுக்கத்தால் யாதொரு பயனின்மையையும் எடுத்துக்கூறி தலைமக்களின் பிரிவினைத் தடுத்து அவர்களை இணைத்தற் கண்ணும் தோழி கூற்று நிகழ்த்துவாள் என்றும், தலைவன் சேயிடைப் பிரியக் கருதிய காலத்து அவனிடம் எதிர்காலத்தும், இறந்த காலத்தும் நடக்க இருப்பதும், நடந்ததுமாகிய நிகழ்ச்சியைக் கூறுமிடத்தும் தோழி கூற்று நிகழ்த்துவாள் என்றும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை

“நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇயர்

தோழிக்குரிய என்மனார் புலவர்”¹⁴⁵

என்னும் சூத்திரம் உணர்த்துகிறது.

கற்பில் வாயிலாகத் தோழி

தலைமக்களுக்கு மனமகிழ்ச்சிக்குரியச் சொற்களைக் கூறுதற்குரியவர்கள் வாயில்களாவர். இவர்கள் தலைவியின் கற்பொழுக்கத்தையும், அன்பையும், சுற்றம் ஓம்பலையும் தலைவன் விரும்பிக் கேட்குமாறு கூறுவர். தலைவி, தலைவனைப் பற்றி எத்துணைப் புலம்பினும் அவனிடத்துத் தலைவனின் கொடுமைகளை வாயில்களாவர் கூறார். எனவே தலைவன் தலைவியை இணைவிக்கும் பாலமாக வாயில்கள் செயல்படுவது புலனாகிறது. கற்பின்கண் வாயில்களாகச் செயல்படுபவர்கள் பன்னிருவராவர்.

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”¹⁴⁶

எனத் தொல்காப்பியம் வாயில்களைத் தொகுத்துக்காட்டிள்ளது. தலைமக்களுடன் பிணைக்கப்பட்ட வாயில்கள் பன்னிருவருள் தொல்காப்பியரால் முதன்மைப் படுத்தப்படுபவள் தோழியாவாள். அன்பிற் சிறந்த தோழியே வாயில்களுள் முதலிடம் பெறுவது சிறப்பிற்குரியது.

தோழியின் அறிவுடமை

தலைவிக்கு வந்த வருத்தத்தை ஓம்பல் தோழியின் இயல்பாகும். எனவே அறிவாகிய உரன் அவளுக்குரியதாகும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

“உறுகண் ஓம்பல் தன்னியல் பாகலின்

உரியதாகுந் தோழிகண் உரனே” ¹⁴⁷

என்னும் சூத்திரம் இதனை உணர்த்தும்.

“உயர் மொழிக் கிளவியும் உரியவால் அவட்கே” ¹⁴⁸

என்பது தலைவனையும், தலைவியையும் உயர்த்திக் கூறும் கிளவியும் தோழிக்குரியதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. தோழி குறித்து இவ்வாறெல்லாம் வகுத்து உரைத்துள்ள தொல்காப்பியர், அத்தோழிக்கான உவமை வரையறை குறித்தும் கோடிட்டுக்காட்டியுள்ளார். அதனை உவமையியல் எனும் இயலில் தெளிவுபடுத்தி உள்ளார். அவ்வரையறையினைச் சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்றுப் பாக்களோடு ஒப்பிட்டுக் காண்பதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

உவமை

ஒரு பொருளைத் தக்க மற்றொரு பொருளைக் கொண்டு உணர்த்துவது உவமை. அஃதாவது அழகுள்ள ஒரு பொருளை அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டு இது போலும் அது என ஒப்புமைத் தோன்ற செப்புவது உவமையாகும். “புலனல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கின்பம் பயத்தலும்” ¹⁴⁹ உவமை என இளம்பூரணர் கூறுகிறார். செய்யுள் வழக்கிலும், உலக வழக்கிலும் புரிதல் நடைபெற உவமை உற்றத்துணை செய்கின்றது. “அழகுள்ள ஒரு பொருளை மற்றொன்றன் அழகோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் இந்த உவமையே கலைகள் பலவற்றிக்கும் அடிப்படை” ¹⁵⁰ என மு.வரதராசனார் கூறுவார். இத்தகு உவமை குறித்து தொல்காப்பியர் ‘உவமையியல்’ எனும் தனி இயல் அமைத்து விளக்கியுள்ளார்.

உவமைத் தோற்றம்

உவமை என்பது பொருளைத் தெளிவுற புலப்படுத்த உதவுவதாகும். “உவமையானது வினை, பயன், மெய், உரு என்னும் பாகுபட்டில் பொருள்களின் தன்மைகளைச் சிறப்பிக்கின்றதாகத்” ¹⁵¹ தொல்காப்பியர் இயம்பியுள்ளார். “தொல்காப்பியரின் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற பகுப்பு உயிருள்ள,

உயிரில்லாதன என்று உலகப் பொருள்களைப் பகுக்கும் முறைக்கும் பொருந்துவதாகும்” ¹⁵² என அர. சிங்கார வடிவேலன் தொல்காப்பியரின் பகுப்பு முறையின் சிறப்பு குறித்து எடுத்துக்காட்டுவார். தண்டியலங்கார ஆசிரியரோ உவமையின் பாகுபாட்டினை “பண்பு, தொழில், பயன்” ¹⁵³ என மூன்றாக வகுத்துக் கூறியுள்ளார். வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும் ஒவ்வொரு பொருளான் வருதலன்றி தனித்தும் அல்லது இரண்டும், பலவுமாக விரவியும் வரும். இதனை

“விரவியும் வருஉம் மரபின என்ப” ¹⁵⁴

எனும் நூற்பாவில் விளக்கியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

உவமைப் பொருள்

“உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங் காலை” ¹⁵⁵

என்பதில் உவமையானது உவமிக்கப்படும் பொருளைவிட உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என உரைக்கப்பட்டுள்ளது. “உவமை என்பது கவிஞனின் அனுபவப் பொருளாகும். பொருள் என்பது அவன் காணும் புதிய பொருளாகும். அவன் ஏற்கனவே கண்டு வைத்த பொருளைப் புதிதாகக் காணும் பொருளோடு பொருத்தி வைத்து அப்பொருளின் உயர்வு தாழ்வுகளை அளந்து அறிவிக்கிறான் எனக் கூறலாம். பொதுவாகப் பொருளின் சிறப்பை வற்புறுத்தவே உவமை அமைக்கப்படுகிறது. அதன் உயர்வைக் காட்ட அதனினும் உயர்ந்த பொருளையே வரையறையாக அமைக்க வேண்டியுள்ளது. எனவே உவமைப் பொருளை விட உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது” ¹⁵⁶ என்பர் ரா.சீனிவாசன்.

உவமையின் நிலைக்களம்

உவமையானது சிறப்பு, நலன், காதல், வலி எனும் நான்கு நிலைகளங்களில் அமையும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“சிறப்பே நலனே காதல் வலியோடு

அந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப” ¹⁵⁷

என்ற சூத்திரத்தில் சுட்டியுள்ளார்.

சுட்டிக் கூறா உவமை

உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கு இதுதான் உவமை எனச் சுட்டி கூறாவிடினும்

பொருளோடு பொருள் புணர்த்து உவமை உள எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

“சுட்டிக் கூறா உவம மாயின்

பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்த்தன கொளலே” ¹⁵⁸

எனும் அடிகள் இதனை எடுத்துக்காட்டுவனவாய் உள்ளன.

உவமையின் மரபுகள்

உவமையும், பொருளும் தம்முள் ஒத்த தன்மையுடையனவாக அமைதல் வேண்டும் என்பதனை,

“உவமமும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்” ¹⁵⁹

எனும் நூற்பா மொழிகிறது. “பொருளைச் சிறப்பிப்பதற்காகக் பெருகக் கூறலும், சிறுக்கக் கூறலும் சிறப்பென்னும் நிலைக்களத்து அமையும்” ¹⁶⁰ என மற்றொரு மரபினையும் தொல்காப்பியம் உணர்த்தியுள்ளது.

உவம உருபுகள்

உவமஉருபுகளாக 36 உருபுகள் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

“அவைதாம்

அன்ன ஏய்ப்ப உறழ் ஒப்ப

கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே” ¹⁶¹

என்பதில் 1. அன்ன 2. ஏய்ப்ப 3. உறழ் 4. ஒப்ப 5. என்ன 6. மான 7. ஒன்ற 8. ஒடுங்க 9. ஒட்ட 10. ஆங்க 11. என்ற 12. வியப்ப 13. எள்ள 14. விழைய 15. இறப்ப 16. நிகர்ப்ப 17. கள்ள 18. கடுப்ப 19. காய்ப்ப 20. மதிப்ப 21. தகைய 22. மருள 23. மாற்ற 24. மறுப்ப 25. புல்ல 26. பொருவ 27. பொற்ப 28. போல 29. வெல்ல 30. வீழ் 31. நாட 32. நளிய 33. நடுங்க 34. நந்த 35. ஓட 36. புரைய எனும் உவம உருபுகளைத் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். ‘அன்ன பிறவும்’ என்பதனால் இளம்பூரணர் “நோக்க, நேர, அனைய, அற்று, இன், ஏந்து, ஏர், சீர், கெழு, செத்து, ஏர்ப்ப, ஆர” என்ற உருபுகளைக் கூடுதலாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பேராசிரியர் இவற்றோடு “துணைப்ப, மலைய, அமர” என்னும் உவம உருபுகளை இணைத்துக் கூறியுள்ளார் என்பது சுட்டத்தக்கது.

உள்ளுறை உவமம்

உவமையின் ஒரு வகையே உள்ளுறை உவமமாகும். இஃது குறிப்பு முறை வெளியீடு நெறியாகக் காணப்படுகிறது. கருப்பொருளின் துணை கொண்டு அறியக் கூடியக் குறிப்புப் பொருளாக உள்ளுறை உவமம் விளங்குகிறது. இதனை உவமையின் வளர்ச்சியாய் கருத முடிகின்றது. உள்ளுறை உவமையினைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், பொருளியல், உவமையியல் எனும் மூன்று இயல்களில் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

“உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்

தள்ளாது ஆகுந் திணையுணர் வகையே” ¹⁶²

என்பதில் உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம் என்ற இரண்டும் அகத்திணைப் பாடல்களை இன்ன திணை என்பதனை அறிதற்கு உறுதுணையாய் அமைகின்றன எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது.

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம் எனக்

கொள்ளும் என்ப குறிஅறிந் தோரே” ¹⁶³

என்பது உள்ளுறைக் கருப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறப்படும் போது ஒவ்வொரு திணைக்கென வகுக்கப்பட்டத் தெய்வத்தைத் தவிர ஏனைய கருப்பொருட்களை நிலைக்களமாகக் கொண்டு வரும் எனும் பொருளினை உள்ளடக்கி உள்ளது. “உள்ளுறை எனப்பட்ட உவமம் தெய்வ முதலிய கருப்பொருளுள் தெய்வத்தை ஒழித்து ஒழிந்த கருப்பொருள்களே தனக்குத் தோன்று நிலனாகக் கொண்டு புலப்படுமென்று கூறுப இலக்கணம் அறிந்தோர் என்றவாறு” ¹⁶⁴ என்பர்.

பாடலின் வெளிக்கருத்து ஒன்றாகவும், இதனை ஒத்து முடியும்படி உட்கருத்து அதனிலிருந்து வேறொன்றை உணர்த்துவதாகவும் அமைவது உள்ளுறை உவமை எனப்படுகிறது. கருப்பொருளின் துணைகொண்டு உள்ளுறைச் செய்தியினை அறிந்து கொள்ள முடியும். இது குறித்து

“உள்ளுறுத்து இதனொடு ஒத்துப் பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்” ¹⁶⁵

என எடுத்துரைப்பர். உள்ளுறை உவமை உரிப்பொருளோடு ஒப்பிட்டப் பொருள் உணருமாறு அமையக்கூடியதாகும். இவ்வாறு வரும் உள்ளுறையானது முன்னைய

மரபின்படி கூறக்கூடியது. அவ்வாறுக் கூறப்பட்டதை நுணுகி ஆராயும் அறிவுடைய திறானாளிகள் இன்ன உவமைக்கு இன்ன பொருள் என தெளிவு பெற உய்த்து உணருமாறு அமைவது உள்ளுறை எனப்படுகிறது.

“பிறிதொடு படாது பிறப்போடு நோக்கி

முன்ன மரபிற் கூறுங் காலைத்

துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே” ¹⁶⁶

என்னும் நூற்பா இதனை விளக்கி நிற்கிறது.

உள்ளுறை உவமையின் வகைகள்

“உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு” ¹⁶⁷ என உள்ளுறை உவமை ஐந்து வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. சிறப்பினாகிய காதல் இன்பத்தைத் தெரிவிக்கும் போதும் உள்ளுறை கூறுதல் முன்னோர் வகுத்த பண்பாகும். இதனை

“அந்தமில் சிறப்பின் ஆகிய இன்பம்

தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே” ¹⁶⁸

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இறைச்சி

இறைச்சி குறித்தப் பதிவுகளைத் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் மற்றும் பொருளதிகாரத்தில் காணமுடிகிறது.

“இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுள் கிளக்கும்

இயற்பெயர்க் கிளவி உயர்திணை சுட்டா

நிலத்துவழி மருங்கில் தோன்ற லான” ¹⁶⁹

என்பது சொல்லதிகாரதின் உள்ளடக்கமாகிய பெயரியலில் இடம் பெற்றுள்ள நூற்பாவாகும். இறைச்சி என்பது செய்யுளியலில் காணக்கிடைப்பது. குறிப்புப் பொருளினைத் தரக்கூடியது. இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் கருப் பொருட்கள் அந்நிலத்தில் தோன்றியவை. அகத்திணைச் செய்யுள்களுள் வரும் இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் வருணனைகளில் உயர்திணை ஈறு பெற்று வரும் அஃறிணைகள் உயர்திணையைச் சுட்டாது எனும் கருத்துக்கள் இதனுள் காணக்கிடைக்கின்றன. “இறைச்சி என்பது உரிப்பொருளுக்குப் புறத்தாய் அமையக் கூடியது” ¹⁷⁰. இறைச்சியினாற் கிடைக்கக் கூடிய பிறிதொரு பொருளும்

உண்டு. திறன் உடையவர்கள் இவ்விறைச்சியின் பொருளினை உணர்வர் எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளதனை

“இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே

திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே” ¹⁷¹

என்ற சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

“அன்புறு தகுவன இறைச்சியிற் சுட்டலும்

வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே” ¹⁷²

என்பது அஃறிணைகளின் அன்புக் காட்சிகளைக் காட்டுதலும் இறச்சியாகும். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றியிருக்குமாறு வற்புறுத்தும் பொருட்டு இடைவழியில் உள்ள உயிரினக் காதல் காட்சிகளைக் சுட்டலும் இறைச்சியுள் உண்டு எனும் பொருளினை உள்ளடக்கியுள்ளது. உவமைகள் பற்றி தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் மேற்கூறப்பட்டவைகள். இவை தவிர உவமை செப்பும் மாந்தர் குறித்தும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். அம்மாந்தர்களுள் பிறரைத் தவிர்த்துத் தோழிக்கானக் கோட்பாடே இவ்வாய்க்கு இன்றியமையாததாகிறது.

உவமை கூறும் மாந்தர்களுக்கான மரபுகள்

தொல்காப்பியர் உவமையியலில் கிழவன், கிழவி, தோழி, செவிலி ஆகியோர்களுக்கான உவமைப்பொருள்கள் குறித்த வரையறையினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

“கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி” ¹⁷³

என்பதில் தலைவி உவமை கூறின் அவளறிந்த பொருட்களையே உவமையில் கையாள வேண்டும் என உணர்த்தியுள்ளார். தலைவன் உவமைக் கூறின் அது அவனது அறிவோடு கிளக்கப்படும் என்றும் கூறியுள்ளார். தோழிக்குரிய உவமைப் பொருளாக அவள் தான் வாழும் நிலத்துள்ளனவன்றிப் பிற நிலத்துள் உள்ளனவற்றை உவமையாகக் கூறப் பெறாள் எனும் கோட்பட்டினையும் வரையறுத்துத் தொகுத்துள்ளார். இதனை

“தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது” ¹⁷⁴

என்னும் நூற்பாவில் உணர்த்தியுள்ளார். இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர் “தோழி உவமைசொல்லின் அந்நிலத்தினுள்ளனவன்றிப் பிறநிலத்துள்ளன கூறப்பெறாள்” ¹⁷⁵ எனக் கூறுகிறார். இளம்பூரணர் உவமை எனக் கூறுவதனைப்

பேராசிரியர் உள்ளூறை என எடுத்தியம்புகிறார். “இது மேற்கூறிய உள்ளூறை உவமைக் காவதோர் இலக்கணம். ஐந்து வகைப்பட்ட உவமப் போலியும் பிறிதோடு படாது பிறப்பு நோக்கி உணரக்கூறியவழி அக்கூற்றுத் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உரித்தாங்கால், தலைவிக்காயின் அவளறியுங் கருப்பொருளானே செய்யல் வேண்டும்; தோழிக்காயின் அந்நிலத்துள்ளன வெல்லாஞ் சொல்லவும் பெறும்; பிற நிலத்துள்ளன அறிந்து சொல்லினளாகச் செய்யுள் செய்யப் பெறார்” ¹⁷⁶ என்பதன் வழி இதனை அறியமுடிகின்றது. உள்ளூறை உவமம், ஏனை உவமம் என உவமை இருவகையாகத் தொல்காப்பியத்தில் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே உவமையின் ஒருவகையாக உள்ளூறையைக் காண இடமுண்டு. ஆகையால் தோழி உவமையும், உள்ளூறையும் கூறுகையில் நிலம் பெயர்ந்து உரைப்பதாக செய்யுள் செய்யக் கூடாது எனப் பொருள் கொள்ள இது இடமளிக்கிறது.

“தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக்

கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான” ¹⁷⁷

என்பதில் தோழியும், செவிலியும் உவமைக் கூறுமிடத்துப் பொருந்துமிடம் பார்த்துக் கூறுதற்குரியவர்களாவர் எனத் தொல்காப்பியர் கூறும் கோட்பாடு பொதிந்துள்ளது. இதனை “காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்து மாற்றான் உள்ளூறையுமங் கூறுதற்குரியர் தோழியுஞ் செவிலியும்” ¹⁷⁸ என விளக்கி உரைப்பர். தோழியும், செவிலியும் சூழலுக்கேற்ற இடமறிந்து உவமைக் கூறுவர் என்பதனை இதன் வழி அறியமுடிகின்றது. மேற்கண்ட தோழிக்கான உவமைப் பொருள் குறித்துக் கூறும் நூற்பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்று உவமைப் பாடல்களைக் காண்பதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது

தொகுப்புரை

- தோழி எனும் அகமாந்தர் குறித்துத் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் எனும் ஆறு இயல்களில் தொகுத்துரைத்துள்ளார்.
- தோழி தன் அறிவின் திறத்தைப் பிறர் அறியாதொழுகும் அடக்கமும், ஆராய்ந்தறியும் அறிவுணர்ச்சியும், செயத்தகுவன அறிந்து கூறுதலுமாகிய குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே வாய்க்கப்பட்டவள்.
- தலைமக்களின் வாழ்வினைச் செப்பம் செய்யும் திறன் வாய்ந்தவள். தலைவன், தலைவி, நற்றாய், செவிலி, பரத்தை, பாணன் போன்றோருக்கு அமைவன அறிவுறுத்தி அகவாழ்க்கையை வளம் பெறச் செய்யக்கூடியவள்.
- தோழி எனும் சொல்லினைத் தொல்காப்பியர் 26 இடங்களில் கையாண்டுள்ளார்.
- தலைவியின் சிறுவயது முதலே அவளது உடலைப் பேணியும், இளவயதில் அவளது உள்ளத்தைப் பேணியும் காப்பவன் செவிலியாவான். இத்தகு செவிலியின் மகளே தோழி எனத் தொல்காப்பியர் வரையறுத்து உணர்த்தியுள்ளார்.
- செவிலியும், நற்றாயும் நெருங்கிய தோழிகளாய் விளங்குபவர்கள். இவர்களது நட்பே தலைவி, தோழியின் நட்பிற்கு வித்தாய் அமைந்துள்ளது.
- தலைவியின் மிகுந்த நம்பிக்கைக்கு உரியவன் தோழி. எனவே தலைவியின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் தோழியின் செயல்களை மையமாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன.
- தோழி எனும் சொல்லுக்கு இணையாக இருளை, பாங்கி, சிலதி, இணங்கி, துணைவி, சேடி, சகி, சினேகிதி, நண்பி எனப் பல சொற்கள் தமிழ் மொழியுள் வழங்கி வந்துள்ளன. இவற்றுள் தோழி எனும் சொல்லே பழமைச் சிறப்புடையதாய் காணப்படுகிறது.
- தோழியின் கூற்றுக்களாகத் தொல்காப்பியத்தில் 75 கூற்றுக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை அகத்திணையில் 6 கூற்றுக்களையும், களவியலில் 32 கூற்றுக்களையும், கற்பியலில் 20 கூற்றுக்களையும், பொருளியலில் 17 கூற்றுக்களையும் கொண்டமைந்துள்ளன.
- களவு நெறியில் தலைவனுக்குப் பாங்கனும், தலைவிக்குத் தோழியும் உற்றுழி உதவுகின்றனர். இதில் பாங்கனின் பங்கைவிடத் தோழியின் பங்கே அதிகமாகவும், சிறப்பாகவும் உள்ளது.
- களவின் வழி தோன்றிய தலைவியின் புதிய நட்புறவினைத் தோழி தனது மதிநுட்பத்தால் உணர்ந்து கொள்கிறாள். தலைவன், தலைவி எனும் இருவரின்

மதியிணையும் தோழி தனது மதியோடு ஒருங்கு சேர்த்து உய்த்துணர்தல் மதியுடம்பாடு எனப்படுகிறது.

- தோழியின் உதவியால் காதலர்கள் சந்திக்கும் இடம் குறியிடமாகும். இரவுக் குறி, பகற்குறி என இருவகை குறியிடங்களும் தோழியால் அமையக் கூடியனவாய் உள்ளன.
- தலைவியின் களவு வாழ்வில் மதியுடம்படுதல், குறியிடங்கள் அமைத்தல், குறியிடம் பெயர்த்தல், சேட்படுத்துதல், வரைவு கடாதல், ஆற்றுவித்தல், அலர் கூறுதல், அறத்தொடு நின்றல், வரைவு மலிவு, உடன் போக்கு என்ற நிலைகளில் தோழி உதவுதலினை அறியமுடிகின்றது.
- குறியிடங்களில் தலைவியைச் சந்திக்கும் தலைவன் வரைவினைக் கருத்துவதில்லை. ஆகையால் உலகியல் அறிந்த தோழி தலைமக்கள் அடிக்கடிச் சந்திக்கும் வாய்ப்பினைச் செயற்கையாகத் தடுகிறாள். இதன் வழி தலைவனை வரைவு முடுக்குகிறாள்.
- களவில் ஒழுகும் தலைவியானவள் காப்பு மிகுதியாலும், காதல் மிகுதியாலும், வரைவு நீடித்தலாலும் மனம் வாடுகிறாள். ஊன், உறக்கமின்றி உடல் வேறுபடுகிறாள். மகளது மேனி வேறுபாடு கண்ட தாய் வெறியாட்டு எடுக்கிறாள். வெறியாட்டு நிகழ்த்தும் தாய்க்குத் தலைவியின் இத்தகு நிலைக்குத் தலைவனே காரணம் என எடுத்தியம்பித் தலைவியின் களவினைக் குறிப்பால் புலப்படுத்தும் கடமை கொண்டவளாகத் தோழிக் காணப்படுகிறாள்.
- தலைவி களவில் மறைந்தொழுகியவழி கற்பு நெறிப்பட்டதைத் தாயின் மன நிலைக்கு ஏற்ப, அவள் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் கூறும் தோழியின் சொற்சாதுர்யம் போற்றுதலுக்கும், வியப்பிற்கும் உரியது.
- களவில் தலைவியின் உற்றதுணையாகி அவளது நிழல் போல் விளங்கிய தோழி கற்பிலும் உடனிருந்து உதவி செய்பவளாகக் காணப்படுகிறாள்.
- கற்பு நெறியில் தலைவனைத் தெருட்டுதல், தலைவிக்கு அறிவுறுத்தல், செலவழங்குவித்தல், பெரியோரொழுக்கம் கூறல், புலவி தீர்த்தல், வாயில் நேர்தல் மற்றும் வாயில் மறுத்தல் போன்ற நிலைகளில் செயல்படும் தோழி போற்றத்தக்கவளாவாள்.
- கற்பின்கண் தலைமக்களுடன் பிணைக்கப்பட்ட வாயில்கள் பன்னிருவர் ஆவர். இப்பன்னிருவருள் அன்பிற் சிறந்த தோழியே தொல்காப்பியரால் முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறாள்.
- அழகுள்ள ஒரு பொருளை அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டு இது போலும் அது என ஒப்புமைத் தோன்றச் செப்புவது உவமையாகும்.

- வினை, பயன், மெய், உரு எனும் பொதுமைகளாலேயே உவமைகள் தோன்றுகின்றன.
- உவமையானது சிறப்பு, நலன், காதல், வலி எனும் நான்கினையும் நிலைகளங்களாகக் கொண்டமையும்.
- தொல்காப்பியர் உவம உருபுகளை 36 ஆக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.
- உள்ளுறை உவமைக் குறித்துத் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், பொருளியல், உவமையியல் எனும் மூன்று இயல்களில் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.
- உள்ளுறை உவமையானது முதற் பொருளுடன் கூடியக் கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடல்களில் பயின்று வரக்கூடியது. எனவே ஒரு அகப்பாடல் இன்ன திணை என்பதனை உணர்த்துதற்குக் கருப்பொருளுடன் அமையும் உள்ளுறை உவமம் உறுதுணையாய் அமையும்.
- உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு என உள்ளுறை உவமை ஐந்து வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.
- இறைச்சி என்பது செய்யுளில் காணக்கிடைப்பது. குறிப்புப் பொருளினைத் தரக்கூடியது. இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் கருப்பொருள்கள் அந்நிலத்தில் தோன்றியவை. அகத்திணைச் செய்யுள்களுள் வரும் இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் வருணனைகளில் உயர்திணை ஈறு பெற்று வரும் அஃறிணைகள் உயர்திணையைச் சுட்டாது என இறைச்சி குறித்துச் சுட்டுவர் தொல்காப்பியர்.
- தொல்காப்பியர் உவமையியலில் கிழவன், கிழவி, தோழி, ஆகியோர்களுக்கான உவமைப்பொருள்கள் குறித்த வரையறையினைப் பதிவு செய்துள்ளார். இதில் தோழிக்குரிய உவமைப் பொருளாக அவள் தான் வாழும் நிலத்துள்ளனவன்றிப் பிற நிலத்துள்ளனவற்றை உவமையாகக் கூறப்பெறாள் எனும் கோட்பாட்டினை வரையறுத்து உணர்த்தியுள்ளார்.
- தோழியும், செவிலியும் உவமைக் கூறுமிடத்துப் பொருந்துமிடம் பார்த்துக் கூறுதற்குரியவர்கள் என்னும் வரையறையினையும் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.
- இவ்வரையறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே இவ்வாய்வு அமையப்பெற்றுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி, ப. 2.
2. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 122.
3. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 151.
4. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 296.
5. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 123.
6. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 240.
7. நம்பியகப்பொருள், நூற். 111.
8. ஈ.கோ. பாஸ்கரதாஸ், அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி, ப. 10.
9. அகம். 12.
10. குறுந். 222.
11. மேலது. 324.
12. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.13.
13. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 112.
14. மேலது. நூற். 119.
15. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 148.
16. மேலது, நூற். 191.
17. நற் .177.
18. மேலது. 369.
19. அகம். 59.
20. குறுந். 90.
21. ஐங். 244.
22. கலித். 131.
23. அகம். 108.
24. சி.சுப்பிரமணிய பாரதி, பாரதியார் கவிதைகள், ப. 309.
25. மேலது. ப. 310.
26. மேலது. ப. 310.
27. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 402.
28. மேலது. ப. 435.
29. பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் (உ. ஆ), நற்றிணை, ப. 139.
30. குறுந். 251.
31. கலித். 42.
32. அகம். 8.

33. மேலது. 138.
34. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியங்களில் தோழி, ப. 14.
35. நம்பியகப்பொருள், நூற். 138.
36. மேலது. 142.
37. மேலது. 147.
38. தமிழ்நெறி விளக்கம், நூற். 17.
39. ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி, ப. 1.
40. சிலம்பு. 8 : 88.
41. மேலது. 14 : 132.
42. மேலது. 16 : 138.
43. பிங்கல நிகண்டு, நூற். 933.
44. திவாகர முனிவர், சேந்தன் திவாகர நிகண்டு, ப. 42.
45. பிங்கல நிகண்டு, நூற். 933.
46. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியங்களில் தோழி, ப. 15.
47. பிங்கல நிகண்டு, நூற். 933.
48. சுப்பிரமணிய பாரதியார், பாரதியார் பாடல்கள், ப. 304.
49. மேலது. ப. 304.
50. மேலது. ப. 305.
51. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப. 360
52. மேலது. ப. 361
53. சிலம்பு. 28: 64.
54. பவானந்தம் பிள்ளை, பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப.233.
55. மேலது. ப. 233.
56. திவாகர முனிவர், சேந்தன் திவாகர நிகண்டு, ப. 42.
57. பிங்கல நிகண்டு, நூற். 933.
58. மேலது. ப. 935.
59. தாமரை, ஒரு கதவும் கொஞ்சம் கள்ளிப்பாலும், வலைதளம்.
60. கோபால்தாசன், உயிர்க்காலம், ப. 3.
61. நிலாக்காதலன், வலைதளம்.
62. மேலது.
63. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 90.
64. மேலது. நூற். 117.
65. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியங்களில் தோழி, ப. 154.
66. இளம்பூரணர் (உ. ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 240.

67. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 125.
68. நற். 213.
69. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 99.
70. மேலது. நூற். 112.
71. மேலது. நூற். 112.
72. இளம்பூரணர்(உ. ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 215.
73. ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ், அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி, ப. 25.
74. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 126.
75. மேலது. நூற். 128.
76. மேலது. நூற். 112.
77. மேலது. நூற். 129.
78. குறுந். 114.
79. திருக்குறள். பா. 1227.
80. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 130.
81. குறுந். 113.
82. நற். 156.
83. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 131.
84. மேலது. நூற். 112.
85. மேலது. நூற். 112.
86. ஐங். 282.
87. குறுந். 244.
88. மேலது. 18.
89. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 112.
90. சரளா ராசகோபலன், சங்க இலக்கியங்களில் தோழி, பக். 45,46.
91. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளி, நூற். 207.
92. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 112.
93. ஐங். 91.
94. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 99.
95. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 112.
96. மேலது. நூற். 112.
97. மேலது. நூற். 113.
98. ஐங். 245.
99. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணை கொள்கைகள், ப. 155.
100. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 112.

101. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளி, நூற். 203.
- 102.வா.சு.ப. மாணிக்கனார், தமிழ்க் காதல், ப. 60.
- 103.நம்பியகப்பொருள், நூற். 48.
- 104.மேலது. நூற். 50.
- 105.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவு, நூற். 112.
- 106.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளி, நூற். 204.
- 107.அகம். 110.
- 108.மேலது. 48.
- 109.ஐங். 215.
110. மேலது. 243.
111. குறுந். 362.
112. ஐங். 201.
113. மேலது. 220.
114. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 140.
115. ஐங். 379
116. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 141.
117. குறுந். 15.
118. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத், நூற். 42.
119. கலித். 5.
- 120.மேலது. 6
121. அகம். 65.
- 122.நற். 12.
- 123.ஐங். 372.
- 124.ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 188.
- 125.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 148.
- 126.மேலது. நூற். 148.
- 127.மேலது. நூற். 148.
- 128.மேலது. நூற். 148.
- 129.ஐங். 27.
- 130.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 148.
131. ஐங். 57.
- 132.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 148.
- 133.மேலது. நூற். 148.
- 134.மேலது. நூற். 148.

- 135.மேலது. நூற். 148.
- 136.மேலது. நூற். 148.
- 137.ஐங். 56.
- 138.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 148.
- 139.மேலது. நூற். 148.
- 140.மேலது. நூற். 148.
141. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 155.
- 142.திருக்குறள் பா. 1302.
- 143.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 148.
- 144.மேலது. நூற். 148.
- 145.மேலது. நூற். 148.
- 146.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற். 191.
- 147.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளி, நூற். 235.
- 148.மேலது. நூற். 236.
- 149.இளம்பூரணர் (உ. ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப.375.
- 150.மு.வரதராசனார், இலக்கியத்திறன், ப. 193.
151. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமை, நூற். 272.
- 152.அர.சிங்கார வடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப. 30.
- 153.ச.திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ), தண்டியலங்காரம், ப. 43.
- 154.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமை, நூற். 273.
- 155.மேலது. நூற். 274.
- 156.ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ப. 2.
- 157.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமை, நூற். 275.
- 158.மேலது. நூற். 278.
- 159.மேலது. நூற். 279.
- 160.மேலது. நூற். 281.
161. மேலது. நூற். 282.
- 162.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத், நூற். 49.
- 163.மேலது. நூற். 50
- 164.நச்சினார்கினியர் (உ. ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 129.
- 165.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத், நூற். 51.
- 166.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமை, நூற். 294.
- 167.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளி, நூற். 238.
- 168.மேலது. நூற். 239.

- 169.தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், பெயர், நூற். 193.
170.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளி, நூற். 225.
171. மேலது. நூற். 226.
172. மேலது. நூற். 227.
173.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமை, நூற். 297.
174.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமை, நூற். 298
175.இளம்பூரணர் (உ. ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 390.
176.பேராசிரியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 93.
177.தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமை, நூற். 304.
178.பேராசிரியர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 97.

இயல் - 2

குறிஞ்சியில் தோழிசூற்று உவமைகள்

‘சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்’ எனத் தொல்காப்பியரால் அடையாளப் படுத்தப்படும் நிலம் குறிஞ்சியாகும். மேகங்கள் சூழ்ந்த மலையும், மலை சார்ந்த பகுதியும் குறிஞ்சி என அழைக்கப்படுகிறது. மலைக்கண் அழகுற வீழும் அருவி இந்நிலப் பகுதியை வளப்படுத்த உதவுகிறது. இவ்வருவியின் ஓசையானது முழுவின் ஒலி போல் விளங்குவதாகச் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். கூதிரும், யாமமும் இத்திணைக்குரிய பொழுதுகளாகும். குறிஞ்சி நில மலைவளமும், அதன் பின்புலமும் ‘புணர்தல்’ எனும் உரிப்பொருளுக்கு உற்றத்துணை செய்கின்றன. குறவன், கானவன், வெற்பன், புனவன், சேணோன், குறத்தி, கொடிச்சி என இந்நில மக்களை அழைப்பர். திணைப்புனக் காவலில் மகளிர் புள்ளோட்டுபவர்களாகவும், ஆடவர் கல், வில் முதலானவற்றை ஆயுதங்களாகக் கொண்டு விலங்குகளை விரட்டுபவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள். மலைச்சாரலில் மலர்ந்து மயக்குபவைகளாகக் குறிஞ்சி, குவளை, காந்தள், வேங்கை, கோங்கு, சாந்தம் முதலான மலர்கள் காணப்படுகின்றன. பலா, சந்தனம், வேங்கை, மூங்கில் ஆகிய மரங்களும், குரங்கு, கரடி, யானை, புலி, பன்றி, நாய், மான் போன்ற விலங்கினங்களும், மயில், கிளி, கூகை, அன்றில் ஆகிய பறவைகளும் குறிஞ்சி நிலப்பகுதியின் எழிலுக்கு மேலும் மெருகூட்டுகின்றன. இத்தகு செழிப்புமிகு குறிஞ்சி நில மலைப் பகுதியே சங்கப் புலவர்களின் மனம் கவர்ந்ததாக உள்ளதனைச் சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித் திணைப் பாக்களின் எண்ணிக்கை மிகுதியினைக் கொண்டு உணரமுடிகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியானவள் தான் சார்ந்த நிலத்தினையும், காலத்தினையும் முதற்பொருளாகவும், இந்நிலத்தின்கண் தோன்றும் பொருட்களைக் கருப்பொருளாகவும் கொண்டு உவமைகள் கூறியுள்ளாள் எனவும், உரிப்பொருளினைச் சிறப்பிக்க முதல்பொருளையும், கருப்பொருளையும் எவ்வாறெல்லாம் பயன்படுத்தியுள்ளாள் எனவும் ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

குறிஞ்சித்திணையில் தோழி சூற்றுக்கள்

சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித்திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தோழி சூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 287 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 86, குறுந்தொகையில் 60, ஐங்குறுநூற்றில் 72, கலித்தொகையில் 20, அகநானூற்றில் 48, குறிஞ்சிப் பாட்டில் 1 என அமைந்துள்ளன. தோழி சூற்றுப் பாக்களில்

உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளவைகளாக 245 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 76 எனவும், குறுந்தொகையில் 49 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 53 எனவும், கலித்தொகையில் 20 எனவும், அகநானூற்றில் 46 எனவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் 1 எனவும் காணக் கிடைக்கின்றன.

தோழி தலைவியுடன் சொல்லாடல்

குறிஞ்சித் திணையானது ‘புணர்தல்’ எனும் உரிப்பொருளினை அடிப்படையாகக் கொண்டமைவது. இப்புணர்தல் களவுகாலத்தில் நிகழக்கூடியதாகையால் தோழியின் துணை தலைவிக்கும், தலைவனுக்கும் இன்றியமையாததாகிறது. தலைவியின் பொருட்டு பல்வேறு நிலைகளில் செயல்படும் கடமை கொண்ட தோழியினைக் குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. “தோழிக்கும் தலைவிக்கும் உரிய உரிமை உயிர் உரிமை; அதனால் பிறர்க்கெல்லாம் தலைவியாக இருப்பவளும் தோழிக்குத் தோழியாகவே விளங்குகிறாள். அவள் இவளைத் தோழி என்கிறாள். இவள் அவளைத் தோழி என்கிறாள். இத்தகைய ஒத்த உரிமையே தோழமையின் நிலைக்களம். இன்னும் ஒருபடி மேலே செல்கிறது அவர்கள் தோழமை. தோழி தலைவியை ‘அன்னை’ என்று உரிமையாய் அழைப்பாள். தலைவியும் தோழியை ‘அன்னை’ என்று உள்ளன்பாள் அழைப்பாள்”¹ என தலைவிக்கும் தோழிக்கும் இடையே உள்ள நட்பு குறித்து விளக்குவர். ஒருயிரை ஈருடம்பில் புகுத்தியது போன்ற உள்ளன்பே தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதனை மிகுதிப்படுத்துகிறது. குறிஞ்சித்திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்று பாக்களில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடும் பாடல்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 145. நற்றிணையில் 45 எனவும், குறுந்தொகையில் 30 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 31 எனவும், கலித்தொகையில் 13 எனவும், அகநானூற்றில் 26 எனவும் இவை அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 124 ஆக உள்ளன. இவை நற்றிணையில் 40 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 24 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 23 ஆகவும், கலித்தொகையில் 13 ஆகவும், அகநானூற்றில் 24 ஆகவும் அமைந்துள்ளன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 45 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 40 ஆக உள்ளது சுட்டத்தக்கது.

தலைவன் செலவு குறிப்பறிந்து வேறுபட்ட தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியதில்

“குறவர் கொன்ற குறைக் கொடி நறைப் பவர்

நறுங் காழ் ஆரம் சுற்றுவன அகைப்ப

பெரும் பெயல் பொழிந்த தொழில் எழிலி” (நற்: 5: 3-5)

என உள்ளுறை அமைந்துள்ளது. குறவரால் குறைக்கப்பட்ட நறைகொடிகள் சந்தன மரத்தில் படருமாறு வளர்ந்தன என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாக உள்ளது. இதன்வழி பொருள் தேடும் முயற்சியால் ஏற்பட்ட பிரிவு பின் தலைவனின் வருகையால் நீங்கி அவனது தோளில் படரும் காதல் வளர்ச்சி பெற்றது என்பதனைக் குறிப்பால் புலப்படுத்தியுள்ளான் தோழி. தலைவன் பிரியக் கருதிய வழி தலைவியின் கண்கள் மழை போல் நீரை சொரிந்தன என்றும் இப்பாடலுள் உவமை கூறியுள்ளான். இவ்வுவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள குறவர், நறைக்கொடி, சந்தனமரம் முதலியனக் குறிஞ்சிக்குரியக் கருப்பொருட்களாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பிறறை ஞான்று தலைவியின் கண்கள் சிவந்து காணப்பட்டதனை

“ஏனல் காவலர் மா வீழ்த்துப் பறித்த

பகழி அன்ன சேயரி மழைக்கண்” (நற்: 13: 3-4)

என்ற பாடலடிகளின் துணையுடன் அழகுற எடுத்துக்காட்டியுள்ளான் தோழி. தினை கவர வந்த விலங்குகளை அப்புனத்தைக் காவல் காக்கும் மழவர்கள் தம் பகழியால் வீழ்த்தி பின் அவற்றின் உடல்களிலிருந்து அப்பகழிகளைப் பறித்தெடுத்தது போன்ற சிவந்த கண்களை உடையவள் தலைவி எனும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது. கொல்லனின் உலைகளத்தில் அடிக்கும் இரும்பொறி சிதறும் காட்சி போல வேங்கை மரத்தின் பூக்கள் உதிரும் காட்சி தோன்றும் என்றும், தினைகளைக் கவர்ந்து செல்லும் கிளிகள் அதனை மயில் அறியா என எண்ணுவது போலத் தலைவியின் களவொழுக்கத்தைத் தான் அறிந்து கொண்டதனை அவள் அறியமாட்டாதவளாய் உள்ளாள் என்றும் தோழி இப்பாடலின் பிற இடங்களிலும் உவமை கூறியுள்ளான். மேற்கண்ட உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள ஏனல், காவலர், பகழி, வேங்கை, தினை, கிளி, மயில், போன்றவை குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுபவைகளாக உள்ளன.

வரைவு மலிந்த தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லியதாக

“முந்து விளை பெருங்குரல் கொண்ட மந்தி

கை ஊண் இருங்கையின் தோன்றும் நாடன்” (நற்: 22: 2-7)

எனும் பாடல் அமைந்துள்ளது. தினைக் கதிர்களை மந்தி கொய்து கொண்டு கடுவனோடு மலை மீது ஏறி அங்கு அதனை உண்ட போது மழை பெய்தது. அதனால் அக்குரங்கின் புறப்பகுதியெல்லாம் நனைந்தது. இவ்வாறு மந்தி நனைந்திருந்த காட்சியானது நோன்புடையவர் தைத்திங்களின் போது நீராடி நோன்பிருந்து பின் உண்ணுதல் போலத் தோன்றியது எனும் உவமை இதனுள் பொதிந்துள்ளது. தினைக்கதிரைக் கொண்ட மந்தி துறவறத்தார் போல் தோன்றும் என்ற வழி தலைமக்கள் மணம் செய்து கொண்டு இல்லறக் கடன்கள் ஆற்றுங்கால் துறவறத்தாரைப் பேண வேண்டும் என உள்ளுறுத்தியும் உரைத்துள்ளாள் தோழி. இவ்வுவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள மந்தி, கடுவன், தினை, வரை, நாடன் முதலியனக் குறிஞ்சிக்குரியன.

அழகிய சங்கின் முதுகில் அரக்கைத் தீற்றினாற் போன்று சிவந்த வரிகளைக் கொண்ட பூ நறவம் பூ. இப்பூவினைச் சுற்றும் வண்டின் நிறம் பொன்னை உரைக்கும் கட்டளைக் கல் போன்று இருப்பதாகவும், வண்டானது தேனை உண்ணும் விருப்பத்தால் நறுமலர் இது என ஆராயாது போய் விழுவது போலத் தலைவனும் தகுதியற்ற யாரையேனும் விரும்பக் கூடும் எனவும் தோழி கூறும் உவமைகளை,

“அவ்வளை வெரிநின் அரக்கு ஈர்த்தன்ன

பொன் உரை கல்லின் நல் நிறம் பெறுஉம்” (நற்: 25: 1-4)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வுவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள நறவம் பூ, வண்டு முதலியனக் குறிஞ்சி நிலத்துள் காணக்கிடைக்கக் கூடியன.

“மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்

வாலியோன் அன்ன வயங்கு வெள் அருவி” (நற்: 32: 1-2)

என்பதில் மாயோன் போன்ற பெரிய மலை. அம்மலையிலிருந்து வீழும் அருவியானது மாயோனுக்கு முன் பிறந்த பலதேவனைப் போல வெண்மை நிறமுடையது எனும் உவமைகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இதில் மலை மற்றும் வெள்ளருவியின் எழிலினைப் புலப்படுத்தும் விதமாகமே உவமைகள்

கையாளப்பட்டுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

“பெருங் களிறு உழுவை அட்டென இரும் பிடி

அரும் புண் உறுநரின் வருந்தி வைகும்” (நற்: 47: 1-5)

என்பது களிற்றைப் புலி கொன்றதால் வருந்தும் பெண் யானையின் நிலையினை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது. களிற்றை இழந்த பெண் யானையானது நெய்தலின் பசிய இலையைப் போன்ற அழகிய செவியைக் கொண்ட தம் கன்றை அணைத்துக் கொண்டு விரைவாகத் தீர்க்க முடியாத புண்ணுற்றாரைப் போல வருந்தி இயங்காமல் இருப்பது போல நம் பெருந்தகைமையை அலர் கெடுத்தற்கு நானும் உன்னுடன் வருந்துவேன் எனத் தலைவிக்குக் குறிப்பால் புலப்படுத்துகிறாள் தோழி. “திணைச் செய்யுளில் ஒப்பிட முடியாததும் இணையற்றதுமான பாத்திரம் தோழியாகும். உண்மையில் தலைவன் தலைவியரைவிட செய்யுள்களில் அதிக இன்றியமையாமை அவளுக்கு உள்ளது. அவர்களின் காதலுக்கு வரக்கூடும் தடைகளை முன்னரே அறிந்து அவை வராமல் தடுத்துக் காப்பவாளாகத் தோழி இருக்கிறாள். அவர்களின் களவுக் காதல் நீளவிடாமல் நிலையாகத் தடுக்கும் தடையாக இருந்து அவர்களின் திருமணம் விரைந்து நிகழத் தந்திரமாக விரைவுபடுத்துவாள். அவர்களுக்கு அறிவுரைக்கத் தகுதியும் பொருத்தமுடையவள். பல சமயங்களில் தோழியே தலைவியின் சார்பில் பேசுகிறாள். தலைவியின் இன்பம், துன்பம், நன்மை, தீமை, மகிழ்ச்சி, நலிவு ஆகியவற்றைத் தன்னுடையனவாகக் கருதுகிறாள்”² எனத் தோழியின் சிறப்புக் குறித்துக் கூறுவர்.

தலைவியின் மேனியில் தோன்றிய பசலையானது பொன் போன்று இருந்தமையை

“பொன் நேர் பசலைக்கு உதவாமாறே” (நற்: 47: 9)

என்ற அடியினில் விளக்கியுள்ளாள் தோழி. அவன் இப்போதே வருவான் என அயல் வீட்டுப் பெண்மணி கூறிய நன்மொழியானது கிடங்கில் எனும் ஊர் போன்று இனிமையுடையது எனத் தோழி கூறுவதை,

“அமுதம் உண்க நம் அயல் இலாட்டி

கிடங்கில் அன்ன இட்டுக் கரைக் கான்யாற்றுக்” (நற்: 65: 1-2)

என்னும் அடிகள் இயம்பி நிற்கின்றன. புலியுடன் போர் செய்ததால் யானைப் புண்பட்டது. புண்பட்ட யானை மீது கானவர் அம்பைச் செலுத்தினர். இதனால்

வேதனைக்குள்ளாயது யானை. இவ்யானை போல காம நோய் பெருகுதலால் வருந்திய தலைவி ஏதிலாட்டியர் கூறும் அலர் மொழியால் அவளது உயிருக்கும் ஊறு ஏற்பட்டது. அம்புபட்ட யானை பூசலிடுவதால் அவ்வோசை மலையில் சென்று மோதுவது போல அலரைப் பொறுக்காத தலைவி வருந்திட அவ்வருத்தத்தைத் தலைவன் உணர்ந்தான் எனத் தோழி கூறும் உள்ளுறையும் இப்பாடலுள் பொதிந்து உள்ளது. இவ்வுமைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புலி, யானை, கானவர் ஆகியன குறிஞ்சிக்குரியக் கருப்பொருட்களாக உள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

தலைவனது உயர்ந்த குன்று ஒளியை எங்கும் பரவச் செய்த நடுயாமத்தில் கொடி அசைவுற்றது போல் மின்னல் தோன்றியது எனத் தோழி கூறும் உவமையினை

“உரவு உரும் உரறும் அரை இருள் நடு நாள்

கொடி நுடங்கு இலங்கின மின்னி

ஆடு மழை இறுத்தன்று அவர் கோடு உயர் குன்றே” (நற்: 68: 8-10)

என்ற அடிகள் உள்ளடக்கியுள்ளன. உயர் குன்றத்தில் மின்னி மழை பெய்தாற் போன்று அன்னையிடத்து உரைப்பாரைப் பெற்று மணவாழ்வில் தலைமக்கள் ஒளி பெற வேண்டுமென எண்ணும் தோழியின் உயர்ந்த உள்ளத்தினை இது புலப்படுத்துவதாய் உள்ளது. இதில் இடம்பெற்றுள்ள இருளின் நடு நாள் குறிஞ்சிக்குரிய சிறு பொழுதாகவும், குன்றம் இதற்குரிய நிலமாகவும் இருப்பது சுட்டத்தக்கது. தலைவியின் கண்கள் குவளை மலர் போன்று குளிர்ச்சியுடையது என்றும், அவளது தோள்கள் மூங்கில் போன்று பருத்தது என்றும் தோழி வர்ணிப்பதனை,

“ஆய்மலர் மழைக்கண் தெண் பணி உறைப்பவும்

வேய் மருள் பணைத் தோள் விறல் இழை நெகிழவும்” (நற்: 85: 1-2)

என்பது எடுத்துக்காட்டுகிறது. கானவன் முள்ளம் பன்றியினை அம்பெய்து கொன்று கொடிச்சியிடம் கொடுத்தான். அப்பன்றியின் தசைப்பகுதியோடு கிழங்கினையும் சேர்த்து அக்கொடிச்சி சிறுகுடியில் பலருக்கும் பருந்தளித்தாள். இதுபோல தலைவனும் தலைவியை மணந்து கொண்டு தான் தேடிய பொருளையெல்லாம் தலைவியிடம் கொடுக்க வேண்டும். அதனை அவள் அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளித்து இல்லறம் நடத்துவாள் எனத் தோழி இப்பாடலின் பிரிதோர் இடத்தில் உள்ளுறையும் கூறியுள்ளாள். இவ்வுவமைகளில் குவளை, பணை, கானவன், முழவு, கொடிச்சி, கிழங்கு எனும் கருப்பொருட்கள் கையாளப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

“பூ வேய் கண்ணி அது பொருந்து மாறே” (நற்: 122: 11)

என்பது தலைவியின் கண்கள் பூ போன்று தோற்றமளிப்பதை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இவ்வுவமையில் குறிஞ்சிக்குரியக் கருப்பொருட்கள் இல்லையாயினும் உரிப்பொருளால் இஃது குறிஞ்சியாயிற்று. “ஒரு பாட்டில் முதற்பொருட் கூறாகிய நிலமோ காலமோ குறிக்கப்படாமல் கருப்பொருளும், உரிப்பொருளும் குறிக்கப்படின் கருப்பொருள் எத்திணைக்குரியது எனக்கண்டு மருத்ததுக்கு உரியதாயின் மருதம் என்று கொள்வர். முதலும், கருவும் இன்றி உரிப்பொருள் மாத்திரம் காணப்படின் அது கொண்டு பெயர் கூறுவர்” ³ என உரைப்பர். மேற்கண்ட பாடல்கள் போன்று நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்துள்ள 125, 128, 134, 154, 165, 173, 220, 222, 228, 233, 268, 273, 285, 288, 294, 297, 313, 322, 328, 334, 339, 359, 373, 386, 393, 399 என்ற பாடல்களிலும் குறிஞ்சி நிலம் சார்ந்தவற்றையே தோழி உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 30 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்ககளின் எண்ணிக்கை 24 உள்ளது.

நம் கற்பிற்கு ஏதும் ஏதம் நேருமென்று தலைவி அஞ்சி நடுங்கியக் காட்சியானது தெய்வத்தால் விரும்பப்பட்டவர் ஆவேசம் வந்து செயல்படுவது போலிருந்தது எனத் தோழி உரைத்ததை

“சூர்நசைந் தனையையாய் நடுங்கல் கண்டே” (குறுந்: 52: 2)

எனும் அடி உணர்த்துகிறது.

“-----நன்னன்

நறுமா கொன்று ஞாட்பில் போக்கிய

ஒன்றுமொழிக் கோசர் போல

வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமால் சிறிதே” (குறுந்: 73: 2-5)

என்பது தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழியின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. கோசர்கள் நன்னனை வெற்றி பெற சில சூழ்ச்சிகளைச் செய்துள்ளனர். அவர்கள்

செய்த அச்சூழ்ச்சியைப் போல துணிவுடன் நாம் செய்யும் தந்திரமும் சிறிது வேண்டும் எனத் தோழி தலைவியிடம் உரைப்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. கோசர்கள் செய்த சூழ்ச்சி யாதெனில் அகுதை தந்தையிடம் அகவல் மகளிரைப் பரிசு பெறக் கோசர்கள் அனுப்பினர். பரிசு பெற்றுத் திரும்பியதும் அப்பரிசிலுள்ள யானைகளை நன்னனின் காவல் மரத்தில் பிணிக்குமாவும் அப்பெண்களிடம் ஆணையிடுகின்றனர். அவர்களும் அவ்வாறே செய்கின்றனர். அவ்யானைகளும் நன்னனின் காவல் மரத்தினை வேரோடு சாய்க்கின்றன. நன்னன் இதனை அறிந்து கோசர்களுடன் போர் புரிந்தான். பின் அக்கோசர்களால் கொல்லப்படுகிறான். அகுதை தந்தை அகவல் மகளிருக்கு மடப்பிடியைப் பரிசாக வழங்கியமையை,

“இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை தந்தை

வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்

மடப்பிடிப் பரிசில் மான” ⁴

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அகவன் மகளிரை நன்னன் போற்றுபவன் என அறிந்து அவர்களைத் தம் சூழ்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள கோசர்கள் வாயிலாக்கினர். இவர்களின் இத்தகு சூழ்ச்சி சிறிதளவு நம்மிடமும் வேண்டும் என பகல் மற்றும் இரவுக்குறிகளை மறுத்தத் தோழி தலைவியிடம் உரைக்கிறாள். கோசர் குறித்து “நாலூர்க்கோசரென்று வழங்கப்படுவர். இவர் பழையதோர் ஆலமரத்தடியிற் சபைக் கூடிப் பல அரசியற் காரியங்களை ஆராய்ந்தனர். இவர் வன்கட் சூழ்ச்சியையும் பொய்யாத வாய்மொழியையும் உடையவர். நன்னனென்னும் அரசன்பாற் பகையுடையார்” ⁵ எனக் கூறுவர். நன்னன் எனும் மன்னன் பாழி எனும் மலைப்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தமையை

“சூழி யானைச் சுடர்ப் பூண் நன்னன்

பாழி அன்ன கடியுடை வியல் நகர்ச்” ⁶

“பரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்

ஏழில் நெடுவரைப் பாழிச் சிலம்பில்” ⁷

எனும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதன்வழி தோழி தான் வாழ்விடப் பகுதியான மலைப்பகுதியில் நடைபெற்ற வரலாற்றுச் செய்திகளையே உவமையாகக் கைக்கொண்டுள்ளாள் எனும் உண்மையினை அறியமுடிகிறது.

நெடுநாள் பிணித்தக் குதிரை பின் கட்டு அவிழ்த்துவிடின் அக்குதிரை துள்ளியெழும் காட்சியைப் போன்று வளைத்துப் பின் விட்டமையால் மேலெழுந்து மேகத்தைத் தீண்டும் மூங்கிலையுடைய மலையைச் சார்ந்தவன் தலைவன் எனத் தோழி சுட்டிய உவமையினை,

“விட்ட குதிரை விசைப்பின் அன்ன

விசம்பு தோய் பசங்கழைக் குன்ற நாடன்” (குறுந்: 74: 1-2)

என்பவை உணர்த்துகின்றன. இத்தகு சிறப்புமிகு உவமையினைக் கையாண்டுள்ள இப்பாடலின் புலவருக்கு விட்டக் குதிரையார் எனும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மூங்கில், குன்ற நாடன் என்பனக் குறிஞ்சியைப் புலப்படுத்தி நிற்பன. பல ஏதங்களைக் கடந்து இரவுக் குறியினில் வரும் தலைவனை ஏற்குமாறு தலைவியிடம் வேண்டும் தோழி,

“ஒலி வெள் அருவி ஓங்குமலை நாடன்” (குறுந்: 88: 1)

எனும் உள்ளுறையினைக் கையாளுகிறாள். மலையிலிருந்து கீழ் வீழும் வெள்ளிய அருவியனது நிலத்தில் உள்ளார்க்குப் பயன்படுதல் போன்று நெடுந்தூரம் இரவினில் வரும் தலைவன் தலைவிக்குப் பயன்படுவான் எனும் உள்ளுறைப் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது. இதில் அருவி, மலைநாடன் என்பவைக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையால் இவை குறிஞ்சித்திணையை உணர்த்தி நிற்கின்றன. வரைவு நீடித்த வழி ஆற்றாளாய தலைவிக்குத் தோழி கூறியதாக

“கலை தொட இழுக்கிய பூநாறு பலவுக் கனி

வரைஇழி அருவி உண்துறைத் தருஉம்

குன்ற நாடன் கேண்மை” (குறுந்: 90: 4-6)

என்னும் பாடல் அமையப்பெற்றுள்ளது. பலா மரத்தில் இருந்த பழத்தினைக் கலைத் தொட்டமையால் அது கீழே வீழ்ந்தது. இதனால் அப்பழத்தின் மணம் பூவின் மணம் போன்று யாண்டு பரவியது. அப்பழமானது அருவியில் வீழ்ந்ததால் அஃது அதனைப் பலரும் பருகும் நீர்த்துறையில் கொண்டு சேர்த்தது. இதுபோன்று தலைவன் மறைந்தொழுகி களவில் பெற்ற இன்பமானது தலைவியின் உடல் மெலிவிற்கும், ஊர் அலர் உரைப்பதற்கும் ஏதுவாயிற்று எனத் தோழி உள்ளுறையாகக் கூறியுள்ளாள். புணர்ச்சி, கலை, பலா, வரை, அருவி, குன்ற நாடன் எனக் குறிஞ்சியின் முதல், கரு, உரிப்பொருட்கள் இப்பாடலுக்கு

அணிசெய்துள்ளன. இது போன்றே குறுந்தொகையுள் 111, 143, 176, 247, 259, 265, 268, 284, 298, 308, 332, 333, 339, 346, 357, 373, 374 எனும் பாடல்களிலும் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களை உவமையின் வழி வெளிப்படுத்தும் தோழி அறிவுத் திறன் போற்றத்தகுரியது.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 31 ஆகும். இவற்றில் 23 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தலைவன் தலைவியை மணமுடிக்க வருவதறிந்த தோழி அதனை தலைவிக்குத் தெரிவிக்கும் விதமாக,

“அன்னாய் வாழி வேண்டு அன்னை நன் ஊர்ப்

நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே”

(ஐங்: 202: 1-4)

எனும் உவமையினை மொழிகிறாள். மலை நாட்டுத் தலைவனுடையத் தேரை இழுத்து வரும் குதிரைகள் நம்மூர் பார்ப்பனக் குறுமக்களின் குடுமித் தலையைப் போலும் தாமும் குடுமித் தலையை உடையவாயின என்பது அவ்வுவமையாகும். இதில் நெடுமலை நாடன் எனக் குறிஞ்சிக்குரிய மக்கட்பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது.

இரவுக்குறியினில் தலைவன் வந்தமையை அறிந்த தோழி அதனை

“அன்னாய் வாழி வேண்டு அன்னை உவக்காண்

மாரிக் குன்றத்துக் காப்பாள் அன்னன்

தூவலின் நனைந்த தொடலை ஒள்வாள்”

(ஐங்: 206: 1-3)

எனும் உவமைகளின் வழி தலைவிக்கு எடுத்துக்கூறுகிறாள். தலைவன் குன்றத்தைக் காக்கும் காப்பாளன் போன்று இரவுக்குறியிடத்து வந்துள்ளான். அவனது மேனியில் மாலை போன்று ஒளி மிகுந்த வாள் தொங்குகின்றது எனத் தோழி கூறும் செய்திகள் இதனுள் பொதிந்துள்ளன. இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள குன்றமும், இரவுப்பொழுதும் குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருட்களாக உள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

“நிணம் பொதி வழக்கின் தோன்றும்

மழை தலைவைத்து அவர்மணி நெடுங்குன்றே” (ஐங்: 207: 3-4)

என்பதில் நம் காதலரின் மலையானது நீலமணி போன்று தோற்றமளிக்கக் கூடியது. அதனை மேகம் அணி செய்து அழகுபடுத்துகிறது. மேகத்தால் சூழப்பட்ட அம்மலையானது நிணத்தால் மூடப்பட்ட ஊன் போலத் தோன்றுகிறது எனத் தலைவனது குன்றினை வர்ணிக்கும் விதமாக உவமை கூறியுள்ளாள் தோழி. நெடுங்குன்று என்பது குறிஞ்சிக்குரிய நிலமாகும். இது தோழியும், தலைவியும் காணக்கூடிய தொலைவில் இருந்தமையையே இப்பாடல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

உழுந்த மாவினை நெய்யோடு சேர்த்துப் பிசைந்து கையால் திரித்துப் பரப்பியக் காட்சியினைப் போன்று வயலைக் கொடிகள் அழகிய மலையின் மீது படர்ந்து காட்சியளிக்கும் எனும் உவமையினை

“நெய்யோடு மயக்கிய உழுந்து நூற்றன்ன

வயலை அம் சிலம்பின் தலையது” (ஐங்: 211: 1-2)

என்னும் பாடலடிகளின் துணையுடன் நமக்கு கட்புலனாகுகிறாள் தோழி. இப்பாடலில் பயின்று வந்துள்ள சிலம்பும், அச்சிலம்பில் படர்ந்துள்ள வயலைக் கொடியும் குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியைக் குறிக்கின்றன. தலைவன் களவில் கூடி இன்புற்று, பின் சிலநாள் பிரியக் கருதியதைத் தலைவிக்கு உணர்த்தும் தோழி

“சாரற் பலவின் கொழுந் துணர் நறும் பழம்

இருங் கல் விடர் அளை வீழ்ந்தென வெற்பில்

பெருந்தேன் இறாஅல் சிதறும் நாடன்” (ஐங்: 214: 1-3)

என உள்ளூறை கூறுகிறாள். மலைச்சாரலில் உள்ள பலாமரத்தின் பெரிய பழம் முழைஞ்சியில் வீழ்ந்தமையால் அங்குள்ள தேனடை சிதைதற்கு இடமான நாட்டின் தலைவன் என்பது இப்பாடலடிகளின் வெளிக்கருத்தாகும். இதன்வழி தலைவன் தன் பிரிவினால் தலைவியின் நலத்தினைச் சிதைப்பதோடு தானும் பயன்பெறானாய் செல்கிறான் என உள்ளூறுத்தி உணர்த்தியுள்ளாள். இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள சாரல், பலா, தேன் இறால், நாடன் என்பன குறிஞ்சிக்குரியன.

“குறுங்கை இரும்புலிக் கோள் வல் ஏற்றை

மெய் பிறிதாதல் எவன் கொல் அன்னாய்” (ஐங்: 216: 1-6)

என்பதில் தோழி கூறும் உள்ளுறை பொதிந்துள்ளது. குறுகிய முன்னங்கால்களை உடைய ஆண் புலியானது இளம்பிடி ஈன்ற இளங்கன்றைத் தின்னுதற் பொருட்டுப் பலா மரத்தின் செறிந்த நிழலில் பதுங்கியிருக்கும். அப்புலியின் வஞ்சனையான செயல் போலத் தலைவனும் தன் வஞ்சனையால் தலைவியின் பெண்மை நலனை வெளவினான் எனத் தலைவனின் தன்மையை உணர்த்தும் வகையில் உள்ளுறை கையாண்டுள்ளான் தோழி. இதில் புலி, பிடி, பலா எனக் குறிஞ்சிக்குரியக் கருப் பொருட்கள் இடம்பெற்றுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. மலையிடத்து மலர்ந்துள்ள வேங்கை மலர்கள் பொன் போன்ற நிறத்தினைக் கொண்டனவாய் உள்ளன. இம்மலர்களை மானினங்கள் திரளாக மேய்வது போலத் தலைமக்கள் மணந்து இல்லறம் நிகழ்த்துகையில் அவர்களது சுற்றத்தார்கள் மனையில் உள்ள பெருஞ் செல்வத்தை நுகர்வார்கள் எனத் தோழி கூறுவதனை

“பெருவரை வேங்கைப் பொன்மருள் நறுவீ

மான் இனப் பெரும்கிளை மேயல் ஆரும்” (ஐங்: 217: 1-2)

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இதில் வரை, வேங்கை, மான் எனக் குறிஞ்சிக்குரிய பின்புலம் பதிவிடப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. புலியானது யானையைக் கொல்லக் கருதியது, ஆனால் யானை புலியிடம் இருந்து தப்பியது. இதனால் சினம் கொண்ட புலி மழைப் பொழிவிற்காகத் திரண்ட முகில்கள் முழங்குவது போல் முழங்கும் நாடன் எனும் உவமையினை,

“களிறு கோட் பிழைத்த கதம் சிறந்து எழு புலி

எழு தரு மழையின் குழும்” (ஐங்: 218: 3-4)

என்னும் பாடலடிகள் உள்ளடக்கியுள்ளன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள களிறு, புலி முதலியன குறிஞ்சிக்குரிய விலங்குகளாகும். தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாயத் தலைவியை ஆற்றாவிக்கும் தோழி கூற்றில்

“கருங்கால் வேங்கை மாத் தகட்டு ஒள்வீ

இருங் கல் வியல் அறை வரிப்பத் தாஅம்” (ஐங்: 219: 1-2)

என உவமை அமைந்துள்ளது. கரிய அடியை உடைய வேங்கை மரத்தின் மலர்கள் மலையின் அகன்ற பாறைகள் அழகுறும்படி பரந்து கிடக்கும் என்ற வழி, நம் பொல்லாமை மிக்க ஒழுக்கத்தைத் தன் நல்லொழுக்கத்தால் மறைப்பான் தலைவன் என்பதனைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறான் தோழி. இதில் கையாளப்பட்டுள்ள

வேங்கை, மலை, பாறை முதலியனக் குறிஞ்சியுள் காணக்கூடியவைகளாக உள்ளன. தலைமகன் வரைவு நீடித்தவிடத்து தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி

“அம்ம வாழி தோழி பைஞ்சனைப்

பாசடை நிவந்த பனி மலர்க் குவளை

உள்ளகம் கமழும் கூந்தல் மெல்லியல்” (ஐங்: 225: 1-3)

என உவமை கூறுகிறாள். பசிய சுனையில் இலைகளுக்கு இடையில் உயர்ந்து தோன்றும் குளிர்ந்த குவளையின் உள்ளகம் போன்று நறுமணம் கமழும் கூந்தலை உடையவள் தலைவி என்பது இப்பாடலடிகள் உணர்த்தும் செய்தியாகும். இதில் தோழியால் சுட்டப்பட்டுள்ள சுனை, குவளை ஆகியன குறிஞ்சிக்குரியவை.

“நறுந்தண் சிலம்பின் நாறு குலைக் காந்தள்

அன்பிலாளன் வந்தனன் இனியே” (ஐங்: 226: 1-4)

என்பதில் மலையில் வளரும் காந்தளின் தேனை உண்ணும் வண்டு பின் அக்காந்தளின் நிலைப்பற்றி சிறிதும் கவலையின்றி இடப் பெயர்ந்து செல்லும். இவ்வண்டினைப் போல் தலைவனும் தலைவியின் நலனை நுகர்ந்து பின் அன்பிலாது பிரிந்து சென்றான் எனத் தோழி கூறும் உவமை உள்ளடங்கியுள்ளது. இப்பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ள சிலம்பு, காந்தள், வண்டு போன்றவை குறிஞ்சிக்கு உரியவைகளாகும். இது போன்று 242, 246, 252, 254, 261, 267, 268, 269, 270, 300 எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களிலும் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரி பொருட்களே தோழியால் உவமைகளாக்கப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 13. இவை அனைத்திலும் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர்த் தலைவிமாட்டு நிகழ்ந்த வேறுபாடுகளைக் கண்ட தோழி தலைமகட்குக் கூறியதில்

“கயமலர் உண் கண்ணாய் காணாய் ஒருவன்

வயமான் அடித்தேர்வான் போல தொடை மாண்ட” (கலித்: 37: 1-2)

என உவமைகள் அமைந்துள்ளன. குளத்தில் மலர்ந்துள்ள குவளை மலர் போன்று தோற்றமளிப்பவை தலைவியின் கண்கள் என்றும், ஒப்பிலாத தலைவன் ஒருவன் வலிமைபெற்ற யானையின் அடியினைத் தேடுபவன் போல வந்தான் என்றும் இதில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வுவமைகளில் இடம் பெற்றுள்ள கயமலராகிய குவளை மற்றும் வயமான் ஆகியன குறிஞ்சிக்குரியன.

“ஐ இரு தலையின் அரக்கன் கோமான்

கோடு புய்க்கல்லாது வழக்கும் நாட கேள்” (கலித்: 38: 3-9)

என்பது யானையின் மிகுதியான வருத்தத்தை உணர்த்தும் விதமான உவமைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. வேங்கை மலர்கள் மிகுதியாக மலர்ந்துள்ள வேங்கை மரமானது புலி போலத் தோற்றமளிக்கும். அதனைப் புலி எனக் கருதிய மதயானை அம்மரத்தின் அடிப்பகுதியைக் குத்தியது. இவ்வாறு குத்தியப்பின் தனது கொம்பினை எடுக்க முயற்சித்து எடுக்க இயலாது வருந்தியது. யானையினது இத்தகைய வருத்தமானது சிவபெருமான் உமையம்மையுடன் இமயமலையிலே ஒருங்கே இருக்கையில் பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணன் தனது கைகளை அம்மலைக்குக் கீழே கொடுத்துத் தூக்க முயற்சிசித்து, பின் அதனைத் தூக்கலாகாது வருந்தியது போல இருந்தது என உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலுள் பயின்று வந்துள்ள வேங்கை, யானை, புலி, புணர்தல் போன்றவை குறிஞ்சிக்குரியன.

“தாமரைக் கண் புதைத்து அஞ்சித் தளர்ந்து அதனோடு” (கலித்:39: 2)

என்பதில் தலைவியின் கண்கள் தாமரை மலர் போல் தோற்றமளிக்கும் எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தாமரைமலர் மருதத்திற்கு உரியதாயினும் “பூவும், புள்ளும் திணைமயக்கமாகாது எனவும், வந்த நிலத்தின் பயப்பதாகும்”⁸ எனவும் தொல்காப்பியர் வகுத்துரைத்துள்ளதால் தாமரை மலர் நிலப்பெயர்வாகாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“அவனும் தான் ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை உண்டு இயங்கும்

கான் அகல் நாடன் மகன்”

(கலித்: 39: 7-10)

என்பதில் உவமை மற்றும் உள்ளுறை கூறப்பட்டுள்ளன. திணைப்புனத்தில் இட்ட

அகிற் புகையானது மலைமுகட்டில் இருக்கும் மதியை மறைக்கும் காட்சியானது தேன் கூடு போன்று தோற்றமளிக்கும். அத்தேன் கூட்டை அழித்தற்குக் கண்ணேணி அமைப்பர் என்பது இதில் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ள செய்தி ஆகும். புகை மதியை மறைப்பது அலர் தூற்றப் பெற்றிருக்கும் தலைவிக்கும், தேன் கூட்டினை அழிக்கும் செயலானது அலரை அழித்து வரைவு கோடற்கு முயலும் தலைவனுக்கும் உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளன. குறமகளிர் மற்றும் தலைவியின் தோள்கள் கரிய மலையிடத்து தோன்றிய மூங்கில் போல தோற்றம் அளிக்கும் என்றும், நெய்தல் இதழ்கள் போலும் மையுண்ட கண்களையுடையவள் தலைவி என்றும் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. நெய்தல் பூவினைப் பெண்களின் கண்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்துதல் குறித்துப் “பெரும்பான்மையான பாடல்களில் நெய்தல் மலரை இளம்பெண்களின் அழகிய கண்களை ஒக்கும் என்பர். பிற திணைகளிலும் மகளிரின் கண்களுக்கு நெய்தல் மலர்களை ஒப்பிடும் மரபு பரவியிருக்கிறது. நெய்தல் மலரில் நீர்த்துளிகள் அம்மலர்களிருந்து நீரைத்துளிப்பது மகளிரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஊற்றாக வெளிப்படுவதோடு ஒப்பித்து உரைக்கப்படுகிறது”⁹ என்பர். மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள புணர்தல், மலை முகடு, தினைப்புளம், அகில், தேன்கூடு, குறமகளிர், அமை, நாடன், வேய் என்பன குறிஞ்சித்திணைக்கு உரியவைகளாகும்.

“ஆய் நுதல் அணிகூந்தல் அம்பணைத் தடமென்தோள்

தேன் நாறு கதுப்பினாய் யானும் ஒன்று ஏத்துகு” (கலித்: 40: 8-9)

என்பதில் தலைவியின் தோள்கள் மூங்கிலை ஒத்து விளங்குவதாகவும், அவளது கதுப்பு தேன் போன்று நறுமணம் கமழ்வதாகவும் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவன் வாழும் மலையின் தோற்றமானது கொடிச்சியர் கைகூப்பி மலையைத் தொழுகின்ற காட்சி போலக் காணப்படுவதாகவும், இம்மலையில் பூக்கும் காந்தள் மலரின் தேன் பயன்படாது சொரிகின்றாற்போல் தலைவியும் தெய்வத்தைத் தொழாவிடில் அவளது நலனும் பயன்படாமல் போகும் என்றும், கல்லாதக் கடுவன் தன் சுற்றத்தாரிடம் சென்று மந்தியைத் தனக்குத் தரும்படி தன் குறையைத் துணிந்து சொல்வது போலத் தலைவனும் துணிந்து தன் குறையை நம் சுற்றத்தாரிடம் கூறுவான் என்றும், களிற்று யானை ஒன்று தன் பிடிக்கு ஏற்பட்ட வயானோய் தீர்தற் பொருட்டு இனிய கிளைகளையுடைய கழையை முறித்து அழிப்பது போன்று தலைவனும் நம்மை வரைந்து கொண்டு நாம் விரும்புவனவற்றைத் தந்து நம் மனக் குறையைப் போக்குவான் என்றும் உள்ளுறைகள் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் அமையப்பெற்றுள்ளன. மேற்கண்ட

உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள மூங்கில், கொடிச்சியர், வரை, காந்தள், தேன், கடுவன், மந்தி, வேழம், பிடி முதலியன குறிஞ்சித்திணையினைக் குறித்து நிற்பன.

வள்ளைப்பாட்டுப் பாடத் தலைவியை அழைக்கும் தோழி உள்ளுறை கூறுவதனை

“பிடியொடு மேயும் புன்செய் யானை

பலவின் பழத்துள் தங்கும் மலைகெழு வெற்பனைப்” (கலித்: 41: 7-16)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. களிறு தன் பிடியோடு நிலத்துள் புகுந்தது கேட்ட கானவன் கவணையிற் கல்லை விடுத்தான். அவன் விடுத்த கல் வேங்கைப் பூவினைச் சிதறச் செய்தது. பின் ஆசினி பழத்தை உதிர்த்ததோடு, தேனிறாலையும் பயன்படாமல் கெடுத்தது. அத்தோடு மாவின் குலையைச் சிதறச் செய்து வாழை மடலையும் கிழித்தது. இறுதியாக அக்கல் பலா பழத்துள் தங்கியது என்பது இப்பாடலில் வெளிப்பட வந்த செய்திகளாக உள்ளன. இதன் வழி தலைமக்களின் களவொழுக்கம் குறித்து அலர் கூறக்கேட்ட செவிலி கடுஞ் சொற்களைக் கூறி தலைவியை இற்செறித்தாள் என்றும், தலைவன் இன்பம் நுகர்கின்ற மனவெழுச்சியொடு அவனது இன்பத்தையும் கெடுத்தது என்றும், தலைவியின் நலம் தலைவற்குப் பயன்படாமல் போனது என்றும், ஆயவெள்ளம் தலைவியோடு கூடி விளையாடாமல் நீங்கினது என்றும், இது தோழியை வருந்தியது என்றும், இறுதியாக கடுங்சொற்கள் தலைவியது மனதுள் தங்கியது என்றும் உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி.

“குன்று அகல் நல்நாடன் வாய்மையில் பொய் தோன்றின்

திங்களுள் தீத் தோன்றியற்று”

(கலித்: 41: 23-24)

என்பதில் தலைவன் கூறிய மெய்யில் பொய் தோன்றுமாயின் அது திங்களுள் தீத்தோன்றிய தன்மைக்கு ஒப்பாகும் எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவி இடத்து தலைவன் வாராது இருப்பானல்லன். அவ்வாறு அவனிடத்து அருளின்று கொடியவை தோன்றுமாயின் அது நீருள் நின்ற குவளை வெந்த தன்மைக்கு ஒப்பாகும் எனவும், சிறுமலைகளை உடைய வெற்பன் நம்மைக் கைவிடுவான் அல்லன். அவ்வாறு அவன் உறவின்கண் கொடியவை தோன்றுமாயின், அது விசும்பில் இயங்கும் சுடருள் இருள் தோன்றிய தன்மையத்தாகும் எனவும் தோழி தலைவனது சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டும்விதமாக இப்பாடலில் பல உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது. இவ்வுவமைகளில் பயின்று

வந்துள்ள பிடி, யானை, கானவன், நெடுவரை, வேங்கை, பலா, குன்று, நல் நாடன், குவளை என்பவைகள் குறிஞ்சிக்குரியவைகளாகும். இவை போன்றே கலித் தொகையுள் 42, 43, 45, 47, 60, 61, 63, 65 எனும் பாடல்களிலும் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப் பொருட்களையே தோழி உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 26 ஆகும். இவற்றில் 24 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. புரவலன்போலும் தோற்றம் கொண்ட தலைவன் தன் தோற்றத்திலிருந்து மாறுபட்டு இரவலன்போல் பணிவைப் புலப்படுத்தும் சொற்களைக் கூறினான் எனத் தலைமகட்குத் தோழி குறை நயப்பக் கூறியதாக,

“புரவலன் போலும் தோற்றம் உறழ் கொள

இரவல் மாக்களின் பணி மொழி பயிற்றி” (அகம்: 32: 3-4)

என்பது அமைந்துள்ளது. தலைவன் தோழியைத் தன் கைப்பிடியால் பிடிக்கும் போது அவள் அவனது பிடியிலிருந்து அஞ்சும் பெண்மான் போல விலகினாள் என்னும் உவமையினை

“வெருஉம் மான் பிணையின் ஓரீஇ நின்ற

என்உரத் தகைமையின் பெயர்த்துபிறிது என்வயின்” (அகம்:32:13-14)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. தலைவன் தலைவியை நீங்கியதால் அவன் காதற் பிடியைப் பிரிந்து செல்லும் களிற்றைப் போல் வலியற்றவனாக வருந்தி காணப்பட்டான் எனவும், நமது அழகிய பணை போன்ற தோள்கள் தலைவனுக்குரியது, அதனை அறியாதானாய் அவன் விளங்கினான் எனவும், நீரைப் பெற்ற மண் போல் என் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது எனவும் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் தோழி உவமைகள் கூறியுள்ளாள். மேற்கூறப்பட்ட உவமைகளில் சூரர மகளிர், மான், களிறு, பணை எனக் கருப்பொருட்களும், புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் குறஞ்சிக்குரியவைகளாக உள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

சுனையில் மலர்ந்துள்ள நீலமலரானது மகளிரின் கண் போல் மலர்ந்திருக்கும் என்ற உவமையினை

“நீடு இதழ் தலையை கவின் பெறு நீலம்

கண் என மலர்ந்த சுனையும் வண்பறை” (கலித்: 38: 10-11)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குவளை, சுனை ஆகியன குறிஞ்சிக்குரிய மலராகவும், நீர்நிலையுமாக இருப்பது சுட்டத்தக்கது. தலைவன் வரைவு மலிந்தமையைத் தலைவிக்கு எடுத்துக் கூறும் தோழியின் கூற்றாக,

“மலிபெயல் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துப்

தளிர் ஏர் மேனி மாஅயோயே” (அகம்: 42: 1-4)

என்பது அமையப்பெற்றுள்ளது. மழைக்கு எழுச்சி பெற்ற மணம் பொருந்திய பித்திகத்தின் சிவந்த பின்புறத்தைப் போன்ற செவ்வரி படர்ந்த குளிர்ந்த கண்களையும், தளிரைப் போன்ற அழகிய மேனியையும், மாமையை ஒத்த நிறத்தையும் உடையவள் தலைவி எனும் பொருள் இதனுள் உள்ளடங்கியுள்ளது. தலைவியை வரைவதற்கு தலைவன் வருவதை அறிந்த தோழி பெற்ற உவகையானது, வறண்ட குளங்களில் இரவு மழை பெய்தமையால் நீர் நிரம்பப் பெற்ற இக்குளங்களைக் கண்ட ஊரார் அனைவரும் அடைந்த உவகையெல்லாம் ஒருசேர பெற்றது போல் இருந்ததாக இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைமகன் இரவுக்குறிக்கண் வந்ததறிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியதாக,

“ஊட்டியன்ன ஒண் தளிர்ச் செயலை

ஒங்கு சினைத் தொடுத்த ஊசல் பாம்பு என” (அகம்: 68: 5-6)

எனும் பாடல் அமைந்துள்ளது. சாதிலிங்கம் ஊட்டப்பட்டது போன்ற ஒளியினை உடையது அசோக மரம் எனும் பொருள் இதனுள் பொருந்தியுள்ளது. அசோக மரம் குறித்து “இது குறிஞ்சி நிலத்ததாகக் காணப்படுகிறது. தலைவன் பாங்கியின் வாயிலாகத் தலைவியைப் பெற எண்ணி வருங்கால் அசோகந் தழையைக் கையுறையாகக் கொணர்வான்”¹⁰ என்பர்.

“கன்று கால் ஓய்யும் கடுங் சுழி நீத்தம்

புன் தலை மடப் பிடிப் பூசல் பலவுடன்

வெண் கோட்டு யானை விளி படத் துழவும்” (அகம்: 68; 17-19)

என்பதில் தோழி கூறும் உள்ளுறை பொதிந்துள்ளது. வெள்ளம் யானைக் கன்றுகளின் கால்களை இழுத்து அவைகளை அடித்துச் சென்றது. அதனைக் கண்ட பெண் யானைகளும், களிறுகளும் ஆரவரித்து வெள்ளத்தினைத் துழாவின என்றவழி தலைவனும் அலராலும், வழியது அருமையாலும் எம்முடைய நலன் அழிந்த பிறகே மணக்க முயல்வானல்லது, முன்பே முயலான் என்பதனை உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள். இவ்வுவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள அசோகம், சாதிலிங்கம், பிடி, வெண்கோட்டு யானை போன்றன மலைப்பகுதிகளில் காணக்கிடைக்கக் கூடியன.

நள்ளிரவில் மேகம் இருளைக் கிழிப்பது போல் மின்னி மழைத் துளியைப் பொழிந்தது. இரும்பினைக் காய்ச்சி அடிக்கும் போது சிதறும் தீப்பொறிகள் போன்று மின்மினிப் பூச்சிகள் நாற்புறமும் ஒளிவிட்டு பறக்கும். இப்பூச்சிகள் இருக்கும் புற்றினைத் தோண்டி எடுக்கும் கரடியின் தோற்றமானது இரும்பு வேலை செய்யும் கொல்லன் போன்று இருக்கும் எனத் தோழி கூறிய உவமைகளை,

“இருள் கிழிப்பது போல் மின்னி வானம்

இரும்பு செய்கொல் எனத்தோன்றும் ஆங்கண்” (அகம்:72: 1-6)

என்னும் பாடலடிகள் இயம்புகின்றன.

“ஈர் உயிர்ப் பிணவின் வயவுப் பசி களைஇய

வாள் நடந்தன்ன வழக்கு அருங்கவலை” (அகம்: 72: 12-15)

என்பதில் உள்ளுறையும், உவமையும் அமையப்பெற்றுள்ளன. கருவுற்றிருக்கும் பெண்புலியின் பசியினைப் போக்கும் பொருட்டுச் சினமிக்க ஆண்புலி பன்றியைக் கொன்று பாம்பு உமிழ்ந்த மணியின் ஒளியில் இழுத்துச் செல்லும் என்பது இப்பாடலில் வெளிப்பட வந்த செய்தியாகும். புலித் தன் துணையைக் காப்பதற்கு பிறவற்றுக்குத் தீமை செய்தது. அதற்கு பாம்பும் துணையானது போலத் தலைவனும் தலைவியை மணந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தும் கருத்துடன் வந்தால் கடுஞ்சொல் கூறுவோரும் இன்சொல் கூறி மணத்திற்கு உடன்படுவர் என உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி. தலைவன் தலைவியைக் காண யாமப் பொழுதில் வரும் வழியானது, வாள் முனையில் நடப்பதைப் போன்றத் துன்பத்தைத் தரக்கூடிய கூர்மையான கற்களையுடையது எனும் உவமையும் இப்பாடலுள்

கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள கரடி, புலி, பன்றி, யாமம் ஆகியன குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருட்களாக உள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தோழித் தலைவிக்குக் கூறியதாக

“பகுவாய்ப் பல்லிப் பாடு ஓர்த்து குறுகும்

நடுங்கு துயர் களைந்த நன்னராளன்” (அகம்: 88: 3-7)

எனும் பாடல் காணப்படுகிறது. பல்லி நல்ல பக்கத்தில் நின்று ஒலிக்கும் ஒலியைக் கேட்டப் பன்றித் திணையை நுகர்வதற்குத் திணைக் கொல்லையை அணுகி வரும். அதனை அறிந்த கானவன் தீச்சுடரினைக் கொளுத்தினான். இது போலத் தலைவனும் நமக்கு வரும் துன்பமறிந்து நம்மைச் சந்தித்து அதனை களைந்தானேனும், அவனது வருகையும் வெளிப்படும் எனத் தோழி கூறுகிறாள். இதில் பன்றி, திணை, கானவன் எனக் குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருட்களும், புணர்ச்சி எனும் உரிப்பொருளும் இடம் பெற்றுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

“வெறி அயர் வியன் களம் பொற்ப வல்லோன்

பொறி அமைபாவையின் தூங்கல் வேண்டின்” (அகம்:98:19-20)

வல்லோன் ஆட்டும் பொறியமைந்த பாவையைப் போலக் கைவீசி வேலன் வெறியாடுதலை அன்னை விரும்பினாள் எனத் தோழி கூறுவதை இப்பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்வாறு வெறியெடுப்பினும் என் மேனி முன்பு போல் சிறக்கவில்லையாயின் இக்களவொழுக்கம் பலரும் அறியும் வண்ணம் அலராகும் எனவும், தலைவனால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தைத் கண்ட முருகன் நம்மீது அருள் கொண்டு நமக்கு முன்னை அழகினைத் தருவனேயானால் நெருங்கிய வளையல்களை அணிந்த நம் தலைவி உற்ற துன்பம் பிறிதொன்றால் ஏற்பட்டது போலும் எனத் தலைவன் கேட்பானாயின் நாம் உயிர் வாழ்தல் முன்னினும் அரிது எனவும் தோழி உவமைகள் கூறுவதனை இப்பாடலின் வழி அறியமுடிகின்றது. “குறிஞ்சித் திணையில் காதல் வயப்பட்ட தலைவியின் உடல் வேறுபாடு கண்ட தாய் அவ்வேறுபாடு அணங்கால் நேர்ந்தது என எண்ணிப் பூசாரியான வேலனை அழைத்து முருகனை வழிபட்டுத் தலைவியின் வேறுபாட்டுக்கானக் காரணம் அறிய நடத்தும் ஒரு வழிபாடே வெறியாட்டு. வேலன் எனும் பூசாரியே இதை நிகழ்த்துவான். இவ்வழிபாட்டில் இடம் பெறும் ஒரே ஆண் வேலன்தான்” ¹¹ என வெறியாட்டுக் குறித்துக் கூறுவர். மேற்கூறப்பட்ட உவமைகளில்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முருகன் எனும் கடவுளும், வெறியாட்டு எனும் நிகழ்வும், வேலன் எனும் மாந்தரும் குறிஞ்சித் திணைக்குரியவைகளாக உள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

“-----முத்தம்

வரை முதல் சிதறியவை போல் யானைப்

புகர் முகம் பொருத புது நீர் ஆலி

பளிங்கு சொரிவது போல் பாறை வரிப்ப” (அகம்: 108: 2-5)

என்பதில் மலையின் அழகினை சிறந்த உவமைகளின்வழி படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளாள் தோழி. பாறைகளின்மேல் முத்துக்கள் சிதறிக் கிடக்கும் காட்சியானது, யானையின் முகத்தில் புள்ளிகள் பரவியிருப்பது போல் தோன்றுகிறது, எனவும், யானையின் முகத்தில் ஆலங்கட்டிகள் பட்டு வீழும் காட்சியானது பளிங்கினைச் சொரிந்து வைத்தாற் போன்று பாறையில் வீழ்ந்து அழகு செய்தன எனவும் உவமைகள் இதனுள் கூறப்பட்டுள்ளன.

“கார் கதம்பட்ட கண் அகன் விசம்பின்

இருளிடைத் தமிழன் வருதல் யாவதும்” (அகம்: 108: 6-10)

என்பது ஆகாயத்தில் சினந்து எழும் மேகங்கள் பொறிவிடும் கொள்ளிக்கட்டை போல வரிசையாக மின்னி, நள்ளிரவின்மீல் மழையைப் பொழியும். இத்தகு இரவில் அரிய உயிரினங்களை உணவாகக் கொல்ல வல்ல புலி போன்ற அச்சம் தரும் கொடிய விலங்கினங்கள் உலவித் திரியும். இவ்வழியினியில் நாள்தோறும் தலைவன் தனியே வருகிறான் எனத் தோழி வருந்தியுரைக்கும் செய்தியினை உள்ளடக்கியுள்ளது. புள்ளிகள் விரவிக் கிடக்கும் மயிலினைக் கண்டு பாம்பு அஞ்சி படத்தினை விரிப்பது போலக் காயாமரத்தின் கொம்புகள் தோய்தலால் பல துடுப்புகள் போலும் அழகிய காந்தள் மலர்கள் மலர்வைகளாயின. இம்மலர்களைக் குடைந்து அதன் பூந்தாதினை உண்ணும் வண்டுகள் மகளிர்கள் கைகளில் வைத்தாடும் வட்டுக்கள் போலத் தோற்றமளித்தன எனும் உவமைகளும் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் உரைக்கப்பட்டுள்ளன. அனைவரும் விரும்பும் காந்தளின் விரிந்த மடல் யாவரும் அஞ்சத்தக்க பாம்பின் படம் போலக் காணப்படுவது போல நம்மால் விரும்பப்பட்டத் தலைவனின் வருகை வழியினது தீமையால் நமக்கு அச்சத்தைத் தருவதாய் இருந்தது எனும் உள்ளுறையும்

இதனுள் அமையப்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கண்ட உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள பாறை, யானை, நள்ளிரவு, புலி, மயில், காயா, காந்தள், வண்டு புணர்ச்சி போன்றவைகள் குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியைப் புலப்படுத்துவனவாய் உள்ளன. “குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய மலர்களுள் காந்தள் ஒன்று. இது மிகுதியாக வளர்ந்தமைப் பற்றி மலைச்சாரலிலுள்ள ஊர்களை இப்பூவின் விசேடத்தாற் குறிப்பர்”¹² எனக் காந்தள் மலர் பற்றிக் கூறுவர்.

தலைவன் மணம்புரிய வருவதனை அறிந்த தோழி அதனைத் தலைவிக்குக் கூறி மகிழ்ந்ததாக

“வயிரத் தன்ன வை ஏந்து மருப்பின்

கண் இனிது படுக்கும் நல்மலை நாடனொடு” (அகம்: 178: 1-13)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது. பன்றியானது வயிரம் போன்ற கூர்மையான கொம்பையும், மூங்கில் வேரைப் போன்ற பருத்த மயிரையும் உடையது. அப்பன்றி பறையின் கண்ணைப் போல் விளங்கிய சுனையின் நீரைப் பருகியது. சேம்பின் இலைகள் நீலமணி போன்ற நிறங் கொண்டது. சேம்புச் செடியின் பிண்டம் போன்ற கிழங்கைப் பன்றி நிறையத் தின்றது. இப்பன்றி பெண் யானைப் படுத்தாற் போன்ற கல்லின் மீது வருத்தமின்றி இறங்கி வந்தது. நீருறும் இடத்திலுள்ள புதரின் கிளை மீது வெண்ணிற நாரைகள் இருந்தாற் போன்று வெண்மையான கூதளஞ் செடியின் அசையும் கொத்தில் உள்ள மலரில் பொருந்தியது. கூதள மலர்கள் அதன் மீது உதிர்ந்தமையால் பொன் உரைத்து மாற்று அறியும் கட்டளைக்கல் போன்று அப்பன்றி அழகுறக் காட்சியளித்தது. திணையின் கதிரை மேய்ந்து இனிது உறங்கியது. இப்பன்றி இனிது உறங்குவது போல தலைவனும் தான் கருதியவெல்லாம் கைவரப் பெற்று வேய்புரைத் தோள்கள் கொண்ட தலைவியை மணந்து இன்பந்துய்த்து இனிது வாழ்வான் எனத் தோழி கூறியுள்ளாள். இவ்வுவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள பன்றி, மூங்கில், சுனை நீர், சேம்புச் செடி, கிழங்கு, யானை, கூதளம், திணைக் கதிர்கள், வேய் என்பனக் குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படுவன.

ஆட்டனத்தி என்பானைக் காவிரிப் பெண்ணாள் கவர்ந்து சென்றாள். அவனைக் காணாது அவளது மனைவி ஆதிமந்தி திசை எல்லாம் அலைந்து திரிந்து வருத்தமுற்றாள். அவளது வருத்தம் தீருமாறு மருதி என்பவள் கடலுள் சென்று ஆதிமந்திக்கு அவளது கணவனைச் சுட்டிக்காட்டிப் பின்னர் உயிர்

துறந்தாள். அத்தகு மருதியைப் போன்று நாம் தலைவனைத் தேடிச் சென்று பெரும் புகழ் பெறுவோம் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறுவதனை,

“மருதி அன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர்

இரவுப்பெயல் பொழிந்த ஈர்ந்தண் ஆரே” (அகம்: 222: 12-15)

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன. “நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த மெல்லியலார்களுள் இவர் ஒருவர். இவர் பெயர் மந்தியெனவும் வழங்கும். வஞ்சிக் கோனாகிய ஆட்டனத்தி என்பானை இவர் மணந்தவர். அவன் பெயர் அத்தியெனவும் வழங்கும்”¹³ என ஆதிமந்தி குறித்துக் கூறுவர். மேலே கண்ட உவமையின் வழி புணர்தல் எனும் உரிப்பொருள் இதனுள் இடம்பெற்றுள்ளது புலனாகிறது. அகநானூற்றில் 228, 232, 242, 248, 268, 272, 278, 282, 302, 312, 358, 362, 388, 392 எனும் பாடல்களிலும் தோழி தன் வாழ்விடமான குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியைப் பதிவு செய்துள்ளாள் என்பதனை உணரமுடிகிறது.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

சங்கஇலக்கிய குறிஞ்சித்திணைப் பகுப்பில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 119 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 38, குறுந்தொகையில் 23, ஐங்குறுநூற்றில் 31, கலித்தொகையில் 7, அகநானூற்றில் 20 என அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்தவைகளாக 106 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை நற்றிணையில் 34 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 21 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 24 ஆகவும், கலித்தொகையில் 7 ஆகவும், அகநானூற்றில் 20 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 38 ஆகும். இவற்றில் 34 பாக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன.

தலைவன் நினைவைப் பிரியேன் எனக் கூறிய சொல்லை நம்பி நாம் நம் நலத்தை இழந்தோம். இதனால் இவ்வூரினில் அலர் தோன்றியது. எனவே இவ்வூர் பழிமொழியைப் பெற்றது. ஆகவே இதுவும் என்னைப் போல் இரவினில் துஞ்சாததாயிற்று எனத் தோழி கூறுவதனை,

“கல்லக வெற்பன் சொல்லின் தோறி

தான் என் இழந்தது இவ் அழங்கல் ஊரே” (நற்: 36: 4-9)

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும், இரவு எனும் பொழுதும், வெற்பன் எனும் கருப்பொருளும் அமையப்பெற்றுள்ளன. களவினை அறிந்த அன்னையின் சினத்தினை,

“அறுகாற் பறவை அளவு இல மொய்த்தலின்

கண்கோள் ஆக நோக்கிப் பண்டும்

இனையையே என வினவினள் யாயே” (நற்: 55: 5-7)

எனும் உவமைகள் வழி எடுத்துக்காட்டுகிறாள் தோழி. தலைவன் தலைவியுடன்

கூடி மகிழ்ந்ததால் அவளது மேனியில் புதுமணம் உண்டாயது. இம்மணத்தினால் வண்டுகள் அவளை மொய்த்தன. அதனைக் கண்ட அன்னை கண்ணால் கொன்று விடுவது போல் நோக்கினாள். முன்பும் நீ இங்ஙனம் வண்டுகளால் மொய்க்கப்பட்ட தோள் கொண்டவளோ என வினவினாள் என்பதனைத் தலைவனுக்கு விளக்கி உரைத்துள்ளாள். இது புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளினைக் கொண்டமைள்ளது.

பகற்குறை வந்தொழுகும் தலைவனிடம் மணம் புரியத் தூண்டும் தோழி

“தடங் கோட்டு ஆமான் மடங்கல் மா நிரைக்

மா மலை நாட”

(நற்: 57: 1-7)

என உள்ளுறை கூறுகிறாள். ஆமான் தன் கன்றோடு துயிலுதலைக் கண்டது பஞ்சு போன்ற தலையினையுடைய மந்தி. இம்மந்தி ஆமானின் அருகில் சென்று அதன் மடியினை அழுத்திப் பற்றி இழுத்து அதன் பாலினைக் கறந்து தன் தொழிலினைக் கல்லாத வலிய குட்டியின் கைநிரம்புமாறு பாலைப் பிழியும் என்றது கொடிய விலங்கிற்கு அஞ்சாது மந்தி பதமாகச் சென்று பாலைக் கறந்து தன் குட்டிக்கு ஊட்டிக் காத்தது போன்று தலைவனும் பொருளீட்டி வந்து கொடுத்து தலைவியை மணக்க வேண்டும் என்பதை தோழி உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆமான் என்பது காட்டுப்பசுவினைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். இது குறித்து

“அமர்க்கண் ஆமான் அருநிறம் முள்காது” ¹⁴

என்ற பாடலடி சுட்டியுள்ளது. மேற்கூறிய உள்ளுறையில் இடம் பெற்றுள்ள மந்தி, மலை நாடன் முதலியன குறிஞ்சிக்குரியக் கருப்பொருட்களாகும்.

“வாய்ப் பறை அசாஅம் வலி முந்து கூகை” (நற்: 83: 4)

என்பது கூகை எழுப்பும் ஒலியானது பறையில் உண்டாகும் ஓசை போன்று இருப்பதாக கூறப்பட்டுள்ள உவமையினை உள்ளடக்கியுள்ளது. “கூகை குன்றக் கூகை எனச் சிறப்பித்துப் போற்றப்படும். இதனைப் புலவர்கள் குடிசை என்னும் சொல்லால் குறிப்பிட்டனர்” ¹⁵ என கூகைக் குறித்துக் கூறுவர். மலையின்கண் அழகுற ஓடிவரும் அருவியானது மாலை போலக் காட்சியளிப்பதனை

“வரை வெள் அருவி மாலையின் இழிதர” (நற்: 93: 2)

என்ற பாடலடி உணர்த்தி நிற்கின்றது.

“மருங்கு மறைத்த திருந்து இழைப் பணைத்தோள்” (நற்: 93: 7)

என்பதில் தலைவியின் தோள்கள் பணை போன்று இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள வரை, வெள்ளருவி, பணை ஆகியன குறிஞ்சித் திணையினைக் குறித்து நிற்பன. களவுக்காலத்தில் இரவினில் வரும் தலைவனிடம் காவல் மிகுதியையும், தலைவியின் வருத்தத்தையும் குறிப்பிடும் தோழி கூற்றில்,

“எய்ம் முள் அன்ன பருஉ மயிர் எருத்தின்

கல் அளைப் பள்ளி வதியும் நாடன்” (நற்: 98: 1-7)

என உவமையும், உள்ளுறையும் அமைந்துள்ளன. முள்ளம் பன்றியின் முள்ளைப் போன்ற பருத்த மயிரையுடைய பன்றி என்பது இதில் இடம்பெற்றுள்ள உவமை ஆகும். இப்பன்றியானது பெரிய தினைப்புனத்தை மேயக் கருதியது. அதனால் இயந்திரம் அமைந்த குறுகிய வழியில் நுழைந்த போது பல்லி ஒரு பக்கத்தில் இருந்து ஓசை செய்தது. அதனைக் கேட்ட பன்றி அங்கு சென்றால் துன்பம் ஏதும் நேருமென்று அஞ்சி கல்முழையில் உள்ள பள்ளிக்கண் தங்கும் என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாகும். இதன் வழி பன்றி கூட செல்லும் வழியின் ஏதம் அறிந்து அதனைத் தவிர்க்கும்போது, தலைவன் தான் செல்லும் வழியின் அருமையினை அவ்வாறு நினைந்திலன் என உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி.

எய், பன்றி, மலை, புனம், நாடன் எனத் தோழியின் வாழ்விடம் சார்ந்தனவற்றையே இப்பாடலுள் காணமுடிகின்றமை நோக்கத்தக்கது.

அரும்பு போன்ற பற்களையும், இனிய நகைத்தலையும், சுடர் போன்று ஒளி பொருந்திய நெற்றியினையும் உடையவள் தலைமகள். அவளது மேனி பசலை அடையும் வண்ணம் நீ யாது காரணமாக அவளது தொடர்பினைக் கைவிட்டனை எனத் தோழி தலைவனிடம் வினவுவதனை

“முகை ஏர் இலங்கு எயிற்று இன் நகை மடந்தை

சுடர் புரை திரு நுதல் பசப்ப

தொடர்பு யாங்கு விட்டனை நோகோ யானே” (நற்: 108: 7-9)

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது. இப்பாடல் ‘புணர்தல்’ எனும் உரிப்பொருள் அடிப்படையில் குறிஞ்சியாக அமையப்பெற்றுள்ளது.

“தினை உண் கேழல் இரிய புனவன்

சிறு பொறி மாட்டிய பெருங்கல் படாஅர்

ஒண் கேழ் வயப் புலி படுஉம் நாடன்” (நற்: 119: 1-3)

என்பது தலைவனுக்குச் செறிப்பறிவுறுத்தும் தோழியின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. இதில் உவமை மற்றும் உள்ளுறை இடம்பெற்றுள்ளன. தினைப்புனத்தை மேயும் பன்றியை அழிக்க புனவன் சிறுபொறியினைப் போன்று பெரிய கல் பலகையினை வைத்தான். அதில் வலிய புலி புகுந்து இறந்தது. இது போல தலைவன் வரைதற்கு காலந்தாழ்த்தின் நொதுமலர் வரைவு நேரும் எனத் தலைவனுக்கு குறிப்பால் உணர்த்தியுள்ளான் தோழி. இதனுள் தினை, கேழல், புனவன், புலி, நாடன் என குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருட்களே கையாளப்பட்டுள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது. தலைவன் தலைவியை மணம் புரிய வேண்டும் என்பதனை

“நல் நுதல் பசப்பினும் பெருந் தோள் நெகிழினும்

வாரற்கதில்ல தோழி”

(நற்: 151: 1-5)

எனும் பாடலடிகளின் வழி தலைவனுக்குப் புலப்படுத்துகிறாள் தோழி. இதில் இறைச்சி அமையப்பெற்றுள்ளது. மலைநாட்டின் கண் செல்லும் வலிய புலியை

யானைத் தாக்கிக் கொன்றது. இதனால் குருதி படிந்த அதன் தந்தம் சிவந்த நிறமாகக் காட்சியளித்தது. எனவே அதனை மலையிலிருந்து வீழும் அருவியில் கழுவிவது என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த செய்தியாகும். இதன் வழி அயல் பெண்டிர் கூறிய பழிச் சொற்களைத் தலைவன் தலைவியை மணம் புரிந்து நீக்க வேண்டும் எனும் வேண்டுகோளினைத் தலைவனுக்குக் குறிப்பால் மொழிந்துள்ளான்.

“-----கடுவன்

முறி ஆர் பெருங் கிளை அறிதல் அஞ்சி

குன்ற நாடன் இரவினானே” (நற்: 151: 5-12)

என்பதில் உள்ளுறையினைக் கையாண்டுள்ளான் தோழி. களவுப் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்ட மந்தி தம் கோலத்தைத் தன் சுற்றம் அறியுமோ என அஞ்சியது. இதனால் பொன் போன்ற வேங்கை மரத்தின் கிளை மீது ஏறி சுனை நீரினை நோக்கி தன் மயிர் திருத்தும் என்ற வழி களவில் புணர்ந்த தலைவியும் தம் புணர்ச்சி வேறுபாட்டினைத் தமர் அறிவார் என்றஞ்சி நாள்தோறும் தம்மைத் திருத்தி கொள்வாள் என்பதை உள்ளுறுத்தி தலைவனை மணம் புரிய முடுக்குகிறாள் தோழி. மேற்கண்டவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடுவன், மந்தி, வேங்கை, சுனை, குன்றநாடன் என்ற கருப்பொருட்களும், புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் குறிஞ்சிக்குரியன. இதே போன்று நற்றிணையில் 168, 182, 188, 201, 232, 247, 251, 253, 257, 276, 282, 306, 317, 326, 336, 344, 353, 355, 368, 379, 383, 389, 396 எனும் பாடல்களிலும் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகவும், உள்ளுறைகளாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு பேசுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 23 ஆகும். இவற்றில் 21 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவியை அடைய விரும்பும் தலைவன் தோழிக்குக் கையுறையாகக் செங்காந்தள் மலர்களை வழங்குகிறான். அதனை மறுக்கும் தோழி

“குருதிப் பூவின் குலைக் காந்தட்டே” (குறுந்: 1: 4)

என உவமை கூறுகிறாள். காந்தள் மலரின் வண்ணமானது குருதியின் சிவந்த நிறத்தினை ஒத்ததாகக் காணப்படும் எனும் பொருள் இதனுள் அமைந்துள்ளது.

“குருதி ஒண் பூ உரு கெழக்கட்டி”¹⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடலடியும் குருதியைக் காந்தள் பூவின் நிறத்திற்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளது சுட்டத்தக்கது. காந்தள் மலர் மலைகளிடத்து அதிகம் காணக்கிடைப்பது. இதனைக் குறிஞ்சித்திணைக்குரிய மலராக இளம்பூரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். “இது மலை முழுதும் கமழும் மணத்தையுடையது. மலைச் சாரலில் அருவியினருகே வளரும். கொத்துக் கொத்தாக மலர்வதாதலின் குலைக் காந்தள் என வழங்கப்படும்”¹⁷ எனக் காந்தளை மலை நிலத்திற்குரிய மலராகக் குறிப்பிடுவர்.

பலா மரத்தின் சிறிய கொம்பினில் பெரிய பழம் தொங்கியது போல் தலைவியின் சிற்றுயிரில் காமமாகிய நோய் மிகப் பெரியதாக உள்ளது எனும் உவமையின் உதவியுடன் தலைவியின் துயரினைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக்காட்டும் தோழியின் கூற்றாக

“சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே” (குறுந்: 18: 4-5)

என்பது அமைந்துள்ளது. இதில் இடம்பெற்றுள்ள பலா மரம் மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் வளரக்கூடியத் தகவமைப்பைப் பெற்றதாகும். இது குறித்து “மலைச் சாரலில் வளரும் மரங்களுள் ஒன்று. இதன் சுளை மிக்க மணமுடையது. ‘பூ நாறு பலவுக்கனி’ என்று சிறப்பிக்கப் பெறும். வேரிற் காய்க்கும் பலவும் உண்டு”¹⁸ என எடுத்துரைப்பர். இரவுக்குறி வேண்டிய தலைமகற்கு உடன்பட்டாள் போன்று தோழி மறுத்தலில்

“-----யாமத்துக்

கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி

விடரகத்து இயம்பும் நாட”

(குறுந்: 42: 1-3)

என உவமை கையாளப்பட்டுள்ளது. முதல் நாள் இடையாமத்தில் பெய்த மழை பிறறை நாளில் அருவியாகத் தொடர்ந்து ஒழுகுவது போல முன்னர் தலைவனோடு பெற்ற தொடர்பு பின்னர் தடைபட்டாலும் நீங்காது தொடரும் எனத் தோழி உரைத்துள்ளாள். இதில் யாமம், அருவி, விடரகம், நாடன் எனக் குறிஞ்சிக்குரிய பின்னணிகளே படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கரிய அடிப்பகுதியை உடைய வேங்கை மரத்தின் மலர்கள் துறுகல் மீது உதிர்ந்து கிடக்கும் காட்சியானது

பெரிய புலிக்குட்டியின் உருவம் போன்று தோற்றமளிக்கும் எனத் தோழி சுட்டும் உவமையினைக்

“கருங்கால் வேங்கை வீடகு துறுகல்

இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை” (குறுந்:47:1-2)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைப்பனவாய் உள்ளன. இதில் பயின்று வந்துள்ள வேங்கை மரம், துறுகல், புலி ஆகியனக் குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்பன. மலை நாட்டினில் விலங்காகிய மந்தி தன் துணைக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டால் ஆற்றாது உயிர் துறக்கும். அத்தகைய மந்தி போன்றவள் தலைவி எனத் தோழி கூறுவதனை

“கருங்கட் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றென

சாரல்நாட நடு நாள்”

(குறுந்: 69: 1-5)

என்ற பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. கடுவன், மந்தி, மலை, சாரல் நாடன், யாமம் எனக் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கருப்பொருட்களே இதனுள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

“-----இலை கவர்பு

ஆடுஅமை ஒழுகிய தண்நறுஞ் சாரல்

மென்நடை மரையா துஞ்சம்

நன்மலை நாட நின் அலது இவளே” (குறுந்: 115: 1-6)

என்பது நடை மெலிந்த மரையா முதுமை நிலையிலும் இனிது உண்டு மலைச்சாரல் நிழலில் உறங்குதல் போல தலைவியும் நின்னிடம் கிடைத்ததை இனிது உண்டு நின் நிழலில் வாழ்வாள் எனக் கிழவனிடம் தோழி சொல்லியதை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதில் மரையா, நறுஞ்சாரல், மலை நாடன் என குறிஞ்சிக்கு உரியவைகளே இடம் பெற்றுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. இரவுக்குறியினில் தலைவன் உண்டாக்கும் ஓசைக்காகக் காத்திருந்த தோழி,

“மயில் அடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி

அணிமிகு மென்கொம்பு ஊழ்த்த

மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே” (குறுந்: 138: 3-5)

என உவமை கூறுகிறாள். மயிலின் அடியைப் போன்ற இலைகளையும், நீலமணி போன்ற பூவினையும் உடையது நொச்சி என்பது இதன் பொருளாகும். இது புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளாலும், நொச்சி, மயில் எனும் கருப்பொருட்களாலும் குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்கிறது. தலைவியின் நகில்கள் செப்புபோல் காணப்படுவதாகத் தோழி கூறும் உவமையினை

“கொம்மை வரிமுலை செப்புடன் எதிரின்” (குறுந்: 159: 4)

என்ற பாடலடி புலப்படுத்துகிறது. செப்பு நகில்களுக்கு வடிவத்தாலும், தலைவியின் உள்ளத்தை அடைத்து வைத்தலானும் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. தினைப்புனக் காவலுக்குச் செல்லும் தோழி தலைவனை அங்கு வருக எனக் கூறும் பொருட்டு

“கரும்பு மருள் முதல பைந்தாட் செந்தினை

மடப்பிடித் தடக்கை அன்ன பால் வார்பு” (குறுந்: 198: 2-3)

எனும் உவமைகளைக் கையாளுகிறாள். தினையின் தாள்கள் கரும்பு போன்று முதிர்ந்திருக்கும் தினைக் கதிர்கள் பிடியின் துதிக்கைப் போன்றும் காட்சி அளிப்பதனை இது வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தினை, பிடி எனும் கருப்பொருட்களும், புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் குறிஞ்சியைக் குறிப்பதாக உள்ளது நோக்கத்தக்கது.

‘தான் கெட்டவிடத்து பெற்ற உதவியை அரசவரிமை எய்திய பின் மறந்த மன்னன் போல நீ விரும்பும் வரையில் நாம் செய்த உதவிகளை ஏற்று இப்போது எம்மை மறவாது நன்றியோடு அமைக’ என வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவனுக்குத் தோழி சொல்லியதாகக்

“கெட்ட இடத்து உவந்த உதவி கட்டில்

வீறு பெற்று மறந்த மன்னன் போல

நன்றி மறந்து அமையாய் ஆயின் மென்சீர்க்” (குறுந்: 225: 3-5)

என்பது அமையப்பெற்றுள்ளது.

“கலிமயிற் கலாவத்தன்ன இவள்

ஒலிமென் கூந்தல் உரியவால் நினக்கே” (குறுந்: 225: 6-7)

என்பதில் தலைவியின் கூந்தலனது மயிலின் பீலி போன்று உள்ளதாகத் தோழி கூறும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வுமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள புணர்தல், மற்றும் மயில் முதலியன குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்பன. ஊரில் பலரும் துயிலும் இருள் செறிந்த யாமத்தில் வலிமையுடையக் களிறறைப் போல் நீ வந்து கதவிடத்து ஓசை எழுப்பித் திறக்க முயலுதலைக் கேட்டோம். அப்போது நல்ல மயில் தன் தோகை மெலியவும், கொண்டை சிதையவும் வலையில் அகப்பட்டதை போன்று தாயின் தழுவலில் அகப்பட்டோம் எனத் தலைவனிடம் தோழி கூறியதனை,

“பல்லோர் துஞ்சும் நள்ளென் யாமத்து

உயங்கு தொறும் முயங்கும் அறனில் யாயே” (குறுந்: 244: 1-6)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதில் யாமம், களிறு, மயில், புணர்தல் எனக் குறிஞ்சிக்குரியவைகளே பயின்று வந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது. அன்னையின் காப்பு மிகுதியைத் தலைவனுக்கு உணர்த்த விரும்பிய தோழியின் கூற்றாக

“மண்ணிய சென்ற ஒள்நுதல் அரிவை

வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ அன்னை” (குறுந்:292: 1-6)

என்பது அமைந்துள்ளது. நன்னன் என்ற சிற்றரசனின் ஆற்றங்கரையில் வளர்ந்த மாமரத்தின் காயானது அவ்வாற்றிலே வீழ்ந்து மிதந்து வர அதனை நீராடச் சென்ற கோசர் குலப்பெண் ஒருத்தி எடுத்துத் தின்றாள். இதனால் அவளுக்கு நன்னன் கொலை தண்டனை விதித்தான். அப்பெண்ணின் தந்தையோ மகளின் நிறைக்கு ஏற்ப பொன்னால் ஆகிய பாவையும், எண்பத்தோரு களிறையும் தருவதாகக் கூறியும் அதற்கு உடன்படாத நன்னன் அப்பெண்ணைக் கொலை செய்தான். இத்தகைய நன்னன் நரகத்திற்குச் சென்றது போல அன்னையும் நரகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் எனத் தோழி இயம்பியுள்ளாள். கோசர்கள் குறித்து “வேளிர் மன்னர்களுடன் கடும் பகைக் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். நன்னனுக்கும் கோசர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போர் நீண்ட போட்டியை

வெளிப்படுத்துகிறது”¹⁹ என விளக்குவர். நன்னனது சிறப்பு பற்றி “இவன் பாரம் எனும் ஊருக்குத் தலைவன். ஏழில் என்னும் நெடுமலையில் பாழி என்னும் ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தான். நீதிமுறை வழுவாதவன். வெற்றி வேலினை உடையவன். களிறுகள் ஈயும் வள்ளன்மையுடையவன். நன்னனின் அரணை முற்றுகையிட்டுத் தோற்றுப் பின்னும் படையெடுத்து வந்த மாற்றரசர்களை வென்றான்”²⁰ என உரைப்பர். இதன் வழி நன்னன் என்பவன் நெடுமலைப் பகுதியை ஆட்சி செய்தவன் என்பது புலனாகிறது. கற்குன்றுகளைத் தம் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியும் தன் நிலப்பகுதியில் நடந்த வரலாறுச் செய்திகளையே உவமையாகக் கையாண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை போன்றே குறுந்தொகையில் 335, 342, 353, 365, 375, 392, 394 எனும் பாடல்களிலும் தன் நிலம் சார்ந்தனவற்றையே தோழி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 31 ஆகும். இவற்றில் 24 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவன் தலைவியை அயன்மையுடையாள் போலக் கருதி பிரிந்தமையால் அவளின் கண்கள் அழல் போல் பதிக்கப்பட்ட அணிகலன்கள் நனையுமாறு நீரைச் சொரிந்தன எனத் தோழி கூறும் உவமையினை

“ஏதிலாட்டியை நீ பிரிந்தற்கே

அழல் அவிர் மணி பூண் நனையப்

பெயல் ஆனா என் கண்ணே தெய்யோ” (ஐங்: 232: 2-4)

என்னும் அடிகள் மொழிவதாய் உள்ளன.

“மின் அவிர் வயங்கு இழை நெகிழச் சாஅய்

நன்னுதல் பசத்தல் யாவது துன்னிக்” (ஐங்: 234: 1-2)

என்பதில் தலைவியானவள் மின்னல் போன்று ஒளிவிடும் தன் அணிகலன்கள் நெகிழ்ந்து வீழுமாறு உடல் மெலிந்து பசலையுற நிற்கிறாள் எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது. வரையாது வந்தொழுகும் தலைவனை வரைவு கடாவும் தோழியின் கூற்றாக,

“வார் கோட்டு வயத் தகர் வாராது மாறிலும்

குரு மயிர்ப் புருவை நசையின் அல்கும்

மாஅல் அருவித் தண் பெருஞ் சிலம்ப” (ஐங்: 238: 1-3)

என்பது காணப்படுகிறது. தன் காதலனாகிய ஆட்டுக்கிடாய் தன்பால் வருதலைத் தவிர்த்துப் பிற ஆடுகளை விரும்பிச் சென்றாலும் மீண்டும் தன்னை நாடி வரும் என்ற ஆசையால் அதன் மறி உயிர் வாழும். அது போல தலைவன் குறித்த வண்ணம் வாராது மாறி நீடித்தாலும் அவனைக் காணலாம் எனும் ஆசையால் தலைவி உயிர் வாழ்கிறாள் என உள்ளுறையாக இயம்புகிறாள் தோழி. “இந்த நூலில் உள்ளுறை அமைந்திருப்பதைப் போல் வேறு எந்த நூலில் அஃது அமைந்திருப்பதைக் காணல் இயலாது. ஈரடியிலும் உள்ளுறை. ஓரடியிலும் உள்ளுறை. அவை மிகச் சுருங்கிய அளவில் பெருகிய பொருளை உள்ளடக்கி நிற்கின்றன. சில சொற்கள் நின்று பலவகையான பொருளைக் காட்டுகின்றன. பேருருவங்களைக் கண்ணாடி தனக்குள் அடக்கிக் காட்டுவது போலப் பெரும் பொருளை அடக்கிக் காட்டுகின்றன” ²¹ என ஐங்குறுநூற்றில் இடம் பெற்றுள்ள உள்ளுறைகளின் சிறப்பினைப் பற்றி உரைப்பர். மேற்கண்ட பாடலடியில் இடம் பெற்றுள்ள அருவி, சிலம்பன் போன்றன குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருளாகும். வரைவிடை வைத்துப் பிரிய கருதிய தலைமகற்குத் தோழி கூறியதாக,

“அரும்பு உணக் களித்த புகர் முகவேழம்

நேர் இறைப் பணைத் தோள் ஞெகிழ” (ஐங்: 239: 1-4)

என்னும் பாடல் அமையப்பெற்றுள்ளது. புள்ளிகளையுடைய முகத்தைக் கொண்ட வேழம் பெரிய குண்டுக் கல்லைத் தன் பிடி எனப் பிறழ் உணர்ந்து தழுவது போலத் தலைவன் தகுதியில்லா வேறு பெண்ணைச் சேர்ந்து தலைவியை மறத்தல் கூடும் எனும் உள்ளுறையும், தலைவன் வரத் தவறினால் தலைவியின் பணை போன்ற தோள்கள் நெகிழும் எனும் உவமையும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் இயற்கையை அழகாக உவமையாக்கியுள்ளாள் தோழி. “உவமையாக இயற்கை பயன்படல் பெரும்பான்மையாக அமைகிறது. உவமையிலும் பொருளிலும், இயற்கை இணைதலும், இரண்டுள் ஒன்றன் இடத்தை இயற்கை பெருதலும் உண்டு. இயற்கைக்கு இயற்கை உவமையாகுதல் கவிஞரின் பார்வை நுட்பத்தைக்

காட்டுகிறது” ²² என உவமைக் குறித்துக் கூறுவர். இப்பாடலடிகளில் பயின்று வந்துள்ள வேழம், துறுகல், பிடி, குன்று, பணை ஆகியன குறிஞ்சியைக் குறிப்பன.

குறவன் குன்றின் மீது தான் விதைத்த தினை நீரின்மையால் வாடுதல் கண்டு அப்பயிர்க்கு மழை வேண்டி ஆர்த்தான். அவன் ஆரவாரம் செய்த உடன் பலவாகிய மழைத் துளிகள் மிகுதியாகப் பெய்வது போலத் தலைவியின் நலன்கள் அலர் முதலியவற்றால் வாடுவது கண்டு அவ்வலர் கூறுவார் அமைதியுறுமாறு நீ வரைக எனத் தோழி தலைவனிடம் உள்ளுறுத்தி உரைப்பதனை,

“குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி

நுண் பல் அழி துளி பொழியும் நாட” (ஐங்: 251: 1-2)

என்னும் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. “உள்ளுறையுவமம் என்பது தமிழ் இலக்கியத்திற்கே உரிய தனிநெறி இவ்வுமம் மிக வரம்பான இலக்கணம் உடையது. அகப்பொருளாம் ஐந்திணைக் கண்ணேதான் ஆளுதற்குரியது. கருப்பொருள் என்னும் இயற்கைச் சூழலிலிருந்து புனைப்படுவது. வெளிப் பார்வைக்குச் செடி, கொடி, மரம், பறவை, விலங்குகளின் செயல்களைப் புனைவது போல் காணப்படும். இவற்றை நேரடியாகச் செவ்வன் புனைவு செய்வது அகப் புலவர்களின் நோக்கமன்று. உள்ளொன்று வைத்து அதற்கிணையான புறமொன்று கூறுவர். கூறிலும் அகத்தொடர்பான உட்கருத்து மெய்யுள் உயிர் போல விளங்கிக் கிடக்கும்” ²³ என உள்ளுறை குறித்துக் கூறுவர். மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் குன்றக் குறவன், நாடன், புணர்தல் எனக் குறிஞ்சிக்குரிய பின்னணிச் சூழல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“அணி மயில் அன்ன அசை நடைக் கொடிச்சியைப்” (ஐங்: 258: 2)

என்பதில் மயில் போன்ற அசைந்த நடையை உடையவள் கொடிச்சி எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது. மயில், கொடிச்சி என்பன குறிஞ்சிக்குரியன. பன்றியின் கோடானது வடிவாலும், நிறத்தாலும் இளம்பிறை போன்று காணப்படும். அப்பன்றி களங்கனி போலும் கருநிறம் கொண்ட தன் பிணவினைப் புணர்ந்து இன்புறும் எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை,

“இளம்பிறை அன்ன கோட்ட கேழல்

களங்கனி அன்ன பெண்பால் புணரும்” (ஐங்: 264: 1-2)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள கேழல் குறிஞ்சிக்கு உரிய மாவாகும். இவை போன்றே 266, 273, 275, 276, 277, 279, 280, 282, 283, 284, 285, 287, 289, 290, 294, 296, 297 என்ற ஐங்குறுநூற்று பாடல்களிலும் தோழி தன் நிலமாகிய குறிஞ்சி சார்ந்தவற்றையே உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள்.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 7 ஆகும். இவற்றில் உவமைகள் அமையப் பெற்றுள்ளன. அருவி நீர் வீழ்தலின் வேங்கை மலரின் முதிர்ந்த கொத்துக்கள் முழவு போலும் தளிரினை உடையவாய் இருந்தன. இவ்வேங்கையின் மலர்கள் நெருப்பு போலும் மலர்ந்துள்ள இக்காட்சியானது இரு யானைகள் இரு பக்கங்களிலும் நின்று தம் துதிக்கைகளால் மலரும் நீருமாகக் கலந்த நீரினைச் சொரியத் தாமரை மலரின் அழகிய அல்லியில் வீறு பெற்று விளங்கும் திருமகளின் காட்சியோடு ஒத்திருந்தது எனத் தோழி கூறும் உவமைகள்,

“முதிர் இணர் ஊழ்கொண்ட முழவுத்தாள் எரிவேங்கை

திரு நயந்து இருந்தன்ன தேம்கமழ் விறல் வெற்ப” (கலித்: 44: 4-7)

என்பதில் காணக்கிடைக்கிறது. இதில் இடம் பெற்றுள்ள வேங்கை, வேழம், வெற்பன் முதலியன குறிஞ்சிக்குரியவைகளாகும். தலைவியது ஆற்றாமையைக் கூறி வரைவு கடாவும் தோழியின் கூற்றாக,

“வீயகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய

மாஅல் அம்சிறை மணிநிறத் தும்பி” (கலித்: 46: 1-2)

என்பது அமைந்துள்ளது. நீலமணி போலும் நிறத்தினையுடையது தும்பி. இத்தும்பி தான் நுகர்ந்த பூவினை விடுத்து தான் விரும்பியப் பூவினை நாடிச் சென்றது போலத் தலைவி தனித்திருக்க தலைவன் தான் முன்பு வரைந்து கொண்ட மனைவியிடத்துச் சென்றான் எனத் தோழி இதில் உள்ளுறுத்திக் கூறியுள்ளாள். யானையோடு புலி போர் செய்தது. அப்போது தும்பியானது வேங்கையின் பூங் கொத்து எனப் புலியினைக் கருதி அதனைச் சுற்றியது. பின் புள்ளிகளையுடைய யானையின் முகத்தைக் கண்டு அதனை வேங்கையின் சினை எனக் கருதி

அதனையும் அணுகியது. தம்மிற் பகைத்த புலியையும், யானையினையும் தனக்குத் தேன் அழிக்கும் பூவாக்க நினைத்து தும்பி சுற்றியது என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாக உள்ளது. இதன் வழி அன்பில்லாத் தலைவன் பகற்குறியும், இரவுக்குறியும் பெறுதற்கு மறுகுகின்றத் தன்மையினை உணர்த்தியுள்ளான். தும்பி மாறிமாறி வட்டமிடும் காட்சியானது சினத்தால் வாட் போர் செய்யா நின்ற வலிமை மிகுந்த மன்னர் இருவரை நட்பாக்கும் உபாயத்தை ஆராய்ந்து அவர்களை வழி நடத்தி நண்பர்களாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடும் சந்து செய்விப்பாரைப் போல் இருந்தது எனவும், மழைத்துளித் தன்னைப் புரக்க வேண்டும் என்ற வேட்கையில் வானத்தை நோக்கிப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் வானம்பாடி போலக் குறியிடத்தே தலைவன் அளிக்கும் அளியை விரும்பி நின்றதாகவும், மலை அடுக்குகள் தன்முன் கூறப்படுவனவற்றை அப்படியே திரும்ப எதிரொலிப்பது போலத் தலைவியும் தலைவன் உரைப்பனவற்றையே உரைப்பாள் எனவும் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மேற்கண்ட இவ்வுவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள தும்பி, புலி, யானை, வேங்கை, நாடன், சிலம்பு முதலியனக் குறிஞ்சிக்குரியப் பின்புலத்தினை உணர்த்துவதாக உள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது.

மலையிடத்து தேனினம் மொய்க்கும் பூக்களைக் கொண்ட வேங்கையினது அழகினைப் போல மதத்தால் நனைந்த கவுளிணையும், வண்டுகள் ஊதும் புள்ளிகளையுடைய முகத்தையும் கொண்ட பெண் யானை தோற்றமளிக்கும் எனும் உவமையை,

“ஆம் இழி அணி மலை அலர் வேங்கைத் தகைபோல

தேமுசு நனை கவுள் திசைகாவல் கொளற்கு ஒத்த

வாய்நில்லா வலிமுன்பின் வண்டு ஊதுபுகர்முகப்” (கலித்:48:1-3)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. வீட்டுக்கதவைத் தாளிட்டு அடைத்தது போன்று கடியக் காவல் கொண்டுள்ளாள் அன்னை எனவும், காந்தள் மலர்களின் முதிர்ந்த இதழ்கள் உதிர்வன போலத் தலைவியின் வளையல்கள் கழன்றன எனவும் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதைத் தலைவனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டி உவமைகள் கூறியுள்ளாள் தோழி. தலைவி களவொழுக்கம் உடையவள் என அயலவர் தூற்றும் முன் அவளது கண்கள் சுனையிடத்து செறிந்த நீர்த்துளிகளை ஏற்று விளங்கும் நீலமலர் போன்று நீரைச் சொரிவனவாய் நின்றன என்றும், அருவி நீர் ஒலி செய்யும் சோலையில் ஒலியற்று உகுந்த தளிர் போல் மெலிந்த தலைவியின் ஒழுக்கம் பலருக்கும் உரைப்பதாய் இருந்தது என்றும் தோழி தலைவனிடம்

சூறுவதாக இப்பாடலின் பிற இடங்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. இவ்வுவமைகளில் மலை, வேங்கை, யானை, காந்தள், சுனை, அருவி, புணர்தல் எனக் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது. “ஒவ்வொரு திணைப் பாடலிலும் அவ்வத்திணை சார்ந்த முதற் பொருளும், கருப்பொருளுமே பின்னணியாகப் பாடப்பட வேண்டும். உவமை சூறுவதாயினும் அவ்வவ் நிலத்திற்குரிய கருப் பொருள்களாலேயே கூறவேண்டும். அப்பாடல்களில் வரும் மாந்தர்களும் அவ்வவ் நிலம் சார்ந்தவர்களாகவே இருத்தல் வேண்டும்” ²⁴ என உரைப்பர். இவை போன்றே கலிதொகையின் 49, 50, 52, 53 எனும் பாடல்களிலும் தோழி தன் நிலம் சார்ந்தவற்றையே உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 20 ஆக உள்ளன. இவற்றில் உவமைகளும் அமையப்பெற்றுள்ளன. பகற்குறிக்கண் வந்த தலைவனிடம் தலைவி காப்பிற்குட்பட்டமையை உணர்த்தி வரைவுகடாவும் தோழியின் கூற்றாக

“பாறை நெடுஞ் சுனை விளைந்த தேறல்

நறு வீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும்” (அகம்: 2: 4-7)

என்பது காணப்படுகிறது. பெரிய சுனையில் உண்டான தேனைக் குரங்கு உண்டது. உண்ட மயக்கத்தால் மிளகுக்கொடி படர்ந்த சந்தன மரத்தில் ஏறமாட்டாது அதன் நிழலில் உறங்கியது போலத் தலைவனும் களவிற்பமே பெரிதென எண்ணித் தலைவியை நுகர்ந்து மணம் செய்யாது, களவிற்பத்தில் ஊறித் திளைத்து மகிழ்ந்து கிடந்தான் என இதில் உள்ளுறுத்தி செப்பியுள்ளாள் தோழி. உள்ளுறை குறித்து “உவமையின் நோக்கம் வெளிப்படையாய் பொருளுணர்த்துவது. தோற்றத்தில் ஏனை உவமையும் உள்ளுறை உவமையும் ஒன்று போல் இருப்பினும் நோக்கத்தில் வேறாக இருக்கின்றன” ²⁵ என உரைப்பர். இவ்வுள்ளுறையில் பயின்று வந்துள்ள சுனை, குரங்கு, தேன், மிளகுக்கொடி, சந்தன மரம் எனும் கருப்பொருட்களும், புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் குறிஞ்சியைக் குறிப்பனவாய் உள்ளன.

தோழி தலைவியிடையே உள்ள நட்பினை எடுத்துக்காட்டும் விதமாய்,

“யாமே பிரிவு இன்று இயைந்த துவரா நட்பின்

இரு தலைப் புள்ளின் ஓர் உயிரம்மே” (அகம்: 12: 4-5)

எனும் பாடல் அமைந்துள்ளது. இருதலைகளையுடைய ஒரு பறவையின் உடலில் உறையும் ஒருயிர் போல் நானும் தலைவியும் பிரிவு என்பதனையே அறியாத இயைந்த நட்பினை உடையவர்கள் எனத் தோழி இயம்புவதனை இது உணர்த்துகிறது. இவர்களது நட்புக் குறித்து “தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையில் பெரும் பங்கெடுத்துத் துணைபுரிபவள் தோழி. அகத்தினை நாடகத்திற்கே உயிர் நாடியாக இருப்பவள் இவளே. மிகவும் பொறுப்பினை வாய்ந்தவளும் இவளேயாகும். இவள் தலைவியுடன் ஒன்றிய நெஞ்சத்தினை உடையவள். தலைவிக்கும் தோழிக்கும் இடையேயுள்ள நட்புரிமையைத் தலைவனுக்கும் பாங்கனுக்கும் இடையே காணமுடியாது”²⁶ என உரைப்பர்.

“குறவர் ஊன்றிய குரம்பை புதைய

நல் வரை நாட” (அகம்: 12: 9-13)

என்பதில் தோழி கூறும் உள்ளுறை பொதிந்துள்ளது. குறவர் வாழும் குரம்பை மீது வேங்கைப் பூக்கள் பரந்து விரவிக்கிடக்கும் காட்சியினைக் கண்ட யானையானது அத்தோற்றத்தினைப் புலியெனக் கருதும். இதனால் அஞ்சி மூங்கில்கள் முறிந்து வீழும் படி யானை பெயர்ந்து ஓடும். யானையின் இச்செயல் போலத் தலைவன் வெருவத்தகாத எங்கள் தமரை வெருவி வரையமுயலாது இருக்கிறான் என குறிப்பால் தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி. “உள்ளுறை கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் ஓர் இலக்கிய நெறி என்பதும் மிகுதியாக அகத்தினைச் செய்யுட்களிலேயே பயிலும் அரிய நெறி என்பதும் கூறுவோர் கேட்போர் நுண்ணுணர்வைப் பொறுத்தே விளங்கும் நுட்பநெறி என்பதும் சங்க உள்ளுறைகளும் தொல்காப்பிய விளக்கமும் காட்டும் உண்மைகளாம்”²⁶ என உள்ளுறையின் நுட்பத்தை விளக்கிக் கூறுவர். இவ்வுள்ளுறையுள் இடம்பெற்றுள்ள குறவர், வேங்கை, புலி, வேழம், வரை நாடன் முதலியன குறிஞ்சி நிலப் பின்னணியினைப் பதிவு செய்வனவாக உள்ளன.

“கடுங்கண் பன்றியின் நடுங்காது துணிந்து

ஈங்கும் வருபவோ ஓங்கல் வெற்ப”

(அகம்: 18: 6-8)

என்பதில் இரவுக்குறியில் வரும் தலைவனிடம் இரவின் ஏதம் சுட்டி பகல் வா எனத் தோழி உரைக்கும் செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவன் அச்சம் தரும் அரிய நீர்த்துறையைத் தறுகண்மையையுடையப் பன்றியைப் போல அஞ்சாது நள்ளிரவில் இடர்மிகு இடத்திற்கு வருகிறான் எனும் உவமை இதனுள் பொதிந்துள்ளது. அகன்ற மலையிடத்து வளைந்த மூங்கிலின் இரண்டு கணுக்களுக்கு இடைப்பட்ட இடத்தைப் போன்று தலைவியின் தோள்கள் மென்மைத் தன்மை உடையவை எனும் உவமையும் இப்பாடலின் மற்றொரு அடியினில் அமைந்துள்ளது. மேற்கூறப்பட்ட உவமைகளில் பயிடுவந்துள்ள பன்றி, வெற்பன் எனும் கருப்பொருட்களும், யாமம், மலை எனும் முதல் பொருட்களும், புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் இணைந்து குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்கின்றன. தலைவியின் ஆற்றாமையினைத் தலைவனுக்கு உணர்த்த விரும்பிய தோழி,

“இரும் பிணர்த் தடக் கையின் ஏழுறத் தழுவ

கடுஞ்சூழ் மடப் பிடி நடுங்கும் சாரல்” (அகம்: 78: 5-6)

என உள்ளுறையினைப் பயன்படுத்துகிறாள். ஆளியை நினைத்து சூலுற்ற பிடி அஞ்சி நடுங்கிய போது கரிய நிறத்தை உடைய யானை தன் துதிக்கையில் அதனை அணைத்துக் காக்கும் என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாக உள்ளது. இதன்வழி யானைக் காத்தும் பிடி நடுங்கினாற் போல நீவிர் தலைவியைப் பாதுகாத்துப் பேணினும் நும் பிரிவுக்கு அஞ்சி தலைவி நடுங்கினாள் எனத் தலைவனுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள். தலைவியின் நுதல் அழகினை

“ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தர் ஓட்டிய

தேம் கமழ் புது மலர் நாளும் இவள்நுதலே” (அகம்: 78: 21-24)

எனும் உவமையின் துணை கொண்டு இயம்புகிறாள் தோழி. உயர்ந்த கொம்புகளை உடையக் களிற்றினையும் மூவேந்தர்களையும் புறங்காட்டி ஓடச் செய்த விரைந்து

செல்லக் கூடிய குதிரையையும் வள்ளல் தன்மையும் உடைய பாரியின் இனிய சுனையில் பூத்தப் புது மலரின் நாற்றம் போன்று மணங்கமழக்கூடியது தலைவியின் நுதல் என்பது இப்பாடலடிகள் உணர்த்தும் செய்தியாகும். பாரி மன்னன் குறித்து “வேளிர் குலத்து வேந்தனான பாரி பறம்பு மலையையும் அதனைச் சூழ்ந்த 300க்கும் மேற்பட்ட ஊர்களையும் பெற்ற நாட்டை ஆண்டான். கடையேழு வள்ளல்களில் பெருமைபடக் கூறப்படும் இவனே தலைசிறந்தவனாவான். முல்லைக்குத் தேர் ஈந்து எல்லையில்லா புகழ் பெற்ற இவன் நாட்டை மூவேந்தர்கள் பொறாமை கொண்டு முற்றுகையிட்டனர்”²⁷ எனவும், “ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவன்; இவன் மலை பறம்பென்பது”²⁸ எனவும் கூறுவர். இதன் வழி பாரி எனும் மன்னன் பறம்பு மலையினை ஆட்சி செய்தவன் என்பது புலனாகிறது. குறிஞ்சி நிலப்பகுதியினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியும் தன் பகுதியினை ஆட்சி புரிந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க மன்னரையே தனது உவமையில் பதிவு செய்துள்ளாள் என்பது நோக்கத்தக்கது. இவை போன்றே அகநானூற்றின் 92, 112, 118, 132, 148, 168, 172, 182, 188, 192, 202, 218, 238, 288, 308, 318 என்னும் பாடல்களிலும் தோழி தான் சார்ந்த குறிஞ்சி நிலச் செய்திகளையே உவமைகளாகப் பதிவு செய்துள்ளாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித் திணைப் பகுப்பில் தோழி செவிலியோடு உரையாடுவதாக 19 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 1 எனவும், குறுந்தொகையில் 6 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 9 எனவும், அகநானூற்றில் 2 எனவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் 1 எனவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்தவைகளாக குறுந்தொகையில் 4 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 6 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 2 பாடல்களும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் 1 பாடலும் என மொத்தம் 13 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன.

குறுந்தொகையில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி செவிலியோடு உரையாடுவதாக 6 பாக்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் 4 பாக்களில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளன. தலைவியின் களவொழுக்கத்தினை அறியாத தாய் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கட்டுக்காணியவிடத்து அறத்தொடு நிற்கும் தோழி

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே

மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்” (குறுந்: 23: 1-2)

என உவமை கூறுகிறாள். சங்கு மணிகளால் ஆகிய கோவை போன்று வெண்ணிற முடைய நீண்ட கூந்தலை உடைய கட்டுவிச்சியே எனத் தோழி விளிக்கிறாள். கட்டுவிச்சி அணிந்துள்ள சங்கு மணிகளே அவளது கூந்தலுக்கு உவமையாகி உள்ளது சுட்டத்தக்கது.

“அரும்பு அற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை

மேக்கு எழு பெருஞ்சினை இருந்த தோகை

பூக்கொய் மகளிரின் தோன்றும் நாடன்” (குறுந்: 26: 1-3)

என்பதில் வேங்கை மரத்தின்மீது மயில் அமர்ந்திருக்கும் காட்சியானது மலர்களைக் கொய்யும் இளமகளிர் போன்று தோற்றமளித்ததாகத் தோழி கூறும் உவமை அமைந்துள்ளது. தலைவன் தலைவிக்குத் தகுதியில்லாதவன் போல கட்டுவிச்சியானவள் தலைவியின் நோய்க்குத் தெய்வமே காரணம் எனத் தீமை பயக்கும் மொழிகளைக் கூறுகிறாள் எனவும், கடுவனின் பற்கள் முள்ளைப் போல் கூர்மையுடையன எனவும் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள வேங்கை, மயில், கட்டுவிச்சி, கடுவன் என்பனக் குறிஞ்சிக்குரியன. தலைவன் தலைவியை மணக்க வருவான் எனக் கூறும் செவிலியைப் பராட்டும் தோழியின் கூற்றாக,

“தம் இல் தமது உண்டன்ன சினை தொறும்

தீம்பழம் தூங்கும் பலவின்

ஓங்குமலை நாடனை வரும் என்றாளே” (குறுந்: 83: 3-5)

என்பது அமைந்துள்ளது. தமது வீட்டின்கண் இருந்து தன் முயற்சியால் ஈட்டிய பொருளில் உண்டாற் போன்ற இன்சுவையினைத் தரும் பலாமரங்களையுடைய உயர்ந்த மலைநாட்டினன் தலைவன் எனத் தோழி உரைக்கிறாள். இதில் உவமையோடு அறச்செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. “பண்டைத் தமிழ் அகப்பாடல்களில் உள்ள உவமைகளில் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம் பெற்றிருப்பதைப் போன்றே அறக்கருத்துக்களும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்” ²⁹ எனக் கூறுவர். இப்பாடலடிகளில் பலா, மலை நாடன் என குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருட்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தலைமக்களின் களவொழுக்கத்தை செவிலிக்குப் புலப்படுத்த விரும்பிய தோழி

“பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு

கண்அகன் தூமணி பெறுஉம் நாடன்” (குறுந்: 379: 2-3)

என்னும் உள்ளுறையினைப் பயன்படுத்துகிறாள். கானவன் முன்பு அகழ்ந்த பழைய குழியை மீண்டும் தோண்டிய போது எதிர்பாராது கிழங்கொடு தூய வைரேயத்தையும் பெற்றது போன்று தலைவன் வேட்டைக்குச் சென்ற போது அதனொடு தலைவியையும் பெற்றான் என உள்ளுறுத்தி உரைத்து அறத்தொடு நிற்கிறாள் தோழி. “கற்பாகிய அறத்தோடு பொருந்தக் காதலன் இன்னான் என்ற உண்மையைச் சொல்லுதல் ஆகலின் அறத்தோடு நின்றல் எனும் பெயர் வந்தது. அறமென்பது கற்பையும், உண்மையையும் குறிக்கும்” ³⁰ என அறத்தொடு நின்றல் குறித்து கி.வா.ஜகநாதன் கூறுவார். மேற்கண்ட உள்ளுறையுள் காணப்படும் கானவன், கிழங்கு, நாடன் போன்றனக் குறஞ்சிக்குரியக் கருப்பொருட்களாகும்.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி செவிலியோடு உரையாடுவதாக 9 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் 6 பாக்களில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளன. வேங்கையின் மலர்கள் பொன் போன்று மலர்ந்துள்ள நாட்டிற்குரிய தலைவனின் மலையானது நீலமணி போன்று காட்சியளிக்கும். அம்மலைத் தலைவியின் கண்களிலிருந்து மறையும் தோறும் சுனையுள் மலர்ந்துள்ள குவளை மலர் போன்று அவள் கண்கள் நீரால் நிரம்புகின்றன எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை

“கிழங்கு அகழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்

அறை மலர் நெடுங்கண் ஆர்த்தன பனியே” (ஐங்: 208: 2-5)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. தலைவனது மலையினைக் காணும் தொலைவிலேயே தலைவியின் இருப்பிடம் உள்ளதனை இப்பாடலின்வழி அறியமுடிகிறது. தலைவியின் அருகிலேயே வாழக்கூடியவள் தோழி. எனவே தலைவனது மலையைக் காணும் வாய்ப்புத் தோழிக்கும் உண்டு. ஆகையால் தோழி தான் நேரில் கண்ட கிழங்கு, வேங்கை, வரை, குவளை என்பனவற்றையே

உவமைகளாக்கியுள்ளாள். இவை போன்றே ஐங்குறுநூற்றின் 210, 212, 220, 250, 271 எனும் பாடல்களிலும் தோழி குறிஞ்சித்திணை சார்ந்தவற்றையே உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

அகநானூற்றில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி செவிலியோடு பேசுவதாக 2 பாடல்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன. இவை இரண்டிலும் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளமை சுட்டத்தக்கது. தலைவியின் உடல் வேறுபாடு கண்ட செவிலித் தாய் வினவிய வழி தோழி,

“ஒண் செங்கழுநீர்க் கண்போல் ஆய் இதழ்

ஊசி போகிய சூழ் செய் மாலையன்” (அகம்: 48: 8-9)

எனக் கூறி அறத்தொடு நிற்கிறாள். மகளிரின் கண் போன்றே ஒளி பொருந்திய அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்களை மாலையாக அணிந்திருந்தான் தலைவன் எனத் தோழி கூறுவதனை இது புலப்படுத்துகிறது. இதன் வழி தலைவி கற்பு நெறிப்பட்டதனைச் செவிலிக்கு குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள் தோழி. “அறம் என்பது பல பண்புகளைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாயினும் அகத்திணையில் பெண்ணுக்குரிய முதற்பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடை நிலையில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்துதல் என்பது இத்துறையின் பொருளாகும்”³¹ என அறத்தொடு நின்றல் குறித்து உரைப்பர்.

“மின்னு நிமிர்ந்தன்ன கனங்குழி இமைப்ப” (அகம்: 158: 3)

என்பதில் மின்னல் ஒளி போன்று தலைவி அணிந்த குழைகள் ஒளி வீசின எனும் உவமை உள்ளடங்கியுள்ளது. மலையிலிருந்து இறங்கி வரும் மயில் போன்று தலைவி பரணிலிருந்து இறங்கி வந்தாள் என்றும், இவ்வாறு இறங்கி வரக்கண்ட செவிலியிடம் அணங்கானது தான் விரும்பிய உருவத்தை நினைத்த நேரத்தில் எடுத்து வரும் இயல்புடையது. நனவில் தோன்றும் உண்மை நிகழ்வுகள் போன்று கனவிலும் நிகழ்வுகள் உண்மையெனத் தோன்றி மயக்கவும் கூடும் என்றும் தோழி மொழிகிறாள். முருகன் கொண்ட சீற்றம் போன்று சினமுடையவர் என் தந்தை. அத்தந்தைப் புலிக் கூட்டத்தைப் போன்ற நாய்கள் தொடர்ந்து வர வேட்டையாடுதலைக் கைவிட்டு வீட்டில் இருக்கிறார் என காப்பு மிகுதியினை உணர்த்தும் வகையிலும் தோழி இயம்புதலை இப்பாடலின் பிற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள வரை, புலி, நாய்,

முருகன், புணர்தல் போன்றனக் குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்பன.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றல் எனும் துறையில் அமைந்த குறிஞ்சிப்பாட்டில்,

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை

எளிய என்னார் தொல்மருங்கு அறிஞர்” (குறிஞ்: 13-18)

என உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. முத்தாலும், மாணிக்கத்தாலும், பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள் கெட்டவிடத்து அதனை சீர் செய்ய இயலும். அதுபோலத் தத்தம் குலத்திற்கேற்ற குணங்கள் இயல்பிலிருந்து கெட்டதாயின் அதனால் பிறந்த அழுக்கை நீங்கும்படி கழுவி முன் போல் நிற்கும் படி சீர் செய்ய இயலாது எனும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளன. தலைவிக்கும் செவிலிக்கும் இடையே சந்து செய்விக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் தோழி அதனை,

“இகல்மீக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்

வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல

இருபேர் அச்சமோடு யானும் ஆற்றலென்” (குறிஞ்: 27-29)

எனும் உவமையின் துணைகொண்டு விளக்குகிறாள். தம்முள் மாறுபாடு கொண்ட இருபெரு வேந்தர்களின் பகையை நீக்கிச் சந்து செய்விக்கும் சான்றோர்களைப் போன்று தலைவிக்கும், செவிலிக்கும் இடையே சந்து செய்விக்கும் முயற்சியில் தோழி இருந்ததை இது புலப்படுத்தி நிற்கிறது. “தோழியின் இக்கட்டான நிலைமையையும் அன்னை உணரல் வேண்டும். அன்னை பால் அச்சம் ஒருபுறமும், தலைவியின் துயரம் நீடிக்குமே என்ற அச்சம் மறுபுறமும் அவளை வாட்ட இருபெரு அரசரைச் சந்து செய்விக்கும் பணி மேற்கொண்ட சான்றோர் நிலையில் அவள் இருந்தாள். எனவே அன்னையையும், அன்னையின் உணர்வுகளையும் அவள் துச்சமாக மதித்தாள் என்று சொல்ல முடியாது. தலைவியின் உணர்வுகளித்த இடத்தியே அன்னையின் உணர்வுகளுக்கும் அளிப்பவள் அவள்” ³² எனத் தோழி

சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுவர்.

யானை முத்துக்கள் நிறைந்த தனது தந்தத்தின் மீது துதிக்கையை ஈட்டுக் கொண்ட காட்சியைப் போல பஞ்சு போன்ற தலை வளைந்த தினைக் கதிர்கள் காட்சி அளிக்கும் எனவும், வானில் முழங்கும் இடியின் முழக்கமானது முரசு அதிர்ந்தது போன்று இருக்கும் எனவும், முருகக் கடவுள் அசுரர்களைக் கொல்வதற்கு உயர்த்திய வேலைப் போல மின்னல்கள் மின்னின எனவும், மலைச் சிகரத்திலிருந்து ஓடி வரும் அருவியானது வெண்ணிறத் துகில் போல் விளங்கும் எனவும், செரிந்த மலைப் பகுதியில் பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்தது போன்று சுனை தோற்றமளிக்கும் எனவும் குறிஞ்சிப்பாட்டில் தோழி உவமைகள் கூறியுள்ளாள்.

குறிஞ்சிப்பாட்டின் தனிச்சிறப்பு 99 வகை மலர்கள் ஆகும். இம்மலர்களை பல்வேறு உவமைகளைத் துணையாகக் கொண்டு விளக்கியுள்ளார் கபிலர். நெருப்பினை ஒத்து பூத்துக்குலுங்கக் கூடியது எறுழமலர் எனவும், நீலமணி போன்று நெய்தல் மலரும் எனவும், விளக்கினைப் போன்று பூக்கக் கூடியது தோன்றி எனவும், சாதிலிங்கத்தினைப் பரப்பினாற் போலப் பலமலர்கள் கலந்து கிடக்கும் காட்சி தோன்றும் எனவும், சிவந்த நெருப்பு போன்ற ஒள்ளியப் பூக்களை உடையது அசோகம் எனவும் மலர்களின் அழகினை வெளிப்படுத்த உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. பூக்களை வேறுபடுத்தி அடையாளப்படுத்த உவமை கபிலருக்கு உற்ற துணை செய்துள்ளது. “குறிஞ்சிப்பாட்டில் காணப்படும் மலர்களின் பட்டியலை நோக்கும் பொழுது கபிலருக்கு அமைந்த பயிரினம் பற்றிய நுண்ணறிவு நமக்குப் புலனாகிறது. செங்காந்தள் முதலாகப் புழகு ஈறாகத் தொண்ணூற்றொன்பது வகைப் பூக்களை அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சங்க இலக்கியத்தில் இது போன்ற பெரிய மலர்பட்டியல் இடம்பெறவில்லை”³³ என்பர். மேற்கண்ட உவமைகளில் யானை, தினை, முருகன், வெள்ளருவி, சுனை, மலை எனக் குறிஞ்சிக்குரிய முதற், கருப்பொருட்களே உவமைகளாக்கப்பட்டுள்ளன. இவை போன்றே குறிஞ்சிப்பாட்டில் அமையப்பெற்றுள்ள இன்ன பிற உவமைகளிலும் குறிஞ்சிக்குரியவைகளே பின்னணிகளாக அமையப்பெற்றுள்ளன.

தோழி கூற்று உவமைகளில் திணைமயக்கம்

ஐந்திணை இலக்கியங்களில் முதல், கரு, உரி எனும் கூறுகளைக் கொண்டு ஒரு வரையறைக்குபட்டு அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் முதல், கருவின்றி அமைந்த போதும் உரியின்றி அகப்பாடல்கள் அமைவதில்லை. புணர்தல் எனும் உரிப்

பொருளைச் சுட்டுமிடத்து மலைப்பகுதியும், யாமப் பொழுதும், புலியும், யானையும், மயிலும், கிளியும், அருவியும், சுனையும் பின்னணியாக இடம்பெறுகின்றன. “எல்லா உயிர்க்கும் இயல்பாக எழுந்து வருகின்ற இயற்கை இன்ப உணர்ச்சியாகிய கூடல் உணர்ச்சியைப் “புணர்ச்சி” என்று குறியீடு செய்து அதைக் குறிஞ்சிக்கு உரிய உரிப்பொருளாக்கிக் கூதிர், யாமம் என்ற காலம் வரையறுத்தும் “பனியெதிர் பருவமும் உரித்து” என்று விதிமுறை கூறியும் மக்களுடைய இல்லற வாழ்விற்கும் பொது வாழ்விற்கும் வழிகாட்டவே பண்டையச் தமிழ்ச் சான்றோர் குறிஞ்சி இலக்கிய மரபை உருவாக்கினர்”³⁴ எனக் குறிஞ்சித்திணை மரபு குறித்துக் கூறுவர். இத்தகு குறிஞ்சித்திணை மரபில் பிற திணைக்குரிய முதல், கருப் பொருட்கள் கலக்கும் போது அது திணைமயக்கமாகிறது. குறிஞ்சி எனும் திணைப் பகுப்பாக அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் பிற திணைக்குரிய முதற், கருப்பொருட்கள் விரவியதாக 8 பாடல்கள் காணப்படுக்கின்றன. இவை குறிஞ்சியுள் நெய்தல் மயங்குவதாக 7 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக ஒரு பாடலுமாக அமையப்பெற்றுள்ளன.

குறிஞ்சியுள் நெய்தல்

குறிஞ்சி எனும் திணைப் பகுப்பாக அமைந்த பாடல்களில் நெய்தலுக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவை குறிஞ்சியுள் நெய்தலாக அமைகின்றன. இவ்வாறு 7 பாக்கள் இத்திணையுள் மயங்கி அமைந்துள்ளன. இவை தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவது 3 பாடல்களாகவும், தோழி தலைவனோடு உரையாடுவது 4 பாடல்களாகவும் விரவி அமைந்துள்ளன.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

மணம்புரியாது காலம் தாழ்த்தும் தலைவனால் வருந்தும் தலைவியின் நிலையினை உணர்த்த விரும்பிய தோழி

“-----புணர்திரைக்

கடல் விளை அமுதம் பெயற்கு ஏற்றாஅங்கு

உருகி உகுதல் அங்சுவல் உதுக்காண்” (நற்: 88: 3-5)

என உரைக்கிறாள். அலைகளுடன் விளங்கும் கடல் நீரினால் விளைந்த உப்புக் குவியல் மழை பெய்கையில் கரைவது போல தலைவி வருந்துகிறாள் என்பது

இப்பாடலடிகள் உணர்த்தும் செய்தியாகும். இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள திரை கடல், கடல் விளை அமுதமாகிய உப்பு முதலியன நெய்தல் நிலத்தினைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. பருவ வரவினால் ஆற்றாலாகிய தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழியின் கூற்றாக

“மாக் கடல் முகந்து மணி நிறத்து அருவித்

சிலை வல் ஏற்றொடு செறிந்த இம் மழைக்கே” (நற்: 112: 6-9)

என்பது அமைந்துள்ளது. கண்ணை இமைப்பது போல் மின்னி இடியுடன் கலந்து பெய்யும் மழையானது கடலிடத்துச் சென்று நீரை முகந்து கொண்டு மணி போன்று தோற்றமளிக்கக் கூடிய அருவியிலிருந்து வீழும் எனும் பொருளினை இது உட்கொண்டுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடல் நெய்தலுக்குரிய முதற் பொருளாகவும், அருவி குறிஞ்சிக்குரியக் கருப்பொருளாகவும் உள்ளன. தினைப் புனமானது அலைகளையுடைய கடல் பெயர்ந்தது போல் தோற்றமளித்ததாகத் தோழி கூறும் உவமையினை

“கடல் பெயர்ந்தனைய ஆகி

புலர் பதம் கொண்டன ஏனற் குரலே” (நற்: 259: 9-10)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தினைப் புனம் குறிஞ்சிக்குரியதாகவும், கடல் நெய்தலுக்குரியதாகவும் உள்ளமை சுட்டத்தக்கது. தினைப் புனத்தின் மிகுதியான பகுதியை உணர்த்தவே கடல் பயன்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. இப்பாடலுள் நிலம் ஒருங்கே மயங்குவது நோக்கத்தக்கது.

“பனைத் தலைக் கருக்குடை நெடுமடல் குருத்தொடு மாய

கடுவளி தொகுத்த நெடுவெண் குப்பைக்

கணம்கொள் சிமைய உணங்கும் கானல்” (குறுந்: 372: 1-3)

என்பது தலைவன் கேட்பத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்லியதாய் அமைந்துள்ளது. பனை மரத்தின் உச்சியில் உள்ள கருக்குகளானது அரம் போல் கூர்மையினை உடையது. அக்குருத்து மறையுமாறு காற்று மணற் குவியலினைத் தொகுத்தது.

இத்தகைய பல மணற்குவியல்களைக் கொண்ட கடற்கரை எனும் பொருள் இதனுள் காணக்கிடைக்கிறது. இவ்வுவமையுள் புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும், பனை, மணற் குப்பை, கடற்கரை கானல் என நெய்தலுக்குரிய முதல், கருப் பொருட்களும் விரவி வந்துள்ளன.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

தலைவனை வரைவுகடாயத் தோழியின் கூற்றாக,

“முத்துப் படு பரப்பின் கொற்கை முன் துறைச்

கண்ணே காமம் கரப்பு அரியவ்வே” (நற்: 23: 6-9)

என்னும் பாடல் காணப்படுகிறது. நெருங்கிய நீர்மிக்க முத்துக்கள் தோன்றுகின்ற கொற்கைத் துறையிலிருக்கும் சிறிய பசிய இலைகளையுடைய நெய்தல் மலர் போன்றது தலைவியின் கண்கள் அழகிழந்தன என்பது இப்பாடல் உணர்த்தும் செய்தியாகும். இதில் புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளுடன் நெய்தல் நிலப் பகுதியாகிய கொற்கைத் துறையும், அத்துறையுள் பூக்கக்கூடிய நெய்தலும் விரவி உள்ளமையால் திணைமயக்கமாகிறது. நிலவையும் அதனோடு உடன் நின்ற இருளையும் போல புலால் நாற்றம் வீசும் கடலும் அதன் கரையில் உள்ள சோலையும் தோற்றமளிப்பதாகத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத் திரைக்

கடலும் கானலும் தோன்றும்

மடல் தாழ் பெண்ணை எம் சிறு நல் ஊரே” (குறுந்: 81: 5-7)

என்னும் பாடலடிகள் உள்ளடக்கியுள்ளன. இதில் தோழிக்குரிய நிலம் கடற்கரைப் பகுதி என்பது அவள் சுட்டிய குறியிடத்தின் வழி அறியமுடிகிறது. ஆனால் இப்பாடல் புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. “முதல், கரு, உரிப் பொருட்கள் ஒன்றிப் பிணைந்த பிணைப்பையே திணை என்று கூறுவர்” ³⁵. இப்பாடலுள் புணர்தல் எனும் உரிப்பொருள் குறிஞ்சிக்குரியதாகவும், கடல், கானல், பனை மரம் எனும் முதல், கருப்பொருட்கள் நெய்தலுக்குரியதாகவும் விரவி வந்துள்ளமையால் இது திணைமயக்கமாகக் கருத இடமளிக்கிறது

என்ற நூற்பா உரிப்பொருள் மயங்காது எனவும், முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் மயங்கி வரும் எனவும் விளக்கி உரைக்கிறது. மேற்கண்ட உவமையுள் மயங்க இயலாத உரிப்பொருள் குறிஞ்சித்திணைக்குரியதாகவும், குறியிடம் நெய்தல் திணைக்குரியதாகவும் மயங்கி அமைந்துள்ளமை சுட்டத்தக்கதாகும்.

தலைவனது குதிரைகள் பூட்டப்பட்டத் தேரிலுள்ள மணிகள் விளரி எனும் இரங்கற் பண் போன்று ஆரவாரம் செய்யும் எனவும், அத்தேரின் சக்கரங்கள் இருங்கழியில் மலர்ந்துள்ள நெய்தல் மலரின் மீதினில் ஏறி அதனைச் சிதைத்தது போலத் தலைவி வருந்தினாள் எனவும் இரவுக்குறியினில் வரும் தலைவனிடம் தோழி உவமைகள் கூறுகிறாள். இதனை,

“சிறுநா ஒண்மணி விளரி ஆர்ப்பக்

வருந்தினள் அனியள் நீ பிரிந்திசினோளே” (குறுந்: 336: 3-6)

என்பது எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவ்வுவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள விளரிப்பண், இருங்கழி, நெய்தல் மலர் முதலியன நெய்தலையும், புணர்ச்சி எனும் உரிப்பொருள் குறிஞ்சியையும் குறித்து நிற்கின்றன. இதில் தலைவன் வரும் வழியினை அடிப்படையாகக் கொண்டே உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. “சமுதாயச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப இலக்கியப் படைப்பும் காலந்தோறும் மாறி அமையும் தன்மையுடையது. இத்தகைய மாற்றம் பாடப்பொருளிலும் நிகழும்; பாடன் முறையிலும் நிகழும்; இலக்கிய வகைகளிலும் நிகழும்”³⁷ என இலக்கியப் படைப்பின் மாற்றம் குறித்து கூறுவர். எனவே கால மாற்றத்திற்கேற்ப இலக்கிய அமைப்பிலும் மாற்றம் நிகழும்.

குறிஞ்சியுள் பாலை

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

குறிஞ்சி எனக் குறிக்கப்பட்டப் பாடல்களில் பாலையின் முதல், கருப் பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவை குறிஞ்சியுள் பாலையாக அமைகின்றன. இவ்வாறு பாலையின் முதல், கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் ஒரு பாடல்

குறுந்தொகையில் காணப்படுகின்றது. இது தோழி தலைவியோடு பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

“அவ்விளிம்பு உரீஇய கொடுஞ் சிலை மறவர்

உவல்இடு பதுக்கை ஊரின் தோன்றும்” (குறுந்: 297: 1-4)

என்பது அப்பாடலாகும். வளைந்த வில்லையுடைய மறவரின் நீண்ட அம்பானது வலிய ஆற்றலாகிய பகையை மதியாதவர்களாய் மாறுபட நின்று உயிர் நீத்த புதியவர்கள் மீது சருகை இட்டு மூடிய கற்குவியல்கள் ஊரைப் போன்று தோன்றுகின்ற குன்றுகள் எனத் தோழி கூறும் உவமைகள் இதனுள் பொதிந்துள்ளன. இதில் மறவர், வம்பலர் எனப் பாலைக்குரிய மக்கட்பெயர்களும், புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் விரவி வந்துள்ளன. இதில் மலைக் குன்றுகளைப் புலப்படுத்தவே உவல் இடு பதுக்கை உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது. பாலை நிலத்தினைக் காணாத தோழி அங்குள்ளவற்றைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. வினையின் காரணமாக முன்பு பாலை வழியினில் சென்ற தலைவன் மீண்டவிடத்து அங்கு கண்டனவற்றையும், நிகழ்ந்தனவற்றையும் தலைவிக்கு எடுத்துரைத்ததை,

“வெம்மை தண்டா எரி உகு பறந்தலை

கொம்மை வாடிய இயவுள் யானை

மடம் கெழு நெஞ்சம் நின் உழையதுவே”³⁸

எனும் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதனைத் தலைவி தனது உயிர்த் தோழிக்கு உரைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம். பாலை வழியின் கொடுமையினைப் பிறர் கூறக் கேட்டத் தலைவி அதனைத் தோழிக்கு உரைத்ததனை,

“யான் எவன் செய்கோ தோழி பொறி வரி

நலம் துறந்து உறைநர் சென்ற ஆறே”³⁹

எனும் பாடல் விளம்பி நிற்கிறது. செவி வழியாக தான் கேட்டறிந்தப் பாலை நிலக் காட்சிகளையே தோழி உவமையாக்கியுள்ளாள் என்பதனை இதன் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியின் கூற்றுக்களில் குறிஞ்சிக்குரியப் பின்னணிச் சூழல்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. மிகக் குறைந்த அளவிலேயே உவமைகள் நிலம் பெயர்ந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சித்திணையில் தோழி கூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை 287 ஆக உள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் 245 பாக்களில் அமையப்பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்தப்பாக்களின் எண்ணிக்கை 237. திணைமயங்கி அமைந்தவைகளாக 8 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் குறிஞ்சியில் நெய்தல் மயங்குவதாக 7 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக 1 பாடலும் அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் கண்களுக்கு நெய்தல் மலரினை உவமையாக்கும் தோழி அம்மலர் மலரும் கொற்கை துறைமுகத்தினையும் குறிப்பிட்டு மொழிந்துள்ளாள். இது ஒரு திணையோடு மற்றொரு திணை விரவி வருவதற்கான வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது.

உரிப்பொருளாகிய புணர்தலால் குறிஞ்சியாகவும், முதற்பொருளான கடலால் நெய்தலாகவும் சில பாடல்கள் திணைமயங்கிய நிலையில் அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் துன்ப மிகுதியினைப் புலப்படுத்த விரும்பிய தோழி கடல் அமுதமாகிய உப்புக் குவியல் மழையில் கரைவதனை உவமையாக்கியுள்ளாள். இதுவும் திணை மயக்கத்திற்கு அடித்தளமாகிறது.

தினைப் புனைத்தின் மிகுதியை உணர்த்த விரும்பிய தோழி கடல் பெயர்ந்தது போல் தினைப்புனம் காட்சியளிப்பதாகக் கூறியுள்ளாள். நிலம் தம்முள் ஒருங்கே மயங்குவதில்லை எனத் தொல்காப்பியர் வரையறை செய்துள்ளார். இங்கு அக்கோட்பாடுக்கு மாற்றாக இருநிலங்கள் ஒருங்கே கலந்து மயங்கி வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மறவர்களோடு மாறுபட்டு உயிர் நீத்த வம்பலர்கள் மீது சருகை இட்டு மூடிய காட்சி போன்று குன்றுகள் தோற்றமளிப்பதாக தோழி கூறும் உவமையுள்

பாலைத் திணைக் காட்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சி நிலப்பகுதியில் காணப்படும் குன்றை உணர்த்தவே இவ்வுவமை கையாளப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. முன்பு பொருள் தேடுதல் பொருட்டு பாலை நிலத்தின் வழியாகச் சென்ற தலைவன் மீண்டு வந்த வழி அவ்வழியின் அருமையினைத் தலைவிக்கும், தோழிக்கும் கூறியதனைச் சங்கப்பாக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தோழிக்குத் தலைவி பாலை வழியின் கொடுமைகளைக் கூறியதாகவும் சில பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. எனவே தோழி தான் செவிவழியாக அறிந்த பாலை நில நிகழ்வுகளையே உவமையாக்கியுள்ளாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

- அகத்திணைகள் ஐந்தனுள் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுவது குறிஞ்சித்திணையிலாகும்.
- குறிஞ்சித்திணையுள் தோழியின் கூற்றுகளாக 287 பாடல்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன. இவை நற்றிணையில் 86 எனவும், குறுந்தொகையில் 60 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 72 எனவும், கலித்தொகையில் 20 எனவும், அகநானூற்றில் 48 எனவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் 1 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.
- குறிஞ்சித்திணைத் தோழி கூற்றுப் பாக்களுள் உவமைகள் இடம் பெற்றவைகள் 245 பாக்களாகும். இவை நற்றிணையில் 76 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 49 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 53 ஆகவும், கலித்தொகையில் 20 ஆகவும், அகநானூற்றில் 46 ஆகவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் 1 ஆகவும் காணப்படுகின்றன.
- உவமை அமைந்த பாக்களுள் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 145 ம், தலைவனோடு உரையாடுவதாக 119 ம், செவிலியோடு பேசுவதாக 19 ம், வேலனிடம் மொழிந்ததாக 2 ம், தன்னுள்ளே மொழிந்ததாக 2 ம் அமைந்துள்ளன. தோழி தலைவியோடு உரையாடும் பாக்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.
- தோழி கூறும் உவமைகளில் குறவர், கானவர், கொடிச்சி, நாடன், வெற்பன், மலைக் கிழவோன், சேணோன், குன்றநாடன், கல்நாடன், குறமகள், வேலன், கெழுநாடன், நல்நாடன், கொன்னாளன், வேடன், கொல்லன், அகவன் மகளிர், மறவர், மாலையன், கள்வர் என மக்கள் பெயர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- சந்தனம், பணை, திணை, கூதாளம், கிழங்கு, வேங்கை, பலா, வாழை, வயலை, எருவை, புல், ஆசினி, கோங்கம், காயா, சேப்பு, கரும்பு, கடம்பம், பீர்க்கம், நொச்சி, அசோகம், வயலை, நறைகொடி, மிளகு, பணை, குறிஞ்சி எனும் தாவரங்களையும், மயில், தூங்கணாங்குரீஇ, நாரை, கூகை, கொக்கு, கோழி, சேவல், அன்றில் எனும் பறவை இனங்களையும் உவமையின் துணையுடன் பதிவிட்டுள்ளாள் தோழி.
- மந்தி, கடுவன், களிறு, பிடி, புலி, முளவு மான், குமலி, பன்றி, குதிரை, ஏறு, ஏற்றை, மான், வருடை மான், கரடி, மரையா, ஆடு எனும் விலங்குகள் குறித்தும் தோழி கூற்று உவமைகள் வழி அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.
- கிடங்கில், குடவாயில், பொதியல், மாங்காடு, கொற்கை, குறவர் பாக்கம், சிறுகுடி, குறும்பொறை எனும் ஊர்களும் தோழி கூறியுள்ள உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ளன.
- நறவம்பூ, குளவி, எறுழம், வேங்கை, காந்தள், குவளை, நெய்தல், கோங்கம், பித்திகம், ஊட்டி, செயலை, கூதளம், நொச்சி, பீர்க்கம், செங்கழுநீர் எனும்

மலர்கள் குறித்தும், தேனீ, வண்டு, தும்பி, கயல், பல்லி, பாம்பு, மின்மினிப் பூச்சி என்ற உயிரினங்கள் குறித்தும், அருவி, சுனை என்னும் நீர்நிலைகள் குறித்தும் மொழிந்துள்ளாள் தோழி.

- சிவன், திருமால், உமையம்மை என்னும் கடவுளர் பெயர்களும், துரியோதனன், பீமன், இராவணன் என்னும் புராணப் பெயர்களும், மிஞிலி, ஆய், எயினன், நன்னன், கோசர், அகுதை தந்தை, பாண்டியன், ஆட்டனத்தி, பாரி என்னும் அரசர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்கள் பெயர்கள் குறித்தும் சுட்டியுள்ளாள்.
- மணி மருள் மேனி, முகை ஏர் இலங்கு எயிற்று, சுடர் புரை திருநுதல், கலி மயிற் கலாவத்தன்ன கூந்தல், நெடுமென் பணைத் தோள் எனும் உவமைகளில் தலைவியின் எழில் நலனை சிறப்புடன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள்.
- குறிஞ்சி நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியின் கூற்றுக்களில் குறிஞ்சிக்குரியப் பின்ணிகளே உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.
- குறிஞ்சித்திணையுள் தோழி உவமைகள் கையாண்டுள்ள 245 பாக்களில் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப் பொருட்கள் கொண்டவைகளாக 237 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. திணைமயங்கி அமைந்தவைகளாக 8 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் குறிஞ்சியில் நெய்தல் மயங்குவதாக 7 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக 1 பாடலும் காணக்கிடைக்கின்றன.
- தலைவியின் கண்களுக்கு நெய்தல் மலரினை உவமையாக்கிய தோழி அம்மலர் மலரும் கொற்கை துறைமுகத்தினையும் குறிப்பிட்டு மொழிந்துள்ளாள்.
- உரிப்பொருளாகிய புணர்தலால் குறிஞ்சியாகவும், முதற்பொருளான கடலால் நெய்தலாகவும் சில பாடல்களில் விரவிக் காணப்படுகின்றன.
- தலைவியின் துன்ப மிகுதியினைப் புலப்படுத்த விரும்பிய தோழி கடல் அமுதமாகிய உப்புக் குவியல் மழையில் கரைவதனை உவமையாக்கியுள்ளாள்.
- திணைப்புனைத்தின் மிகுதியை உணர்த்த விரும்பிய தோழி கடல் பெயர்ந்தது போல் தோன்றமளித்ததாகக் கூறியுள்ளாள். இதில் இரு நிலங்கள் ஒருங்கே மயங்குகின்றன என்பது சுட்டத்தக்கது.
- மறவர்களோடு மாறுபட்டு உயிர் நீத்த வம்பலர்கள் மீது சருகை இட்டு மூடிய காட்சி போன்று குன்றுகள் தோற்றமளிப்பதாக தோழி கூறும் உவமையுள் பாலைத்திணைக் காட்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சி நிலப்பகுதியில் காணப்படும் குன்றை உணர்த்தவே இவ்வுவமையினைக் கையாண்டுள்ளாள். இப்பாலை நிலச் செய்திகளைப் பிறர் கூற கேட்டே தோழி அறிந்துள்ளாள்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இரா.இளங்குமரன், தமிழ் வளம் - பொருள், ப. 220.
2. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப. 122.
3. ஔவை.சு.துரைசாமிபிள்ளை(உ.ஆ), ஐங்குறுநாறு(குறிஞ்சி,பாலை), ப. 23.
4. குறுந்: 298.
5. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 75.
6. அகம். 15.
7. மேலது. 152.
8. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத், நூற். 21.
9. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப.198.
10. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 54.
11. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 99, 100.
12. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 35.
13. மேலது. ப. 102.
14. நற். 165.
15. இராம.குருநாதன், குறிஞ்சிகாட்டும் சமுதாயம், ப.70.
16. நற். 34.
17. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 35.
18. மேலது. ப. 41.
19. வே.தி.செல்லம், தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப. 101.
20. இராம.குருநாதன், குறிஞ்சிகாட்டும் சமுதாயம், ப. 171.
21. ந.சுப்புரெட்டியார். அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 461.
22. ச.வே.சுப்பிரமணியன் (க.ஆ), சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள், ப. 19.
23. வ.சுப.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், பக். 168, 169.
24. நா.பாலுச்சாமி (ப.ஆ), வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி I, ப. 38.
25. க.முத்துச்சாமி, சங்கத்தமிழ் குறிப்புப் பொருள், ப. 39.
26. அர.சிங்கார வடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப. 129.
27. சுவாமிநாதன், சங்ககால வரலாறு, ப. 179.
28. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 102.
29. ஆ.கந்தசாமி, இலக்கியப் பார்வைகள், ப. 96.
30. கி.வா.ஜகநாதன், குறிஞ்சித்தேன், ப. 92.
31. சுப.அழகர்நாதன்(க.ஆ), செம்மொழித்தமிழ் இலக்கியங்களில் கற்பு, ப. 25.
32. இராம.குருநாதன், குறிஞ்சிகாட்டும் சமுதாயம், ப. 59.

33. ப.மருதநாயகம் (க.ஆ), குறிஞ்சிப்பாட்டு மீள்பார்வை, ப. 145.
34. பெரு.தியாகராசன், சங்கக் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்கள், ப. 29.
35. மு.அருணாச்சலம், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், ப. 67.
36. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத், நூற். 15.
37. அ.அ.மணவாளன், அகப்பொருள் இலக்கியத்தின் மறுமலர்ச்சிகாலம், ப.422.
38. அகம். 29.
39. மேலது. 67.

இயல் - 3

முல்லையில் தோழி கூற்று உவமைகள்

ஐந்திணை இலக்கிய உலகில் தொல்காப்பியரால் முதன்மைப்படுத்தப்படும் திணை முல்லை ஆகும். “மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்” எனத் தொல்காப்பியரால் இது குறிப்பிடப்படுகிறது. காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் முல்லை உலகமாகும். அடர்ந்த மரங்களும், ஆடுகளும், மாடுகளும் மிகுதியாகக் காணப்படும் இந்நிலப்பரப்பில் மேய்ச்சல் தொழில் முதன்மையானதாக உள்ளது. இத்தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களாக ஆயர்கள் விளங்கினர். காரும், மாலையும் முல்லைக்குரியப் பொழுதுகளாகத் திகழ்கின்றன. மாலைக் காலத்தில் மலரும் முல்லைப்பூ காடுறை உலகத்தின் சிறந்த மலராகும். இம்மலரினை மேய்ச்சலுக்குச் சென்று திரும்பும் கோவலர்கள் கண்ணியாகச் சூடிச் சென்றதனைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. முல்லைத் திணையில் ஏறுதழுவல் முதன்மை பெற்றுத் திகழ்கின்றது. ஏறுதழுவலில் வெற்றி பெற்ற ஆடவருக்கு மகளிரை மணமுடித்துக் கொடுத்தல் இந்நில மக்களின் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. முல்லையானது இருத்தலை உரிப்பொருளாகக் கொண்டது. தலைவனும், தலைவியும் பிரிந்த காலத்து ஆற்றியிருத்தலே இருத்தல் என அழைக்கப்படுகிறது. தலைவன் களவில் பிரிந்து வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தலும் இதுவே. தலைவன் பிரியுங்கால் தலைவியின் துன்பம் மிகும். அவ்வமையம் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தலைமைப் பொறுப்புடன் விளங்குபவள் தோழியாவாள். தலைவன் மீண்டு வந்துழி அதனைத் தலைவிக்கு மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கும் கடமை கொண்டவளாகவும் இவள் காணப்படுகிறாள். இதனைச் சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்றுப் பாக்களின் வழி உணரமுடிகின்றது. முல்லைத் திணையில் இருத்தலினை உரிப்பொருளாகக் கொண்டு பாடும் தோழியானவள் அவள் சார்ந்த நிலத்தையும், காலத்தையும் முதற்பொருளாகவும் இவற்றோடு தொடர்புடைய பிறவற்றைக் கருப்பொருளாகவும் கொண்டு பாடியுள்ளாள். அவற்றைத் தம் உவமைகளிலும் சுட்டியுள்ளாள். தான் சார்ந்த முல்லை நிலச் சூழல்களையே தோழி உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளதனைப் பழந்தமிழ் இலக்கிய தோழி கூற்றுப் பாக்களின் துணை கொண்டு ஆராய்தலே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

முல்லையில் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள்கள்

முல்லைத் திணையில் தோழியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த சங்க பாக்களின்

எண்ணிக்கை 59 ஆகும். இவை நற்றிணை மற்றும் குறுந்தொகையில் தலா 9 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 29 ஆகவும், கலித்தொகையில் 6 ஆகவும், அகநானூற்றில் 6 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 39 ஆக உள்ளன. இவை நற்றிணையில் 8 எனவும், குறுந்தொகையில் 4 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 17 எனவும், கலித்தொகையில் 4 எனவும், அகநானூற்றில் 6 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

முல்லைத் திணை இருத்தலாகிய உரிப்பொருளினை அடிப்படையாகக் கொண்டமைவது. இவ்விருத்தல் தலைவனின் பிரிவால் தலைவி வருந்தியிருப்பதாக உள்ளது. தலைவியின் இருத்தல் துயரினைப் போக்க தோழியின் அறிவார்ந்த செயல்பாடுகள் இன்றியமையாததாகும். எனவே முல்லைத் திணைப் பகுப்பில் தோழியின் கூற்றாக அமைந்த சங்கப் பாடல்களில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடும் பாக்களே மிக அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. தோழி கூற்றாக அமையப்பெற்ற 59 பாடல்களில் 46 பாக்கள் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்துள்ளது. நற்றிணை மற்றும் குறுந்தொகையில் தலா 7, ஐங்குறுநூற்றில் 24, கலித்தொகையில் 6, அகநானூற்றில் 2 என இவை அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 29 ஆகும். நற்றிணையில் 7, குறுந்தொகையில் 3, ஐங்குறுநூற்றில் 13, கலித்தொகையில் 4, அகநானூற்றில் 2 என இவைக் காணப்படுகின்றன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 7 ஆக உள்ளன. இவையனைத்திலும் உவமைகள் பயின்று வந்துள்ளன. பிரிவிடை ஆற்றாலாகியத் தலைமகளை வற்புறுத்தி ஆற்றும் தோழி கூற்றில்,

“மயில் அடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி

மனை நடு மௌவிலோடு ஊழ் முகை அவிழ்” (நற்: 115: 5 - 6)

என உவமையும், உள்ளுறையும் அமைந்துள்ளன. மயிலின் அடியினைப் போன்ற இலைகள் உடையது நொச்சி. அந்நொச்சியிடத்து மனைக்கண் முளைத்த முல்லைக் கொடி படர்வது போல் தலைவனோடு தலைவி மணம் புரிந்து இல்லறம் நிகழ்த்துவாள் எனத் தோழி உள்ளுறுத்தி உவமை கூறியுள்ளாள். தாங்கள்

வசிக்கும் மனைக்கு அருகில் வளரும் முல்லையினையும், இம்முல்லைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வளரும் நொச்சியினையும் தோழி சுட்டுவதால் அவள் நிலத்திலுள்ளனவற்றையே உவமையாகக் கையாண்டுள்ள தன்மைப் புலனாகிறது. நொச்சி குறித்து “இதன் பூ கரிய நிறமுடையது. அது நீலமணியைப் போல தோன்றும். யாமத்தில் அப்பூ உதிரும். இதன் இலைக்கு மயிலடி ஒப்புக் கூறப்படும்” ¹ எனக் கூறுவர். இம்மரத்தின் நிலைக்களம் குறித்து “கிழக்கு மலைத் தொடர் மற்றும் கிழக்குச் சமவெளி மாவட்டங்களில் உதிர்புக காடுகளில் 3000 அடிவரையில் சற்று அரிதாகக் காணப்படுபவை” ² என்பர். நொச்சி சமவெளிப் பகுதியாகிய முல்லை நிலத்தினுள்ளும் வளரக்கூடிய தகவமைப்பைப் பெற்றது என்பதை இது புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

“உள் இறைக் குரீஇக் கார் அணற் சேவல்

நெறிகிளர் ஈங்கைப் பூவின் அன்ன

சிறு பல் பிள்ளையொடு குடம்பை கடிதலின்” (நற்: 181: 1-5)

என்பதில் உள்ளுறையும், உவமையும் அமைந்துள்ளன. குருவியின் சேவல் வேறு பெடையினை அணைந்து வந்தது. இது கண்ட பெடையும், அதன் ஈங்கைப்பூவைப் போன்ற பிள்ளைகளும் கூட்டிற்குள் சேவலை நுழையாதவாறு தடுத்தன. பின் அச்சேவலின் துயரத்தைக் கண்ட பெடை, அதனைத் தன்பால் அழைத்தது என்பது இதன் மேலான பொருளாக உள்ளது. இதன் வழி தலைவன் பரத்தையிற் சென்று பின் பிரிந்து வீடு திரும்பிய போது ஊடிய தலைவி பின் அவனை அழைத்துக் கொண்டாள் எனும் செய்தியினை உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி. இவ்வுள்ளுறை குறித்து “உவமைதான் எல்லா அணிகளிலும் எளிமையானது. ஏனைய அணிகளுக்குத் தாய் போன்றது. இத்தகைய உவமையினின்றும் தோன்றிய உள்ளுறை உவமம் பட்டைத் தீட்டப் பெற்ற வைரம் போன்றது. கவிஞனின் கூர்த்த மதியினை ஒளிவிட்டுக் காட்டி நிற்கும் பான்மையது. கவிஞர்கள் தாம் கூற வேண்டிய ஒன்றிற்கு விளக்கம் தர வேண்டியும் அப்பொருளினிடத்து உள்ளே அமைந்து கிடக்கும் ஓர் இயல்பையோ பல இயல்புகளையோ எடுத்துக்காட்ட வேண்டியும் உவமையைக் கையாளுகின்றார்” ³ என ந.சுப்புரெட்டியார் கூறியுள்ளார். மேற்கூறிய உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள குருவி, ஈங்கைப் பூ போன்றவை முல்லை நிலத்தில் காணப்படுபவை.

பருவங்கண்டு ஆற்றாளாய தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி

“சிறு வீ முல்லைத் தேம் கமழ் பசுவீ

பொறி வரி நல் மான் புகர் முகம் கடுப்ப” (நற்: 248: 1- 2)

என உவமை கூறுகிறாள். முல்லைக் கொடியின் பசிய மலர்கள் யாவும் மானின் முகம் போன்று மலரும் காலம் நாம் வினையிலிருந்து மீளும் காலம் எனத் தலைவன் கூறிச்சென்ற பருவம் குறித்துத் தோழி இயம்புகிறாள்.

“இன மயில் மடக் கணம் போல

நினை மருள்வேனோ? வாழியர் மழையே” (நற்: 248 : 8-9)

என்பதில் மழை முழக்கத்தைக் கேட்டவுடன் அறியும் தன்மையில்லா மயிலினம் ஆரவாரிப்பது போன்று நானும் கார் காலம் இதுவென்று மயங்க மாட்டேன் எனத் தோழி கூறிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வுவமைகளில் குறிப்பிட்டுள்ள முல்லை, மான், மயில் எனும் கருப்பொருட்களும், மழைக் காலமாகிய முதல் பொருளும், இருத்தல் எனும் உரிப்பொருளும் முல்லைத் திணையைக் குறித்து நிற்பன. “முல்லையிலும், குறிஞ்சியிலும் மயில் இருப்பதாகக் கூறப்படும். இது போழ்ந்தாற் போன்ற கண்களையுடையது. கார் காலத்தில் ஆரவரித்து மேகத்தைக் கண்டு மகிழும். கான் யாற்றங்கரையில் களித்து ஆடும்” ⁴ என மயில் பற்றிக் கூறுவர். பருவங் கண்டு வருந்தும் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி கூற்றில்

“மடவது அம்ம மணி நிற எழிலி

எயிறு ஏர் பொழுதின் ஏய்தருவேம் என” (நற்: 316: 1-4)

என உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. நீலமணி போன்ற நிறமுடைய மேகம் அறியாமையால் மழையைப் பொழிகிறது. தலைவன் வருவதாகச் சென்ற பருவம் இது அன்று. மீனைப் போன்ற கண்களையும், முல்லை மலர் போன்ற பற்களையும் உடையவளே என தோழி தலைவியிடம் மொழிகிறாள். இவ்வுவமைகளில் சுட்டப்பட்டுள்ள மழை, மௌவல் முதலியன முறையே முல்லைத் திணைக்குரிய பொழுதும், மலருமாகும். முல்லை மலரது சிறப்பு குறித்து “முல்லை நிலத்திற்குரிய அடையாளமாக விளங்குவது இது. மழை பெய்யும் கார் காலத்தில் வளம் பெற்று மாலைக் காலத்தில் மலர்வது. முல்லை மலர்வதனால் தலைவி கார் காலத்தின் வரவை அறிவாள். சில இடங்களில் வீட்டுத் தோட்டத்திலுள்ள மரங்களில் படரும் படி முல்லையை வளர்ப்பர். அம்மலரைப் பறித்து மகளிர் அணிந்து கொள்வர்” ⁵ என்பர்.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் கடந்ததால் வருந்திய தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி,

“கொடுங் கண் காக்கைக் கூர் வாய்ப் பேடை

குருடைப் பலியொடு கவரிய குறுங்கால்” (நற்: 367: 1-4)

என உள்ளுறை கூறுகிறாள். காக்கை தன் பார்ப்பைத் தழுவிக் கொண்டு தன் கிள்ளையை அழைத்துப் பலிச் சோறு கொள்வது போலத் தலைவியும் தன் மக்களைத் தழுவிக் கொண்டு தலைவன் ஈண்டு வரும் பொருளைச் சுற்றத்தாருடன் பகிர்ந்து இல்லறம் நிகழ்த்துவாள் என்று உள்ளுறையாக உரைத்துள்ளாள். இதில் தலைவன் பொருள் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்த செய்தி பதிவாகியுள்ளது. எனவே இது இருத்தல் எனும் உரிப்பொருளைக் குறித்து நிற்கிறது.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 9 ஆகும். இவற்றில் 4 பாக்களில் மட்டும் உவமைகள் பயின்று வந்துள்ளன. தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் கடந்த வழி ஆற்றாமை கொண்ட தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி,

“பீலி ஒண்பொறிக் கருவினை ஆட்டி

வண்ணத் துய்மலர் உதிர்தண் ணொன்று” (குறுந்: 110: 4-6)

என உவமைகள் கூறுகிறாள். கருவினை மலர்களானது மயில் பீலியின் ஒள்ளிய கண்கள் போன்று தோற்றமளிக்கும். அம்மலர்களை அணிந்தும், பஞ்ச நுனி போன்ற ஈங்கை மலர்களை உதிர்த்தும் வாடை காற்று வீசியது எனும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது. இவ்வுவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள கருவினை, ஈங்கை முதலியன முல்லைக்குரிய மலர்களாகும். பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவிக்கு பருவங்காட்டி தலைவன் வருவானென தோழி சொல்லியதில்,

“முந்நால் திங்கள் நிறைபொறுத்து அசைஇ

ஒதுங்கல் செல்லாப் பசும்புளி வேட்கைக்

கடுஞ்சூல் மகளிர் போல நீர்கொண்டு” (குறுந்: 287: 3- 5)

எனும் உவமைப் பயின்றுவந்துள்ளது. வளர்ந்த நிறைந்த கருப்பத்தைத் தாங்கி தளர்ந்து நடக்கமாட்டாத புளிச்சுவையில் விருப்பமுடைய கடுஞ்சூல் மகளிர் போல மேகம் நீரை முகர்ந்து கொண்டு விண்ணில் எழுந்து வரும் எனத் தோழி குறிப்பிட்டிருக்கிறாள். இதன் வழி தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்காலம் வந்ததால் தலைவன் இனி நினைப்பிரிந்து உறையார் எனத் தலைவிக்கு உணர்த்துகிறாள். இவ்வுவமையில் சுட்டப்பட்டுள்ள கார்காலம் முல்லைக்குரியப் பெரும் பொழுதாகவும், இருத்தல் இதற்குரிய உரிப்பொருளாகவும் உள்ளது.

தலைவன் தெரிவித்தக் கார்பருவ வருகைக் குறித்து தலைவிக்கு உணர்த்த விரும்பும் தோழி அதனை பல பசுக்களை உடைய இடையர்களின் கண்ணிக்கண் உள்ள முல்லையின் மெல்லிய முகைகள் பருவம் வந்ததைச் சொல்லுவது போல் இருந்தன எனும் உவமையின் வழி எடுத்துக்காட்டுகிறாள்.

“பல் ஆன் கோவலர் கண்ணிச்

சொல்லுப அன்ன முல்லைவெண் முகையே” (குறுந்: 358: 6-7)

எனும் அடிகள் இதனை விளக்குவதாக உள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவியோடு பேசுவதாக அமையப்பெற்றுள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 29 ஆகும். இவற்றில் 17 பாடல்களில் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளமை சுட்டத்தக்கது. தலைவியின் ஆற்றாமை கண்ட தோழி அவளது வருத்தம் நீங்கும் வகையில் உரையாடுகிறாள். அப்போது

“மணி நிற உருவின தோகையும் உடைத்தே” (ஐங்: 431: 3)

எனும் உவமையினைக் கையாளுகிறாள். நீலமணி போலும் நிறத்தினையும், அழகிய தோகையினையும் உடையது மயில்கள் என மயிலின் அழகு வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள மயில் குறிஞ்சிக்குரிய புள்ளாக இளம்பூரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பூவும், புள்ளும் வந்த நிலத்தோடு கொள்ளத்தக்கனதாகத் தொல்காப்பியர் வரையறை செய்துள்ளார். “பூவும் புள்ளும் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கென தனியுரிமை பெரும் என்பதும் அவ்வரையறையுள் மாறுபட்டு பிற நிலம் பொழுதோடு மயங்கும் என்பதும் பெறப்படுகிறது. ஆயினும் வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும் என்று கூறியிருப்பதால் பூ, புள் எனும் கருப் பொருளின் மயக்கம் திணை மயக்கமாகக் கொள்ளப் பெறமாட்டா தென்பது

விளங்கும்” ⁸ எனக் கூறுவர். எனவே இதனைத் திணை மயக்கமாகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை என்பது புலனாகிறது.

“சுடு பொன் அன்ன கொன்றை சூடி

கடி புகுவனர்போல் மள்ளரும் உடைத்தே” (ஐங்: 432: 2-3)

என்பது தலைவன் பிரிந்து செல்லும் வழியினை உணர்த்துவதாக உள்ளது. தலைவன் சென்ற வழியினில் மலர்ந்துள்ள கொன்றை மலர்களானது நெருப்பில் சுட்டப் பொன் போன்று காட்சியளிப்பதாகவும், மணவிழாவிற்குச் செல்லும் மாந்தர்கள் தம்மை அழகுற ஒப்பனை செய்வது போல் தம்மை ஒப்பனை செய்யும் மள்ளர்களும் காணப்படுவர் என உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இங்கு தலைவன் பிரிந்து செல்லும் வழி குறித்துத் தோழி கூறியுள்ளது சுட்டத்தக்கது. தோழி இந்நில வழியில் சென்றதில்லை ஆயினும் தலைவன் முன்பு சென்ற போது அது குறித்துக் கூறக்கேட்டும் அல்லது தலைவன் தலைவியிடம் கூறியதை அவள் தோழியிடம் கூறியவழி அவள் அறிந்து கொண்டதாகவும் சங்கப் பாக்கள் காணப்படுகின்றன. எனவே தோழி தலைவன் செல்லும் வழியின் நிலையினைச் செவிவழிச் செய்தியாகவே அறிந்திருப்பாள் என உய்த்துணர முடிகின்றது. மேலும் இப்பாடலுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளக் கொன்றை மலர் முல்லைக்குரிய மலராகும். இது பற்றி “முல்லை நிலத்திற்குரிய மரங்களுள் ஒன்று. இது கார்காலத்தில் மலர்வது. முல்லை நிலத்தினர் இதன் மலர் கண்டு கார் காலம் வந்ததை அறிந்து கொள்வர்” ⁷ என உரைப்பர்.

“பொலன் அணி கொன்றையும் பிடவமும் உடைத்தே” (ஐங்: 435: 3)

“நன் பொன் அன்ன சுடர் இணர்க்

கொன்றையொடு மலர்ந்த குருந்துமார் உடைத்தே” (ஐங்: 436: 3)

என்னும் பாடல்களும் தலைவன் பிரிந்து சென்ற வழியினில் கொன்றை மலர்கள் பொன் போன்று ஒளி விட்டு மலர்ந்துள்ளதைக் குறிப்பிடுவனவாக உள்ளன. தலைவன் பிரிந்து சென்று உள்ள வழியினில் தோன்றிப் பூக்கள் தீச்சுடர் போன்று மலர்ந்து உள்ளதனை,

“ஒண் சுடர்த் தோன்றியும் தளவமும் உடைத்தே” (ஐங்: 440: 3)

என்ற பாடல் வரி மொழிகிறது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தோன்றி பூ முல்லைத் திணைக்குரியதாகும். “தோடு ஆர் தோன்றி குருதி பூப்ப” ⁸ என முல்லைப்

பாட்டிலும் தோன்றிப்பூ குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. கொத்துக் கொத்தாக மலர்ந்த கொன்றை மலர்கள் மாலை போல் தோன்றுவதாகத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“பேதை அம் கொன்றைக் கோதை நிலை நோக்கி” (ஐங்: 462: 2)

என்னும் பாடலடி உணர்த்துகிறது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கொன்றை மலர்கள் முல்லைக்குரியதாகும். கார் காலம் வந்ததால் மலர்கள் மலர்ந்து அழகுறக் காட்சி அளிப்பதனை,

“கண்ணெனக் கருவிளை மலர பொன்னென

இவர் கொடிப் பீரம் இரும்புதல் மலரும்” (ஐங்: 464: 1-2)

என்ற பாடலடிகளில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள் தோழி. கருவிளை மலர்கள் கண்கள் போன்றும், பீர்கம் பூக்கள் பொன் போன்றும் மலர்ந்தமையை அழகுற படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளாள். கருவிளை மலர்களைக் கண்களாக,

“நீர்வார் கண்ணின் கருவிளை மலர்”⁹

எனும் அகநானுற்றுப் பாடலடியும் குறிப்பிட்டுள்ளது. தலைவன் வினை முடித்து விரைவில் வருவான் எனத் தலைவியை வற்புறுத்தும் தோழி கூற்றில்,

“நீர் இசுவன்ன நிமிர் பரி நெடுந் தேர்” (ஐங்: 465: 1)

எனும் உவமை அமையப்பெற்றுள்ளது. நீர் வீழ்ச்சி போன்று விரைந்த செலவினை உடைய தேர் தலைவனைக் கொணர்ந்து சேர்க்கும் என தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள். இதில் தலைவியை இருத்தலில் ஆற்றுவாக்கும் தோழியின் செயல் திறன் பொதிந்துள்ளது. இவ்விருத்தல் முல்லைக்குரிய உரிப்பொருளாகும்.

“காமர் சுடர் நுதல் விளங்கும்

தே மொழி அரிவை தெளிந்திசின் யானே” (ஐங்: 466: 4-5)

என்பதில் தலைவியின் அழகு வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவி சுடர் போன்று ஒளி விடும் நுதலினையும், தேன் போன்ற மொழியினையும் கொண்டவள் எனத் தோழி கூறும் செய்தி இதில் உள்ளடங்கியுள்ளது.

“நேர்இறைப் பணைத் தோட்குஆர் விருந்து ஆக” (ஐங்:468:3)

என்பதிலும் தலைவியின் மேனி அழகினை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக, பணை போன்று பருத்தத் தோள்களை கொண்டவள் தலைவி என மொழிந்துள்ளாள் தோழி.

“காண்குவம் வம்மோ பூங்கணோயோ” (ஐங்: 469: 5)

என்பதில் தலைவியின் கண்கள் பூப் போன்று விளங்குவதாக கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவியின் கவின் மாமை போன்று விளங்குவதனை,

“மறக்க விடுமோ நின் மாமைக் கவினே” (ஐங்: 470: 5)

எனும் உவமை வழி உணர்த்தியுள்ளாள். மேற்கூறிய உவமைகளில் தலைவியின் எழில் நலன்களை உணர்த்தும் வகையில் மட்டுமே உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ள பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் நிலச்சுட்டல் ஏதும் இடம்பெறவில்லை ஆயினும் இருத்தல் எனும் உரிப்பொருளின் அடிப்படையில் இவை முல்லையெனக் கொள்ளத்தக்கனவாய் உள்ளன. தலைவன் குறித்த காலத்திற்கு முன் வினை முடிந்து திரும்பியமையைத் தலைவிக்கு உணர்த்தும் தோழி,

“குறும் பல் கோதை கொன்றை மலர்” (ஐங்: 497: 1)

என உவமை கூறியுள்ளாள். கொன்றை மலர்கள் மாலை போலும் மலர்ந்த பூங் கொத்துக்களைக் கொண்டு விளங்கியதாக இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கொன்றை முல்லைக்குரிய மலராக உள்ளது சுட்டத்தக்கது.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக 6 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் 4 பாக்களில் மட்டுமே உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவன் விரைவில் வரைந்து கொள்வான் எனத் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி கூற்றில்,

“களிபட்டான் நிலையே போல் தடவுப துடுப்பு ஈன்று

ஞெலிபு உடன் நிரைத்த ஞெகிழ் இதழ்க்கோடலும்

மணிபுரை உருவின காயாவும் பிறவும்” (கலித்: 101: 3-5)

எனும் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் மழையில் மலர்ந்துள்ள மலர்களின் அழகு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. கள்ளுண்டான் நிலை போல் அசைந்தாடும் பிடவமும், வளைந்த துடுப்புப் போன்ற மொட்டினை முதலில் தோற்றுவித்துப் பின்னர் தீயைப் போன்று தோற்றமளிக்கும் இதழ்களைக் கொண்ட கோடலும், நீலமணி போன்ற காயாவும் மற்றும் இன்ன பிற பூக்களையும் அழகுறத் தொடுத்து ஆயர் இளைஞர் கண்ணியாகச் கூடியிருந்தனர் எனக் கூறியுள்ளாள் தோழி.

“சிறு அரு முன்பினோன் கணிச்சிபோல் கோடு சீஇ

ஏறு தொழுஉப் புகுந்தனர் இயைபுடன் ஒருங்கு

அவ்வழி முழுக்குஎன இடிஎன முன்சமத்து ஆர்ப்ப” (கலித்: 101: 8-10)

என்பதில் இறைவனின் குந்தாலிப்படைப் போன்று கொம்புகள் சீவப்பட்ட ஏறுகளைத் தொழுவில் ஆயர்கள் விட்டனர். அப்போது மழை முழக்கம் போலவும், இடி முழக்கம் போலவும் ஆரவாரம் எழ ஏறுகள் முக்காரமிட்டு நின்றன எனும் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பட்டுப்பூச்சியின் நிறத்தை ஒக்கும் ஏற்றின் நோக்கை அஞ்சாது பாய்ந்தான் ஆயர் இளைஞன். அவனைக் குத்தி தன் கொம்புகளுக்கு இடையே கொண்டது எருது. அவனது குடலைக் குணக்கின்ற அவ்வெருதின் தோற்றமானது திரௌபதியின் கூந்தலில் கை நீட்டியத் துச்சாதனனின் நெஞ்சைப் பிளந்த வீமனைப் போன்றிருந்தது எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை,

“மேற்பாட்டு உலண்டின் நிறன்ஒக்கும் புன்குருக்கண்

வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்மம்” (கலித்: 101: 15-20)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“சுடர்விரிந்தன சுரி நெற்றிக் காரி

குடர் கூளிக்கு ஆர்த்துவான் போன்ம்” (கலித்: 101: 21-26)

என்பதில் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றிச் சுட்டியை உடைய எருது பொதுவனைக் குடல் சரியக் குத்திக் காட்சியானது கடவுள் கூற்றுவனுடைய நெஞ்சை பிளந்து அவனது குடலைக் கூளிக்கிட்ட காட்சி போன்று இருந்தது எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது. பொதுவனை தன் கொம்பின் நுணியினால் குத்திக் குலைக்கும் வெள்ளை எருதின் தோற்றமானது அரிய இருளில் தன் தந்தையைக் கொன்றவனைத் தன் வலிமையினால் தலையைத் திருகிய அசுவத்தாமனின் தோற்றம் போலிருந்தது எனத் தோழி கூறுவதனை

“கதன் அஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தும்.

“கோளாளர் என் ஒப்பார்இல் என நம் ஆனுள்” (கலித்: 101: 43)

என்பது ஏறுதழுவும் வன்மையுடையவர் என்னைப் போல்வார் யாரும் இல்லை எனத் தலைவன் கூறியதனைத் தோழி சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. மேற்கூறிய உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள பிடவம், காயா எனும் மலர்கள் முல்லைக்கு உரியன. இதில் குறிப்பிடப்படும் நிகழ்வான ஏறுதழுவல் முல்லைத்திணைக்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும். இது குறித்து “ஆயர் கோட்டினத்தாயர் கோவினத்தாயர், புல்லினத் தாயர் என மூவகையர் அவர் வதியும் இடம் குறும்பென்றும் சிறுகுடி என்றும் கூறப்படும். மூவகை ஆயருள் எவன் அஞ்சாது ஏறுதழுவி அடக்குகின்றானோ அவனையே ஆயத்தியர் நயப்பர்; உவந்து கூடுவர்; ஏனையோரை ஆயத்தியர் உள்ளத்தாலும் உள்ளார்; காதற் குறிப்புத் தோன்றப் பாரார்; ஏறுதழுவலுறுகின்ற இடம் ஒரு பரந்த வெளியாய் இருக்கும் ஆண்டு ஆயர் பிடவம், செங்காந்தள், காயா முதலிய மலர்களாற் கட்டிய கண்ணியினைத் தலையிலே சூடித் தொகுவர். மகட்கொடை நேரும் ஆயரும் ஆண்டுக் கூடுவர்”¹⁰ என்பர்.

பொதுவர் விரைந்து ஏறுதழுவதலைக் காணவந்த ஆயமகளிரின் பற்களானது முல்லைமுகையினையும், மயில்பீலியின் அடிப்பகுதியினையும் வரிசைப்படுத்தியது போல் காணப்பட்டக் காட்சியினை,

“முல்லையும் முகையும் முருந்தும் நிரைத்தன்ன

பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடம் சேர்ந்த” (கலித்: 103: 6-7)

என்ற பாடலடிகளில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள் தோழி. ஆயர்கள் அருவி போல் அழகிய வெள்ளிய கால்களை உடைய கரிய ஏற்றினையும், விண்மீன்கள் பூத்து விளங்கும் வான் போல் புள்ளிகளை உடைய வெள்ளை ஏற்றினையும், இறைவன் சூடியத் திங்கள் போல் வளைந்த கோட்டினைக் கொண்ட சிவந்த ஏற்றினையும் தொழுவில் புகவிட்டனர் எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை,

“மணிவரை மருங்கின் அருவி போல

வளையுபு மலிந்த கோடு அணி சேயும்” (கலித்: 103: 11-16)

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. ஏறுகள் திரண்டிருந்த அவ்விடமானது மழைக் காலத்தில் மலைக் குகையில் குதிரையும், சிங்கமும், களிறும், முதலையும் ஒருங்கக் கூடி இருந்தால் எத்தகு ஆரவாரத்துடன் விளங்குமோ அத்தகு ஆரவாரத்துடன் விளங்கிய சிறப்பினை,

“அரிமாவும் பரிமாவும் களிறும் கராமும்

படுமழை ஆடும் வரையகம் போலும்” (கலித்: 103: 18-20)

என்பதில் எடுத்தியம்பியுள்ளாள் தோழி.

“எரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்கண்

உருவ மாலை போல” (கலித்: 103: 25-26)

எனும் பாடலடிகளில் சிவபெருமான் சூடிய பிறையிடத்துக் கிடந்த சிவந்த நிறம் உடைய மாலை போன்று, ஏற்றினங்களின் கொம்புகளில் குருதி தோய்ந்த குடல்கள் பிணித்திருந்தன எனும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. குடல்கள் சுற்றிய கொம்புடன் வந்த எருதுகளின் முன் பொதுவன் ஆடி அக்குடலைத் தன் கையால் வாங்கி வயிற்றிலே இடும் காட்சியானது, சிவந்த நூற்கழியை ஒருவன் இருகைகளாலும் கைப்பற்ற அந்நூலை மூன்று நூலாக நூற்கின்றவனைப் போலத் தோற்றம் அளித்ததாகக் கூறப்படும் உவமைகளை,

“ஆடி நின்று அக்குடர் வாங்குவான் பீடு காண்

முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்” (கலித்: 103: 29-31)

எனும் அடிகள் விளக்கும்.

“தார் போல் தழீஇபவன்” (கலித்: 103: 35)

என்பதில் ஏற்றின் கழுத்தில் சூடப்பட்டத் தார் மாலை போல அவ்வேற்றைத் தழுவிச் செல்பவன் ஆயர் மகன் எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. ஏற்றின் மீது ஆடிவிட்டுப் பின்னர்த் தெப்பத்திற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுபவனைப் போல் தோன்றுபவன் ஆயர்மகன் எனத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“மறை ஏற்றின் மேல் இருந்து ஆடி துறை அம்பி

ஊர்வான் போல் தோன்றுமவன்”

(கலித்: 103: 38-39)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. காற்றைப் போல் விரைந்து வந்து சினமுடைய ஏற்றைத் தழுவி அதன் மேல் நின்ற பொதுவனது அழகானது கூற்றுவனின் நெஞ்சத்தை காலால் உதைத்து அவனது உயிரைக் கொண்ட சிவபெருமானின் அழகு போல் தோன்றும் என்று தோழி கூறும் உவமைகளை

“தொழீஇஇ காற்றுப் போல் வந்த கதழ்விடைக் காரியை

கூற்று என உட்கிற்று என் நெஞ்சு”

(கலித்: 103: 40-45)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“வெறுத்தவய வெள் ஏற்று அம்புடைத்திங்கள்

மறுப்போல் பொருந்தியவன்”

(கலித்: 103: 48-49)

என்பதில் திங்களிடத்து நீங்காமல் இருக்கும் மறுவினைப் போல் வெள்ளேற்றைத் தழுவிச் செல்கின்றான் ஆயர்மகன் எனும் உவமை பொதிந்துள்ளது. காயம் பூவைச் சூடிய பொதுவன் ஏற்றைப் பற்றிக் கொண்டு அதனை அடக்கித் தழுவிய காட்சியானது குதிரையின் வாயைப் பிளந்து கொன்ற மாயனின் காட்சி போன்று இருந்ததாகத் தோழி குறிப்பிடும் உவமையினை

“காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் தகை கண்டை

மாயோன் என்று உட்கிற்று என் நெஞ்சு”

(கலித்: 103: 52-55)

எனும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. புலிக் கூட்டமும், களிற்றினமும் ஒன்றுக் கொன்று மாறுபட்டு பொருந்துதல் போன்று பொதுவரும் பொருதும் ஏற்றைத் தழுவி சென்றனர் என்றும், மயிலினது கழுத்தினை ஒத்த நீலமணியைக் கழுத்தில் அணிந்த மகளிரின் கண்கள் மலர் அனைய விளங்கும் என்றும், காற்றைப் போல் போய்விடக் கூடியது உயிர் என்றும், தாம் விரும்பும் மகளிரின் முலைகளுக்கு இடையே வீழ்வதைப் போல் ஆயர்கள் ஏற்றின் கொம்புகளுக்கு இடையே வீழ்ந்தனர் என்றும் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. இதில் கூறப்பெற்றுள்ள ஏறு தழுவல் முல்லைத் திணைக்குரிய தனிச் சிறப்பாகும்.

ஆயர்கள் பல்வேறு வகையான ஏறுகளைத் தொழுவில் விட்டமையை,

“பால்நிற வண்ணன் போல்பழி தீர்ந்த வெள்ளையும்

புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ” (கலித்: 104: 8-17)

என்ற அடிகளில் விளக்கியுள்ளாள் தோழி. பால் போன்ற நிறமுடைய பலராமனைப் போன்ற வெள்ளை எருதினையும், மாயோனின் நிறமுடைய கரிய எருதினையும், பிறை போன்ற நுதலையுடைய சிவபெருமானின் உருவினை ஒத்த வலிமையுடைய கபிலை நிறமுடைய எருதினையும், முருகனின் நிறம் போன்ற சிவந்த நிற எருதினையும், இவை போன்ற போர் குணமுடைய எருதுகளையும், ஒப்பில்லா பிறவற்றையும் விரும்பி ஆயர்கள் தொழுவில் விட்டனர். அவைகள் மேகங்கள் பல திரண்டு முழங்குவது போல் முழங்கின என ஏறுகளின் சிறப்பினை உணர்த்தும் வகையில் பல்வேறு உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளாள். இவ்வேறு தழுவல் குறித்து “இளங்காளையை விரட்டி அவற்றின் பின் ஓடி அவற்றைப் பிடித்து இளைஞர்கள் அடக்குவர். இவ்வகை நிகழ்ச்சியை ‘ஏறு கோடல்’ என்பர். இது ஆயர் ஆய்ச்சியர் முதலியோர் கூடி நின்று காண நடைபெறும். ஏறுகோடல் ஒரு விழாப் போன்று கொண்டாடப் பெறும்.”¹¹ எனக் கூறுவர் மு.சண்முகம் பிள்ளை. ஏறு தழுவலில் வெற்றி பெற்று காளையை அடக்குபவன் முள் போன்ற எயிற்றினையுடையத் தலைவியைப் பெறுவான் எனத் தோழி கூறுவதனை,

“அவ்வழி முள்எயிற்று ஏளர் இவளைப்பெறும் இது ஓர்” (கலித்:104: 18)

என்பது எடுத்துக்காட்டுகிறது. மேலும் கொலைத் தொழில் மிக்க ஏற்றை அடக்குபவன் வெருவுதலை உடைய பிணை மானின் நோக்கினை உடைய நல்லாளைப் பெறுவான் என்றும், சிவந்த எருதின் சினத்தை அடக்குபவன் முங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய இவளுடன் துயிலுதலைப் பெறுவான் என்றும் உவமைகள் இயம்பப்பட்டுள்ளன.

“நாள்மீன் வாய்கூழ்ந்த மதிபோல் மிடைமிசைப்

பேணி நிறுத்தார் அணி” (கலித்: 104: 27-28)

என்ற அடிகளில் பன்மீன்கள் சூழ்ந்த வான்மதிப் போலப் பல பெண்கள் சூழ்ந்து இருக்க ஆயர்கள் தம் மகளிரைப் பரணிடத்தே அழகுற நிறுத்தினர் எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

“வேல்நுதி புரை விறல் திறன்நுதி மருப்பின் மாறு அஞ்சான்

பால்நிற வெள்ளை எருத்தத்துப் பாய்ந்தானை” (கலித்: 104: 34-35)

என்பதில் வேலின் நுனி போன்ற கொம்புகளுக்கு அஞ்சாத ஒருவன் பால் போன்ற நிறமுடைய ஏற்றின் கழுத்தில் பாய்ந்து தழுவினான் என்றும், இவ்வாறு பாய்ந்து தழுவிவனைக் கரிய எருது குத்தும் தோற்றமானது பால் போலும் நிலவினை விழுங்க முற்பட்டப் பாம்பினை அதனின்று விடுவித்த நீலநிறமுடைய மாயோனைப் போலிருந்தது என்றும் தோழி உவமைகள் கையாண்டுள்ளாள்.

புகையைக் கையில் எடுத்து வருவது கண்ட களிறு வெகுண்டு திரிவது போன்று ஆயர் ஒருவனைத் தன் கொம்புகளில் குத்தி அவனை அலைகழித்துத் திரிந்த கோபமுடைய ஏற்றின் அழகு விளங்கியது எனும் உவமையினை

“வெருவரு தூமம் எடுப்ப வெகுண்டு

திரிதரும் கொல்களிறும் போன்ம்” (கலித்: 104: 43-44)

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“வாள் அகப்பட்டானை ஒவ்வான் எனப் பெயரும்

மீளி மறவனும் போன்ம்” (கலித்: 104: 49-50)

என்பது ஏறுதழுவும் முறையினை அறியாத ஒருவன் ஏற்றின் மீது தவறி வீழ்ந்தான். வீழ்ந்தவனைத் தாக்காது பின்வாங்கிச் சென்ற எருதின் தோற்றமானது வாள் எல்லையில் அகப்பட்ட ஒருவனை என்னோடு போரிடுவதற்குப் பொருந்தாதவன் இவன் எனப் போரிடாமல் மீளும் கூற்றுவனை ஒத்த மறவனைப் போலிருந்தது எனும் உவமைகளை உள்ளடகியுள்ளது. “சில அரிய பண்புகள் வீரர்களிடத்து மட்டுமின்றி ஏறுகளிடத்தும் காணப்பெறுதல் குறிப்பிடதக்கது. தன் கோட்டினைப் பற்ற இயலாது தன் முன் வழுக்கி விழுந்தானை ஏறு குத்தாது மீண்டது தோல்வி அடைந்தானைத் தாக்குவது முறையன்று என்று எண்ணியது போலும்” ¹² என்பர். ஏறுதழுவலில் முழங்கப்பட்ட இசையின் ஓசையானது இடி போன்று இருந்தது என்றும், ஏறுதழுவல் நடைபெற்ற தொழுவானது போரினை விரும்பிச் சென்ற நூற்றுவர்கள் தோல்வி அடையுமாறு வலிய வில்லினையுடைய பாண்டவர்கள் போரிட்ட போர்களம் போன்று காட்சியளித்தது என்றும் தோழி இப்பாடலின் பிற இடங்களில் கூறியுள்ளாள்.

“உரும் உறழ் முரசின் தென்னவற்கு” (கலித்: 104: 79)

என்பது இடியோசை போன்ற முரசினையுடைய தென்னவனுக்கு இவ்வுலகு சேர்வதாக எனத் தோழி மொழியும் செய்தியினை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதனை “அகப்பாடலில் அரசனை வாழ்த்தும் முறை இப்பாடலிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. பாண்டிய மன்னனின் ஆணை யாண்டும் நிலவத் திருமாலை வழிபட்டனர் ஆயர்”¹³ என விளக்குவர். மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள எருதுகள், ஆயர், மாயோன், ஏறுதழுவல், தொழுவம் போன்றன முல்லைத் திணையின் பின்புலத்தினை உணர்த்தி நிற்பன. ஏறுதழுவவதற்காகத் தொழுவினுள் விடப்பெற்ற ஏறுகள் பலவகையான வண்ணங்கள் கொண்டு தோற்றம் அளித்ததை பல்வேறு உவமைகளின் துணையுடன் எடுத்துக்காட்டுகிறாள் தோழி. இதனை

“வள்உருள் நேமியான் வாய்வைத்த வளைபோல்

ஊர்பு எழு கிளர்பு உளர்புயல் மருங்குலின் நறை பொங்க” (கலித்:105:9-25)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. சக்கரப்படையான் வாய்வைத்து ஊதிய சங்கு போன்ற வெள்ளியச் சுட்டியை உடைய கரிய எருதும், பலராமன் திருமார்பினில் விளங்கும் ஒளிபடைத்த மாலை போன்ற சிவந்த மறுவினையுடைய வெள்ளை எருதும், கணிச்சிப் படையோனின் நீலநிற மிடற்றின் அழகு போல் கபில வண்ண எருதும், வச்சிரப்படையோனின் ஆயிரம் கண்களை ஒக்கும் பல புள்ளிகளுடன் விளங்கும் புகர் நிறத்து எருதும், வேல் வல்லானின் வெள்ளிய ஆடையை ஒப்ப வெள்ளிய கால்களை உடைய சிவந்த நிற எருதும், காலனின் வலி போலும் வலிமை மிக்க எருதுகளும், தொழுவத்திற்குள் புகுந்தன. அவைகள் தொழுவத்திற்குள் புகுந்த காட்சியானது ஊழி முடியும் காலத்து உயிர்கள் சுழன்று திரிவது போன்று காணப்பட்டன. இவ்விடத்து முழங்கிய இசைக் கருவிகளின் முழக்கமானது கார் காலத்து உருமின் ஓசை போல் இருந்தது என்றும் உவமைகள் இதனுள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“செயிரின் குறை நாளால் பின் சென்று சாடி

உயிர் உண்ணும் கூற்றமும் போன்ம்” (கலித்: 105: 37-38)

என்பதில் ஒருவரது வாழ்நாள் குறையும் காலத்து அவர் பின் சென்று வருத்தி உயிரை உண்ணும் கூற்றுவன் போல் குத்தி தழுவார்க்கு இடம் கொடாமல் சிவந்த நிற ஏறு நிற்கும் எனும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும் தம்மைத் தழுவியவனைத் தன் கொம்புகளினால் குத்தித் தூக்கி வைத்து ஆடும் செங்காரியின் தோற்றம் நாறாம் பூவின் மொட்டினைச் சூழும் தும்பி போல்

காணப்படும் என்றும், வெள்ளிய எருதானது கழுத்திடத்துத் தன்னைத் தழுவிக் கொண்டவனோடு பரணின் மீது தாவிப் பாயும் காட்சியானது ஒளி பொருந்திய வானில் பாம்பினால் கவ்வப் பெற்ற பால்மதி போன்று காட்சியளிக்கும் என்றும், ஏறுகள் தம்முள் ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபடுகையில் இரு பெருவேந்தர் தம்முள் மாறுபட்டு எதிர்படும் போர்களம் போலத் தோன்றும் என்றும் இப்பாடலின் பிற இடங்களில் ஏறுதழுவல் குறித்த செய்திகளைப் பதிவிட்டுள்ளாள் தோழி.

முல்லைப் பூவின் நாற்றம் மேவி கூந்தல் நாறியதற்கு என் சுற்றத்தார் கொண்ட சினமானது தலைவன் தழுவிய கொல்லும் தொழிலுடைய ஏறினது சினம் போல் தோன்றிய என தோழி கூறியதனை,

“ஒல்லாது உடன்று எமர் செய்தார் அவன் கொண்ட

கொல்ஏறு போலும் கதம்”

(கலித்: 105: 55-56)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேற்கண்ட அனைத்து உவமைகளிலும் முல்லைத்திணைக்குரியத் தனிச்சிறப்பான ஏறுதழுவல் குறித்த செய்திகளையே தோழி பதிவு செய்துள்ள பாங்குச் சுட்டத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 6 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. கார்பருவ வருகையினை எடுத்துக்காட்டித் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி கூற்றில்

“இரும்பு திரித்தன்ன மா இரு மருப்பின்”

(அகம்: 4: 3)

என உவமை அமைந்துள்ளது. இரும்பை முறுக்கி விட்டாற் போன்று கரிய பெரிய கொம்புகளைக் கொண்டது மான் என்பது இதன் பொருளாக உள்ளது. இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள மான் முல்லைக்குரிய மாவாகும். இது குறித்து “மான் பெரும்பாலும் முல்லை நிலத்திற்குரியதாகச் சொல்லப்படும். இதன் ஆண் கலை, இரலையெனவும் பெண் பிணையெனவும், குட்டி மறியெனவும் வழங்கப்படும். புள்ளியையுடைய மானைப் புகரி என்பர். ஆண்மானின் கொம்புகள் நெறிந்தும் திரிந்தும் கவைத்தும் இருக்கும்” ¹⁴ என உரைப்பர். யாழின் இசை போல் தேன் உண்ணும் வண்டுகள் ஒலியெழுப்பும் என்றும், காந்தளின் மணம் போன்று மணக்கும் மாட்சிமைப்பட்ட அழகினை உடையவள் தலைவி என்றும் தோழி இப்பாடலின் பிற இடங்களில் உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளாள்.

மேகமற்ற வானத்தின்கண் விண்மீன்கள் பூத்து அழகு செய்தது போன்று முசுண்டையின்கண் வெண்ணிறப் பூக்கள் மலர்ந்து அணி செய்கின்றன என்பதனை,

“மழை இல் வானம் மீன் அணிந் தன்ன

குழை அமல் முசுண்டை வாலிய மலர்” (அகம்: 264: 1-2)

எனும் அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முசுண்டை “கொடி வகை” ¹⁵ ஆகும். தோழி கூறியுள்ள இவ்வுவமைகளில் இடம் பெற்றுள்ள மான், மழைகாலம், முசுண்டை கொடி முதலியன முல்லைக்குரியன.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

சங்க இலக்கிய முல்லைத் திணைப் பகுப்பில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 10 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 1, குறுந்தொகையில் 2, ஐங்குறுநூற்றில் 3, அகநானூற்றில் 4 என அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளவைகளாக 8 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை குறுந்தொகையில் 1 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 3 ஆகவும், அகநானூற்றில் 4 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 2 பாக்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் ஒன்றில் மட்டுமே உவமை பயின்று வந்துள்ளது குறிக்கத்தக்கது. தலைவனுக்கு வாயில் மறுக்கும் தோழி,

“உழுந்துடைக் கழுந்தின் கரும்புடைப் பணைத்தோள்” (குறுந்:384:1)

என உவமைகள் கூறுகிறாள். உழுத்தங் காயை அடித்தற்குப் பயன்படுத்தப்படும் தடியின் நுனிப் பகுதி போன்று பரத்தையர் தங்களது மூங்கில் போன்ற தோள்களால் தலைவனை மயக்கிப் பிடித்தமையைத் தோழி இதில் உணர்த்தியுள்ளாள். “முல்லை நிலத்துப் புன்செய் விளைபொருள்களுள் ஒன்றாகிய உழுந்தின் அடிக்குக் குறுப்பூழ்ப் பறவையின் காலை ஒரு நல்லிசை புலவர் உவமை கொள்கிறார். வேரின் சிறுபகுதி வெளித் தோன்றிய அடித் தண்டின் தோற்றத்திற்கு அவ்வுவமை மிகப்பொருத்தமாக இருக்கிறது. முன்பனிக் காலத்தில் உழுத்தங்காய் முதிரும். அதனை மானினம் கவர்ந்துண்ணும். உழுந்து முதிர்ந்த

பின் அதன் காயைக் கழுந்தினால் அடித்து உடைப்பது வழக்கம்” ¹⁶ என உழுந்து பற்றிக் கூறுவர். இதன் வழி முல்லைக்குரியது உழுந்து என்பது புலனாகிறது.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 3 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. கார் பருவத்தில் தலைவியைப் பிரியக் கருதிய தலைவனைச் செலவழங்குவிக்கும் தோழி,

“வாள் நுதல் பசப்பச் செலவு அயர்ந்தனையே” (ஐங்: 423: 2)

“ஆய் மலர் உண் கணும் நீர் நிறைந்தனவே” (ஐங்: 423: 4)

என்று உவமைகள் கூறுகிறாள். தலைவியின் நுதலானது வாள் போன்று ஒளி வீசக் கூடியது என்றும், தலைவன் பிரியக் கருதியதால் அது ஒளியிழந்து பசப்பதாயிற்று என்றும், தலைவியின் மலர் போலும் கண்கள் நீரால் நிறம்பப்பட்டன என்றும் தலைவனிடம் எடுத்தியம்பி அவனது செலவினைத் தடுக்க முயல்கிறாள் தோழி. தலைவன் பிரிந்தானாயின் தலைவி உயிர் வாழாள் என்பதனை

“போது அவிழ் தாமரை அன்ன நின்

காதல் அம் புதல்வன் அழும் இனி முலைக்கே” (ஐங்:424: 3-4)

என்னும் பாடலடிகளில் எடுத்துகாட்டியுள்ளாள். நீர்நிலைகளில் நீரை மட்டுமே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வளர்வது தாமரையின் இயல்பாகும். அத்தாமரை போன்று தாயினைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வாழ்பவன் நின் புதல்வன். நீ பிரிந்து செல்வாயாயின் அவன் முலைப்பால் வேண்டி அழுவான் எனத் தலைவனிடம் உரைக்கிறாள். இதன் வழி தலைவியது ஆற்றாமையைத் தலைவனுக்கு நயமாக உணர்த்துகிறாள். இதில் இருத்தல் உரிப்பொருளாக உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 4 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவையனைத்திலும் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. வெண்நிற வெள்ளாட்டுக் குட்டியின் வயிறானது அவரையின் பொய்த்தோல் போன்று உள்ளீடு இல்லாது இருக்கும். அதன் செவிகள் மயங்கி வீழ்தல் போலத் தாழ்ந்து தொங்கும். இத்தகு வெள்ளாட்டுக் குட்டிகள் துள்ளிக் குதித்துச் சென்று மன்றின்கண் ஆத்தி

மரத்தின் தளிர்களைக் கடித்துக் கொண்டிருப்பது போன்று தலைவன் பல சிற்றார்கள் கழிய கடந்து வந்தான் எனத் தலைவன் மீண்டு வந்தவழித் தோழி உவந்து கூறுகிறாள். இதனை,

“பூங்கொடி அவரைப் பொய் அதள் அன்ன

சீறார் பல பிறக்கு ஒழிய மாலை” (அகம்: 104: 8-13)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியதில்

“நீலத்து அன்ன நீர்பொதி கருவின்” (அகம்: 314: 1)

எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. மேகமானது நீலமணி போலும் கருக்கொண்டு இருந்தது என்பது இதன் பொருளாகும். காற்றைப் போல் கடுகிச் செல்லும் குதிரையானது கல்லென்று ஒலிக்கும் மணி இடைவிடாது ஒலிக்குமாறு தாவிச் செல்லும் எனும் உவமையும் இப்பாடலில் மற்றொரு இடத்தில் உள்ளடங்கி உள்ளது. இதில் மேகம் கருக்கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருப்பது கார் காலத்தினை உணர்த்தும் பொருட்டே ஆகும். இக்காலம் முல்லைக்குரியதாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

புதுக்கலம் போன்று செம்மண் பூசப்பட்ட சிற்றில் விளங்கும் என்பதனை

“புதுக்கலத்து அன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றில்” (அகம்: 394: 9)

எனும் பாடலடி உணர்த்துகிறது. இதில் நிலச்சுட்டல் இல்லையாயினும் பாடலின் பிற பகுதிகளில் காடு, இடையன், முயல் என முல்லைக்குரியக் கருப்பொருட்கள் விரவி காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தோழி வாயில்களோடு சொல்லாடல்

முல்லைத்திணையில் தோழி வாயில்களோடு உரையாடுவதாக ஒரு பாடல் உள்ளது. இது நற்றிணையுள் காணப்படுகிறது.

நாடு திரும்பும் தலைவனின் குதிரைகளானது விசம்பைக் கடந்தாற் போன்ற வேகமுடையது எனத் தோழி கூறும் உவமையினை

“விசம்பு கடப்பன்ன பொலம் படைக் கலிமா” (நற்: 361: 3)

என்ற பாடலடி உள்ளடக்கியுள்ளது. இப்பாடல் இருத்தலை உரிப்பொருளாகக் கொண்டமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தோழி பாணனோடு சொல்லாடல்

தோழி பாணனோடு சொல்லாடுவதாக முல்லைத் திணையில் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது. இது ஐங்குறுநூற்றில் அமையப்பெற்றுள்ளது. பருவ வரவின் கண் தூதாகி வந்த பாணனுக்குத் தோழி கூறியதாக அமைந்த பாடலில்

“பல் இதழ் உண்கண் பனி அலைக் கலங்க” (ஐங்: 471: 2)

என்னும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. பல இதழ்களை ஒருங்கே கொண்ட மலர் போன்றது தலைவியின் கண்கள். அவை தற்போது பனியால் அலைப்புண்டு நீர் சொரிந்தன என்பது இதன் பொருளாக உள்ளது. இவ்வுவமையானது இருத்தல் என்னும் உரிப்பொருளினை உணர்த்தும் விதமாக அமையப்பெற்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

முல்லையில் திணைமயக்கம்

முல்லை எனக் குறிக்கப்பட்டத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் பிற திணைகளுக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவை திணை மயக்கமாக கருத இடமளிக்கின்றன. இவ்வாறு இத்திணை பகுப்பில் 4 பாக்கள் காணக்கிடக்கின்றன. அவை முறையே முல்லையுள் குறிஞ்சி எனவும், முல்லையுள் பாலை எனவும் விரவி அமைந்துள்ளன.

முல்லையுள் குறிஞ்சி

முல்லை எனக் குறிக்கப்படும் தோழி கூற்றுப் பாக்களுள் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அமைந்த பாடல்கள் முல்லையுள் குறிஞ்சி எனக் கருதத்தக்கனவாய் உள்ளன. முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்கியதாக 3 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒன்று தோழி தலைவியோடு பேசுவதாக அமைந்துள்ளது. பிற தலைவனோடு உரையாடுவதாக அமையப்பெற்றுள்ளன.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

பொருள் முற்றி தலைவன் மீண்டது அறிந்த தோழி தலைவிக்கு மகிழ்ந்து உரைத்ததாக

“கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செநீஇயர்

திரைப் பிதிர் கடுப்ப முகடு உகந்து ஏறி” (நற்: 89: 1-2)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது. அலையின்கண் உள்ள பிசிர் போல் வரிசையாக அமைந்த சூல் கொண்ட கரிய மேகம் மலையின் உச்சியை ஏறி அடைந்தது என்பது இதன் பொருளாகும்.

“அல்கலும் அலைக்கும் நல்கா வாடை

பரும யானை அயா உயர்ந்தா அங்கு” (நற்: 89: 7-8)

என்பதில் வாடைக்காற்றானது யானை பெருமூச்சு விட்டாற் போன்று வந்தது எனும் உவமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறிய உவமைகளில் இடம் பெற்றள்ள மலை முகடு முதற் பொருளாலும், யானை கருப்பொருளாலும் குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்பன. இவை முல்லையோடு கலந்து திணை மயக்கமாக இடம் பெற்றுள்ளன. “தமிழகம் நில இயற்கையின்படி ஐவகை நிலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருப்பினும் இவை ஐந்தும் முற்றிலும் தனித்தனியான ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற நிலங்கள் அல்ல என்பதாகும். குறிஞ்சி என்பது மலை நிலம், முல்லை காட்டு நிலம் ஆனால் இவை இரண்டும் அடுத்தடுத்து உள்ளவை. எனவே முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அவ்வப்போது குறிஞ்சி நிலம் பற்றியக் குறிப்புகளை நாம் காண்கின்றோம்.”¹⁷ எனத் தமிழண்ணல் கூறுவது இங்கு சுட்டத்தக்கது. தலைவன் குறிப்பிட்டுச் சென்ற கார்கால வருகையை உணர்த்தும் பொருட்டே இவ்வுவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக இரு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவை நற்றிணை மற்றும் அகநானூற்றில் தலா ஒன்றாகக் காணக்கிடைக்கின்றன. வினைமுற்றி மீளும் தலைமகனுக்குத் தோழி சொல்லியதாக

“கொன்றைப் பூவின் பசந்த உண்கண்

வய மான் தோன்றல் நீ வந்த மாறே” (ஐங்: 500: 1-5)

என்பது அமையப்பெற்றுள்ளது. வயமான் போன்ற தலைவனே நீ மீண்டு வந்தமையால் முன்பு நின் பிரிவைத் தாங்காது கொன்றை மலர் போல் பசந்திருந்த என் தோழியின் கண்கள் தற்போது குன்றின்கண் அமைந்த நெடுஞ்சுனையில் மலர்ந்த குவளை மலர்கள் போன்று மீண்டும் தம் பழைய அழகை பெற்றன எனத்

தோழி தலைவனிடம் கூறுகிறாள். இதில் குறிப்பிட்டுள்ள வயமான், கொன்றை போன்ற கருப்பொருட்களும், இருத்தலாகிய உரிப்பொருளும் முல்லைக்குரியன. ஆனால் குன்று, சுனை, குவளை மலர் முதலியன குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்பன. எனவே இவ்வுவமைகளில் முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்கி நிற்பதை அறிய முடிகின்றது. “திணைமயக்கம் என்பது நடைமுறை சார்ந்த அடிப்படையிலும் இடம் பெறுவதாக உள்ளது. இதில் முதல், கரு, உரி என்ற திணைக்கூறுகள் திணைகளில் மயங்கி கலந்து விடும் நிலையே பேசப்பட்டுள்ளது” ¹⁸ என பெ.மாதையன் திணைமயக்கம் குறித்துக் கூறுகிறார். தலைமகன் வினைவயிற் பிரிந்து மீண்டு வந்த இடத்து தோழி மகிழ்ந்து உரைத்ததில்

“கற்பால் அருவியின் ஒலிக்கும் நல்தேர்த்

தார்மணி பலஉடன் இயம்ப” (அகம்: 184: 17-18)

எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. மலையின் கண் வீழும் அருவியைப் போல் தலைவன் தேரில் உள்ள மணிகள் ஒலிக்கும் என்பது இதன் பொருளாகும். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மலை, அருவி போன்றவை முறையே குறிஞ்சிக்குரிய முதற் பொருளும், கருப்பொருளுமாக உள்ளன. இவை முல்லையுள் மயக்கமாக இடம் பெற்றுள்ளன. “ஒரு சில சமையங்களில் திணைகளமாகிய இயற்கைக் காட்சி ஒரு திணையாகவும் அகவொழுக்கம் ஒரு திணையாகவும் மாறிப் பாடுவதுண்டு. அதனைத் திணைமயக்கம்” ¹⁹ என்று குறிப்பர்.

முல்லையுள் பாலை

முல்லை எனக் குறிக்கப்பட்ட பாடல்களில் பாலையின் முதல், கருப் பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவை முல்லையுள் பாலையாக அமைகின்றன. முல்லைத் திணையுள் அமைந்த தோழி கூற்று பாடல்களில் பாலையின் முதல் கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் ஒரு பாடல் நற்றிணையில் காணப்படுகின்றது. இது தோழி தலைவியோடு பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

தலைவன் சென்ற சுர வழியின் கொடுமையை உணர்த்தும் விதமாக தோழி கூறும் உவமையினை,

“நீர் அற வறந்த நிரம்பா நீள் இடை

துகில் விரித்தன்ன வெயில் அவிர் உருப்பின்

அஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ்சுரம் இறந்தோர்” (நற்: 99: 1-3)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. நீர் அறவே இல்லாது வறட்சியுற்று சென்று கடக்க இயலாத நிலையில் வெள்ளை ஆடையை விரித்து வைத்தாற் போன்று வெயில் கொளுத்தும். அத்தகைய கொடிய சுரத்தின்கண் நம் காதலர் சென்றார் எனத் தோழி கூறுவதனை இப்பாடலடிகள் உள்ளடக்கியுள்ளன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நீர் அறவே வறண்ட சுர வழியும், வெயில் பொழுதும் பாலைக்குரிய பின்னணியாகும். தலைவன் சென்ற வழியைக் குறிப்பிடும் விதமாகவே இவ்வுவமை அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. முல்லையுள் பிற திணைகள் மயங்குவதுக் குறித்து “முல்லைப் பாடல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பாடல்களில் பல முல்லைக்குரிய இயல்பின்றியுள. வேறு திணைக்குரிய பாடல்கள் பல முல்லை இயல்பைப் பெற்றுள்ளன. எனவே திணையைப் பற்றிய மறு பரிசீலனை தேவைப்படுகிறது”²⁰ என்பர் ந.செயராமன்.

முல்லைத் திணையில் தோழியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த சங்க பாக்களின் எண்ணிக்கை 59 ஆகும். இவை நற்றிணை மற்றும் குறுந்தொகையில் தலா 9 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 29 ஆகவும், கலித்தொகையில் 6 ஆகவும், அகநானூற்றில் 6 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 39 ஆக உள்ளன. இவை நற்றிணையில் 8 எனவும், குறுந்தொகையில் 4 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 17 எனவும், கலித்தொகையில் 4 எனவும், அகநானூற்றில் 6 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

தோழி கூற்று உவமைகளில் முல்லைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப் பொருட்கள் இடம்பெற்றுள்ளவைகளாக 35 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. முல்லையுள் பிறதிணைகள் மயங்குவதாக 4 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இம்மயக்கத்தில் முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவது அதிகமாகவும், முல்லையுள் பாலை மயங்குவது குறைவாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 3 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக 1 பாடலும் உள்ளன. மருதம் மற்றும் நெய்தல் திணைகள் மயங்குவதாகப் பாடல்கள் அமையப்பெறவில்லை.

கருஞ்சூல் கொண்ட மேகம் மலை உச்சியை அடைந்தது என்பதிலும், வாடைக் காற்று யானை பெருமூச்சு விட்டாற் போன்று வந்தது என்பதிலும் முல்லையுள் குறிஞ்சி விரவுவதனைக் காணமுடிகிறது. இது தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவ வரவினைக் குறிக்கும் விதமாகவே அமையப்பெற்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

தலைவியின் கண்களுக்கு குவளை மலரினை உவமையாக்கும் தோழி அம்மலர் மலரும் மலைப்பகுதியையும், சுனை நீரினையும் குறிப்பிடுகிறாள். எனவே உரிப்பொருளாள் முல்லையாகவும் கருப்பொருளாள் குறிஞ்சியாகவும் திணை மயங்கிய நிலையில் ஒரு பாடல் அமைகிறது.

மழையின் கண் வீழும் அருவி போன்று தலைவன் வினை முடிந்து மீண்டு வரும் தேரின் மணிகள் ஒலிக்கும் என்பதிலும் முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதனைக் காணமுடிகிறது. இது தலைவனின் வருகையை உணர்த்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

தோழி தலைவியிடம் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் சுர வழியைக் குறிப்பிடுகையில் முல்லையுள் பாலை விரவி வந்துள்ளது. இப்பாலை நிலம் குறித்து தோழி செவிவழியாகவே அறிந்திருப்பதற்கு அதிகமான வாய்ப்புகள் உள. முன்பு பாலை வழியில் சென்று வந்த தலைவன் கூறக் கேட்டோ அல்லது பாலை நிலம் குறித்து பிறர் கூறக் கேட்டோ தோழி அறிந்திருப்பாள் என்பதை சங்கப்பாக்கள் நிறுவுகின்றன.

தொகுப்புரை

- திணையிலக்கிய மரபில் உரிப்பொருளுடன் இயந்த முதல், கருப்பொருள் மரபுகளைத் தோழி சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.
- முல்லைத் திணையில் தோழியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த சங்க பாக்களின் எண்ணிக்கை 59 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 9 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 9 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 29 ஆகவும், கலித்தொகையில் 6 ஆகவும், அகநானூற்றில் 6 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.
- இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 39 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 8 எனவும், குறுந்தொகையில் 4 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 17 எனவும், கலித்தொகையில் 4 எனவும், அகநானூற்றில் 6 எனவும் அமைந்துள்ளன.
- முல்லைத் திணைப் பகுப்பில் 59 பாடல்கள் தோழியின் கூற்றாக உள்ளன. இவை தோழி தலைவியுடன் சொல்லாடுவது 46 ஆகவும், தலைவனுடன் உரையாடுவது 10 ஆகவும், பாணனுடன் உரையாடுவது 2 ஆகவும், வாயில்களுடன் உரையாடுவது 1 ஆகவும் காணப்படுகின்றன.
- தோழி கூற்றில் 39 பாடல்களில் உவமைகள் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை தலைவியோடு சொல்லாடுவது 29 எனவும், தலைவனோடு சொல்லாடுவது 8 எனவும், பாணன் மற்றும் வாயில்களோடும் சொல்லாடுவது தலா 1 எனவும் அமைந்துள்ளன.
- தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாடகளே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. அதற்கடுத்த நிலையில் தலைவனோடு சொல்லாடுகிறாள்.
- முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடும் பாடல்களைக் காண இயலவில்லை.
- முல்லைக்குரிய பெரும் பொழுதான கார்காலமும், சிறுபொழுதான மாலையும் சிறப்பாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளன.
- முல்லை நில மாவினம் ஏறாகும். இவ்வேறின் சிறப்புகள் குறித்துக் கலித்தொகையில் அதிகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கதாகும்.
- கலித்தொகையில் ஏறுதழுவல் எனும் விளையாட்டு தனிப்பெரும் சிறப்புடன் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வேறு தழுவலில் வெற்றி பெறும் ஆண்மகனுக்குத் தலைவியை மணமுடிக்கும் பழக்கம் முல்லை நில மக்களின் வழக்கமாக இருந்துள்ளது.
- முல்லைநிலக் கடவுளான திருமாலைப் பல நிலைகளில் உவமிக்கிறாள் தோழி. கண்ணனின் உடன்பிறப்பான பலராமனையும் ஏறுகளின் நிறத்திற்கும், வலிமைக்கும் உவமிப்பதைச் சங்க பாக்கள் உணர்த்துகின்றன. வினைவயிற் பிரிந்த தலைவன் மீண்டவிடத்து அவனது தேரின் வேகம் குறித்தும் சிறப்பாக

உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

- தலைவனது பிரிவில் தலைவியின் கண்கள் நீர் உகுத்தனைப் பல்வேறு மலர்களின் துணை கொண்டு படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளாள் தோழி.
- தோழி கூற்று உவமைகளில் மகாபாரத நிகழ்வுகள் இடம் பெற்றுள்ளமையை இவ்வாய்வின் வழி அறியமுடிகின்றது.
- மயில், குருவி, காக்கை எனும் பறவைகளும், பசு, ஏறு, குதிரை, சிங்கம், களிறு, புலி, மான், வெள்ளாடு எனும் விலங்குகளும், நொச்சி, பணை, மூங்கில், முசுண்டை, உழுந்து, அவரை, ஆத்தி எனும் தாவரங்களும் தோழி கூற்று உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- மௌவல், ஈங்கை, முல்லை, கருவிளை, கொன்றை, பிடவம், தோன்றி, தளவம், பீர்க்கம், கோடல், காயா, நாறாம் பூ, முசுண்டை, தாமரை ஆகிய மலர்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- இடையர், மள்ளர், பொதுவர், ஆயர் என்னும் மக்கட்பெயர்களும், சந்திரன், கூளி, சிவபெருமான், மாயோன், முருகன், வச்சிரப்படையோன், சக்கரப்படையான் எனும் கடவுள் பெயர்களும் தோழி கூற்று உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- திரௌபதி, துச்சாதனன், வீமன், அசுவத்தாமன், மாயன், பாண்டவர்கள், நூற்றுவர்கள் எனும் இதிகாசப் பெயர்களும் தோழியால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைக்க தோழிக்கு உவமை உற்றதுணை செய்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.
- காமர் சுடர் நுதல், தே மொழி அரிவை, நேர் இறைப் பணைத்தோட்கு, மாமைக் கவின், வாள் நுதல் அரிவை என்பது போன்ற உவமைகளின் துணையுடன் தலைவியின் அழகினைப் புலப்படுத்தியுள்ளாள் தோழி.
- முல்லைத் திணையைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியானவள் தான் அறிந்த நிலச் செய்திகளையே உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளமையை காணமுடிகின்றது.
- மிகக் குறைவான பாக்களில் திணை மயக்கம் இடம்பெற்றுள்ளது. முல்லையில் குறிஞ்சி மயங்குவது அதிகமாகவும் முல்லையுள் பாலை மயங்குவது குறைவாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 3 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக 1 பாடலும் உள்ளன.
- மருதம் மற்றும் நெய்தல் திணைகள் முல்லைநிலத் தோழி கூறும் உவமைகளில் மயங்குவதாகப் பாடல்கள் அமையவில்லை.
- முல்லைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப் பொருட்கள் உவமைகளாக அமையப்பெற்றுள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 35 ஆகும். முல்லையுள் பிற திணைகள் மயங்குவதாக 4 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவது அதிகமாகவும், முல்லையுள் பாலை மயங்குவது

குறைவாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 3 பாடல்களும், பாலை மயங்குவதாக 1 பாடலும் உள்ளன. மருதம் மற்றும் நெய்தல் திணைகள் மயங்குவதாகப் பாடல்கள் அமையப்பெற்றவில்லை.

- கருஞ்சூல் கொண்ட மேகம் மலை உச்சியை அடைந்தது என்பதிலும், வாடைக் காற்று யானை பெருமூச்சு விட்டாற் போன்று வந்தது என்பதிலும் முல்லையுள் குறிஞ்சி விரவுவதனைக் காணமுடிகிறது. இது தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவ வரவினைக் குறிக்கும் விதமாகவே அமையப்பெற்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது.
- தலைவியின் கண்களுக்கு குவளை மலரினை உவமையாக்கும் தோழி அம்மலர் மலரும் மலைப் பகுதியையும், சுனை நீரினையும் குறிப்பிட்டு மொழிகிறாள். இது உரிப்பொருளால் முல்லையாகவும், முதல் மற்றும் கருப்பொருளால் குறிஞ்சி ஆகவும் திணைமயங்கி அமைகிறது.
- மழையின் கண் வீழும் அருவி போன்று தலைவன் வினை முடிந்து மீண்டு வரும் தேரின் மணிகள் ஒலிக்கும் என்பதிலும் முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதனைக் காணமுடிகிறது. இதில் இடம்பெற்றுள்ள அருவி குறிஞ்சிக்குரிய நீர்நிலையாகும். இது தலைவனின் வருகையை உணர்த்தும் விதமாகவே விரவி அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.
- தோழி தலைவியிடம் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் சுர வழியைக் குறிப்பிடுகையில் முல்லையுள் பாலை மயங்கி வந்துள்ளது. இப்பாலை நிலம் குறித்து தோழி செவி வழியாகவே அறிந்திருப்பதற்கு அதிகமான வாய்ப்புகள் உள. முன்பு பாலை வழியில் சென்று வந்த தலைவன் கூறக் கேட்டோ அல்லது பாலை நிலம் குறித்து பிறர் கூறக் கேட்டோ தோழி அறிந்திருப்பாள் என்பதை சங்கப்பாக்கள் நிறுவுகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பக். 40, 41.
2. ச.சண்முக சுந்தரம், தமிழ்நாட்டுத் தாவரங்கள், ப. 182.
3. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணை கொள்கைகள், ப. 483.
4. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 57.
5. மேலது. ப. 44.
6. த.கண்ணன், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, ப. 23.
7. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பக். 47.
8. முல்லைப்பாட்டு, பாட. 96.
9. அகம். 294.
10. நடேச சர்மா, கலித்தொகைச் சொற்பொழிவுகள், பக். 27, 28.
11. மு.சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப. 54.
12. அ.விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப. 467.
13. மேலது. ப. 468.
14. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பக். 51.
15. பாட்டும் தொகையும், ப. 138.
16. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பக். 33.
17. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, பக். 206, 207.
18. அ.அறிவுநம்பி, சங்க இலக்கியங்களும் கோட்பாடுகளும், ப. 142.
19. ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, ஐங்குறுநூறு தொகுதி 1, ப. 9.
20. நா.செயராமன், முல்லைப்பாடல்கள், ப. 107.

மருதத்தில் தோழி கூற்று உவமைகள்

‘வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்’ எனத் தொல்காப்பியர் வரையறை செய்த திணை மருதமாகும். வயலும், வயல் சார்ந்த பகுதியும் மருத நிலமாகும். இங்குள்ள குளத்தினில் நீர் நிறைந்து காணப்படும். அதில் ஆம்பலும், தாமரையும் மலர்ந்து அழகுறத் தோற்றமளிக்கும். அதனுள் சிறுமீன்கள் துள்ளி விளையாடும். மீன்களைக் கொக்குகள் பிடித்து உண்ணும். எருமைக்கடாக்கள் குளத்துள் பாய்தலால் நாரைகள் பறந்து செல்லும். மருத மரத்து நிழலில் எருமைகள் படுத்துறங்கும். வயலில் விளைந்த நெற்கதிர்களை உழவர்கள் குன்று போல் நிறைத்து வைப்பர். செந்நெல் விளையும் அழகிய வயலுள் அலவன் புகுந்து முற்றிய கதிர்களை தன் மண்அளைக்குக் கொண்டு செல்லும். இந்நிலம் குறித்து “மலைக்கும் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட நாட்டுப்பகுதியே மருதம். பல்வகைப் பயிர் வகைகளும் வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற நிலவளமும் நீர்வளமும் கொண்டது. எனவே மக்கள் மிகுதியாக வாழ்கின்ற இடம் இதுவே. இதன் பண்பாடும் வளமும் கருதி இதனை மென்புலம் என்பர்” ¹ எனக் கூறுவர். இத்தகு வளம் நிறைந்த மருதநிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்டத் தோழியானவள் தான் சார்ந்த நிலத்தினையும், காலத்தினையும் முதற்பொருளாகவும், இந்நிலத்தின்கண் தோன்றும் பொருட்களைக் கருப்பொருளாகவும் கொண்டு உவமைகள் கூறியுள்ளாள். உரிப்பொருளினைச் சிறப்பிக்க முதல் பொருளையும், கருப்பொருளையும் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

மருதத்திணையில் தோழி கூற்றுக்கள்

மருதத்திணையில் தோழியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த சங்கப்பாக்களின் எண்ணிக்கை 98 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 13, குறுந்தொகையில் 22, ஐங்குறுநூற்றில் 40, பரிபாடலில் 5, கலித்தொகையில் 1, அகநானூற்றில் 17 எனக் காணப்படுகின்றன. மருதத்திணைத் தோழிக்கூற்றுப் பாடல்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 88. இவை நற்றிணையில் 13 எனவும் குறுந்தொகையில் 18 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 35 எனவும், பரிபாடலில் 4 எனவும், கலித்தொகையில் 1 எனவும், அகநானூற்றில் 17 எனவும் அமைந்துள்ளன.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

மருதத்திணையில் அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாக்களுள் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 12 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை நற்றிணையில் 1 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 4 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 5 ஆகவும், அகநானூற்றில் 2 ஆகவும் அமைந்துள்ளன.

நற்றிணையினில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு பேசுவதாக 1 பாடல் காணப்படுகிறது. இதனுள் உவமைகளும் அமையப்பெற்றுள்ளன. தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகளிடத்து சொல்லியதாக அமைந்த அப்பாடல்,

“பழனப் பாகல் முயிறு மூசு குடம்பை

கழனி நாரை உரைத்தலின் செந்நெல்

விரவு வெள்ளரிசியின் தாஅம் ஊரன்”

(நற்: 180: 1-3)

என்பதாகும். பாகல் இலையில் கூடமைத்து முயிறுகள் முட்டையிட்டு உரையும். இக்கூடுகளைக் கழனி நாரை உரிஞ்சும். இதனால் சிவந்த முயிறுகளும் அவற்றின் வெண்மையான முட்டைகளும் உதிரும் காட்சியானது செந்நெல்லிற் கலந்த அரிசி உதிர்வது போல் தோன்றும் என்பது இதில் இடம்பெற்றுள்ள உவமையாகும். இதில் உள்ளுறையும் பொதிந்துள்ளது. நாரை உறிஞ்சுதலால் கூட்டிலிருந்து முயிறுகள் உதிர்ந்தல் போன்று தலைவியும் தலைவன் தரும் இன்னலால் தன் இன்னுயிர் நீக்குவாள் என உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி. இவள் தலைவன் தலைவியிக்கிடையே தான் படும் இன்னலினை,

“அன்னியும் பெரியன் அவனினும் விழுமிய

இரு பெரு வேந்தர் பொரு களத்து ஒழித்த

புன்னை விழுமம் போல

என்னொடு கழியும் இவ் இருவரது இகலே” (நற்: 180: 6 - 9)

எனும் உவமை வழி விளக்குகிறாள். அன்னி, திதியன் எனும் இரு பெருவேந்தர்கள் போரிட்டக் குறுக்கை என்னும் இடத்தில் அமைந்த போர்க்களத்தில் அன்னியால் வெட்டப்பட்ட புன்னைமரம் சாய்ந்தவுடன் வேந்தர் இருவரின் பகையும் முடிந்தாற் போலத் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவர் பகையினால் யான் இறந்துபடுவேன்

ஆயினேன் என வருந்தி உரைக்கிறாள். தலைவனும் பரத்தமையை நீங்குவானல்லன். தலைவியும் அவனுக்கு வாயினேர்வாள் அல்லள். இந்நிலையில் யான் செய்யக் கூடியது யாது எனத் தோழி புலம்புவது இதன் வழி புலனாகிறது.

“அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலை திதியன்
தொல் நிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி
புன்னை குறைந்த ஞான்றை வயிரியர்”²
“பொன்இணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகி
திதியனொடு பொருத அன்னி போல”³

எனும் அகநானூற்று பாடலடிகள் அன்னி, திதியனுக்கிடையே உள்ள பகையை விளக்குபவைகளாக உள்ளன. இத்தகு சிறப்புமிகு சான்றுடன் தோழி தன் நிலையினை உணர்த்த முற்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது. மேற்கூறிய உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள கழனி, நாரை, செந்நெல், வெள்ளரசி, ஊரன், ஊடல் என்பவைகள் மருத்திணைக்குரியவைகளாக உள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக 4 பாக்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் உவமைகளும் அமையப்பெற்றுள்ளன. பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனால் வேறுபட்ட கிழத்தியிடம் தோழி கூறியதில்

“ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கை
கடும் பகட்டு யானை நெடுந்தேர் அஞ்சி
கொன்முனை இரவுஊர் போலச்
சில ஆகுக நீ துஞ்சும் நாளே” (குறுந்: 91: 5 - 8)

என உவமைகள் அமைந்துள்ளன. எப்போதும் ஓவாது ஈயும் மாரி போன்று கொடுக்கும் வள்ளன்மையை உடையவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி. இவனது அச்சம் தரும் பகைப்புலத்து இரவுஊர் போல நீ துயிலும் நாளும் சில ஆகுக எனத் தலைவியிடம் கூறுகிறாள் தோழி. இதில் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் கொடையும் வீரமும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதியமான் அஞ்சி கடையேழு வள்ளல்களுல் ஒருவனாவான். இவன் தகடேர் எனும் ஊரினை ஆட்சி புரிந்தவன். “சேரர் வழி வந்த அதியமான் அஞ்சி குதிரைமலைக்குரியவனாக ஆட்சி புரிந்து வந்தான். புலவர்களைப் போற்றும் பெருமையுடையவன். பெருஞ்சித்திரனார்,

நல்லூர் நத்தத்தனார், ஔவையார் முதலானோர் புகழ்ந்துள்ளனர். நீண்ட நாள் வாழ அளிக்கப்பட்ட நெல்லிக்கனியைப் புலவர் வாழ அதனைக் கொடையாக அளித்த கோமகன்” ⁴ என இம்மன்னன் குறித்து உரைப்பர். தலைமக்களின் களவொழுக்கத்தால் ஊரினில் தோன்றிய அலர் உரைகளை உணர்த்த விரும்பிய தோழி,

“கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலைப்

பசும்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்

களிற்றொடு பட்ட ஞான்றை

ஒளிறுவாட் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (குறுந்: 393: 3-6)

எனும் உவமையினைக் கையாளுகிறாள். கூகைக் கோழியார் பாடிய வாகைப் பறந்தலை எனும் ஊரிலுள்ள போர்க்களத்தில் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஏவலில் வலியனாக விளங்கிய அதிகன் என்பவன் களிற்றொடு மாய்ந்த நாளில் சேரர் படைவீரர்கள் செய்த ஆரவாரத்தை விட அயலார் கூறும் பழி உரைகள் பெரிதாக விளங்கியது எனும் உவமை இதில் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வுவமையுள் சுட்டப்பெற்றுள்ள வரலாற்று நாயகனான அதிகன் குறித்து “அதிகன் என்பவன் பசும்பூண் பாண்டியன் காரியங்களின் துணையாய் விளங்கியவன். இவன் வாகைப் பறந்தலையில் எயினன் என்பவனால் கொல்லப்பட்டான். பாண்டியனின் துணை இறந்த மகிழ்ச்சியில் பாண்டியனின் பகையாய் கொங்குச் சேரர்கள் ஆரவாரித்தனர். வாகை எனும் ஊர் கூகைக்கோழியார் எனும் புலவரால் பாடப்பட்ட சிறப்பினையுடையதாகும். கூகைக் கோழி என்ற தொடரைக் கூகையும், கோழியும் கூவுகின்ற வாகைப்பறந்தலை என்றும் பொருள்கொள்ளுதல் கூடும். பசும்பூண் கழற்றாத இளமைப் பருவத்திலேயே தன்னைப் பகைத்த எழுவரோடு முரணித் தலையாலங்கானத்தில் வெற்றி பெற்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பசும்பூண்பாண்டியன் என்று குறிக்கப்பட்டவனாதல் வேண்டும். தகடூர் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையோடு பொருது புண்பட்ட எவர்க்கும் வினைவலின் ஆகாத அதிகன் இவனின் வேறாயவன்” ⁵ எனக் கூறுவர்.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 5 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவனோடு வேறுபடும் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியதில்,

“முள்ளி நீடிய முது நீர் அடைகரைப்

புள்ளிக் களவன் ஆம்பல் அறுக்கும்

தன் துறை ஊரன் தெளிப்பவும்”

(ஐங்: 21: 1-3)

என உள்ளுறை அமைந்துள்ளது. புள்ளிகளையுடைய நண்டு தன் கூரிய ஊகிரால் ஆம்பலினை அறுத்து தன் அடைகரையின்கண் வாழ்வது போல் தலைவனும் பரத்தையர் தொடர்பினை விட்டொழித்து தன் இல்லின்கண் தலைவியை பிரியாது வாழவேண்டும் எனும் பொருள் இதில் பொதிந்துள்ளது. இதில் கூறப்பட்டுள்ள கள்வன், ஆம்பல், தண்துறை, ஊரன் முதலியன மருதத்திணைக்குரியன. தலைவனின் அன்பற்ற நிலையினை உணர்த்த விரும்பிய தோழி,

“தாய் சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் களவனொடு

பிள்ளை தின்னும் முதலைத்து அவன் ஊர்

எய்தினன் ஆகின்றுகொல்லோ? மகிழ்நன்” (ஐங்: 24: 1 - 3)

எனும் உள்ளுறையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள். நண்டு தான் பிறந்தவுடனே தன்னை ஈன்ற தாய் இறக்கும்படி செய்யும் இயல்பினையுடையது. தானீன்ற பிள்ளையை அன்பின்றி தானே இரையாகக் கொள்ளும் இயல்புடையது முதலை. இத்தகு அன்பற்ற உயிர்கள் வாழும் ஊரின் தலைவன் அவ்வுயிர்களின் பண்பினைத் தானும் கொண்டான் போலும் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள். “தாயிடம் பிள்ளையும் பிள்ளையிடம் தாயும் அன்பு கொள்ளுதல் உலகியலில் இயல்பாக விருக்க அதற்கு முற்றும் வேறான தன்மை நண்டுகளிடத்தும் முதலையிடத்தும் காணப்படுதல் பற்றி தலைவனின் அன்பற்ற தன்மைக்கு அவை எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்தன”⁶ என இதனை விளக்குவர். இதில் கள்வன், முதலை, மகிழ்நன் என மருதத்திணைக்குரியக் கருப்பொருட்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை போன்றே ஐங்குறுநூற்றின் 25, 26, 27 எனும் பாடல்களிலும் மருத நிலப்பின்னணிகளையே தோழி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக 2 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் உவமைகளும் அமைந்துள்ளன. தலைவி ஊடல் நீங்கித் தலைவனை ஏற்க வேண்டும் என வற்புறுத்தும் தோழி கூற்றில்,

“துறைமீன் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை

போர்செறி மள்ளரின் புகுதரும் ஊரான்”

(அகம்: 316: 1 - 7)

என உள்ளூறை அமைந்துள்ளது. முறுக்கிய கொம்பினையும் குளிர்ந்த முதுகினையும் உடைய எருமைக்கிடாவானது நீர்த்துறையினில் மீன்கள் திரியும் பொய்கையிலிருந்து ஆம்பல் மலரினை மேய்ந்து பின் இரவெல்லாம் சேற்றில் கிடந்து உறங்கியது. விடியற்காலையில் சேற்றிலிருந்த வரால்மீன்கள் மிதிபட்டு அழியுமாறு வெளிவந்து, பகன்றைக் கொடியினைத் தன் கொம்பிலே சூடியது. போரில் வெற்றி பெற்ற வீரர்கள் செருக்குடன் தம் பழமையான ஊருக்குத் திரும்புதல் போன்று பெருமிதத்துடன் ஊருக்குள் புகுந்தது. இத்தகு ஊரினது தலைவன் எனத் தோழி உரைத்தது, தலைவனும் பரத்தையர் சேரியினில் இன்பம் துய்த்து இரவெல்லாம் அவ்வின்பத்தில் மயங்கிக் காலையில் தன் பெருமை கெடவும், அலர் எழவும் நாணமின்றி வந்தான் என்பதனை உணர்த்தும் பொருட்டாகும். இதில் இடம் பெற்றுள்ள மீன், பொய்கை, ஆம்பல், எருமை, வரால்மீன், பகன்றை, ஊரன் ஆகியக் கருப்பொருட்களும், ஊடல் எனும் உரிப்பொருளும் மருதத்திற்குரியவைகளாகும்.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

மருதத்தினையில் அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாக்களில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 66 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை நற்றிணையில் 5 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 13 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 30 ஆகவும், பரிபாடலில் 2 ஆகவும், கலித்தொகையில் 1 ஆகவும், அகநானூற்றில் 15 ஆகவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 60 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 5, குறுந்தொகையில் 11, ஐங்குறுநூற்றில் 26, பரிபாடலில் 2, கலித்தொகையில் 1, அகநானூற்றில் 15 என அமையப்பெற்றுள்ளன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக நற்றிணையில் 5 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உவமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. பரத்தையிரிடத்து பிரிந்து வந்த தலைவனுக்குத் தோழி சொல்லியது

“பாணன் கையது பண்புடைச் சீறியாழ்

யாணர் வண்டின் இம்மென இமிருகும்” (நற்: 30: 2- 3)

என்பதாகும். பாணனின் கையில் உள்ள சீறியாழின் இசையானது வண்டின் ரீங்கார ஒலி போன்று இம்மென ஒலிக்கும் எனும் உவமையினை இது உள்ளடக்கியுள்ளது. கடுமையான காற்று வீசியதால் மரக்கலம் கவிழ்ந்த நிலையில் அதிலிருந்த பலரும்

கலக்கமுற்று வீழ்ந்தனர். அப்போது அங்கு மிதந்து வந்த பலகையைப் பலரும் ஒரு சேர பற்றிக்கொண்டு தனித்தனியே இழுப்பது போன்று பரத்தையர் பலர் தலைவனின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு தத்தம் பக்கம் இழுத்தனர். அதனால் அவன் வருந்தியதை நான் கண்டேன் எனத் தோழி மொழியும் உவமையினை,

“கடல்மரம் கவிழ்ந்தெனக் கலங்கி உடன் வீழ்பு

பலர் கொள் பலகை போல

வாங்கவாங்க நின்று ஊங்கு அஞர் நிலையே” (நற்: 30: 8 -10)

என்பது விளக்குகிறது. இவ்வுவமையானது தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தினை எடுத்துக்காட்டுவதாய் உள்ளது. இத்தகு உவமை குறித்து “உவமை ஒரு கவிதையைப் படைத்து மற்றவர்கள் வாசிப்பில் புரியுமாறு அழகியல் தன்மையை உருவாக்குகிறது. படைப்பில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஒரு பொருளைப் புலப்படுத்துவதன் வாயிலாக அப்பொருளின் பிற செய்திகளையும் அறிய துணை செய்கிறது. ஒரு படைப்பாளனின் புதுமையையும் அவனின் தனித்துவத்தையும் காட்டுகிறது. இவைகளே உவமை இலக்கியத்தைப் பொருண்மைப்படுத்துதன் தனிச்சிறப்புகளாகும்” ⁷ என உரைப்பர். தோழி தலைமகனை நெருங்கிச் சொல்லுவாளாய் வாயில் நேர்ந்ததில்,

“அரிகால் மாறிய அம் கண் அகல் வயல்

மீனொடு பெயரும் யாணர் ஊர்”

(நற்: 210: 1-4)

என உள்ளுறை அமைந்துள்ளது. நெல்லறுத்து நீங்கப் பெற்ற அழகிய இடமான வயல்வெளி. அங்கு மீண்டும் விதைப்பதற்காக விதைகளைக் கடகப் பெட்டியில் இட்டுச்செல்வர். விதைத்து மீள்கையில் கடகப் பெட்டியில் பலப்பல மீன்களைக் கொண்டுவருவர் என்பது இப்பாடல்வரிகள் நேரடியாக உணர்த்தும் பொருளாகும். இதன் வழி பரத்தையரைக் கொணர்ந்து தலைவனைப் புணர்த்திய பாணன் தான் விரும்பும் பொருளைப் பெற்று மீள்வான் என்பதனை உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளான் தோழி. இதில் கையாளப்பட்டுள்ள வயல், உழவு, செறு, மீன், ஊரன் போன்றவை மருதத்திணைக்குரியப் பின்புலத்தினை உணர்த்தி நிற்கின்றது சுட்டத்தக்கது. தலைவனுக்கு வாயில் மறுக்கும் தோழி கூற்றாக,

“முயப் பிடிச் செவியின் அன்ன பாசடை

குணக்குத் தோன்று வெள்ளியின் இருள் கெட வரியம்” (நற்: 230: 1-4)

என்பது அமைந்துள்ளது. ஆம்பலின் இலைகள் பிடி யானையின் செவி போன்றும், அதன் மொட்டுக்கள் குளத்தில் வாழும் அழகிய கொக்கு போன்றும், அதன் மலர்கள் கிழக்கில் தோன்றும் வெள்ளியைப் போன்று இருள் நீங்கி ஒளிவீசுமாயும் மலரும் என ஆம்பலை குறிக்கும் விதமாகவே உவமைகள் இதனுள் அமைந்துள்ளன. “மருத நிலத்திலுள்ள பொய்கையிலும் பிற நீர் நீலைகளிலும் வளரும் ஆம்பல் காலையில் மலர்ந்து மாலையிற் கூம்பும் இயல்பினது. வண்டு காலையில் இதன் அரும்பின்பாற் சென்று வாய்திறக்க அது மலரும். தண்மை மிக்க இதன் மலரை மகளிர் மேனியின் தண்மைக்கு உவமித்தல் மரபு”⁸ என ஆம்பல் குறித்து கூறுவர். ஆம்பல் மருதத்திற்குரிய மலர் என்பது இதன் வழி புலனாகிறது. கோடை காலத்தில் வறண்ட வயலில், புதிதாக நீர் நிறைந்து குளிர்ச்சியை உடையதாகப் பரந்து விளங்குவதைக் காணும் போது ஏற்படும் இனிமை நின்னைக் காண்பதால் தோன்றும் என தோழி தலைவனிடம் உரைப்பதனை,

“புது வறம் கூர்ந்த செறுவில் தண்ணென

மலி புனல் பரந்தாஅங்கு

இனிதே தெய்ய நிற் காணுங்காலே” (நற்: 230: 8-10)

என்பது எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவற்றுள் சுட்டப்பட்டுள்ள குளம், கொக்கு, ஊடல், செறு என்பவை இத்திணைக்குரியவைகளாக உள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

தலைமகனுக்கு வாயில் மறுக்கும் தோழி

“தட மருப்பு எருமைப் பிணர்ச் சுவல் இடும் போத்து

யாணர் ஊர நின் மாண் இழை மகளிரை” (நற்: 330: 1- 6)

என உள்ளுறை கூறுகிறாள். கரிய எருமை கிடாவானது நாரையினம் பலவும் விலகுமாறு நீர் நிரம்பிய குளத்தில் துடுமெனப் பாயும். பின் காலைப் பொழுதில் உழுதொழில் புரிந்த வருத்தம் நீங்குமாறு இருள் புனைந்தது போன்ற இனிய நிழலுடையதான மருத மரத்தின் நிழலில் சென்று தங்கும். இத்தகு ஊரின் தலைவனே என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாக உள்ளது. இதன் வழி தலைவனும் காமக்கிழத்தியரைத் துய்த்துப் பின் அவரை அஞ்சி அகலுமாறு வெறுத்துச் சேரிப்பரத்தையரிடம் முயங்கிக் கிடந்து பின் பாணன் கூட்டிய புதிய பரத்தையுடன் தங்கியிருந்தான் என்பதனை உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி.

இவ்வுள்ளுறை குறித்து “சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் செடி கொடி விலங்கு முதலியவற்றின் வருணனைகள் பல இடங்களில் இத்தகைய உள்ளுறை உவமங்களாக உள்ளன. இவைக் காதலர்களிடையே உள்ள ஆழ்ந்த உணர்ச்சிகளையும் ஆசைகளையும், எண்ணங்களையும் குறிப்பால் புலப்படுத்துவனவாய் இருக்கின்றன. தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரின் தொடர்பு காரணமாக எழுந்த எண்ணங்களைத் தெள்ளனக் காட்டும் சிறப்பு உள்ளுறை உவமங்களுக்கு உள்ளது”⁹ என உரைப்பர்.

“நன்றி சான்ற கற்போடு

எம் பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே” (நற்: 330: 10-11)

என்பது பரத்தையரைக் குலமகளிர் போன்று எம்மில்லில் தழுவிக் கிடந்தாலும் அவர்கள் கற்பு பொருந்திய எம் போன்ற மகளிரை ஒத்து அமைதல் அரியதாகும் எனத் தோழி கூறும் உவமையினை உள்ளடக்கியுள்ளது. மேற்கூறியவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள எருமை, நாரை, கயம், மருதமரம், ஊரன், பரத்தை, ஊடல் முதலியன மருதத் திணையைக் குறித்து நிற்பன. மத்தளம் ஒலிக்க கூத்தை நிகழ்த்தும் பாவை போல அழகுடையவள் பரத்தை எனத் தோழி உரைக்கும் உவமையினை,

“முழவு முகம் புலர்ந்து முறையின் ஆடிய

விழவு ஒழி களத்த பாவை போல” (நற்: 360: 1-2)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

“கையிடை வைத்து மெய்யிடைத் திமிரும்

முனியுடைக் கவளம் போல நனி பெரிது

உற்ற நின் விழுமம் உவப்பென்” (நற்: 360: 8-10)

என்பதில் பாகன் இரும்பு முள்ளால் யானையினைத் துன்புறுத்தியதால் அது சினம் கொண்டு தனக்கிட்ட கவளத்தைத் துதிக்கையால் உடம்பில் வாரி இறைத்துக் கொண்டது. அவ்யானை பெற்றக் கவளம் போன்று நின் புகழ் பெருமைக் கண்டு நான் மகிழ்வேன் எனத் தலைவனிடம் தோழி மொழிகிறாள். யானைக்கிடும் கவளம் அதன் வாயிற் சேராது மேனி முழுவதும் இறைபடுவது போலத் தலைவனின் நலனும் தலைவிக்காகாது பிறருக்கு ஆகிறது என இதனுள் உள்ளுறையும் இடம்பெற்றுள்ளது. உவமை குறித்து “சங்க இலக்கியங்களில் தொடரும் மரபும் ஒருவகையாக வந்து சுவையைக் கொடுக்கின்ற உவமையைக் காணமுடியாது. புலவர்கள் தாம் நேரில் கண்டு சுவையுணர்வில் திளைத்தெழுந்த பாங்கிலே புத்தம் புதிய கிளர்ச்சியுடன் தெள்ளத் தெளிந்த எழிலுடன் உவமையின் அமைப்பது சங்க

இலக்கியத்தின் சிறப்பு. மேலும் சங்க இலக்கிய உவமைகளிலே கூர்ந்து கணித்தறிந்த நுணுக்கங்களும் நுட்பமான ஒப்புமை நயங்களும் அமைந்து கிடப்பதைக் காணலாம்” ¹⁰ எனக் கூறுவர். மேற்கண்டவற்றில் கையாளப்பட்டுள்ள பரத்தை, ஊடல் என்பவை மருதத்திற்கே உரிய தனிச்சிறப்புகளாகும்.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 13 பாக்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் 11 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழியின் கூற்றாக

“பயிறு போல் இணர பைந்தாது படிஇயர்

உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்

காஞ்சி ஊரன் கொடுமை” (குறுந்: 10: 2-4)

என்பது அமைந்துள்ளது. இதில் உவமையும், உள்ளுறையும் கூறப்பட்டுள்ளது. காஞ்சி மரத்தின் மலர்கொத்துக்கள் பயற்றங்காயினைப் போன்று தோற்றமளிக்கும் என்பது இதில் இடம்பெற்றுள்ள உவமையாகும். காஞ்சிப் பூங்கொத்துக்களில் உள்ள மகரந்தத் துகள்கள் தங்கள் மேனியிலும், உழுகின்ற பகட்டின் மேலும், வயலிலும் படும்படியாக நிலத்தை உழுபவர்கள் வளைப்பர். இதனால் காஞ்சிப் பூக்களின் துகள்கள் தம்மீது தோன்ற உழவர்கள் தம்மனைக்கண் புகுவது போலத் தலைவனும் பரத்தையர் மனையிலிருந்து அவர்கள் செய்த குறிகள் தம்மீது தோன்ற தன் மனைக்குள் புகுவான் எனும் உள்ளுறையும் இதனுள் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காஞ்சிமரம், உழவர், வயல், பரத்தமை என்பன மருதத்திணையினைக் குறித்து நிற்பன.

“குறுங்காற் காஞ்சிக் கோதை மெல்இணர்ப்

பொன்தகை நுண்தாது உறைப்ப தொக்கு உடன்” ¹¹

கழனிஅம் படப்பைக் காஞ்சி ஊர” ¹²

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்களானது காஞ்சிமரம் குறித்துக் குறுகிய கால்களையும், பொன் போன்ற தாதுக்களையும் உடையது எனவும், கழனியை அடுத்துக் காணப்படக்கூடியது எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. வரைவு நீட்டித்தவழி தோழி தலைமகற்குக் உரைத்ததில்,

“நனை முதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்

வேலன் புனைந்த வெறிஅயர் களம்தொறும்

செந்நெல் வான்பொரி சிதறி அன்ன

எக்கர் நண்ணிய எம்ஊர் வியன்துறை” (குறுந்: 53: 2-5)

என உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. இல்லத்தின் முன்னே புன்க மரத்தின் மலர்கள் உதிர்ந்து பரவி கிடக்கும் மணற் பரப்பின் காட்சியானது வேலனால் அழகு பெற அமைக்கப்பட்ட வெறியாட்டு நிகழ்த்த பெறும் இடங்கள் தோறும் செந்நெல்லின் வெள்ளியப் பொறியை சிதறினாற் போன்று தோன்றும் எனத் தோழி கூறியுள்ளாள். இதில் இல்லின்கண் தான் கண்ட காட்சியினைத் தோழி உவமையாக்கியுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

“குருகு கொளக் குளித்த கெண்டை அயலது

கள்வர் போல்வர் நீ அகன்றி சினோர்க்கே” (குறுந்: 127: 1-6)

என்பது பாணன் வாயிலாகப் புக்கத் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியதாகும். நாரை ஒன்று கெண்டை மீனை கவர்ந்து கொள்ள முனைந்தது. அம்மீனானது அதனிடமிருந்து தப்பி நீரினுள் குதித்து மறையும்போது தாமரையின் வெண்மையான முகையினையும் நாரையெனக் கருதி அஞ்சியது. இத்தகு வயலை அடுத்த காஞ்சி மரங்கள் வளர்ந்துள்ள ஊரின் தலைவனே என்பது இதில் வெளிப்படையாக வந்த பொருளாக உள்ளது. முன்பு தலைவனால் விடுக்கப்பட்ட பாணனின் பொய்யுரையால் மற்ற எல்லாப் பாணர்களுமே பொய்யுரைப்போர் என மகளிர் கருதினர் எனும் பொருளுனை இதன் வழி உள்ளுறுத்தி உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. இதில் கையாளப்பட்டுள்ள குருகு, கெண்டை, தாமரை, கழனி, காஞ்சி, ஊரன், ஊடல் என்பன மருதத்திணைக்குரியப் பின்புலத்தினைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவனவாய் உள்ளன.

கோழியானது காட்டுப்பூனையின் வருகையால் அஞ்சி தன் குஞ்சுகளை அழைத்துக் கூவியது போலத் தம்மிடம் வந்திருந்தத் தலைவனைத் தலைவி கவர்ந்து தன்பால் இருத்திக் கொள்வாள் என்றஞ்சியப் பரத்தையர் அம்பல் மொழிந்தனர். அம்மொழியோடு எம் தெருவிற்கு வாரற்க எனத் தோழி தலைவனிடம் இயம்புவதனை,

“மனை உறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேற்கண்ட உவமையில் பயின்று வந்துள்ள கோழி, காட்டுப்பூனை, பரத்தையர், ஊடல் போன்றன மருதத்திற்குரியன. இவை போன்றே 178, 238, 258, 309, 354 எனும் குறுந்தொகைப் பாடல்களிலும் மருதத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை உவமையின் துணையுடன் பதிவிட்டுள்ளாள் தோழி.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 30 பாக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் 26 பாக்களில் உவமைகள் அமையப்பெற்றுள்ளன. தலைவனின் ஊரானது நறுமணங் கமழும் மலர்களையுடைய காஞ்சி மரத்தினையும் புலால் நாளும் சிறுமீனையும் ஒருங்கே உடைத்திருக்கும். அது போலத் தலைவனும் மாண்புடையத் தலைவியையும் இழிகுணம் நிறைந்த பரத்தையரையும் ஒப்ப மதித்து ஒழுகிய பாங்கினை எடுத்துக்காட்ட விரும்பிய தோழி

“நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்

யாணர் ஊரன் வாழ்க”

(ஐங்: 1: 4-5)

என மொழிந்துள்ளாள். இதில் இடம்பெற்றுள்ள காஞ்சி, சிறுமீன், ஊரன் என்பன மருதத்திற்குரிய கருப்பொருட்களாகும். காஞ்சியினை ‘ஆற்றுபூவரசு’ என நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகின்றது. சிறுமீனை ‘அயிரை மீன்’¹³ என சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் சுட்டுகின்றது.

“காஞ்சி ஊரன் கொடுமை”¹⁴

“கழனிஅம் படப்பைக் காஞ்சி ஊர”¹⁵

“காஞ்சிஅம் குறுந்தறி குத்தி தீம்சுவை”¹⁶

எனும் சங்கப்பாக்கள் காஞ்சிமரத்தினை மருதத்திற்குரியதாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

“பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்

தண்துறை ஊரன் கேண்மை வழிவழிச்”

(ஐங்: 2: 4-5)

என்பதில் பல்லிதழ்களையுடைய நீலமலரோடு, புல்லிய நெய்தற் பூ ஒப்பாக விளங்கும் தண்துறை ஊரன் எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது. இதன் வழி தலைவன் நற்பண்புமிக்க தலைவியையும், இழிந்த பரத்தையரையும் சம்மாக மதித்தொழுகிய

பாங்கு தோழியால் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது. நீலமலரும், நெய்தல் மலரும் பொய்கையில் காணப்படும் தாவரங்களில் பூத்துக் குலுங்கக்கூடியவைகளாகும்.

தலைவன் பரத்தையரோடு கொண்ட தொடர்பு அவனுக்கு சிற்றின்பத்தையே தரும் என்பதனை,

“வித்திய உழவர் நெல்லொடு பெயரும்

பூக் கருல் ஊரன் தன் மனை” (ஐங்: 3: 4-5)

எனும் உள்ளுறையின் வழி தலைவனுக்கு உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. கழனியில் விதைக்கும் தொழிலைச் செய்யும் உழவர் அவ்வித்தின் விளைவாகிய பெரும் பயனிற் கருத்தின்றி அற்றை ஒருநாள் உணவாகிய கூலியை மட்டும் குறிக்கொண்டு பெற்றுச் செல்வதுபோல தலைவியை மணந்து வாழத்தலைப்பட்ட தலைவன் அவ்வாழ்வின் பெரும்பயனாகிய அன்பும் அறனும் கருதாதவனாய் அற்றைப் பொழுதின் சிற்றின்பத்தையே குறிக்கொண்டு பரத்தையர்க்காய் செல்கிறான் எனத் தோழி இயம்பியுள்ளாள். இவ்வுள்ளுறையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உழவர், நெல், ஊரன், பரத்தை, ஊடல் முதலியன மருதத்திற்குரியப் பின்னணிகளாகும்.

“பூத்த கரும்பின் காய்த்த நெல்லின்

கழனி ஊரன் மார்பு

பழனம் ஆகற்க என வேட்டமே” (ஐங்: 4: 4-6)

என்பது பூத்தக் கரும்பினையும், காய்த்த நெல்லினையும் மிகுதியாகக் கொண்ட வயல்கள் நிறைந்த ஊரன் மார்பு பழனம் போல் பலபெண்டிரின் நுகர்ச்சிக்கு உரியதாகாது ஒழிக எனும் உள்ளுறையினை உள்ளடக்கியுள்ளது. பூத்துப் பயன்படாத கரும்பு மகப்பெற்றுச் சிறவாத பரத்தையற்கும், காய்த்துப் பயன்படும் நெல் மகப்பேறும் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மூபெரும் பயனும் நல்கும் குலமகளாகிய தலைவிக்கும் உவமைகளாகியுள்ளன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கரும்பு, நெல், கழனி, ஊரன், பழனம், என்பவை மருதநிலத்தின் பின்புலத்தினை உணர்த்தி நிற்கின்றன. தலைவிக்குத் தலைவன் தந்த துன்பம் எத்தகையது என்பதனை உணர்த்த விரும்பிய தோழி

“முதலைப் போத்து முழுமீன் ஆரும்

தண்துறை ஊரன் தேர் எம்” (ஐங்: 5: 4-5)

எனும் உள்ளுறையினைக் கையாளுகிறாள். முதலை தான் வாழும் நீர் நிலையிலே தன்னோடு ஒருங்கு வாழுமியல்புடைய மீனைக் கண்ணோட்டமின்றி கொன்று தின்னுவது போலத் தலைவனும் அவனோடு உடனுறை வாழ்க்கையெய்திய தலைவியின்பால் சிறிதும் அளியின்றி அவளைத் துன்புறுத்துகிறான் என மொழிந்துள்ளாள். இதில் முதலை, மீன், தண்துறை, ஊரன், ஊடல் என மருத்ததிற்குரியவைகளே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது. “சங்க இலக்கியங்கள் திணை அடிப்படையில் எழுதப் பெற்றவை. திணைக்கு அடிப்படையானவற்றுள் கருப்பொருள்கள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. இதனால் இயற்கை இலக்கியம் என்றே சங்க இலக்கியங்களைக் குறிப்பிடுவதுண்டு. இந்த இயற்கைப் பின்புலக் கட்டமைப்பிற்கு உயிரினங்களின் செயல்பாடு மிக அடிப்படையாகக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளது. உயிரினது செயல்பாட்டினை நடப்பியல் பாங்கில் படைத்தல் என்ற நிலையுடன் அச்செயல்பாட்டைப் படைப்பாளி தன் படைப்பாக்க நோக்கத்திற்கு ஏற்பத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளும் போக்கையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது” ¹⁷ என உரைப்பர். களவினில் பலநாள் ஒழுகிபின், வரைந்த தலைவனிடம் தோழி சொல்லியதாக அமைந்த பாடல்,

“மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்

தண் துறை ஊரன் வரைக”

(ஐங்: 6: 4-5)

என்பதாகும். விரிந்த பொய்கையிடத்து முகிழ்த்த தாமரைகளையுடைய தண்ணிய துறைகளைக் கொண்ட ஊரன் என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாகும். பொய்கையிடத்து மலர்ந்த தாமரை மணம் பரப்பி சிறப்பிப்பது போலத் தலைவனும் தலைவியை மணந்து அவளால் இல்லறம் பொலிய வேண்டும் எனும் கருத்தினை இதன் வழி உணர்த்துகிறாள் தோழி. பொய்கை, தாமரை, தண்துறை, ஊரன் என இதில் மருத நில பின்னணிகள் காணப்படுவது சுட்டத்தக்கது.

உளைப்பு மருதத்தின்கண் குருகு தன் கிளையோடு கூடியிருந்து இன்புறுவது போலத் தலைவனும் தலைவியோடு இணைந்து இல்லறம் நிகழ்த்த வேண்டும் எனத் தோழி மொழிவதனை,

“உளைப்பு மருதத்துக் கிளைக்குருகு இருக்கும்

தண்துறை ஊரன் தன்னூர்க்”

(ஐங்: 7: 4-5)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் மருதமரம், குருகு, தண்துறை, ஊரன் என மருதத்திணைக்குரியவைகளே கையாளப்பட்டுள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது.

“அலங்கு சினை மாஅத்து அணி மயில் இருக்கும்

பூக்களுல் ஊரன் குள் இவண்”

(ஐங்: 8: 4-5)

என்பதில் அசையும் கிளைகளைக் கொண்ட மாமரத்தில் தங்கும் மயில் அம்மரத்திற்கும் அம்மரம் நின்ற சோலைக்கும் அணி செய்தாற்போல தலைவியும் தலைவன் மனைக்கு அணியாக இருந்து சிறப்பிக்கும் வகையில் தலைவன் அவளை மணக்க வேண்டும் எனும் உள்ளுறை இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் மயில் குறித்து அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. “ஐந்திணைகளிலும் வாழும் பறவைகளைப் பற்றியும் அவற்றின் வாழ்க்கை முறைகளைப் பற்றியும் புலவர்கள் அறிந்து வைத்திருப்பது இயல்பே. சங்கப் புலவர்கள் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்லர். அவர்கள் அமைத்துள்ள வருணனைகளில் பறவைகளின் பழக்க வழக்கங்கள் பறக்கும்முறை கூடுகள் கட்டுவதற்காக தேர்ந்து கொள்ளும் மரங்கள், குஞ்சுகளைக் காத்து வளர்க்கும் முறைகள் ஆகியன எல்லாம் நன்கு விளக்கியுரைக்கப்படுகின்றன. இதனாற் பறவைகள் மனிதரின் அன்றாட வாழ்க்கையில் தொடர்புடையவனவாயிருந்தன என்றும், புலவர்களின் உள்ளங்களில் சிறப்பான இடம்பெற்றிருந்தன என்றும் தெரிகிறது”¹⁸ என்பர். இவை போன்றே 9, 10, 44, 45, 50, 51, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 84, 91, 98, 100 என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களிலும் மருதத்திணைக்குரிய பின்னணிகளே தோழியால் உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு பேசுவதாக 1 பாடல் அமையப்பெற்றுள்ளது. தலைவன் பரத்தையின் காரணமாக பிரிந்து சென்று பின் மீண்ட வழி அவனுக்கு வாயில் நேர்ந்த தோழியின் கூற்றாக,

“மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்து ஆடும் அன்னம் தன்

பல் மலரிடை புகூஉம் பழனம்சேர் ஊர கள்” (கலித்: 70: 1-6)

என்பது அமைந்துள்ளது. மணியின் நிறம் போன்ற நீரினையும், மலர்களையும் உடையது பொய்கை. அப்பொய்கையில் சேவலோடு அன்னம் விளையாடும். அகன்ற தாமரை இலை சேவலினை மறைக்க அதனைக் காணாது வருந்தியது அன்னம். அது முழுமதியின் நிழலைக்கண்டு அதனைச் சேவல் எனப் பிழையாகக் கருதி உவந்து ஓடிச் சென்றது. அந்நிலையில் தன்னைச் சேர வந்த சேவலைக் கண்டு நாணி மலர்ச் செறிவினில் ஒளிந்தது. இத்தகு பழனம் சூழ்ந்த ஊரனே

என்பது இப்பாடலின் நேரடிப் பொருளாக உள்ளது. இதன் வழி சேரியில் நின்னோடு புணர்ந்து விளையாடுகின்ற பரத்தை, வேறொரு பரத்தை நின்னை களவொழுக்கத்தில் மறைத்துக் கொண்டு போனாளாக நின்னைக் காணாது கதுமென வருந்தி அந்தப் பரத்தையை வேறொரு தலைவன் வதுவை அயர்கின்றதனை நீ வதுவை அயர்கின்றாய் எனக் கருதி உவந்து சென்று தன்னைக் கூடுவதற்கு எதிரே வருகின்ற நின்னைக் கண்டு இவன் தானே வருகின்றதனை அறியாது நாம் தேடி வந்தோமே என நாணித் தன் சுற்றத்திடத்தே இருந்து நின்னை வருத்துகிறாள் என்பதனை உள்ளுறுத்தி தோழி தலைவனிடம் மொழிந்துள்ளாள்.

“நீர் இதழ் புலராக் கண்இமை கூம்ப இயைபவால்”(கலித்:70:16)

என்பதில் நீர் வீழ்கின்ற இதழ்போல் நீர் சொரியும் கண்கள் துயிலா நின்றன எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. வலிமையற்ற வேந்தனின் செவிகளில் வலிமையுடைய வேந்தனின் போர் முரசின் ஒலி வீழ்வது போல நாங்கள் அரிதிலே பெறும் துயிலினை நின் செயலால் கெடுத்து விடுகிறாய் எனத் தலைவனிடம் தோழி கடிந்து உரைப்பதனை,

“மெல்லியான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலை போல்

எல்லாம் துயிலோ எடுப்புக நின் பெண்டிர்” (கலித்: 70: 20-21)

என்ற பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள அன்னப்பெடை, அன்னச் சேவல், தாமரை, பழனம், ஊரன், ஊடல், பொய்கை போன்றவை மருதத்திணையினை உணர்த்தி நிற்பன. பொய்கை குறித்து “இம்மருத நிலத்து ஊர்களில் மக்கள் நீர் பருகுவதற்கு ஏற்ற நல்நீர்க்குளங்கள் உண்டு. இப்பொய்கைகள் பாசி படர்ந்தும் காணப்படுதல் உண்டு”¹⁹ என உரைப்பர்.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 15 பாக்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனுக்கு வாயில் மறுக்கும் தோழியின் கூற்று,

“களிறுடை அருஞ் சமம் ததைய நூறும்

ஒண் தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க” (அகம்: 46: 12-15)

என்பதாகும். பகைவர்களின் யானைகளைக் கொண்ட பொறுத்தற்கரிய போரின்கண்ணே பகைவர்களைச் சிதறும்படி அழிக்கவல்ல ஒளிவீசும் வாட்படையினையுடைய செழியனது நெற்குவியலையுடைய அள்ளூர் எனும் ஊரினை ஒத்தது தலைவியின் நலன் எனும் உவமை இதனுள் பொதிந்துள்ளது. இதில் நெற்குவியல்களையுடைய அள்ளூர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் அவ்வூர் மருதநில அமைப்பினை உடையதனை அறியமுடிகின்றது. இதில் ஊடல் எனும் உரிப்பொருளும் இடபெற்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

“நறவு உண் மண்டை நுடக்கலின் இறவுக் கலித்து

கழனிஅம் படப்பைக் காஞ்சி ஊர்” (அகம்: 96: 1-8)

என்பது தலைவிக்கு வாயில் மறுக்கும் தோழியின் கூற்றாக உள்ளது. கள்ளுண்டகலம் கழுவப்படுதலின் அந்நீரைப் பருகிய இறால் மீன் செருக்குற்றுப் பூட்டிய நாண் அறுபட்ட வில் தெறிப்பது போலக் கரையருகே வயல்களில் உள்ள நெற்கூடுகளின் அடியினில் துள்ளி விழும். அவ்விடத்தினில் அரத்தின் வாய் போன்று அழகிய முட்களையுடைய பிரம்பங்கொடி ஆம்பலின் அகன்ற இலையைச் சுற்றி கிடக்கும். வாடை காற்று அலைத்தலால் ஆம்பலின் இலைகள் கொல்லனது உலைகளத்து வரிசை கொண்டு இழுக்கும் துருத்தியைப் போலப் புடைத்துச் சுருங்கும். இத்தகு வயல்களையும், தோட்டங்களையும், காஞ்சி மரங்களையும் மிகுதியாக உடைய ஊரினது தலைவனே எனத் தோழி தலைவனிடம் மொழிகிறாள். அகுதையின் தந்தையாகிய சோழன் யானையையும் வெல்லும் போரினை உடையவன். இருபெரும் வேந்தரான சேர பாண்டியருடன் வெண்ணல் விளையும் இடங்களையுடைய பருவூர் பறந்தலையில் போரிட்டான். அப்போரில் இருபெரு வேந்தரும் இறந்துபட்டனர். அவ்வேந்தர்களின் களிறுகளைக் கவர்ந்த போது ஏற்பட்ட ஆரவாரம் போல ஊரார் கூற்றுப் பலராலும் பேசப்பட்டு அலராக எழுந்தது எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் அமைந்துள்ளது. “அகப்பாடல்களில் புறச்செய்திகளை இணைத்தல் புதிய மரபாகும். இம்மரபு சங்க இலக்கியங்களில் அடியளவு குறைந்த பாடல்களிலும் மிக்கப் பாடல்களிலும் அமைந்துள்ளன”²⁰ என அகப்பாடல்களில் புறச்செய்திகள் இடம்பெற்றிருத்தல் குறித்துக் கூறுவர். மேற்கண்டவற்றில் பயின்று வந்துள்ள இறவு, பழனம், பொய்கை, பிரம்பங்கொடி, ஆம்பல், கழனி, காஞ்சி, ஊரன், பருவூர் பறந்தலை ஆகியன மருதத்திணைக்குரியப் பின்புலத்தினை புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

நெருப்புக் கொழுந்துவிட்டு எரிவது போன்று தாமரை மலர்களின் இடையிடையே

வினையும் நெற்கதிர்களை உழவர்கள் அரிவர் எனத் தோழி மொழியும் உவமையை

“எரி அகைந்தன்ன தாமரை இடை இடை

அரிந்து கால் குவித்த செந் நெல் வினைஞர்” (அகம்: 116: 1-2)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“-----பொரி எனப்

புன்கு அவிழ் அகன்துறைப் பொலிய ஒள்நுதல்” (அகம்:116:5-6)

என்பதில் நெற்பொரி போலப் புன்கு அழகுற மலர்ந்து அவிழும் அகன்ற நீர்த்துறை எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. பாண்டியன் செழியன் மறம் பொருந்திய வல்லவன். அவனது போர்களத்தில் சேர சோழர் எனும் இருபெரும் வேந்தரும் கடல் போன்ற சேனைகள் கலங்குமாறு தாக்கினான். அவர்தம் முரசங்கள் ஒழிந்து கிடக்க அவர் முதுகிட்டு ஓடியமையால் பாண்டியனின் வீரர்கள் ஆரவாரித்தனர். அவ்வாரவார ஒலியினும் பெரிதாக ஊரார் கூறும் அலர் மொழி விளங்கியது என்ற உவமைகளும் இப்பாடலுள் பொதிந்துள்ளது. மேற்கண்ட உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள தாமரை, செந்நெல், வினைஞர், நெற்பொரி, புன்கு, அகன்துறை என்பவை மருதத்திணையை உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவை போன்றே 176, 226, 246, 256, 286, 296, 306, 326, 346, 366, 386 எனும் அகநானூற்றுப் பாடல்களிலும் தன் வாழ்விடப் பகுதியான மருதநிலத்தில் தான் கண்ட காட்சிகளையே தோழி உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பரிபாடலில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

பரிபாடலில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த 2 பாக்களிலும் உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. தலைவன் பொய்ச்சூள் கூறியதாகக் கருதிய தோழி அவனைக் கடிந்துரைக்கையில்,

“இருள்மை ஈர் உண்கண் இலங்கு இழை ஈன்றாட்கு” (பரி: 8: 59)

என உவமை கூறுகிறாள். இருள் போன்ற நிறமுடைய கரிய மையுண்ட குளிர்ந்த கண்களையும் விளங்குகின்ற அணிகலன்களையும் உடையவள் தலைவி என்னும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது.

“கேளிர் மணலின் கெழுவும் இதுவோ” (பரி: 8: 63)

என்பதில் சுற்றத்தாரைப் போன்ற உறவுடைய மணலிடத்தில் நீ கொண்டுள்ள அன்பும் இதுவோ எனத் தலைவனை வினவியுள்ளாள் தோழி. வையைக் கரையினில்

நின்றோர் நீர்பெருகி வருதல் கண்டு வள்ளல் தன்மை மிக்க பாண்டியனது ஈகை போன்று நீர் பெருகி வருவதாக தோழி கூறும் உவமையினை,

“கரையே கை வண் தோன்றல் ஈகை போன்ம் என” (பரி: 16: 3)

என்னும் பாடலடி விளக்கி நிற்கிறது.

“படு கண் இமிழ் கொளை பயின்றனர் ஆடும்

கரைபு ஒழுகு தீம் புனற்கு எதிர்விருந்து அயர்வபோல்” (பரி: 16:12-16)

என்பதில் வயல்வெளி, வையையாறு, பூங்காக்கள் முதலியவற்றின் அழகினை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் தோழி. வையை நீர் வயல்வெளிகளில் புகுந்தது. அப்போது அவ்வயலானது முழவு முதலிய இசைக்கருவிகளின் ஒலியையும், பாட்டினைப் பயின்ற கலைவல்லவர்கள் நடனமாடுகின்ற அணிசெய்யப்பெற்ற ஆடலரங்கு போல் திகழும். வையை ஆற்றில் பெருகி வரும் நீருக்குக் கைமாறாக சோலைகள் விருந்து செய்வது போல பூந்தாதுகளுடன் நரந்தம் புல்லைப் போல நறுமணம் கமழும் மலர்களை மிகவும் வழங்கும் எனும் உவமைகள் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன. மேற்கண்டவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள வையை, வயல்வெளிகள், பூங்காக்கள் என்பன மருத்திணையைக் குறித்து நிற்பன. இவை போன்றே தோழி செவிலியோடு, வையையோடு, பாணனோடு, விறலியோடு, உழவனோடு, குயவனோடு, வாயிகளோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களிலும் மருதத்திற்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களையே தோழி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திணைமயக்கம்

மருதத்திணைப் பகுப்பில் அமைந்த சங்க இலக்கிய தோழிகூற்றுப் பாக்களில் திணைமயங்கி அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 6 ஆகும். குறுந் தொகையில் 5 எனவும், அகநானூற்றில் 1 எனவும் இவை காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 4 பாடல்களும், நெய்தல் மற்றும் பாலை விரவுவதாக தலா 1 பாடலும் காணக்கிடைக்கின்றன. “மரபுப் பற்றிப் பயிலப்படும் முதலாவது பொருள் நிலமாகும். நிலத்திற்குக் கூட மரபு தேவையா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? ஆம் நிலத்தை நான்காகக் கற்பித்த தமிழ் இலக்கியம் இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் வாழ்க்கை முறையையும் கற்பித்துள்ளது.

இந்நிலங்களையும் அவற்றில் வாழ்கின்ற உயிர்களாகிய உயர்திணை, அஃறிணைப் பொருள்கள் முதலியவற்றையும் மரபு பற்றியே கூறிக்கொண்டு வந்துள்ளது. ஆனால் இலக்கியத்தில் தலையாய கவிதை தோன்றும் பொழுது சில சந்தர்ப்பங்களில் இக்கட்டுப்பாட்டை மீறியும் வெளிவரலாயின. இதனை நன்கு தெரிந்த தமிழன் தன் மரபை மாற்றிக் கொள்ளத் துணிந்து அங்ஙனமே மாற்றியும் கொண்டான். மரபு என்பதே சான்றோர் செய்த ஒன்றுதானே அவர்களாகப் பார்த்து அதை மாற்றினால் அதனால் நேரும் இழுக்கு ஒன்றும் இல்லையல்லவா? கவிதை ஆக்கும் கலைஞனைவிடச் சிறந்தோர் யார் இருக்க இயலும். மரபை ஆக்கவும் அழிக்கவும்? எனவே நாளாவட்டத்தில் ஒருதிணைப் பொருளை மற்றொரு திணையில் கூறும் இயல்பு தோன்றியவுடன் ‘திணைமயக்கம்’ என்ற ஒன்றை வகுத்தான்” ²¹ எனத் திணைமயக்கம் குறித்துக் கூறுவர்.

மருதத்துள் குறிஞ்சி

மருதத்திணையின் பாடுபொருளில் குறிஞ்சியின் முதல், கருப்பொருட்கள் கலப்பதை மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்கியதாகக் கொள்ளப்படும். இவ்வாறு மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்கியதாக 4 பாடல்கள் சங்க இலக்கிய மருதத்திணைத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. இதனுள் 2 பாக்கள் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளன. “ஒரு பாடலின் துறையை வரையறுப்பதற்குத் திணைப் பற்றிய தெளிவு துணை செய்யும். குறிஞ்சிப் பின்புலம் அமையும் ஒரு பாடலில் குறிஞ்சி ஒழுக்கத்தின் ஏதோ ஒரு துறையே பெரிதும் எதிர்பார்க்கப்படுவது ஆயின் ஒரு திணைக்குரிய பின்புலத்தில் வேறொரு திணைக்குரிய செய்தி விரும்பாங்கு துறைவரையிலும் மயக்கத்தை விளைவிப்பது. இரு துறை அமையும் பாடலின் இரு வேறு திணைகளைச் சார்ந்தனவாக அமைவதற்குரிய அடிப்படை இதுவே” ²² எனத் திணைமயக்கம் குறித்துக் கூறுவர்.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

வரைவு நீடித்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி கூற்று

“-----அருவி

மண்ணுறு மணியின் தோன்றும்

தண்நறுந் துறுகல் ஓங்கிய மலையே” (குறுந்: 367: 5-7)

என்பதாகும். இது திணைமயக்கமாக அமையப்பெற்றுள்ளது. குறிஞ்சி நில மக்கள் யாவரும் விரும்புமாறு இறங்கி வீழும் அருவியால் தண்ணிய நறுந்துறுகல் கழுவப்

பெற்று மணி போலத் தோற்றமளிக்கும் எனும் உவமை இதனுள் பொதிந்துள்ளது. இவ்வுவமையின்வழி தமர் உடன்பட்டமையால் களவொழுக்கம் எனும் மாசு நீங்கியது என்னும் உண்மையைத் தலைவிக்கு உள்ளூறுத்தி உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மலைப்பகுதியானது தலைவனது நாடாகும். தலைவனது வாழ்விடத்தைக் கண்டு இன்புறும் தொலைவிலேயே தோழியும், தலைவியும் வசித்துள்ளதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது. மேற்கண்ட பாடலில் தலைவனது நாட்டினை உணர்த்தும் பொருட்டே உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

களளின் கலங்கல் நீரினைப் பருகிய யாமையானது கிணைப்பறையைப் போல் பிறழும் ஊரன் எனத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“உகுவார் அருந்த பகுவாய் யாமை

கம்புள் இயவன் ஆக விசிபிணித்

தெண்கண் கிணையின் பிறழும் ஊரன்” (அகம்: 356: 2-4)

எனும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. நன்னது பறம்பு மலையில் சாணைக்கல் செய்வோன் அரக்கோடு சேர்த்துச் செய்த சாணைக்கல் போன்ற திண்மையுடைய நாவை உடையவளானேன் எனத் தோழி தலைவியிடம் மொழிந்ததை,

“தொல்நசை சாலாமை நன்னன் பறம்பில்

செப்பலென் மன்னால் யாய்க்கே நல்தேர்க்” (அகம்: 356: 8-11)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“அருவி ஆம்பல் கலித்த முன்துறை

நன்னன் ஆஅய்பிரம்பு அள்ள

மின்ஈர் ஓதி என்னைநின் குறிப்பே” (அகம்: 356: 18-20)

என்பதில் அருவி நீர் விழுந்து பெருகுதலால் ஆம்பல் மலர் தழைத்துள்ள நீர்த்துறையினை உடைய நன்னனின் அழகிய பறம்பு மலையைப் போன்ற மின்னுகின்ற கூந்தலையுடையவள் தலைவி எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. “நன்னன் என்னும் வேளிர்குலச் சிற்றரசனைப் பற்றியக் குறிப்புகள் பலவற்றைப்

புலவர்கள் அகப் பாடல்களில் ஆண்டுள்ளனர். இவனைச் செங்கோல் மன்னனாகவும், ஈகை உள்ளம் வாய்ந்தவனாகவும் புலவர்கள் ஓம்பிய புரவலனாகவும் பாவலர்கள் குறிக்கின்றனர். இவனுடய ஏழில், பாழி, பறம்பு மலைகளின் வளப்பமும் பாரம், வயலூர் முதலான ஊர்களின் பெருமையும் பல பாடல்களில் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன”²³ என நன்னன் குறித்துக் கூறுவர்.

“சூழி யானைச் சுடர்ப் பூண் நன்னன்

பாழி அன்ன கடியுடை வியல் நகர்ச்”²⁴

“பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்

ஏழில் நெடுவரைப் பாழிச் சிலம்பில்”²⁵

எனும் பாடலடிகள் நன்னன் பாழி எனும் மலைப் பகுதியினை ஆட்சி புரிந்தமையை விளக்குவனவாக உள்ளன. மேற்கண்ட உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள யாமை, ஊரன், கம்புள், கிணைப்பறை முதலியன மருதத்திணையையும், நன்னன், பறம்பு, அருவி, அருவியில் மலர்ந்த ஆம்பல் என்பன குறிஞ்சித்திணையையும் குறித்து நிற்கின்றன. எனவே இது திணைமயக்கமாகிறது.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

வாயில் வேண்டிப் புக்க கிழவற்குத் தோழி கூறியதில்,

“வேம்பின் பைங்காய் என் தோழி தரினே

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே” (குறுந்: 196: 1-6)

என உவமைகள் அமைந்துள்ளன. தலைவியது இளமை காலத்தில் வேம்பினது பசிய காயைத் அவள் தரின் அதனை இனிய கருப்புக்கட்டி என்று கூறினீர். அவள் மூப்பு எய்திய வழி பாரி என்னும் வள்ளலுக்குரிய பறம்பு மலையிடத்துள்ள சுனையின் தெளிந்த நீரைத்தரின் அதனை வெம்மையால் உவர்த்தலைச் செய்யும் எனக் கூறுகிறீர். இது வியப்பைத் தருவதாக உள்ளது. அன்பின் திறம் அத்தகையது போலும் எனத் தோழி தலைவனிடம் உரையாடுகிறாள். தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தினால் தலைவி இன்னாதவள் ஆயினால் என்பதை மேற்கண்ட உவமைகள் வழி அழகுற எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள் தோழி. மருதத்திணைப் பாடலாகிய இதில் கையாளப்பட்டுள்ள பாரியின் பறம்பு மலை, சுனை நீர் முதலியன குறிஞ்சியாகிய மலைப்பகுதியைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளன. இவை

மருதத்திணைப் பாடலுள் மயங்கி இடம்பெறுவதனை இதன் வழி அறியமுடிகிறது. பாரி குறித்து “வேளிர் குலத்து வேந்தனான பாரி பறம்பு மலையையும் அதனைச் சூழ்ந்த 300 க்கும் மேற்பட்ட ஊர்களையும் பெற்ற நாட்டை ஆண்டான். கடையெழு வள்ளல்களில் பெருமைபடக் கூறப்படும் இவனே தலைசிறந்தவனாவான்”²⁶ எனக் கூறுவர். “பாரி, கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன்; பறம்பின் கோமான்; கபிலரை நட்பாகப் பெற்றவன். முல்லைக்குத் தேரீந்து, கொடை மடம் பட்டவன்; அவன் மலை வற்றா வளம் உடையது. சுனைகள் பலவற்றைக் கொண்டது. அறநெறி ஒழுகுபவன் மலையாதலின், அவை என்றும் வற்றுவதில்லை அச்சுனையின் நீர் தெளிந்தும், சுவையோடும், குளிச்சியுடனும் இருத்தல் இப்பாடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவி, தலைவனைப் பேணும் முறை எத்துணை இனியதாயினும் அவனால் அவையாவும் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டன என்பதற்கு இவ்வொரு சான்று தரப்பட்டுள்ளது”²⁷ இப்பாடலை விளக்குவர்.

தோழி தன்னுள்ளே சொல்லியது

தலைமகன் சிறைப்புறத்தனாகத் தோழி தன்னுள்ளே சொல்லியதில்

“பெரும்பூண் பொறையன் பேஎம் முதிர் கொல்லிக்

கருங்கட் தெய்வம் குடவரை எழுதிய

நல்லியல் பாவை அன்ன இம்

மெல்லியல் குறுமகள் பாடினள் குறினே” (குறுந்: 89: 4-7)

என உவமை அமைந்துள்ளது. கொல்லிமலை பொறையன் எனும் சேரனுக்குரியது. அம்மலையின் மேற்குப்பகுதியில் தெய்வத்தால் எழுதப்பட்ட நல்ல இயல்பையுடைய பாவையைப் போன்ற மெல்லிய இயல்புடையவள் தலைவி எனத் தோழி உவமை கூறியுள்ளாள். இதில் குறிஞ்சி நிலப்பகுதியாகிய கொல்லிமலையும், அதில் உரையும் தெய்வமும், அத்தெய்வம் எழுதியப் பாவையும் தோழியால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. “கொல்லி மலை வல்லில் ஓரி என்னும் வள்ளலுக்கு உரியது. காரி என்பவன் ஓரியைக் கொண்டு அம் மலையைச் சேரனுக்கு ஈந்தமையால் அது சேரனுக்கு உரியதாயிற்று. இம்மலையின் மேற்குப் பகுதியில் ஞாயிற்றின் கதிர்படுமாறு மேற்கு நோக்கியதாகத் தெய்வத்தால் அமைக்கப்பட்டப் பாவை ஒன்று இருந்ததாக நூல்கள் கூறுகின்றன. இப்பாவைக் கொல்லிப்பாவை எனப்பட்டது. இது காண்போரை மயக்கி வீழ்த்தி உயிர்விடச் செய்யும் ஆற்றல் உடையதாகக் கூறப்பட்டது. அழியாத அழகுடைய தலைவிக்குக் கொல்லிப்பாவை உவமையாகக் கூறப்படும்”²⁸ எனக் கொல்லிப்பாவைப் பற்றிக்

கூறுவர். மருதத்திணைப் பகுப்பாக அமைந்துள்ள இப்பாடலுள் பொறையனது கொல்லிமலையும், அம்மலையுள் காணப்படும் கொல்லிப்பாவையும் விரிவி வந்துள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

மருதத்துள் நெய்தல்

மருதத்திணைப் பகுப்பாக அமைந்த சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்றுப் பாக்களில் நெய்தலுக்குரிய முதல் கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவற்றை மருதத்துள் நெய்தல் மயங்கியவைகளாகக் கொள்வர். தோழி கூற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களில் மருதத்துள் நெய்தல் மயங்கிய நிலையில் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது. அது தோழி தலைவியுடன் உரையாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

வரைவு மலிந்தமை ஊர்மேல் வைத்துத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்லியதில்

“முனாஅது யானையங்குருகின் கானலம் பொருந்தோடு

குழை விளங்கு ஆய்நுதல் கிழவனும் அவனே” (குறுந்: 34:4 -7)

என உவமை அமைந்துள்ளது. அழகியக் கடற்கரைப் பகுதியில் உள்ள வண்டாழங் குருகின் பெரிய தொகுதியானது, பகைவர்களைக் கொன்ற வீரர்களின் முழக்கத்தைக் கேட்டு அஞ்சுதற்கு இடனான குட்டுவனின் மரந்தை எனும் கடற்கரைப் பட்டினம் விளங்குவதாகும். அந்நகரைப் போன்ற கூந்தலால் அழகுபெற விளங்குகிறது தலைவியது நுதல் எனத் தோழி உவமை கூறியுள்ளாள். இதில் வீரரின் வெற்றி முழக்கத்தைக் கேட்டு யானையங்குருகு அஞ்சுவது போலத் தலைவன் வரைவு மலிந்தமைக் கேட்டு ஊராரின் ஆர்ப்பொலி அடங்கும் நிலை உள்ளுறையாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. மேற்கூறிய உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள யானையங்குருகு, கடற்கரை, மரந்தை முதலியன நெய்தல் நிலப் பின்னணியை உணர்த்துவதாக உள்ளன. மருதநிலப் பாடலுள் நெய்தல் நிலப் பின்னணி இடம் பெற்றிருப்பது இதன் வழி புலனாகிறது. “மரந்தை என்பது சேரநாட்டின் கடற்கரைப் பட்டினங்களில் ஒன்று. வளம் செறிந்த இவ்வூர் தலைவியின் எழில் நலத்திற்கு இலக்கியங்களில் சான்றாகக் கூறப்பெறுவதாகும்”²⁹ என மரந்தைக் குறித்துக்கூறுவர்.

மருதத்துள் பாலை

மருதத்திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்று உவமைகளில் பாலையின் முதற், கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அது மருதத்துள் பாலை எனத் திணைமயங்கி அமைகிறது. இவ்வாறு குறுந்தொகையில் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது. அது தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

தலைவன் வரைவு நீடித்த வழி வரைவு கடாவும் தோழி

“சுரம் செல் யானைக் கல் உறு கோட்டின்

நும்மும் பெறேஎம் இநீஇயர் எம் உயிரே” (குறுந்: 169: 1- 6)

என உவமைகள் கூறுகிறாள். தலைவன் முன்பு கூறியதனை உண்மையென நம்பி சிரித்து மகிழ்ந்த எம்முடைய வெள்ளிய தூய பற்கள் பாலை நிலத்தில் செல்லும் யானையினது பாதையைக் குத்திய கொம்பு போல் இற்று அழிவதாகுக எனவும், எமது உயிர் மீன் வலைஞர் தாம்பிடித்த புதிய மீன்களை இட்டுவைத்து வகுத்த மட்கலம் போல் எமக்கும் பெரிய வெறுப்பைச் செய்து உம்மையும் யாம் பெறோமாய் அழிவதாகுக எனவும் தோழி உவமைகள் கூறுகிறாள். இவ்வுவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள சுரம், யானை, பாதை முதலியனப் பாலைத்திணையினையும், பாணர், பசுமீன் முதலியன மருதத்திணையினையும் குறிப்பனவாக உள்ளன. இதன் வழி இது மருதத்தில் பாலை விரவிய நிலையில் திணைமயங்கி அமைந்துள்ளது புலனாகிறது. இத்தகு திணைமயக்கம் குறித்து “அகப்பாடல்கள் முறை சிறந்து அமைத்தலும் முறை சிறவாமல் அமைத்தலும் உண்டு. முறை சிறவாமை என்பது திணைமயக்கமாகும்”³⁰ எனக் கூறுவர்.

சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப்பகுப்பில் தோழியின் கூற்றாக அமைந்த சங்கப்பாக்களின் எண்ணிக்கை 98 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 13 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 22 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 40 ஆகவும், பரிபாடலில் 5 ஆகவும், கலித்தொகையில் 1 ஆகவும், அகநானூற்றில் 17 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 88 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 13 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 18 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில்

35 ஆகவும், பரிபாடலில் 4 ஆகவும், கலித்தொகையில் 1 ஆகவும், அகநானூற்றில் 17 ஆகவும், அமையப்பெற்றுள்ளன.

மருதத்திணைப் பகுப்பில் அமைந்த சங்க இலக்கிய தோழிகூற்றுப் பாக்களில் மருத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாக அமையப்பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 82 ஆகும். திணைமயங்கிய நிலையில் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 6 ஆகும். குறுந்தொகையில் 5 எனவும், அகநானூற்றில் 1 எனவும் இவைக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 4 பாடல்களும், நெய்தல் விரவுவதாக 1 பாடலும், பாலை கலப்பதாக 1 பாடலும் காணக்கிடைக்கின்றன. இத்திணை மயக்கத்திற்கான காரணங்களை பின்வருமாறு வரிசைபடுத்தலாம்.

வரைவு நீடித்தவிடத்து ஆற்றாளாகிய தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி தலைவனது நாட்டில் அருவியால் கழுவப்பட்ட துறுகல்லானது மணி போல் தோற்றமளிக்கும் என்னும் உவமையின் வழி தமர் உடன்பட்டமையால் களவொழுக்கம் என்னும் மாசு நீங்கியது என்பதை உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள். தலைவனது மலைப்பகுதியின் சிறப்பினை உணர்த்துவது போன்று தலைவனும் சிறந்தவன், தமரும் சிறந்தவர் என உணர்த்தமுற்பட்டுள்ளாள். மருதத்திணையைச் சார்ந்த தோழியானவள் தான் காணும் தொலைவிலேயே உள்ள தலைவனது மலை நாட்டினை உவமையுள் பதிவிட்டுள்ளாள். இது திணை மயக்கத்திற்கான காரணமாக அமைவது சுட்டத்தக்கது.

நன்னனது பறம்பு மலையில் சாணைக்கல் செய்வோன் அரக்கோடு சேர்த்து செய்த சாணைக்கல் போன்ற திண்மையுடைய நாவை உடையவளாதலால் தலைவன் செய்த விடாச்செயலைத் தாய்க்குக் கூறாது விட்டேன் என்பதிலும், அருவி வீழ்தலினால் ஆம்பல் மலர்க்கொழுந்து வளர்ந்துள்ள நன்னனின் பறம்பு மலையினைப் போன்ற குளிர்ந்த கூந்தலினை உடையவள் தலைவி என்பதிலும் மலைப்பகுதி விரவி வந்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் நன்னன் என்னும் மன்னனது நாட்டினது சிறப்பு குறித்துச் சுட்டப்பட்டுள்ளது புலவர்களின் மன நிலையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது.

முன்பு வேம்பின் பசியக்காயினைத் தலைவிதரினும் கருப்புக்கட்டி எனத் தலைவன் மகிழ்ந்து உண்டான். தற்போது அவள் மூப்பு எய்திய வழி பாரியின் பறம்பு மலையிடத்து உள்ள சுனையின் தெளிந்த நீரினைத்தரினும் வெம்மை எனக் கூறுகிறான் எனத் தோழி கூறும் உவமைகள் தலைவி மூப்பு எய்திய வழி தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்ட இழிசெயலை புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. இதில் பாரி

என்னும் மன்னனது நாட்டின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டும் விதமாகவும், தலைவனது பரத்தமவொழுக்கத்தை உணர்த்தி ஊடல் எனும் உரிப்பொருளைக் குறிக்கும் விதமாகவும் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

கொல்லி மலை பொறையன் எனும் சேரமன்னனுக்கு உரியது. அம்மலையில் தெய்வத்தால் எழுதப்பட்ட நல்ல இயல்பையுடைய பாவைக் காணப்படும். அப்பாவை போன்ற மெல்லிய இயல்புடையவள் தலைவி எனத் தலைவியின் அழகினை உணர்த்தும் உவமையுள் கொல்லிமலை கையாளப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

குட்டுவனின் மரந்தை என்னும் கடற்கரைப்பட்டினம் மிக்க அழகுடையது. அந்நகரைப் போன்ற கூந்தலால் அழகுபெற விளங்குவது தலைவியின் நுதல் என்பதில் நெய்தல் நிலத்திற்குரிய மரந்தை எனும் கடற்கரைப் பட்டினம் விரவி வந்துள்ளது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

தலைவன் முன்பு கூறியதை உண்மை என எண்ணி மகிழ்ந்த எம் பற்கள் பாலை நிலத்து செல்லும் யானையினது பாதையைக் குத்திய கொம்பு போல் இற்று அழிவதாக எனத் தோழி கூறிய உவமையில் பாலை மயங்கி அமைந்துள்ளது. இது தலைவனது உண்மையில்லாத் தன்மையை உணர்த்துவதாக உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

- மருதத்திணைப் பகுப்பில் தோழியின் கூற்றுகளாக அமைந்த சங்கப்பாக்களின் எண்ணிக்கை 98 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 13 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 22 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 40 ஆகவும், பரிபாடலில் 5 ஆகவும், கலித்தொகையில் 1 ஆகவும், அகநானூற்றில் 17 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன.
- இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 88 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 13 பாடல்களாகவும், குறுந்தொகையில் 18 பாடல்களாகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 35 பாடல்களாகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 3 பாடல்களாகவும், அகநானூற்றில் 17 பாடல்களாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.
- தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 12 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. நற்றிணையில் 1 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 4 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 5 ஆகவும், அகநானூற்றில் 2 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ள இவை அனைத்திலும் உவமைகள் காணப்படுகின்றன.
- தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 66 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை நற்றிணையில் 5 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 13 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 30 ஆகவும், பரிபாடலில் 2 ஆகவும், கலித்தொகையில் 1 ஆகவும், அகநானூற்றில் 15 ஆகவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 60 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 5, குறுந்தொகையில் 11, ஐங்குறுநூற்றில் 26, பரிபாடலில் 2, கலித்தொகையில் 1, அகநானூற்றில் 15 என அமையப்பெற்றுள்ளன.
- மருதநிலத்திணைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியானவள் தான் சார்ந்த நிலப்பகுதியைப் பின்னணியாகக் கொண்டே உவமைகள் கூறியுள்ளாள். அவ்வாறு அவள் மொழிந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 82 ஆகும். சிறிய அளவில் மரபு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளதையும் உணர முடிகின்றது.
- அன்னி, அஞ்சி, பசும்பூட் பாண்டியன், அழிசி, தென்னவன், விரான், செழியன், கட்டி, தித்தன் வெளியன், பழையன், அகுதை, எவ்வி, பாணன், ஆரியப் பொருநன், கணையன், மலையன், கரிகால் வளவன், நன்னன், பாரி, பொறையன் என்னும் அரசர்கள் குறித்த வரலாற்றுப் பதிவுகளைத் தோழிக் கூற்று உவமைகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.
- வாகைப் பறந்தலை, ஆர்க்காடு, தேனூர், ஆமூர், இருப்பை, அள்ளூர், உறையூர், கள்ளூர், மட்டவாயில், நீழல், முள்ளூர், வெண்ணிவாயில்,

பறம்புமலை, கொல்லிமலை முதலிய ஊர்கள் குறித்தும் தோழி கூற்று உவமைகளில் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

- ஆம்பல், வயலைக்கொடி, கரந்தைக்கொடி, வள்ளைக்கொடி, நெல், பகன்றைக் கொடி, மருதமரம், காஞ்சிமரம், தாமரை, கரும்பு, மாமரம், பைஞ்சாய்க் கோரை, பிரம்பங்கொடி, புன்கு, குவளை, வேம்பு, வள்ளிக் கொடி, ஈங்கை, பணை, தோன்றி, அசோகு, நொச்சி, வேழம், போன்ற தாவரங்களைத் தோழி தன் உவமையில் திறம்படக் கையாண்டுள்ளாள்.
- தோழியின் கூற்றுகள்வழி பொய்கை, குளம், ஆறு, கயம் என்பன நீர் நிலைகளைக் குறிக்கும் சொல்லாட்சியாக விளங்கியுள்ளமைப் புலனாகிறது.
- கழனி, பழனம், செறு, வயல் என மருத நிலப்பகுதி குறிப்பிடுவனவாக உள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.
- மீன்களின் பெயர்களாக விரால்மீன், கெண்டை மீன், துறை மீன், அயிரை மீன், சிறு மீன், கயல் முதலியன கையாளப்பட்டுள்ளன.
- தோழியானவள் தலைவி, தலைவன் செவிலி, பாணன், விரலி, குயவன், உழவன், பாங்கன், வாயில்கள் எனப் பல மாந்தர்களுடனும், வையையுடனும் சொல்லாடுவதைக் காணமுடிகின்றது. மருதத்திணைப் பாடல்களில் மட்டுமே தோழி அதிகமான மாந்தர்களுடன் உரையாடுவதனைக் காணமுடிகிறது.
- ஊரன், மகிழ்நன், உழவர், புலத்தி, கைவினைமாக்கள், செந்நெல் வினைஞர், எனும் மக்கட் பெயர்களை உவமையின்வழிப் பதிவிட்டுள்ளாள் தோழி.
- கொக்கு, நாரை, குருகு, கோழி, மயில், நீர் உறை கோழி, கம்புள், அன்னம் என்னும் பறவையினங்கள் குறித்தும் பேசப்பட்டுள்ளன.
- சீறியாழ், கிணைப்பறை என்ற கருவிகள் குறித்தும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- எருமை, கள்வன், முதலை, காட்டுப்பூனை, ஆமை, நண்டு, வண்டு போன்ற உயிரினங்கள் பற்றியும் மருத நிலத் தோழி கூற்று உவமைகளின் வழி அறிய முடிகின்றது.
- மருதத்திணைப் பகுப்பில் தோழி கூற்றுகள் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ள நூலாக ஐங்குறுநூறு அமைந்துள்ளது. அதற்கடுத்த நிலைகளில் குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, பரிபாடல், கலித்தொகை என்பன அமைந்துள்ளன.
- தோழி தலைவனோடு சொல்லாடும் பாடல்களே மருததிணையுள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அதற்கடுத்த நிலைகளில் தலைவியோடும், செவிலியோடும், பாணனோடும், விரலியோடும், வாயல்களோடும், குயவன்களோடும், உழவனோடும் சொல்லாடுவதனைக் காணமுடிகின்றது.

- மருதத்திணைப் பகுப்பில் அமைந்த சங்க இலக்கிய தோழிகூற்றுப் பாக்களில் திணைமயங்கிய நிலையில் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 6 ஆகும். குறுந்தொகையில்யில் 5 எனவும், அகநானூற்றில் 1 எனவும் இவை காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 4 பாடல்களும், நெய்தல் விரவுவதாக 1 பாடலும், பாலை கலப்பதாக 1 பாடலும் காணக்கிடைக்கின்றன.
- மருதத்திணையின் பாடுபொருளில் குறிஞ்சியின் முதல், கருப்பொருட்கள் கலந்த நிலையினை மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்கியதாகக் கொள்ளவர். இவ்வாறு மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்கிய நிலையில் 4 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.
- வரைவு நீடித்தவிடத்து ஆற்றாளாகிய தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி தலைவனது மலைப்பகுதியின் சிறப்பினை உணர்த்துவது போன்று தலைவனும் சிறந்தவன் என உணர்த்த முற்பட்டுள்ளாள். தலைவனது நாட்டில் அருவியால் கழுவப்பட்ட துறுகல்லானது மணிபோல் தோற்றமளிக்கும் என உவமை கூறுகிறாள். இதன்வழி தமர் வரைவிற்கு உடன்பட்டதால் களவு எனும் மாசு நீங்கியதைத் தலைவிக்கு உள்ளுறுத்தி உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. தலைவனது மலைநாடானது தலைவியும், தோழியும் கண்டு மகிழ்வதும் தொலைவிலேயே அமைந்துள்ளதை இது தெளிவுபடுத்துகிறது.
- நன்னனது பறம்பு மலையில் சாணைக்கல் செய்வோன் அரக்கோடு சேர்த்து செய்த சாணைக்கல் போன்ற திண்மையுடைய நாவை உடையவளாதலால் தலைவன் செய்த விடாச் செயலைத் தாய்க்கு கூறாது விட்டேன் என்பதிலும், அருவி வீழ்தலினால் ஆம்பல் மலர் கொழுந்து வளர்ந்துள்ள நன்னனின் பறம்பு மலையினைப் போன்ற குளிர்ந்த கூந்தலினை உடையவள் தலைவி என்பதிலும் மலைப்பகுதி குறிப்பிடத்தக்க வகையில் விரவி வந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது. இதில் நன்னன் என்னும் மன்னனது மலைச் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. இது புலவர்களின் மனநிலையோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.
- முன்பு வேம்பின் பசியக் காயினைத் தலைவி தரினும் கருப்புக்கட்டி என மகிழ்ந்து உண்ட தலைவன், தற்போது அவள் முப்பு எய்திய வழி பாரியின் பறம்பு மலையிடத்து உள்ள சுனையின் தெளிந்த நீரினைத் தரினும் அதனை வெம்மை எனக் கூறுகிறான். தலைவன் பரத்தமைக் காரணமாகத் தலைவியை வெறுக்கும் தன்மையை இவ்வுவமைவழித் திறம்பட

எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள் தோழி. இதில் ஊடல் எனும் உரிப்பொருளும், பறம்பு மலையும் கலந்து வந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

- கொல்லிமலை பொறையன் எனும் சேரமன்னனுக்கு உரியது. அம்மலையில் தெய்வத்தால் எழுதப்பட்ட நல்ல இயல்பையுடைய பாவைக் காணப்படும். அப்பாவை போன்ற மெல்லிய இயல்புடையவள் தலைவி எனத் தலைவியின் அழகினை உணர்த்தும் உவமையுள் குறிஞ்சிக்குரிய மலைப்பகுதி மயங்கி இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.
- குட்டுவனின் மரந்தை என்னும் கடற்கரைப்பட்டினம் மிக்க அழகுடையது. அந்நகரைப் போன்ற கூந்தலால் அழகு பெற விளங்குவது தலைவியின் நுதல் என்பதில் நெய்தல் நிலத்திற்குரிய மரந்தை எனும் கடற்கரைப்பட்டினம் மருதத்துடன் விரவி வந்துள்ளது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.
- தலைவன் முன்பு கூறியதை உண்மை என எண்ணி மகிழ்ந்த எம் பற்கள் பாலை நிலத்து செல்லும் யானையினது பாறையைக் குத்தியக் கொம்பு போல் இற்று அழிவதாக எனத் தோழி கூறிய உவமையில் பாலை மயங்கி அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், ப. 55.
2. அகம். 45.
3. மேலது. 126.
4. சுவாமிநாதன், சங்ககால வரலாறு, பக். 180, 181.
5. வி.நாகராசன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, பக். 935, 936.
6. அ. தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப. 57.
7. செ. ரவிசங்கர், புதுக்கவிதையில் உவமைகள், பக். 20, 21.
8. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 32.
9. மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப. 401.
10. மேலது. ப. 360.
11. அகம். 341.
12. மேலது. 96.
13. ப.அருணச்சலம் (ப.ஆ), சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், ப. 57.
14. குறுந். 10.
15. மேலது. 127.
16. அகம். 346.
17. இரா.அறவேந்தன், செவ்வியல் அழகியல், ப. 6.
18. மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப. 341.
19. மு.சண்முகம்பிள்ளை, சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், ப. 56.
20. சே.செந்தமிழ்ப்பாவை, செம்மொழிச் சிந்தனைகள், ப. 72.
21. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், இலக்கியக்கலை, பக். 3, 4.
22. சி.பாலசுப்பிரமணியம், சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள், ப. 134.
23. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியம் (அகம்), ப. 114.
24. அகம். 15.
25. மேலது. 152.
26. சுவாமிநாதன், சங்க கால வரலாறு, ப. 179.
27. வி. நாகராசன் (உ. ஆ), குறுந்தொகை, ப. 452.
28. மேலது. ப. 218.
29. மேலது. ப. 95.
30. அ. சீநிவாசன், பழசும் புதுசும், பக். 61, 62.

இயல் - 5

நெய்தலில் தோழி கூற்று உவமைகள்

“வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்” எனத் தொல்காப்பியரால் வரையறை செய்யப்பட்ட நிலம் நெய்தலாகும். உலகில் நீரின் பரப்பே நிலத்தின் பரப்பை விட மூன்று மடங்கு அதிகம். பிற நில ஆறுகள் முடியும் இடம் கடலாகும். கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தலுக்குரிய முதற் பொருளாக வகுத்து உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்குரிய உரிப்பொருள் இரங்கல். இவ்விரங்களை மிகைப்படுத்த ஞாயிறு வீழும் பொழுதாகிய ஏற்பாடு இத்திணைக்குரிய சிறுபொழுதாக அமைந்துள்ளது. நெய்தல் நிலமக்களாக உமணர், சேர்ப்பன், துறைவன், கொண்கண், நுளையர், நுளைச்சியர், பரதவர், பரத்தியர் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்நில மக்கள் மீன்பிடித்தலிலும், உப்பு விளைவித்தலிலும், அவ்வுப்பை வாணிபம் செய்தலிலும் சிறப்புடையவராய் இருந்திருக்கின்றனர். இந்நிலப்பரப்பில் நெய்தல் மலர்கள் மிகுதியாக மலர்வதால் நெய்தல் திணை என அழைத்துள்ளனர். புன்னை, ஞாழல், செருத்தி, அரும்பு, தாழை, பனை முதலிய தாவரங்களையும், அன்றில், குருகு, கடற்காக்கை, கம்புள், மகன்றில், கொக்கு, நாரை போன்ற பறவையினங்களையும், சுறா, இறா, அயிலை, கொழுமீன், கோட்டு மீன் ஆகிய மீனினங்களையும், நண்டு, ஆமை, சங்கு எனும் உயிரினங்களையும் இந்நிலத்துள் காணமுடிகின்றது. இந்நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியானவள் இந்நெய்தல் நிலம் சார்ந்த முதல், கரு, உரிப் பொருட்களையே தனது உவமைகளில் கையாண்டுள்ளமையைச் சங்க இலக்கியப் பாக்களின் துணை கொண்டு ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

நெய்தல் திணையில் தோழிக்கூற்றுகள்

நெய்தல் திணைப் பகுப்பாக அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தோழியின் கூற்றாக அமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 172 ஆகும். இவை 72 நற்றிணையிலும், 22 குறுந்தொகையிலும், 35 ஐங்குறுநூற்றிலும், 12 கலித்தொகையிலும், 31 அகநானூற்றிலுமாக விரவிக் காணப்படுகின்றன. நெய்தல் திணைத் தோழிக் கூற்றில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 150 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 65 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 20 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 27 ஆகவும், கலித்தொகையில் 12 ஆகவும், அகநானூற்றில் 26 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன. நெய்தல் நிலத்திற்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 148 ஆகும். இரு பாடல்கள் மட்டும் திணை மயக்கமாக

அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை நெய்தலுள் குறிஞ்சியாகவும், நெய்தலுள் பாலை ஆகவும் மயங்கி அமைந்துள்ளன.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

நெய்தல் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக 71 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 39 எனவும், குறுந்தொகையில் 13 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 7 எனவும், கலித்தொகையில் 2 எனவும், அகநானூற்றில் 10 எனவும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 59 ஆகும். நற்றிணையில் 34 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 11 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 4 ஆகவும், கலித்தொகையில் 2 ஆகவும், அகநானூற்றில் 8 ஆகவும் இவை அமையப்பெற்றுள்ளன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக 39 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உவமைகள் 34 பாக்களில் அமையப்பெற்றுள்ளன. கடலின் மேல் செல்லும் மீனவர் புன்னை மர நிழலில் தங்கி, செல்லத்தக்கக் காலம் பார்க்கும் போது மீன் வலையைக் காய வைப்பது போலத் தலைவனும் தலைவியைக் காண யாருமில்லாத காலம் பார்க்கிறான் எனத் தோழி கூறும் உள்ளுறையினை.

“கானல் அம் சிறுகுடிக் கடல் மேம் பரதவர்

அம்கண் அரில் வலை உணக்கும் துறைவனொடு” (நற்: 4: 1-4)

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. உப்பு வணிகரின் வண்டிகள் மணல் பரப்பில் செல்லும் ஓசையைக் கேட்டு வெண் குருகுகள் அஞ்சுகின்ற கரிய உப்பங்கழி சூழ்ந்த நெய்தல் நிலம் என்ற வழி தலைவனும் மணமுரசு ஒலிப்ப வந்து வரைகையில் அலர் கூறுவர் அஞ்சி ஓடுங்குவர் எனத் தோழி கூறும் உள்ளுறையினை,

“கண நிரை கிளர்க்கும் நெடு நெறிச் சகடம்

என்ற அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. “களவு நெறியில் ஒழுகி அன்புடன் பழகும் தலைவனும் தலைவியும் கணவன் மனைவி என்று பலர் வெளிப்படையாக சொல்லும் நிலையை அடைதல் வேண்டும். களவின் முடிவு கற்பு என்பது அகத்திணை வலியுறுத்தும் அறங்களுள் தலையாயது” ¹ என்பர். இத்தகு அறத்திணைத் தலைமக்கள் அடையும் வழி தோழி உள்ளுறை கூறியுள்ளது சுட்டத்தக்கது. இவ்வுள்ளுறைகளில் பயின்றுவந்துள்ள கானல், சிறுகுடி, கடல், பரதவர், புன்னை, துறைவன், குருகு, கழி என்பன நெய்தல் நிலத்தினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுபவைகளாக உள்ளன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குருகு பற்றி “வண்டானம் என்பதைத் தற்காலத்தில் கூழைக்கடா என்று அழைக்கின்றனர். குருகு என்று வழங்கும் சங்க இலக்கியப் பறவை தற்காலம் கூழைக்கடா என்றழைக்கப்படும் பறவை என்பதில் ஐயமில்லை” ² என உரைப்பார் பி.எல்.சாமி. மேற்கண்ட பாடல் போன்றே நற்றிணையின் 11, 27, 49, 63, 72, 78, 91, 111, 132, 145 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலக்காட்சிகளை உவமைகளின் துணையுடன் தோழி பதிவிட்டுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல் நிலத்தின் உப்பு விளைச்சலின் மிகுதியை எடுத்துக்காட்ட

“உவர் விளை உப்பின் குன்று போல் குப்பை” (நற்: 138: 1)

எனும் உவமையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் தோழி. நெய்தலின் உவர் நிலத்திலே விளையும் உப்பின் குவிந்த தோற்றமானது குன்று போல் காட்சியளிப்பதை இப்பாடலடி உணர்த்தி நிற்கிறது. இத்தகு உப்பினை மலை நாட்டு ஊர்களில் சென்று விலைக்கு விற்கும் உப்பு வணிகர் தம் வண்டியின் அச்சின் இயல்பு கெட்டு அழிந்த போது அதனை வீசி எறிவர். அங்ஙனம் அவர்களால் வீசப்பட்ட அச்சில் வெள்ளிய நாரை தன் முட்டையை ஈனுவது போலத் தலைவனால் கைவிடப்பட்ட தலைவியை ஊரார் அலர் துற்றுகின்றனர் எனத் தோழி இயம்புவதனை

“மலை உய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கை

பண் அழி பழம் பார் வெண் குருகு ஈனும்” (நற்: 138: 2-4)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. “பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இயற்கைப் பொருள்களே உவமைகளாகப் பற்பல இடங்களில் சில பல காரணங்களுக்காகக் கையாளப்படுகின்றன. புலவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய உவமைகள் செயற்கை

ஆகவோ அல்லது புனைதலாகவோ இல்லாமல் தனித்தன்மை பெற்றனவாகவும் கண்களினால் கண்ட காட்சிகளிலிருந்து கிளைத்தனவாகவும் திகழ்கின்றன. கலைத்திறனோடு உண்மைகளைப் புலப்படுத்தும் இவ்வுண்மைகள் கருப் பொருள்களாகிய மரம், பறவை, விலங்கு, பூச்சி முதலியவைகளைக் கொண்டு அழகிய காட்சிகளை இனிது காட்டுபவகளாக உள்ளன” ³ என்பதற்கேற்ப மேற்கூறிய பாடலிலும் இயற்கை அழகாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

“இழை அணி அல்குல் விழவு ஆடு மகளிர்

முழங்கு திரை இன் சீர் தூங்கும்” (நற்: 138: 9-10)

என்பதில் மகளிர் விழாகாலத்துக் துணங்கையாடும் போது ஒலிக்கும் இனிய தாள அறுதி கடலோசையின் முழுக்கம் போல் பரவி நிற்கும் எனும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. தாள அறுதி கடலோசை போல் பரவுவது போன்று அயலார் சொல்லுகின்ற பழிச்சொல்லும் கடலோசை போலப் பாக்கம் முழுவதும் நிறையும் எனும் இறைச்சியும் இதில் பொதிந்துள்ளது. இவ்விறைச்சி குறித்து “இறைச்சி என்பது கருப்பொருளின் புறத்ததாகவே பெறப்படும் குறிப்புப் பொருள் என்பது பொதுவாக நிலவும் கருத்தாகும் இதற்குத் துணை செய்வது “இறைச்சி தானே உரிப்புறத்ததுவே” என்னும் சூத்திரமாகும் எனினும் உள்ளுறை உவமங்கள் பல இறைச்சியாக உரையாசிரியர்களால் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றை நோக்கும் பொழுது கருப்பொருளின் புறத்ததாகக் கொள்ளப்படும் இறைச்சி வேறு என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது” ⁴ எனக் கூறுவர். மேற்கூறியவற்றில் பயின்று வந்துள்ள உவர்நிலம், உப்பு, உமணர், வெண்குருகு, முழங்குதிரை என்பன நெய்தல் நிலம் சார்ந்தவைகளாகும்.

தலைவன் தலைவியை மணந்து இனிது இல்லறம் நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற தன் அவாவினைத் தோழி,

“மாக் கொடி அடும்பின் மா இதழ் அலரி

சுந்தல் மகளிர் கோதைக் கூட்டும்” (நற்: 145: 2-3)

எனும் அடிகளில் உள்ளுறையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளாள். வெள்ளிய மணற் பரப்பில் கரிய கழியின் அலை மோதி ஈரமாகக் காணப்படும் அப்பரப்பில் மலர்ந்த அடும்பங் கொடியின் மலர்கள் மகளிரின் சுந்தலுக்குரிய மாலையில் சேர்க்கப்படுவது போலத் தலைவன் தலைவியைப் பலருமறிய மணந்து பூச்சூட்டி பெறவேண்டும் என உள்ளுறுத்தி கூறியுள்ளாள். “அகப்பாடல்களைப் புனையும் கவிஞர்கள் உள்ளுறை

உவமையை அமைக்கும் போது அந்தந்த நாட்டிலுள்ள கருப்பொருட்கள் வருமாறு அதனை அமைப்பர். கேட்போருக்கு அப்பொருள்களின் தன்மைகளை வெளிப்படையாக எடுத்து வருணித்து உரைப்பது போல் தோன்றும். ஆனால் அப்படிச் செய்யும் பொழுது வருணனையின் உள்ளே அடிப்படையா வேறொரு கருத்து உறைந்திருக்கும். வருணனையில் வரும் பொருட்கள் அவற்றுக்கு ஒப்பான ஒவ்வொரு கருத்தை அறிவதற்கு பயன்படும் உவமை போல் இருக்கும்” ⁵ என உள்ளுறைப் பற்றி உரைப்பர்.

நிலவு பரந்தாற் போன்று தோன்றும் வெள்ளிய மணற்குன்றுகளில் செலவும், வரவுமாக இருக்கும் குதிரைகள் படும் துன்பமானது இன்று போலவே நெடுங் காலமாக இருந்தது எனத் தோழி தலைவியிடம் உரைப்பதனை

“நிலவுத் தவழ் மணற் கோடு ஏறிச் செலவர்

இன்று என் நெஞ்சம் போல தொன்று நனி” (நற்: 163: 5-6)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. நீலநிறப் புன்னையின் அருகில் இருக்கும் ஒளி பொருந்திய தாழையானது மாலை காலத்தில் இறங்கி மறையும் சூரியனது வனப்பு போன்று தோன்றும் எனும் உவமையுள், புன்னையும் தாழையும் ஒருசேர இருந்து அவைகளின் மணம் கலந்து விளங்குதல் போல தலைவனும் தலைவியும் மணம் புரிந்துப் புதல்வனை ஈண்டு சிறக்க வேண்டும் என்னும் உள்ளுறையும் பொதிந்துள்ளது. மேற்கூறிய உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள மணற்பரப்பு, புன்னை, கைதை என்பன நெய்தல் நிலப் பின்னணியில் காணப்படக்கூடியவைகளாகும்.

நெடிய கடலினுள் சென்று பிடித்து வந்த மீன்களைப் பரதவர் கடற் கரையிலேயே குவித்து உறங்குவது போன்று தலைவனும் பொருள் ஈட்டி வந்து தமர் விரும்பிய வண்ணம் அவர் வாயிலில் குவித்துப் பின் யாவரும் அறியத் தலைவியை மணம் புரிதல் வேண்டும் எனத் தோழி உள்ளுறுத்தி உரைப்பதனை,

“நெடுங் கடல் அலைத்த கொடுந் திமிற் பரதவர்

கொழுமீன் கொள்ளை அழி மணல் குவைஇ” (நற்: 175: 1-2)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தும். “உவமையின் நோக்கம் வெளிப்படையாகப் பொருள் உணர்த்துவது தோற்றத்தில் ஏனை உவமையும் உள்ளுறை உவமையும் ஒன்று போல் இருப்பினும் நோக்கத்தில் வேறாக இருக்கின்றன” ⁶ என உள்ளுறைக் குறித்துக் கூறுவர். சேரிப் பெண்டிரின் இழிந்த சொற்களைக் கேட்ட அன்னையானவள் கொதிக்கின்ற பால் போன்ற பசலை படர்ந்த என் மேனியைச்

சுடுவது போன்று நோக்கினாள் என்று மற்றொரு உவமையும் இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுவமைகளில் பயின்றுவந்துள்ள கடல், பரதவர், மீன், மணல் குவை, சேரி ஆகியன நெய்தல் திணைக்குரியன என்பது நோக்கத்தக்கது.

“ஆடு அமை ஆக்கம் ஐது பிசைந்தன்ன

கைதைஅம் படு சினைப் புலம்பொடு வதியும்” (நற்: 178: 1-5)

என்பதில் உவமையும், உள்ளுறையும் இடம்பெற்றுள்ளன. அசைகின்ற முங்கிலின் உட்பகுதியில் உரிக்கப் பெறும் வரியை மென்மையாகப் பிசைந்தது போன்ற தொகுதியாக அமைந்த சிறகுகளையும் நீண்ட கால்களையும் கொண்டது நாரை. இந்நாரையால் இன்பம் துய்க்கப் பெற்ற செயலற்ற பேடை உப்பங்கழிக் கரை இடத்துச் சென்று சிறிய மீன்களை உண்ணாது தாழை மரத்தின் பெரிய கிளையில் வருந்தித் தங்குவது போன்று தலைவனாலே நலன் உண்ணப்பட்ட தலைவி உண்ணாது தனிமையில் இற்செறிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் எனத் தோழி கூறும் உள்ளுறையும், தலைவன் வரும் தேரின் மணி ஒலியானது பறவைகள் எழுப்பும் ஒலி போல் இருந்தன எனும் உவமையும் இதனுள் பொதிந்துள்ளன. “புலவர்கள் பண்டை காலத்தில் இயற்கைப் பொருள்களையும் சூழலையும் நுணுகி அறிந்திருந்தனர். தாம் அறிந்திருந்தவற்றிற்குத் தம் பாடலில் அழகிய வடிவம் தந்தனர். புறத் தோற்றங்களைக் காணுதலால் அக நிறைவு பெற்று அவர்கள் மகிழ்ந்ததனைச் சங்க நூல்கள் உணர்த்துகின்றன” ⁷ என்று பண்டைய புலவர்கள் இயற்கை மீது கொண்ட ஈடுபாட்டை உணர்த்துவர். மேற்கூறிய உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள நாரை, கழி, மீன், கைதை, துறைவன் முதலியன நெய்தல் நிலத்திற்குரியன. இவை போன்றே 191, 203, 231, 235, 239, 245, 263, 267, 272, 275 எனும் நற்றிணைப் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலப் பின்னணியினைக் காணமுடிகிறது.

தலைவிக்கு வரைவு மலிவு உரைக்கும் தோழி கூற்றில்

“படு காழ் நாறிய பராஅரைப் புன்னை

நெய் கனிபசுங் காய் தூங்கும் துறைவனை” (நற்: 278: 1-5)

என உவமைகள் அமையப்பெற்றுள்ளன. புன்னை மரத்தின் அரும்புகள் மரலின் மொக்குகள் போல் வாய் திறந்து மலரும். புன்னை மலர்களின் தாதுக்கள் பொன் போன்று தோற்றமளிக்கும். இவ்வாறு மலர்ந்து விளங்கும் புன்னை பூக்களைச்

சூடிக்கொள்பவர் பறித்துக் கொண்டது போக எஞ்சியவைக் காயாகத் தொங்கும் என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த செய்தியாகும். புன்னையின் எஞ்சிய மலர்கள் காயாகத் தொங்குவது போல் ஊரார் அலரால் துன்பமுற்றது நீங்க இனி அன்பு மிக்க இல்லறத்தில் மகிழ்க என உள்ளுறைத்து செப்பியுள்ளாள் தோழி. இவ்வுவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள புன்னை மரம் நெய்தல் நிலத்திற்குரிய மரமாகும். இம்மரம் குறித்து “கடற்கரை நிலம் நெய்தற் பாடல்களில் அழகுற விளக்கப்பட்டுள்ளது. நெய்தல் மலரை அடுத்துப் புன்னை மரம் மிகுதியாகத் குறிக்கப் பெறுகின்றது. அதுவே நெய்தற் காதலர் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் இடமாகும். குறிஞ்சியில் வேங்கை மரம் போல நெய்தலில் இஃது இன்றியமையாத தன்மை உடையது” ⁸ எனவும் “நெய்தல் நிலத்தது; மணல் நிறைந்த இடத்திலே தாழ்ந்த கிளைகளையுடையதாக இருக்கும். அக்கிளைகள் கரு நிறமுடையன அவற்றில் நாரை முதலிய குருகுகள் உறங்கும். கடல் நீர்த் திவலையால் இம்மரத்தில் அரும்பு தோன்றும். இதன் பூங்கொத்து மின்னும், அது பொன் நிறமுடைய கேசரங்களையுடையதாக இருக்கும். மகளிர் இதன் மலரைக் கொய்வார். புன்னை நிழலில் தலைமகளும், தலைமகளும் அளவளாவுவர். இம்மரங்கள் அடர்ந்து பொழிலாகக் கடற்கரை விளங்கும்” ⁹ எனவும் உரைப்பர்.

யானை அணி செய்யும் உடையைப் பூண்டது போல கட்டவிழ்ந்தத் தாழம் பூக்கள் தோற்றமளிப்பதாகத் தோழி மொழியும் உவமையினை

“உரு கெழு யானை உடை கோடு அன்ன

ததர் பிணி அவிழ்ந்த தாழை வான் பூ” (நற்: 299: 1-2)

என்னும் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. வில்லால் அடிப்பட்ட பஞ்சு போலக் கடற்கரையினில் அலைகள் தோற்றமளிக்கும் எனவும் இப்பாடலுள் உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறிய உவமைகளில் பயின்றுவந்துள்ள தாழை மலர், திரை முதலியன நெய்தலைக் குறித்து நிற்பன. “ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்பன வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் வரையறுத்த வரையறையைக் கடந்தும் சான்றோர் சுவைபடக் கருதிச் செய்யுள் செய்தலும் உண்டு. அவை தத்தம் திணையோடு வாராவாயினும் எத்திணைக் கருதிச் செய்யப்பட்டனவோ அத்திணைப் பொருளாகக் கொள்ளத்தக்கன” ¹⁰ எனக் கூறுவர். எனவே இதில் இடம்பெற்றுள்ள கருப்பொருளாகிய யானைக் குறிஞ்சிக்கு உரியதாயினும் தாழை மலர்களின் அழகினை உணர்த்தும் பொருட்டே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் திணைமயக்கமாகாது என்பதனை அறியமுடிகிறது.

பரதவர் மீன் பிடிப்பதற்காக வீசிய வலையை வலிமையுடைய சுறாமீன் கிழித்துச் சென்று இயங்குவது போல் தலைவி தன் அன்பினால் பிணிக்கவும் தலைவன் தங்காது செல்லும் இயல்பினன் எனத் தோழி கூறும் உள்ளுறையினை,

“கடு முரண் எறி சுறா வழங்கும்

நெடு நீர்ச் சேர்ப்பன் தன் நெஞ்சத்தானே” (நற்: 303: 11-12)

எனும் அடிகள் உணர்த்தும். இதில் இடம்பெற்றுள்ள சுறா, சேர்ப்பன் என்பன நெய்தல் நிலக் கருப்பொருட்களாகும். சுறா குறித்து “சுறா-சுர்+அறா. சுர் என்பது கூர்மையாகும். சுர், சூர், சூலம் போன்றவைக் கூர்மையைக் குறிக்கும். அறா - என்பது அறு, அறுத்தல், வெட்டுதல், கிழித்தல் எனப் பொருள்படும். சுறாமீன் தனது கொம்பினால் வெட்டும் அல்லது கிழிக்கும் ஒருவகை விலங்காகும்” ¹¹ என்பர். இவை போல நற்றிணையுள் 307, 311, 358, 372, 378, 392 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தல் திணைக்குரிய முதல், கருப்பொருள்கள் உவமைகளாக்கப்பட்டுள்ளன.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 13 ஆக உள்ளது. இவற்றில் 11 பாக்களில் மட்டுமே உவமைகள் காணப்படுகின்றன. வரைவு நீடித்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைவிக்கு வரைவுமலிவு கூறும் தோழி கூற்றில்,

“கூன் முள் முண்டகக் கூர்ப்பனி மாமலர்

நூல் அறு முத்தின் காலோடு பாறிக்

துறைதொறும் பரக்கும் தூமணற் சேர்ப்பனை” (குறுந்: 51: 1-3)

எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. பனி காலத்தில் மலர்ந்த கரிய கழி முள்ளி மலரானது கோத்த நூல் அற்ற முத்துக்களைப் போல் காற்றினால் சிதறி நீர்த் துறைகள் தோறும் தூய மணற்பரப்பினை அழகுடையதாகுவது போல தலைவியும் தெய்வத்தான் உய்க்கப்பட்டுத் தலைவனோடு கூடி இல்லற இன்பம் நுகர்வாள் என உவமையும், உள்ளுறையும் உரைத்துள்ளாள் தோழி. “உள்ளுறை என்பது இலக்கிய உத்தி மட்டுமன்று சங்க இலக்கிய மாந்தர்களின் பேச்சுரிமை, கருத்தை வெளிப்படுத்தும் உரிமை பற்றிய வெளிப்பாடும் ஆகும். குறிப்புப் பொருள் அமைய உள்ளுறை இறைச்சி ஆகிய உத்திகளை மிகுதியும் பயன்படுத்துவோர் பெண் மாந்தர்களே” ¹² என்பர். இப்பாடலடிகளில் தோழியால் கையாளப்பட்டுள்ள

முண்டகம், துறை, மணல், சேர்ப்பன் என்பன நெய்தல் திணைக்குரிய பின்னணிகளாகும். பெரிய உப்பங்களில் உள்ள நீலமணி போன்ற நெய்தல் மலர்கள் கூம்புவதனை,

“மாக் கழி மணிப்பூக் கூம்ப தூத்திரைப்” (குறுந்: 55: 1)

எனும் அடியினில் எடுத்தியம்புகிறாள் தோழி. நெய்தல் பூக்கூம்பும் காலம் மாலைக் காலமாகும். நெய்தல் திணைக்குரிய காலமும் இதுவே. நெய்தல் திணைக்குரிய மலரும், பொழுதும் இப்பாடலுள் இடம்பெற்றுள்ளதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது. இப்பாடலைப் பாடியவர் நெய்தல் கார்க்கியர் எனும் புலவராவர். இவர் நெய்தலைச் சிறப்பித்து பாடியமையால் இவருக்கு இச்சிறப்பு பெயர் அமைந்தது. “கார்க்கியார் என்பது ஒரு முனிவர் பெயர் அதுவே இவரது இயற்பெயராகும். நெய்தல் திணையைப் பாடும் ஆற்றல் வாய்ந்தமையின் இவர் நெய்தற்கார்க்கியரென்ற பெயரைப் பெற்றார். நெய்தல் நிலத்தில் கழியிலுள்ள நிலப்பூக்கள் கூம்புவதும் கடற்றிவலை வீச ஊதைக் காற்றுத் துன்பத்தை உண்டாக்குவதும் தலைவன் மணி ஒலிக்கத் தேரிலேறிக் கடற்கரை வழியாக வருவதும் இவர் பாடல்கள் இரண்டிலும் சொல்லப்படுகின்றன”¹³ என இவர் குறித்துக் கூறுவர். 109, 117, 123, 166, 227, 230, 248, 328, 351 ஆகிய குறுந்தொகைப் பாடல்களிலும், 145, 147, 148, 189 எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலப் பின்னணிச் சூழல்களே உவமைகளாக்கப்பட்டுள்ள பாங்கு இங்கு குறிக்கத்தக்கது.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு பேசுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 2 ஆகும். இவை இரண்டிலும் உவமைகள் காணப்படுகின்றன. வரைவு நீள ஆற்றாளாயத் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி,

“அருந்துயர் நீக்கவேன் போல் மன் - பொருந்துபு

பூக் கவின் கொண்ட புகழ் சால் எழில் உண் கண்

நோக்குங்கால்நோக்கின் அணங்குஆக்கும் சாயலால்தாக்கி”(கலித்:131:3-5)

என உவமைகள் கூறுகிறாள். தலைவியை மறந்த தலைவனுக்கு உண்டாய வருத்தத்தை நீக்கக் கருதிய தோழி தலைவனை எதிர்ப்பட்டு யான் நீக்குவேன் போலே இருந்தது என உரைக்கிறாள். தலைவியது கண்கள் பூப் போன்ற அழகினை உடையது என்றும், அவளது சாயலை நோக்குங்கால் தன் பார்வையால் பிறரை வருத்தும் அணங்கு போல் விளங்கும் என்றும் தலைவியின் மேனியழகுக்கு

உவமை கூறுகிறாள். வண்டின் ஆர்ப்போலியானது யாழ் இசை போன்று விளங்குவதாகவும், தலைவியின் கண்கள் நோக்கும் நோக்கானது மான் பிணையின் நோக்கு போன்று இருப்பதாகவும், நிலா போன்று ஒளிவீசும் வெள்ளிய மணற் பரப்பினில் ஓடுகின்ற நண்டுகள் நம்மைக் கண்டு நாணங் கொண்டவைப் போலத் தம் வளையில் புகுந்து மறைந்தது துறைவன் நமக்குச் செய்த கொடுமைகளை நினைத்து நம்முன் நாணினது போன்று இருந்ததாகவும், தலைவன் ஞாழற் பூவின் நிறத்தை ஒப்ப விளங்கும் தலைவியின் மேனி அழகினைச் சிதைத்ததாகவும், தலைவியின் கூந்தல் மழையின் வீழ்ச்சி போல் இருந்ததாகவும், அவளது முறுவல் கடலிற் பிறந்த முத்தின் அழகை ஒத்து இருந்ததாகவும் தோழி தலைவியிடம் கூறும் உவமைகளை இப்பாடலின் பிற இடங்களில் காணமுடிகிறது. மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம் பெற்றுள்ள எக்கர், அலவன், ஞாழல், துறை, முத்து போன்றன நெய்தல் நிலத்துள் காணக்கிடைப்பன. மேற்கூறப்பட்ட உவமைகள் அனைத்தும் நெய்தல் நிலப் பரப்பினை கண்முன் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 10 ஆக உள்ளது. இவற்றில் 8 பாக்களில் மட்டுமே உவமைகள் காணப்படுகின்றன. மணி போன்ற அழகிய மலர்களாலான பசிய தழையாடையை அழகாக நாம் உடுத்திக் கொண்டோம் எனத் தோழி தலைவிக்குக் கூறியதனை,

“மணிப் பூம் பைந் தாழை தைஇ அணித்தகப்” (அகம்: 20: 9)

எனும் அடி எடுத்துக்காட்டுகிறது. நிலவொளி போன்ற வெண்ணிறம் கொண்ட மணல் பகுதி எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் பயின்று வந்துள்ளது. இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள மணல் நெய்தல் நிலத்திற்குரிய மண்வளமாகும்.

ஞாழல் மரத்தின் பொன் போன்ற பூக்களுடன், புன்னையின் பூக்களும் துறையில் பரவிக் கிடக்கும் காட்சியானது சித்திரம் தீட்டினாற் போல் இருக்கும் என்ற உவமையும், ஞாழலும், புன்னையும் நெய்தல் நீர்கண் வளர்ந்து மகளிர்க்குப் பயன்பட்டமை போன்று தாய் தந்தையரும், தோழியரும் சூழ்ந்து புறங்காப்பத் தலைவியும், தலைவற்கு துணையாவாள் எனும் உள்ளுறையும்,

“பொன் வீ ஞாழலோடு புன்னை வரிக்கும்

கானல் அம் பெருந் துறைக் கவினி மா நீர்ப்

பாசடைக் கலித்த கணைக்கால் நெய்தல்” (அகம்: 70: 9-11)

எனும் பாடலடிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. பரதவ மக்களுக்கு மீன் வேட்டை நன்கு வாய்த்தது. அதற்காக அவர்கள் குறுகியக் கண்களையுடைய அழகிய வலைகளை நன்கு பாராட்டிக் கூறுவது போலத் தலைவனும் தம் முயற்சியால் மணம் கூடிற்றாயினும் துணை நின்ற என்னைக் கொண்டாடினர் எனவும், பரதவர் வலையில் கிடைத்த அயிலை மீன்களை எல்லாருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்து மகிழ்ந்தமை போன்று நின்னை நின் உறவினரிடமிருந்து நீக்கித் தம்மூரின் கண்ணே கொண்டு போய்த் தம்மூரிலுள்ள யாவரையும் மகிழ்விப்பர் எனவும் தோழி தலைவியிடம் உள்ளுறைகள் மொழிவதனை இப்பாடல் உணர்த்தி நிற்கிறது. மேற்கண்ட பாடலடிகளில் இடம் பெற்றுள்ள ஞாழல், புன்னை, துறை, நெய்தல், பரதவர், சிறுகுடி, பாக்கம், அயிலைமீன், துறைவன் என்பன நெய்தல்நிலத்தினைச் சார்ந்தவைகளாகும். இவை போன்று அகநானூற்றின் 160, 180, 210, 330, 370, 400 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தலுக்குரியப் பிண்ணனிகளே தோழியால் உவமைகளாக கையாளப்பட்டுள்ளன.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த சங்கப் பாடல்களில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 77 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 27 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 9 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 13 ஆகவும், கலித்தொகையில் 10 ஆகவும், அகநானூற்றில் 18 ஆகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 72 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 26 எனவும், குறுந்தொகையில் 9 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 10 எனவும், கலித்தொகையில் 10 எனவும், அகநானூற்றில் 17 எனவும் இடம்பெற்றுள்ளன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 27 ஆக உள்ளது. இவற்றில் 26 பாக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. அலைகள் கொண்டு வந்து சேர்த்தப் பெரிய எக்கர் மணலை மென்மையான துகிலின் அணுவைப் போலத் தோன்றுமாறு ஒரு சேரக் காற்றுத் தூற்றும். அத்தகு கடற்கரைக்குத் தலைவன் பூப் போன்ற தலைவியின் நலனை நுகர்ந்த செய்தியினை

“முழங்கு திரை கொழீஇய மூரி எக்கர்

எனும் அடிகளில் எடுத்தியம்பியுள்ளாள் தோழி. குற்றமற்றக் கற்பினையுடைய அறிவற்ற ஒருத்தி தன் குழந்தையைப் பேய் வாங்கிக் கொள்ளக் கைவிட்டதைப் போல முன்னாளில் நெடிதாக எம்மோடு வந்த நாணத்தை கைவிட்டோம் எனும் உவமையும் இதனுள் இடம்பெற்றுள்ளது. மேற்கண்டவற்றில் கையாளப்பட்டுள்ள திரை, எக்கர், சேர்ப்பன் போன்றன நெய்தலுக்குரியன. சேர்ப்பன் குறித்து “சேரி என்பது கடற்கரையோரக் குடியிருப்புகளைக் குறிக்கும் சொல். சேர்ப்பன் - அக்குடியிருப்புகளுக்கு தலைவன். நிலமும் கடலும் சேருமிடம் சேரி என வழங்கப்படுவது போல சேர்ப்பன் என்பதும் சேர்ப்பு என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகும். சேர்ப்பு என்பதுடன் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விசுதி சேர்ந்து சேர்ப்பன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது” ¹⁴ எனக் கூறுவர்.

இறாமீனின் புறம் போன்ற சருச்சரைப் பொருந்திய பெரிய அடியையுடையது சுறாமீன். அம்மீனின் முகத்தில் நீண்டுள்ள கொம்பு போன்ற முட்களையுடைய இலையைக் கொண்டது தாழை. அத்தாழைப் பெரியக் களிற்று யானையின் கொம்பு போன்ற அரும்புகளை உடையது. அவ்வரும்பு பெண்மான் தலை சாய்த்து நின்றலைப் போலத் தோன்றும். இத்தாழையின் மணமானது விழா எடுக்கும் களமெல்லாம் நறுமணம் கமழும் எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை,

“இறவுப் புறத்து அன்ன பிணர் படு தடவு முதல்

நல் மான் உளையின் வேறுபடத் தோன்றி” (நற்: 19: 1-4)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதில் இறாமீன், சுறாமீன், தாழை என நெய்தல் நிலக் கருப்பொருட்களே பயின்று வந்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கடற்கரையிடத்து உதிர்ந்த நாவற் கனியினை வண்டுகள் மொய்த்தன. பின் அப்பழத்தைத் தம்மை ஒத்த வண்டெனக் கருதின. பல கால்களைக் கொண்ட நண்டு அப்பழத்தை கைக்கொண்டது. வண்டுகள் நண்டை விலக்கிக் கனியைக் கொள்ளும் முயற்சியில் யாழோசையினைப் போலப் பேரொலி எழுப்பின. அப்போது அங்கு வந்த நாரையைக் கண்ட நண்டு கனியை விட்டு அகன்றது. இத்தகு கடற் துறை மரந்தை ஆகும். இம்மரந்தை போன்ற நலன் உடையவள் தலைவி என்று தோழி கூறுவதனை

“புன் கால் நாவல் பொதிப் புற இருங்கனி

துறை கெழு மரந்தை அன்ன இவள் நலம்” (நற்: 35: 2-7)

என்ற அடிகள் விளக்கும். நாவற் கனியைத் தலைவியாகவும், வண்டினைத் தோழி ஆகவும் அலவனைத் தமராகவும், நாரையைத் தலைவனாகவும் இதனுள் ஒப்பிட்டு உரைத்துள்ளாள் தோழி. கனியைத் தும்பி மொய்த்தாங்கு தலைவியைத் தோழி சூழ்ந்திருந்தனர். அலவன் எனத் தமர் இடர் விளைவிக்க நாரையெனத் தலைவன் இச்செறிப்பு நீக்கி வரைவு கொண்டான் என உள்ளுறுத்தி உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. “உள்ளுறை என்ற சொல் உள்-உறை எனப் பிரியும். உள்உறை என்ற சொல்லுக்கு ‘உள்ளே தங்குதல்’ என்று பொருள். நூலின் பொருளடக்கம் காட்டும் பகுதியை ‘உள்ளுறை’ என்று குறிப்பிடுவது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. ஆனால் உள்ளுறை என்ற சொல் இப்பொதுப் பொருளோடு வேறு சிறப்புப் பொருளும் கொண்ட துறைச் சொல்லாகும். தொல்காப்பியத்தாலும் சங்கப் பாக்களாலும் உள்ளுறை என்ற துறைச் சொல்லின் விளக்கம் புலனாகிறது”¹⁵ என உள்ளுறைக் குறித்துக் கூறுவர். தலைவன் தலைவி மீது மிகுந்த அன்புடையவனாய் இருந்தும் தலைவி பசந்தனள். இப்பசலைக்குக் காரணம் தலைவன் இறுகப் பிணைத்திருந்ததினின்றும் தன்கை நெகிழ அமைத்ததால் கள் உண்டார்க்குக் கள் இல்லாமற் போகும் காலத்து உண்டாகும் வேறுபாடு போன்ற காம வேறுபாடோ? எனத் தோழி வினவுவதனையும் மேற்கூறப்பட்ட பாடலுள் காணமுடிகிறது. மேற் கூறிய உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள அலவன், நாரை, துறை, மரந்தை போன்றன நெய்தல் நிலம் சார்ந்தவைகளாகும். மரந்தை எனும் ஊர் சேரமன்னர் ஆட்சி செய்த பகுதியாகும். இதனை கடற்கரைப் பகுதியிலுள்ள ஊராக

“வலம்படு முரசிற் சேர லாதன்

முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பு அறுத்து இமயத்து

பணி திறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்”¹⁶

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. “மரந்தை - மாந்தை எனவும் வழங்கப் பெறும். இஃதொரு சேரநாட்டுத் துறைமுகப்பட்டிணம்”¹⁷ என்பர். இவை போன்றே நற்றிணையின் 45, 58, 67 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தலுக்குரியப் பதிவுகளைக் காணமுடிகிறது.

தன் துணைப் பிரிந்தக் காலத்து மற்றொரு அன்றில் பறவை ஆற்றாது இறத்தல் போலத் தனிமையுற்று இருக்கும் துன்பமான வாழ்வினை யானும் ஆற்றவியலாது வருந்தி இறக்கும் தன்மையனானேன் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுவதாக

“ஒன்று இல் காலை அன்றில் போலப்

புலம்பு கொண்டு உறையும் புன்கண் வாழ்க்கை

யானும் ஆற்றேன் அதுதானும் வந்தன்று” (நற்: 124: 1-3)

என்பது அமைந்துள்ளது. இதில் இடம் பெற்றுள்ள அன்றில் குறித்து “அன்றில் என்றோரு பறவை சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைக்கு உரிய பறவையாகப் பாடப்பட்டிருக்கிறது. நெய்தலுக்குரிய பறவையாக இது கூறப்படுவதிலிருந்து இப்பறவைக் கடலுக்கு அருகாமையில் அமைந்த சூழ்நிலையில் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் கடற்கரைச் சூழ்நிலைப் பற்றிய விளக்கம் அக்காலத்தில் உள்ள நிகழ்வை உள்ளபடியே கூறுவதாகும்”¹⁸ என்றுரைப்பர்.

“-----தாழைச்

சுறவு மருப்பு அன்ன முட் தோடு ஓசிய

இறவுஆர் இனக் குருகு இறைகொள இருக்கும்” (நற்:131:4-6)

என்பதில் உவமையும், உள்ளுறையும் இணைந்து இடம்பெற்றுள்ளன. சுறாவின் கொம்பினை ஒத்து இருபுறமும் முள் கொண்டு விளங்குவது தாழையாகும். இத்தாழையின் இலை முறிந்து சாயும் படி இறாமீனைத் தின்ற நாரையின் கூட்டம் தங்கி இளைப்பாறும் என்ற வழி தலைவி மனமகிழ்ந்து அன்பு மிகுமாறு அவள் உள்ளத்தில் செல்வம் நிரம்பிய தலைவன் தங்கியுள்ளான் என்பதை உள்ளுறுத்தி உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. கள்ளுணவை உண்டலால் மகிழ்ச்சியுடையவனும் நல்ல தேரை உடையவனுமான பெரியன் என்பனின் ஊர் பொறையாறு. இவ்வாறானது நுகருந் தோறும் இனிய செய்யும் கள்ளின் இனிமை நிறைந்தது. அவ்வூர் போன்று நீ நுகருந் தோறும் நிற்பால் இன்பம் செய்வது தலைவியின் நற்றோள் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுவதாகவும் இதனுள் உவமை அமைந்துள்ளது. இதில் இடம் பெற்றுள்ள அரசன் பெரியன் என்பவன் புன்னை மரங்கள் சூழ்ந்த அழகிய கடற்கரைச் சோலையினை உடைய கடல் துறையை ஆட்சி செய்தமையை,

“பரியுடை நல் தேர்ப் பெரியன் விரி இணர்ப்

புன்னை அம் கானல் புறந்தை முன் துறை” (அகம். 100)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தன் நிலப்பகுதியை ஆட்சி செய்த அரசர் குறித்தே தோழி உவமையின் வழி பதிவு செய்துள்ளாள் என்பதனை இதன் வழி அறியமுடிகின்றது. இவை போன்றே நற்றிணையுள் 159, 172, 183, 195, 225, 227, 254, 258, 270, 283, 323, 331 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தல் திணைக்கு உரியவைகளையே தோழி உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளாள் என்பது சுட்டத்தக்கது.

துறைவனே உன்னைப் போன்ற சான்றோர் தம்மை அடைந்தவர் வாடுமாறு நெடுங்காலம் விரும்பாது விட்டாராயின் அங்ஙனம் அடைந்தார் வாழ்தலும் யங்ஙனம் எனத் தோழி கூறும் உவமையினை

“கானற் கண்டல் கழன்று உகு பைங் காய்

சால்பு எதிர்கொண்ட செம்மையோரும்” (நற்: 345: 1-7)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதனுள் உள்ளுறையும் பொதிந்துள்ளது. கண்டல் மரத்தின் காய்கள் காய்த்து மோதுதலில் கழன்று உதிரும். அக்காய்கள் கழியிடத்து சென்று வீழும். இக்காய்களால் மோதலுற்ற ஆம்பலின் அரும்பு சாய்ந்து சிறிய வெண்ணிற நீர்க்காக்கை கொட்டாவி விட்டாற்போல வெண்ணிறமாய் மலர்ந்து நிற்கும் கடற்பரப்பின் துறைவ என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாகவுள்ளது. ஆம்பல் வருந்தி மலர்வது போல அயலார் அலர் கூறுவதினால் இதுவரை நாணம் முதலானவற்றால் வாயினால் கூறி வருந்தாத தலைவி தன்னிலை திரிந்து புலம்புவாள் எனும் குறிப்பினைத் தலைவனுக்கு இதன் வழி உணர்த்துகிறாள் தோழி. இதில் பயின்று வந்துள்ள கண்டல், கழி, ஆம்பல், சிறுவெண் காக்கை, துறைவன் என்பன நெய்தல் திணைக்குரியவைகளாகும். இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள பறவையாகிய சிறு வெண்காக்கை குறித்து “கடற்காக்கை சிறுவெண்காக்கை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இஃது காக்கை போல உடல் முழுவதும் கருத்து கழுத்தின் கீழ் பகுதி மட்டும் சிறிது வெண்மை நிறத்தில் காணப்படுவதால் சிறுவெண்காக்கை எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. இக்காக்கை பத்தொன்பது இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. சிறுவெண்காக்கை கடற்கரையில் காணப்படுவதாகப் பல பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன”¹⁹ எனவும், “கடற்நீர்ப்பரப்பில் மிதந்து கொண்டு வெகுநேரம் தங்கக்கூடிய ஒரே பறவையினம் சிறுவெண் காக்கையாகும்”²⁰ எனவும் கூறுவர்.

“எல்லி அன்ன இருள் நிறப் புன்னை

நல் அரை முழுமுதல் அவ்வயின் தொடுத்த

தூங்கல் அம்பித் தூவல் அம் சேர்ப்பின்” (நற்: 354: 5-7)

என்பது தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தும் வகையில் தோழி உள்ளுறைக் கையாண்டுள்ளதைப் புலப்படுத்தி நிற்கிறது. இரவு இருள் போன்ற நிறம் கொண்ட புன்னை மரத்தின் அடியினில் அம்பியைப் பிணித்திருப்பர். அதனால் அவை யாண்டும் செல்லாதவாறு அங்கேயே இருக்கும். அதுபோலத் தலைவியும் இற்செறிக்கப்பட்டமையால் யாண்டும் காண இயலாதவளாய் உள்ளாள் எனத் தோழி குறிப்பால் தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள். உப்பு விற்கும் உமணர் உப்பளத்து வெளிகளினே வண்டிகளை உரப்பி ஓட்டும் பேரொலியைப் போன்று உன்னோடு எமக்கு உண்டான நட்பு இவ்வூரில் அலராகப் பெருகிறது எனத் தோழி தலைவனிடம் உரைப்பதாகவும் இப்பாடலில் பிரிதோர் உவமை அமைந்துள்ளது. இதன் வழி தலைமகனை வரைவிற்கு முடுக்கும் தோழியின் செயல் திறன் புலனாகிறது. “தோழி நண்பராய் வழிகாட்டியாய் மெய்ப் பொருளராய்க் காதலர்க்குக் களவில் துணை நிற்பவளாகச் சித்தரிக்கப் பெறுகிறாள். மேலும் களவுக் காதலை ஒரு மகிழ்ச்சியான முடிவுக்குக் கொண்டு வரத் தன்னாலியன்றன செய்யும் பாத்திரமாக அவள் காட்டப்பெற்றுள்ளாள்” ²¹ எனத் தோழி குறித்துக் கூறுவர். மேற்கூறப்பட்டவைகளில் புன்னை, அம்பி, சேர்ப்பு, உமணர், அளம் என நெய்தல் நிலம் அழகுறக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. 375, 395, 398 எனும் நற்றிணைப் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலத்தின் எழிலினை உவமைகளின் துணையுடன் சிறப்புறப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளாள் தோழி.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 9 ஆக உள்ளது. இவற்றில் உவமைகளும் காணக் கிடைக்கின்றன. பரத்தமை காரணமாக பிரிந்து பின் மீண்ட தலைவனுக்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைவியின் நிலையினை,

“மடைமான் செப்பில் தமிழை வைகிய

கயம் மூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” (குறுந்: 9: 2-6)

எனும் உவமை வழி எடுத்தியம்புகிறாள். செப்பின் கண் துணை ஏதுமின்றித் தனியே வைக்கப்பட்ட சூடாத மலர்களைப் போலத் தலைவியும் உடல் வாடினாள் எனவும், இன மீன்களைக் கொண்ட உப்பங்கழியில் வளர்ந்துள்ள நெய்தல் மலர்கள் நீர் அலைகள் பெருகும் தோறும் ஆழமான குளத்தில் மூழ்கும் மகளிரின் கண் போலத் தோற்றமளிக்கும் எனவும் இதனுள் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மேற்கூறிய உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள நெய்தல், இனமீன், கழி முதலியன நெய்தல் திணைக்குரியவைகளாகும். “வழக்கமாக நெய்தற் பூக்கள் குளங்களிலும், ஏரிகளிலும் அல்லது கடற்கழிகளிலும் மருத நில வயல்வெளிகளிலும் பூக்கும். கடற்கரைப் பகுதியில் அவை மிகுதியும் காணப்படும் காரணத்தால் கடலும் கடற் கரைப் பகுதியும் ‘நெய்தல்’ என்ற பெயரால் குறிக்கப்படுகின்றன” ²² எனவும், “நெய்தல் மலரில் நீர்த்துளிகள் காணப்படுவதால் அம்மலர்களிலிருந்து நீர் துளிப்பது மகளிரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஊற்றாக வெளிப்படுவதோடு ஒப்பித்து உரைக்கப்படுகின்றது” ²³ எனவும் நெய்தல் மலர் குறித்து உரைப்பர்.

“நெய்தல் பரப்பில் பாவை கிடப்பி

நாரை மிதிக்கும் என் மகள் நுதலே” (குறுந்: 114: 1-5)

என்பதில் தோழி உள்ளுறைகள் கூறியுள்ளாள். வண்டல் பாவையைக் கண் துயிலச் செய்து நெய்தல் மணலில் கிடத்தி வந்தமை போல தலைவியைத் தோழி தலைவனிடம் இருத்தி வந்த செய்தி இதில் குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆரல் மீனை வயிறு நிறைய அருந்திய நாரைகள் வண்டல்பாவையின் நெற்றியை மிதித்து செல்லும் என்றது நாரையால் மிதியுண்டு அழியும் பாவை போலத் தலைவன் பிரிவால் தலைவியின் நலன்கள் அழியும் எனும் குறிப்பினைப் புலப்படுத்தற்காகும். மேற்கூறப்பட்ட உள்ளுறைகளில் இடம் பெற்றுள்ள நெய்தல் நிலப் பரப்பு நெய்தல் திணைக்குரிய முதல் பொருளாகும். மேலும் இத்திணைக்கு உரிய கருப்பொருட்களான கொண்கன், ஆரல்மீன், நாரை என்பனவும் இதில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

குன்றைப் போன்று குவிந்த மணலுடைய கரையின்கண் புன்னை மரம் உள்ளது. இப்புன்னைமரக் கிளையில் புதிதாய் அந்நிலத்திற்கு வந்த நாரை தங்குவதற்கு இடமான குளிர்ச்சியுடையக் கடற்கரைச் சேர்ப்பனே என்ற வழி தலைவனும் தலைவியை மணந்து கொண்டு இனிதே இல்லறம் நிகழ்த்துதல் வேண்டும் எனும் குறிப்பினைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி. இதனை

“குன்றத்தன்ன குவவு மணல் அடைகரை

தண்கடற் சேர்ப்ப நீ உண்ட என் நலனே” (குறுந்: 236: 3-6)

எனும் அடிகள் இயம்புகின்றன. தலைவன் தலைவியை மணம் புரிந்து வாழ வேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணம் கொண்டவளாக தோழி விளங்குவதனை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. “தொல்காப்பியத்திலும் சங்கச் சான்றோர் புலனெறி வழக்கத்திலும் குறிக்கப்பட்டுத் தோழியாவாள் அறிவு, திரு, ஆற்றல் முதலியவற்றால் தலைமகளோடு ஒத்த பெருஞ்சிறப்புடையவளாய், தலைவிக்கு உற்றுழியுதவும் கெழுதகை நட்பினளாய், அவளுக்குற்றத் துன்பந்துடைத்துத் துணை செய்யும் பேரறிவினள் என்பார். ‘தாங்கருஞ்சிறப்பின் தோழி’ எனவும் ‘உறுகண் ஓம்பல் தன்னியல்பாகலின் உரியதாகுந் தோழிகண் உரனே’ எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அறிவுறுத்துவாராயினார். பிறப்பு முதலியவற்றால் ஒப்புடையார் இருவர் அன்பினால் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்வது தோழமை நெறியாகும்”²⁴ என்பர். மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம் பெற்றுள்ள குவவுமணல், கரை, புன்னை, நாரை, சேர்ப்பன் போன்றவை நெய்தலுக்குரியவை. இவை போன்றே 294, 303 எனும் குறுந்தொகைப் பாடல்களிலும் நெய்தலுக்குரியப் பின்புலங்கள் தோழியால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தலைவன் கடற்கரைச் சோலையுடைய அழகிய பெரிய நீர்த்துறையின் கண்கரியக் கழியை நீந்திக் கடந்து வருகின்றான். இரவுக்குறியை மேற்கொள்ள பல்வேறு ஏதங்களைக் கடந்து அஞ்சாதனாய் வருகிறான். இடர்பாடுகளைக் கடந்து வரும் தலைவனை ‘வருக’ எனக் கூற என் உள்ளம் அஞ்சுகிறது. இவ்வாறு தலைவன் வருவதலை எண்ணித் தலைவியும் வருந்துகின்றாள். வாரற்க என்று கூறினால் தலைவனது உள்ளமும் வருந்தும். எனவே யாது செய்வதென்று அறியாது விழிக்கும் தோழி தலைவன் தலைவி இருவரின் உள்ளத்துடிப்பினை அறிந்தவளாக உள்ளாள். இவள் தனது நிலைப்பாட்டினை,

“கவைமக நஞ்சு உண்டாஅங்கு

அஞ்சவல் பெரும் என நெஞ்சத்தானே” (குறுந்: 324: 6-7)

எனும் உவமை வழி எடுத்தியம்புகிறாள். ஓர் உடம்பில் இருதலையாகக் கவைத்த மகவு ஒருவாயால் நஞ்சுண்டவழி அந்நஞ்சு இரு மகவுகளின் உடல் முழுவதும் பரவுகிறது. இதனால் அக்குழந்தையின் தாய் எந்தக் குழந்தைக்கு நஞ்சு தீர்க்க மருந்தை முதலில் அளிப்பது என அறியாது துடிப்பதுபோலத் தான் உள்ளதாகத்

தன் உள்ளத் துடிப்பினை உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. “இவ்வுவமையால் இரண்டு மகவினுக்கும் ஒருங்கே நஞ்சு தீர்க்கும் மருந்து தருதலே தக்கதாகின்றது. அது போலவே தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவருக்கும் நன்மை தரும் வரைவே ஏற்புடைத்து என்பதைப் பெறவைக்கின்றாள். கவை மகனின் செய்தியை உவமையாக எடுத்தாண்ட சிறப்பால் இயற்பெயர் மறைந்த இப்புலவரை அவர் கூறிய உவமையையே பெயராக ஆக்கி மகிழ்ந்தனர் அக்கால அறிவுடையோர். புலவரும் கவை மகன் என்ற சிறப்புப் பெயருடன் திகழ்கின்றார்” ²⁵ என்பர் ந.சுப்புரெட்டியார். இவ்வுவமைப் புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளினை எடுத்தியம்பும் விதமாக அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது. பகல் வந்து ஒழுகும் தலைவனை இரவுக்குறி நேர்விக்கும் தோழி,

“வரைமருள் நெடுமணல் தவிர்த்தனர் அசைஇத்” (குறுந்:345:2)

என உவமை கூறுகிறாள். இதில் குன்று போன்று விளங்கும் மணல்மேடு சுட்டப்பட்டுள்ளது. தாழை செறிந்ததும் சுறா மீன்களைக் கொண்டதுமான கழி இழும் எனும் ஓசையை உண்டாக்கும் கடலைக் காவலாக உடையது என்றவழி பகல் வருவதால் ஊரின் அலர் மிகும் என இப்பாடலில் உள்ளுறையும் கையாண்டுள்ளாள் தோழி. மேற்கண்டவற்றில் பயின்று வந்துள்ள நெடுமணல், தாழை, கழி, பெருநீர் முதலியன நெய்தல்திணையைக் குறித்து நிற்பன. இவை போன்று குறுந்தொகைப் பாடல்களான 381,399 என்பனவற்றிலும் நெய்தலுக்குரியப் பின்னணிச் சூழல்களைக் காட்சிபடுத்தியுள்ளாள் தோழி.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 13 ஆக உள்ளது. இவற்றில் 10 பாக்களில் மட்டுமே உவமைகள் காணப்படுகின்றன. ஞாழல் பூவினை நிகர்த்த தேமலினைத் தன் மார்பினில் உடையவள் தலைவி எனத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“எக்கர் ஞாழற் பூவின் அன்ன

சுணங்கு வளர் இள முலை மடந்தைக்கு” (ஐங்: 149: 1-2)

எனும் பாடல் எடுத்துக்காட்டும். இதில் இடம்பெற்றுள்ள ஞாழல் பூ நெய்தலுக்குரிய மலராகும். பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனுக்கு வாயில் மறுக்கும் தோழி

“அம்மா மேனி எம் தோழியது துயரே” (ஐங்: 158: 5)

என உவமை கூறுகின்றாள். இதில் அழகிய மாந்தளிர் போன்ற மேனியைக் கொண்டவள் எம் தோழியாகிய நின் பரத்தை எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது. வெள்ளைக்கொக்கின் பிள்ளை இறந்ததாக அதனைக் காணச் சென்ற நாரை உணவு யாதும் உண்ணப் பெறாது பசியால் வருந்தி உறைந்திருக்கும். அது போலப் பரத்தையரை வயப்படுத்தும் கருமமே கண்ணாகி தலைவன் பசியை ஒரு பொருளென மதியாமல் அவள் இல்லத்திலே தங்கும் இயல்புடையவன் எனத் தோழி உரைக்கும் உள்ளுறைப் பொருளினை,

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தென

காணிய சென்ற மட நாரை

பசி தின அல்கும் பனி நீர்ச் சேர்ப்ப” (ஐங்: 159: 1-3)

எனும் பாடலடிகள் உள்ளடக்கி உள்ளன. இதில் குருகு, நாரை, சேர்ப்பன் என நெய்தல் நிலக் கருப்பொருட்கள் பயின்று வந்துள்ளன. வரையாது வந்தொழுகும் தலைவனைப் பழித்துரைக்கும் தோழி,

“பெருங் கடற்கரையது சிறு வெண் காக்கை

வரி வெண் தாலி வலை செத்து வெருஉம்

மெல்லம் புலம்பன் தேறி” (ஐங்: 166: 1-3)

என உள்ளுறைக் கூறுகின்றாள். பெரிய கடற்கரையில் வாழும் சிறு வெண் காக்கையானது வரி பொருந்தியக் கோழிகளை வலையெனப் பிறழ் உணர்ந்து அதனைக் கண்டு அஞ்சுவது போல வரைதல் வேண்டி நாம் கூறிய சொற்களைத் தனக்கு வருத்தம் செய்வன எனத் தலைவன் பிறழ்க் கருதி அஞ்சுகிறான் எனும் குறிப்புப் பொருள் இதில் பொதிந்துள்ளது. கடற்கரை, சிறுவெண்காக்கை, சோழி, வலை, புலம்பன் என இதில் கையாளப்பட்டுள்ளவை நெய்தல் திணைக்கு உரியவைகளாகும். இவை போன்றே 177, 179, 180, 186, 193, 196 எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலக் காட்சிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளாள் தோழி.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு பேசுவதாக அமையப்பெற்ற 10 பாடல்களிலும் உவமைகள் பயின்று வந்துள்ளன. நீலமணி என்று மயங்கும் படி

பெரிய நெய்தல் உப்பங்கழி துயில் கொண்டத் தன்மையை ஒக்கும் பரந்தக் கடற்
பரப்பையுடைய குளிர்ந்த சேர்ப்பனே எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை

“வள் இதழ் கூம்பிய மணிமருள் இருங்கழி

பள்ளி புக்கது போலும் பரப்பு நீர்த் தண் சேர்ப்ப” (கலித்: 121: 5-6)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. துளியோடு இருக்கும் மலர் போல்
அமையாது விரைவாக விழும் நீரிலே நீந்துகின்ற கண்களை உடையவள் தலைவி
எனவும், கோடல் மலர் தன் இதழ்களைக் கொத்தாக உதிர்க்கின்ற நிலை போன்று
தலைவியின் முன் கையினின்று வளையல்கள் கழலுகின்றன எனவும் தோழி
இப்பாடலின் பிற அடிகளில் உவமைகள் கூறியுள்ளாள்.

“ஒண் சுடர் ஞாயிற்று விளக்கத்தான் ஒளி சாம்பும்

நண்பகல் மதியம்போல் நலம் சாய்ந்த அணியாட்கு” (கலித்:121:17-18)

என்பது ஞாயிற்றினது மிகுதியான ஒளியால் தன் ஒளி கெடுகின்ற உச்சிகாலத்து
மதி போன்று தலைவியின் முகம் ஒளி இழந்து விளங்குவதனை இயம்புவதாக
உள்ளது. இனிய கடற்கரைத் துறையிடத்தே அலைகள் கொண்டு வந்து
போடுவதால் கிடந்த மீனை மீள்கின்ற திரை வருந்தாமல் கைக்கொண்டு போவது
போல உன் நெறிமுறைக் கெட்டமையால் தாழ்ந்து மெலிந்து வருந்தியவளின்
துயரை நீயே போக்க வேண்டும் என்ற வழி தலைவனிடம் வரைவு வேண்டுகிறாள்
தோழி. மேற்கூறிய உவமைகளில் பயின்றுவந்துள்ள கடல், திரை, கழி, சேர்ப்பன்,
கோடல் மீன் ஆகியன நெய்தல் நிலத்திற்குரியன. இது போன்றே
கலித்தொகையின் 124, 125 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலப் பின்னணிகள்
தோழியால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தோழி தலைவியது ஆற்றாமையைத் தலைவனிடத்து எடுத்துரைத்துத்
வரைவு கடாயதில்

“செக்கர் கொள் பொழுதினான் ஒலி நீவி இனநாரை

முக்கோல் கொள் அந்தணர் முதுமொழி நினைவார் போல்

எக்கர்மேல்இறை கொள்ளும் இலங்கு நீர்த்தண் சேர்ப்ப” (கலித்: 126: 3-5)

என உவமையும் உள்ளுறையும் அமைந்துள்ளன. அந்திப் பொழுதில் முக்கோலை
உடைய அந்தணர் முதிய மந்திர மொழியினை நினைவு கொள்வர். அவர் போல்
இனமான நாரைகள் ஒலி அடங்கி இடுமணல் மேல் தங்குதலைச் செய்யும்

இலங்குகின்ற நீரையுடையத் தண்ணிய சேர்ப்பனே என்றவழி உன் நாட்டில் மகளிர் பிரிந்திருந்தார் உயிர் போதற்கு வேண்டும் தீங்குகளைப் பகற்பொழுதிலே கூறி அந்திக் காலத்தே ஆரவாரம் இன்றி நல்ல மகளிரைப் போல் ஒடுங்கி வாழ்வார் என்பதனைத் தலைவனுக்கு உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி. குருகு இனங்கள் இரவுக் காலத்தில் ஒலிக்கும் ஓசையானது தலைவனது தேரின் மணி ஓசை போன்று இருந்ததால் அதனை தேரின் ஒலி என எண்ணியதாகவும், நீர்ப்பரப்பின் மேலாய் நெருங்கி மலர்ந்தப் பூக்கள் மணம் கமழுங்கால் அதனைத் தலைவனது மார்பில் அணிந்துள்ள மாலையின் மணம் என்று தலைவி எண்ணியதாகவும் இப்பாடலுள் பிற இடங்களில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

தலைவனை நினைத்து வருந்தும் தலைவியின் முகம் மதி போன்று ஒளி விளங்கும்படி தலைவன் வரைதல் வேண்டும் எனத் தோழி வேண்டுவதனை,

“மதி மருள் வாள் முகம் விளங்க

புது நலம் ஏர்தர புண்க நின் தேரே” (கலித்: 126: 21-22)

என்ற அடிகள் இயம்புகின்றன. மேற்கூறிய உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள நாரை, எக்கர், சேர்ப்பன், குருகு ஆகியன நெய்தல் திணைக்குரியன. இதில் பயின்றுவந்துள்ள பறவையாகிய குருகு குறித்து “குருகு” என்ற பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் நீர்ப்பறவைகளின் பொதுப் பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. குருகு என்ற சொல் பொதுவாக “நீர்ப் பறவையை பன்னிரண்டு இடங்களிலும், கொக்கினை இரண்டிடங்களிலும், வரித்தலை வாத்தினை மூன்று இடங்களிலும் குறித்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் ‘குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே’ என்பதில் குரு நிறத்தைக் குறிப்பது புலனாகும். நீர் வாழ்ப்பறவைகள் பெரும்பாலும் கருஞ்சாம்பல் நிறத்தில் ஒத்துக் காணப்படுவதால் குருகு என்ற பெயர் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது”²⁶ என்பர்.

தலைவியது ஆற்றாமையைக் கூறி வரைவு கடாவும் தோழி கூற்றில்

“தெரி இணர் ஞாழலும் தேம்கமழ் புன்னையும்

வரி மணல் வாய் சூழும் வயங்கு நீர்த் தண் சேர்ப்ப” (கலித்:127: 1-5)

என உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் ஞாழற் பூவும், புன்னைப்பூவும், தாழம்பூவும், செருந்திப்பூவும் கடற்கரை மணலிடத்தே மலர்ந்துள்ள காட்சியானது போரினை வெல்லும் சக்கரப்படையை உடைய திருமாலின் தோளிற் கிடக்கின்ற மாலை

போல திகழ்ந்த செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கொடுங்கழியிடத்துக் காணப்படும் மணற்மேடுகள் குன்று போல தோற்றமளிப்பதனை,

“கொடுங் கழி வளைஇய குன்று போல் வால் எக்கர்” (கலித்: 127: 6)

என்ற அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“கடும்பனி அறல் இகு கயல் ஏர் கண் பனி மல்க” (கலித்: 127: 8)

என்பதில் தலைவியின் கண்கள் கயல் போன்று விளங்கும் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் மேனியில் பசலை படர்ந்ததை,

“வேய்நலம் இழந்த தோள் விளங்கு இழை பொறை ஆற்றாள்

வாள்நுதல் பசப்பு ஊர இவளை நீ துறந்ததை” (கலித்: 127: 16-17)

எனும் உவமைகள்வழி தலைவனுக்கு எடுத்தியம்பியுள்ளாள் தோழி. மூங்கில் தன் அழகு நலனை இழத்தற்குக் காரணமாக அமைந்த தலைவியின் தோள்கள் தற்போது மெலிந்து காணப்படுகின்றன எனவும், தலைவியின் வாள் போன்ற நுதலில் பசலை படர்ந்துள்ளது எனவும் இதில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஞாயிற்றின் கதிர்கள் சுடும் எனக் கருதி ஓங்குகின்ற திரை தன் கரையிடத்து நெருங்கின அடும்பினை விரைந்து அளித்தாற் போல இவளது வளை கழன்று வருத்தத்தை தரும் காமநோய் தீரும் படியாக அவளை விரைவில் மணக்க வேண்டும் எனத் தோழி தலைவனிடம் வேண்டுவதனை,

“இறைவனை நெகிழ்ந்த எவ்வ நோய் இவள் தீர

உரவு நீர்ச் சேர்ப்ப அருளினை அளிமே” (கலித்: 127: 19-22)

எனும் பாடலடிகள் விளக்கும். மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்றுவந்துள்ள ஞாழல், புன்னை, கைதை, செருந்தி, மணல், சேர்ப்பன், கழி, எக்கர், கயல், திரை, அடும்பங் கொடி முதலியன நெய்தல் திணைக்குரியனவாகும். “நெய்தல் என்பது கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும். நெய்தல் நிலத்தில் பல காணற் சோலைகள் இருக்கும். புன்னை, தாழை, ஞாழல், நெய்தல், பனை முதலிய மரவகைகள் அங்குச் செறிந்து காணப்பெறும். நாரை, அன்றில், கொக்கு கடலிலுள்ள மீனைக் கொத்தி உண்ணும். கடல் அலை உயர்ந்து தாழ்தல் மிகுந்த துயரம் குறைந்த காலை ஏற்படும் இரக்கத்தினை ஒத்திருத்தலால் அச்சுழ்நிலையைத் தலைவி கண்ணுறும் போது அவளிடம் இரக்க உணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும். இதற்குரிய சிறு

பொழுது ஏற்பாடு ஆகையால் அந்நேரம் இவ்விரக்க உணர்ச்சியை மிகுதிபடுத்திக் காட்டும்” ²⁷ என ந.சுப்புரெட்டியார் நெய்தல் திணைக்குறித்துக் கூறுவார். மேற்கண்ட பாடல் போன்று கலித்தொகைப் பாடல்கள் 129, 132, 133, 136, 149 என்பனவற்றிலும் நெய்தல் நிலச் சூழலினைப் பதிவு செய்துள்ளாள் தோழி.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 18 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் 17 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இரவுக்குறி வந்து தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கும் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு தோழி சொல்லியதாக,

“வான் கடற் பரப்பில் தூவற்கு எதிரிய

நெய்தல் உண்கண் பைதல கலுழ” (அகம்: 10: 1-5)

என்பது அமைந்துள்ளது. இதில் பெரிய கடற்பரப்பில் எழுகின்ற திவலைகளை ஏற்றுக் கொண்ட வானத்து மீன்களைக் கண்டாற் போன்று அரும்புகள் மலர்ந்த புன்னை மரத்தின் கரிய கிளையில் பறவைகள் தங்குதற்கிடனான நெய்தல் நிலத் தலைவனே நீ தலைவியைப் பிரிந்து செல்லக் கருதுவையாயின் அவளது நெய்தற் பூ போன்ற கண்கள் அழும் எனக் கூறியுள்ளாள் தோழி. புன்னையது கொம்பில் புள் இறை கூரும் என்ற வழி புள்ளுக்குப் புன்னை இருப்பிடமானாற் போன்று தலைவிக்கு ஆதாரமாகத் தலைவன் இல்லை என உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள் தோழி. பரதவர்கள் மணல்களையுடைய கரைப்பக்கத்தில் வந்து ஒதுங்கி கிடக்கும் சுறா மீனை அறுத்துத் தாமும் உண்டு மணம் கமழும் பாக்கத்தில் பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுக்கும் வளம் பொருந்தியத் தொண்டி என்னும் பட்டினத்தைப் போன்று அழகு கொண்டவள் தலைவி எனத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“குருஉத் திரைப் புணரி உடைதரும் எக்கர்ப்

வளம் கெழு தொண்டி அன்ன இவள் நலனே” (அகம்: 10: 9-13)

என்ற அடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. பரதவர் தம் தொழிலாகிய வேட்டை மேற் செல்லாது தேடாமல் வந்த சுறா மீனை அகப்படுத்தி அதனை அழித்துக் கூறுவதது அனைவரையும் அழைத்தாற் போன்று நீயிரும் நுமக்கு உறுதியாக

ஆக்கிக் கொள்ளப்பட்ட நன்மைகளான் நுமக்கு ஒழுக்கமாகிய நல்வழியில் ஒழுகாது கண்டோர் இகழ்ந்த களவொழுக்கிலே ஒழுகி இக்களவினைப் பரப்பி பலரும் அலர் கூறும்படி செய்தீர் எனத் தலைவனுக்குக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள் தோழி. இவற்றில் கையாளப்பட்டுள்ள கடல், மீன், புன்னை, நெய்தல், திரை, புணரி, எக்கர், திமில், பரதவர், மணல், கோட்டு மீன், பாக்கம், தொண்டி என்பன நெய்தல் திணையினைச் சார்ந்தவைகளாகும். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளக் கோட்டு மீன் குறித்து “கோடு என்ற சொல் கொம்பு என்ற பொருள் தரும். கோட்டுமா என்ற பெயர் கொம்புடைய யானையையும் கொம்பு போன்ற பல்லுள்ள காட்டுப்பன்றியினையும் குறித்துச் சங்க நூல்களில் வழங்கியதைத் கவனிக்க வேண்டும். ஆதலின் கோட்டுமீன் என்ற சங்கப் பெயர் இன்று கொம்பன் சுறா என்றழைக்கப்படும் மீனைக் குறித்தே வழங்கியப் பெயராகும். ஆங்கிலத்தில் இந்த மீனைச் சம்மட்டித் தலையன் சுறா என்பர். இதன் தலை சம்மட்டிபோல் இருப்பதால் அவ்வாறு பெயரிட்டனர். இந்த மீன் ஆரடி முதல் பன்னிரண்டு அடி வரை வளரக்கூடியன. இந்த மீனின் இரு கொம்புகளிலே கண்களும் காதுகளும் உள்ளன”²⁸ என்பர்.

“நெடுங் கயிறு வலந்த குறுங் கண் அவ்வலை

கோடு உயர் திணி மணல் துஞ்சம் துறைவ” (அகம்: 30: 1-11)

என்பதில் உவமையும், உள்ளுறையும் அமைந்துள்ளன. பரதவர்கள் தம் வலையில் கடலின் பெருமை குன்றும் வகையில் பல மீன்களைப் பிடிப்பர். அவர்கள் பிடித்த அம்மீனியைப் பெற இளைஞரும், முதியவரும் மகிழ்ச்சியுடையவராய் உப்பு வணிகர்கள் உப்பு முடைகளை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளில் பூட்டப்பட்ட வலிய எருதுகளைப் போன்று ஒருங்கே கூடுவர். நெல்லைத் தொகுத்த உழவர்களைப் போலத் மீன்களைத் தொகுத்து தம்மிடம் வந்து இரந்தோரின் வெற்றுக் கலன்கள் நிறையுமாறு வழங்குவர். பின் எஞ்சியவற்றை விலை கூறி விற்றுச் செறிந்த மணற் பரப்பினிற் உறங்குவர். அத்தகு வளமான கடற்றுறையை உடையத் தலைவன் என்பது இதில் வெளிப்பட வந்த பொருளாக உள்ளது. நுளையர் மீனைக் கொண்டு, வந்தவர் யாவர்க்கும் வழங்கி உயிரை வருத்தினோம் எனும் எண்ணம் சிறிதுமின்றி உறங்குவது போலப் பெருங்குலத்துப் பிறந்தத் தலைவியை நும்வசமாக அவர்கள் குடும்பத்தினின்று நீக்கி வருத்தி அதனால் இவள் கொண்ட வேறுபாட்டால் எல்லோரும் இவளைத் தூற்றுமாறு அலராக்கிப் பின்பு நீயிர் துன்பமின்றி உறங்குகின்றீர் எனத் தலைவனிடம் உள்ளுறுத்தி இயம்பியுள்ளாள் தோழி.

“மண்ணா முத்தம் அரும்பிய புன்னைத்

தண் நறுங் கானல் வந்து நும்”

(அகம்: 30: 13-14)

என்பதில் நாங்கள் வரும் பகுதியில் உள்ள கானில் கழுவப்படாத முத்துக்கள் போன்று பூத்து விளங்கும் புன்னை மரங்களை உடையது எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. மேற்கூறியவற்றுள் இடம் பெற்றுள்ள கடல், இனமீன், பரதவர், உப்பு, உமணர், மணல், துறைவன், முத்தம், புன்னை என்பன நெய்தல் நிலப்பகுதியைக் கண்முன்னே காட்டக்கூடியன. கடற்கரைத் தலைவனைக் குறிக்கும் துறைவன் குறித்து “துறை- நீர்த்துறை மக்களால் பயன்படுத்தப்படும் இடம். துறைவன் கடல் துறையை உடைய தலைவன். இச்சொல் ‘எண்பத்தி ஐந்து’ இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கடலிடத்தும் கழியிடத்தும் கொண்ட மீனைப் பரதவர்கள் மணல் தோறும் காயப் போடுவதால் ஏற்படும் புலால் நாளும் துறையை உடைய தலைவன் எனத் துறைவனைக் குறிப்பிடுவர்” ²⁹ என்பர். மேற்கண்ட உவமையுள் உழவர் போல் பரதவர் சுட்டப்பட்டுள்ளனர். இவ்வுழவர் மருத நில மக்களாவர். “நெய்தல் கடற்கரை நிலம் சார்ந்தது; மருதம் நெல் வயல்களைக் கொண்ட ஆற்றைச் சார்ந்தது. இவை இரண்டும் அடுத்தடுத்து உள்ளவை. எனவே நெய்தற் பாடல்களில் நாம் மருத நிலக் குறிப்புகளைக் காண்கிறோம்” ³⁰ என நெய்தலும், மருதமும் மயங்குவது பற்றி உரைப்பர். இதன்வழி தோழி வாழும் நெய்தல் நிலத்திற்கு அருகிலேயே மருத நிலம் அமைந்திருந்தது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

பெரிய கடற்பரப்பில் இறால்மீன் நடுங்கும் படி அழகிய வலையினைக் கையில் கொண்டு மீன் பிடித்தலில் கருத்தின்றி செயல்பட்டான் தந்தை. அவனது இளமை பொருந்திய மகள் மீன் கொண்டு வருதற்கு முன்னே உப்பு விற்ற நெல்லாலே ஆக்கப்பட்ட மூரலாகிய வெண்சோற்றை அயிலை மீனையிட்டு ஆக்கிய புளிங்கறியைச் சொரிந்து கொழுமீன் கருவாட்டுடன் தன் தந்தைக்குக் கொடுப்பான். இவளது செயல் போல தாம் வரைவதற்குத் தாமும் புறம்பே முயல நாங்களும் அறத்தொடு நின்றல் என்ற வகையால் முயல்வோம் எனத் தோழி தலைவனிடம் மொழிவதனை,

“பெருங் கடற் பரப்பில் சேயிறா நடுங்க

ஒண் தொடி ஞெழுக்காதீமோ தெய்ய”

(அகம்: 60: 1-8)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த

நாடு தரு நிதியினும் செறிய

அருங் கடிப் படுக்குவன் அறன் இல் யாயே” (அகம்: 60: 13-15)

என்பதில் தலைவியின் காப்பு மிகுதியினைப் புலப்படுத்தும் விதமாக உவமை கையாளப்பட்டுள்ளது. சோழரின் குடந்தை எனும் ஊரின் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்ட பகைவர் நாடு திரையாகத் தந்த நிதியைக் காட்டிலும் மிகவும் அரிய பாதுகாப்பினைத் தலைவிக்கு அன்னை தருவாள் எனத் தலைவனிடம் உரைத்துள்ளாள் தோழி. “இப்பாடல் ஆசிரியர் குடவாயில் ஊரினர் ஆதலின் தம் பாடற்றலைவிக்குச் சோழ மன்னர் குடவாயில் வைத்துப் பாதுகாத்த நிதியத்தை உவமை கூறினார் போலும்” ³¹ என்பர். மேற்கூறப்பட உவமைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள கடற் பரப்பு, சேயிறா, திமில், உப்பு, அயிலை, கொழுமீன் என்பன நெய்தலுக்குரியன. அயிலைமீன் குறித்து “அயிலை மீனைத் தற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் ‘காணாங் கெளுத்தி’ என்ற பெயரால் அழைக்கின்றனர். இப்பெயர் தெலுங்கு மொழியில் ‘கானகுர்த்தா’ என்று வழங்குகின்றது. மராத்தி மொழியிலும் இது போன்றே பெயர் வழங்குகின்றது. இந்தப் பெயர் தமிழுக்குப் பிற்காலத்தில் வந்ததாகத் தெரிகின்றது” ³² எனவும், “அயிலை என்ற பெயர் வேலைக் குறிக்கும். வேல் போன்ற உருவுடன் இந்த மீன் காணப்படுவதால் அயிலை என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம்” ³³ எனவும் மொழிவர். இவை போன்றே 80, 90, 100, 120, 150, 200, 220, 240, 270, 300, 310, 320, 340, 360 எனும் அகநானூற்றுப் பாடல்களிலும் நெய்தல் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப் பொருட்கள் பயின்று வருவதனைக் காணமுடிகின்றது.

தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

தோழி செவிலியோடு உரையாடுவதாக 16 பாடல்கள் நெய்தல் திணைப் பகுப்பினில் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 1 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 13 எனவும், அகநானூற்றில் 2 எனவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்தப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 13 ஆகும். நற்றிணையில் 1 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 11 ஆகவும், அகநானூற்றில் 1 ஆகவும் இவை காணக்கிடைக்கின்றன.

நற்றிணையில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடுவதாக 1 பாடல்

காணப்படுகிறது. இதனுள் உவமையும் அமைந்துள்ளது. இது அறத்தொடு நின்றல் எனும் துறையில் அமைந்துள்ளது. “அறம் என்பது பல பண்புகளைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாயினும் அகத்திணையில் பெண்ணுக்குரிய முதற் பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைநிலையில் நின்று களவொழுக்கத்தைப் பெற்றோருக்கு வெளிப்படுத்தல் என்பது இத்துறையின் பொருளாகும்” ³⁴ என அறத்தொடு நின்றல் குறித்து உரைப்பர். இத்தகு அறத்தொடு நின்றல் துறையில் அமைந்த பாடல்

“குன்றத்து அன்ன குவவு மணல் நீந்தி” (நற்: 207: 5)

என்பதாகும். குன்று போன்ற குவிந்த மணற் பரப்பினைத் தலைவன் கடந்து வரும் செய்தியினைத் தோழி அன்னையிடம் உரைத்துள்ளதை இப்பாடலடி எடுத்துக் காட்டுகிறது. இங்கு மணற் பரப்பின் உயரம் மற்றும் அளவு மிகுதியினை உணர்த்தும் விதமாக உவமைக் கையாளப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. இது போலவே ஐங்குறுநூற்றின் 101, 102, 103, 105, 106, 107, 108, 109 110, 168, 190, எனும் பாடல்களிலும், அகநானூற்றின் 110 வது பாடலிலும், தோழி வாயில்களுடன் சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ள நற்றிணையின் 127, 167, 291 மற்றும் ஐங்குறுநூற்றின் 153, 156 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தல் திணைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களேயே தோழி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தி உள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

திணைமயக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப்பகுப்பாக அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 172 ஆகும். இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டவைகளாக 150 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் நெய்தல் நிலப் பின்னணிகள் உவமைகளாக்கப்பட்டுள்ள பாடல்களில் எண்ணிக்கை 148 ஆகும். இரு பாடல்களில் மட்டும் பிற திணைகள் விரவி வந்துள்ளன. இவை நெய்தலுள் குறிஞ்சியாகவும், நெய்தலுள் பாலையாகவும் மயங்கி அமைந்துள்ளன. “ஒன்றுடன் ஒன்று சென்று கலப்பது மயக்கம் எனில் நின்று பெற வேண்டிய ஒன்று இருத்தல் வேண்டாவா? நிலம் கலக்கும். காலம் கலக்கும். கருப்பொருள் கலக்கும் எனில் எதுவுடன் கலக்கும்? புணர்தல் என்ற உரிப்பொருளில் கலக்கும்; இருத்தல் என்ற உரிப்பொருளில் கலக்கும்; ஊடல் என்ற உரிப்பொருளில் கலக்கும்; இரங்கல் என்ற உரிப்பொருளில் கலக்கும்; பிரிதல் என்ற உரிப்பொருளில் கலக்கும். ஆம் உரிப்பொருள் எதுவுடனும் கலவாது; மயங்காது; ஆனால் அதனுடன் முதற்

பொருளும், கருப்பொருளும் சென்று கலக்கும். அன்றியும் இவ்விரண்டும் தம்முடன் தாமும் கலக்கும்” ³⁵ எனத் திணை மயக்கம் குறித்து இயம்புவர்.

நெய்தலுள் குறிஞ்சி

நெய்தல் எனும் திணைப்பகுப்பாக அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடலுள் குறிஞ்சி திணைக்குரிய முதலும், கருவும் விரவி வரின் அதனை நெய்தலுள் குறிஞ்சியாகக் கொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாறு நற்றிணையில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. அது தோழி தலைவனோடு பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

“முரிந்த சிலம்பின் நெரிந்த வள்ளியின்

புறன் அழிந்த ஒலிவரும் தாழ் இருங் கூந்தல்

ஆயமும் அழுங்கின்று யாயும்அஃது அறிந்தனள்” (நற்: 295:1-3)

என்பது நெய்தலுள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக அமைந்துள்ளது. சரிந்திருக்கும் மலைப் பக்கத்தில் கிழங்கோடு கருகி போய் விட்ட வள்ளிக் கொடியை போலப் புற அழகு எல்லாம் சிதைந்து தலைவியின் பொருட்டு தோழியர் கூட்டமும் மனம் வருந்தியது எனும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது. தலைவி இச்செறிக்கப்பட்டதால் கள்ளின் சாடியைப் போன்ற அவளது அழகும் இளமையும் பாழாகி விட்டது எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறியதனை,

“கலி மடைக் கள்ளின் சாடி அன்ன எம்

இள நலம் இறகடை ஒழியது” (நற்: 295: 7-8)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்தும். மேற்கண்ட உவமையில் பயின்று வந்துள்ள சிலம்பு குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருளையும், கிழங்கு, வள்ளிக்கொடி என்பன அதற்குரிய கருப்பொருட்களையும் குறித்து நிற்கின்றன. “திணை இலக்கிய மரபில் உரிப் பொருளும் முதல் கருப்பொருளும் வரையறுக்கப்பட்டு இன்ன உரிப்பொருளுக்கு இன்னின்ன முதற்பொருள் இன்னின்ன கருப்பொருள் சிறப்பாகும் எனப் புலனெறி வழக்கம் செய்யப்படும். இம்மரபில் உரிப்பொருளுடன் அதற்கு உரிய வல்லாத பிற திணைக்குரிய முதற் கருப்பொருட்கள் இடம் பெறுதல் திணை மயக்கம் எனும் பாடு நெறியாகக் கொள்ளப்படும்” ³⁶ என்பர்.

நெய்தலுள் பாலை

நெய்தல் எனும் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த பாடல்களில் பாலைக்குரிய முதல்பொருளும், கருப்பொருளும் மயங்கி விரவிவரின் அதனை நெய்தலுள் பாலையாகக் கொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாறு கலித்தொகையில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. அது தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

பொருள்வயின் பிரிந்த தலைவனை நினைந்து வருந்தியத் தலைவியைத் தோழி ஆற்றிவித்ததாக அமைந்த பாடல்

“அயம்திகழ் நறுங் கொன்றை அலங்கல் அம் தெரியலான்

விசம்பு உற நிவந்து அழலும் விலங்கு அருவெஞ்சரம்” (கலித்: 150: 1-6)

என்பதாகும். கொன்றை மலர்களை மாலையாக அணிந்த இறைவன் திரிபுரத்தை அழித்தமையால் தோன்றிய வெம்மை உடைய நெருப்புபோல் ஞாயிறு சுடுகின்றமையால் மலையிடத்து பரந்து கருத்தெழுந்த காட்டுத் தீ வெம்மையைச் செய்தது. அதனால் அவ்வழிக் கடத்தற்கரிய வெஞ்சுரமாக விளங்கியது. இத்தகு வெஞ்சுரத்தை கடந்து தலைவர் பொருள் காரணமாகப் பிரிந்து சென்றுள்ளார். அவர் கங்கையைச் சடையில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் அணி போன்ற நின் நிறம் பசுக்குமாறு நின்னைக் கைவிடுதல் செய்யார் எனவும், ஏற்றினை ஊர்தியாக உடைய சிவபெருமானின் ஒளி பொருந்திய அணி நகைத்தால் அன்ன அழகிய நின் நிறம் இழக்கும் தன்மையினைத் தலைவன் செய்யார் எனவும், புது பிறைத் திங்களைக் கண்ணியிலே சூடியவனான சிவபெருமானின் பொன்னாற் செய்த தலைக்கோலங்கள் தாழ்ந்து தொங்கினாற் போன்ற கூந்தலையுடைய நின்னைத் தலைவர் காணுதலையின்றி பொருள் வேட்கையை மனத்தால் காணுதலையும் செய்யார் எனவும், ஆதிரை நாளினையுடைய சிவபெருமான் திருமார்பு அழகு பெற மலர்ந்த பெரிய குளிர்ந்த செண்பகம் பருவம் பொய்யாதவாறு மலர்ந்தாற் போல அவர் கூறிச்சென்ற பருவமும் வந்தது எனவும் தலைவியிடம் உவமைகள் கூறியுள்ளாள் தோழி. இரங்கல் எனும் உரிப்பொருளை உணர்த்தும் பொருட்டே பல உவமைகளைத் தோழி இப்பாடலுள் கையாண்டுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘இருத்தல்’ எனும் உரிப்பொருளால் இப்பாடல் நெய்தலுக்குரியதாகிறது. இதனுள் சுர வழியினில் காணப்படும் வெம்மையும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. எனவே

நெய்தல் பாடலுள் பாலை மயக்கமாக இடம்பெறுகிறது. “பாட்டின் தொடக்கத்தே தரவுப் பகுதியில் பாலை வெஞ்சுரத்தின் இயல்பு சுட்டப்பெறுகின்றது. நெய்தற் பாடலாயினும் தலைவன் பொருள் ஈட்டச் சென்ற பாலைக் குறிக்கப் பெறுகின்றது”³⁷ என்பர். “திணை மயக்கப்பாடல்களில் முதற் பொருளும், கருப் பொருளும் அவற்றின் பயன் பாடுகளை இழக்கும் போது உரிப்பொருள் அடிப்படையில் இப்பாடல் இன்ன திணையைச் சார்ந்தது என்று வகைப்படுத்துதல் வேண்டும். இவ்வாறு வகைப்படுத்தும் பொழுது அவ்வுரிப்பொருள் முதல் நிலையில் திணையாகி அதில் அடங்கியுள்ள சிறப்புத் தன்மையால் துறையாகவும் அமையக் காணலாம்”³⁸ என்பர். மேற்கூறப்பட்ட கலித்தொகைப் பாடலில் ஐந்து உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வைந்திலும் சிவபெருமானைக் குறிப்பிட்டு, அக்குறிப்பின் வழித் தலைவியின் அழகும், அவ்வழகு தற்போது சிதைவடைந்த நிலையும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இது குறித்து “மூவெயிலை எரித்த முக்கண்ணனின் வருணனையை முதலிலும் முடிவிலும் பெற்றுத் திகழும் கலித்தொகையின் அருமைப்பாடு நினைந்து மகிழ்தற்குரியது”³⁹ எனக் கூறுவர். “ஐந்திணைக்குரிய நிகழ்ச்சிகள் இன்றி இவ்வுலகம் இல்லை ஆனால் அவை மாறி மாறிக் காணப்பெறும். இவ்வாறு மாறி மாறி வரும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் பாடல்கள் உலக வாழ்க்கையை ஒட்டி ஆக்கப் பெற்றன என்று கொள்ள வேண்டும். இதற்கும் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் அமைத்துள்ளார். ‘திணை மயக்குறுதலும் கடி நிலை இலவே’ என்பது தொல்காப்பியர் நூற்பா”⁴⁰ எனத் திணைமயக்கம் குறித்துக் கூறுவர்.

நெய்தல் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 172 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 39 எனவும், குறுந்தொகையில் 13 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 7 எனவும், கலித்தொகையில் 2 எனவும், அகநானூற்றில் 31 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டவைகளாக 150 பாடல்கள் உள்ளன. இவை நற்றிணையில் 65 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 20 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 27 ஆகவும், கலித்தொகையில் 12 ஆகவும், அகநானூற்றில் 26 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

நெய்தல் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளனவாக 150 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் 148 பாடல்களில் தோழி தான் வாழ்விடமாகிய நெய்தல் நிலம் சார்ந்தனவற்றியே தனது உவமைகளில் பயன்படுத்தியுள்ளாள். எஞ்சிய இருபாடல்கள் மட்டும் திணை மயங்கி அமைந்துள்ளன. இவை நெய்தலுள் குறிஞ்சி எனவும், நெய்தலுள் பாலை எனவும் மயங்கி அமையப்பெற்றுள்ளன.

தலைவியின் வருத்த மிகுதியினை உணர்த்த மலைப்பகுதியில் கிழங்கோடு கருகிய வள்ளிக்கொடி உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதால் அது நெய்தலுள் குறிஞ்சி மயங்க ஏதுவாயிற்று.

நெய்தலுள் பாலை தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்து செல்லும் கடுஞ்சுரத்தின் கொடுமையைச் சுட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

தொகுப்புரை

- நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 172 ஆகும். இப்பாடல்கள் நற்றிணையில் 72 எனவும், குறுந்தொகையில் 22 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 35 எனவும், கலித்தொகையில் 12 எனவும், அகநானூற்றில் 31 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.
- நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமைந்தத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 150. இவை நற்றிணையில் 65 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 20 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 27 ஆகவும், கலித்தொகையில் 12 ஆகவும், அகநானூற்றில் 26 ஆகவும் காணப்படுகின்றன.
- தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக இத்திணைப்பகுப்பில் அமைந்த பாடல்கள் 71 ஆகும். தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 77 பாடல்களும், தோழி செவிலியோடு உரையாடுவதாக 16 பாடல்களும் காணப்படுகின்றன.
- இதன்வழி தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கையே மிகுதி என்பதனை உணரமுடிகின்றது. பாணன், வாயில்கள் மற்றும் தன்னுள் தோழி சொல்லாடும் பாடல்களும் குறைந்த எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றன.
- நெய்தல் நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தோழியானவள் தான் வாழும் நிலத்தினை நன்கு அறிந்தவளாக உள்ளதனைச் சங்கப் பாக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.
- புன்னை, தாழை, அடும்பு, ஞாழல், பெண்ணை, நெய்தல், பனை, கண்டல், தில்லை, ஆள் முதலியத் தாவரங்களைத் தோழி தன் உவமையில் திறம்படக் கையாண்டுள்ளதனை இவ்வாய்வின்வழி அறியமுடிகின்றது. மக்கட்பெயர்களாக சேர்ப்பன், பரதவர், துறைவன், கொண்கன், உமணர், நுளையர் எனும் பெயர்களும் தோழியால் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன.
- வெண்குருகு, நாரை, சிறுவெண்காக்கை, ஊர்க்குருவி, நீர்க்காக்கை, அன்றில், கொக்கு, மகன்றில், அன்னம் போன்ற புள்ளினங்களும் தோழியால் உவமைகளாக எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளமை சுட்டத்தக்கது. அலவன், யாமை, சங்கு, முதலை, போன்ற உயிரினங்கள் குறித்த செய்திகளையும் பதிவு செய்துள்ளாள் தோழி.
- நெய்தல், புன்னை, இருப்பை, ஞாழல், தாழை, அடும்பு, முண்டகம், நொச்சி, ஆம்பல் என்னும் மலர்கள் குறித்தும் நன்கு பயிற்சியுடையவளாகத் தோழி காணப்படுகிறாள்.

- இவளது உவமையின் வழி குதிரை, நீர்நாய், புலி, யானை, மான், எருது, பசு என்னும் விலங்கினங்கள் குறித்தும் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.
- கடற்கரைப் பகுதியில் காணக்கிடைக்கும் மீன்களான இறா, சுறா, கடல்மீன், இனமீன், அயிரைமீன், பெருமீன், கொழுமீன், புலவுமீன், ஆரல்மீன், கோட்டு மீன் என்பன பற்றியும் தோழி கூறியுள்ளாள்.
- தலைவியின் எழில் நலனைப் புலப்படுத்த விரும்பிய தோழி பிறை நுதல், சுடர் நுதல், பணைத் தோள், தொண்டி அன்ன இவள், மருங்கூர்ப்பட்டினத்து அன்ன இவள், மலர்க் கண், ஞாழற் பூவின் அன்ன சுணங்கு, குவளை உண் கண், பூப் போல் உண்கண் எனும் உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள்.
- பசும்பூட் பாண்டியன் வழுதி, பெரியன், நன்னன், குட்டுவன், பொறையன், கோசர், திரையன், மலையமான் திருமுடிக் காரி எனும் மன்னர் பெயர்களும், அவர்களது சிறப்புகளும் தோழி கூற்று உவமைகளில் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.
- மருங்கூர், மரந்தை, பொறையாறு, தொண்டி, ஆர்க்காடு, குடந்தை, முள்ளூர், நியமம், கழுமலம், பவத்திரி என்ற ஊர்ப்பெயர்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.
- மீன் வேட்டை, நெல் விளைவித்தல், உப்பு வாணிபம் செய்தல், உப்பு விளை வித்தல், மீனை உலர வைத்தல் முதலிய தொழில்களை நெய்தல் நில மக்கள் மேற்கொண்டதனைத் தோழி எடுத்துரைத்துள்ளாள். நெய்தல் நில மக்கள் தங்களது போக்குவரத்திற்காக குதிரைகள் பூட்டிய தேரினையும் எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகளையும், திமிலினையும் பயன்படுத்தி உள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.
- நெய்தல் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்றுப் பாக்களில் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளவைகளாக 150 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் 148 பாடல்களில் தோழி தான் வாழ்விடம் சார்ந்த முதல் கருப்பொருட்களையே உவமைகளாக்கியுள்ளாள். எஞ்சிய இருபாடல்கள் மட்டும் திணை மயக்கமாக அமைந்துள்ளன. அவை நெய்தலுள் குறிஞ்சி எனவும் நெய்தலுள் பாலை எனவும் விரவி அமைந்துள்ளன.
- ‘இருத்தல்’ எனும் உரிப்பொருளுடன், தலைவியின் வருத்த மிகுதியினை உணர்த்த மலைப்பகுதியில் விளையும் கிழங்கோடு கருகிய வள்ளிக்கொடியும் தோழியால் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இது நெய்தலுள் குறிஞ்சி மயங்க ஏதுவாக அமைந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது.
- நெய்தலுள் பாலை மயக்கமானது தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்து செல்லும் கடுஞ்சரத்தினைத் தோழி குறிப்பிடுகையில் ஏற்பட்டுள்ளது. ஐந்திணைகளிலும் உவமைகள் அமைந்தச் சங்கத் தோழி கூற்றுப் பாக்களில் மிகக் குறைந்த அளவினில் திணை மயக்கம் இடம்பெற்றுள்ளது நெய்தல் திணையில் மட்டுமே.

சான்றெண் விளக்கம்

1. நிர்மலாமோகன் (க.ஆ), செம்மொழித்தமிழ் இலக்கியங்களில் கற்பு நெறி, ப. 58.
2. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம். ப. 24.
3. மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப. 402.
4. ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், ப. 229.
5. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 457.
6. க.முத்துச்சாமி, சங்க தமிழ்க்குறிப்புப் பொருள், ப. 39.
7. இராம.குருநாதன், குறிஞ்சி காட்டும் சமுதாயம், ப. 44.
8. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப. 213.
9. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 43.
10. தி.வே.கோபாலையர் (உ.ஆ), இலக்கண விளக்கம், ப. 876.
11. ஜெ.சந்திரகலா, சங்க இலக்கியங்களில் பறவைகள்விலங்குகள், பக்.106.
12. நா.இளங்கோ, மலர் நீட்டம், ப. 36.
13. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 130.
14. து.இரவிக்குமார், சங்கப்பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள், ப. 52.
15. அர.சிங்காரவடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப. 129.
16. அகம். 127.
17. கு.வெ.பாலசுப்ரமணியன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப. 62.
18. ஜெ.சந்திரகலா, சங்க இலக்கியங்களில் பறவைகள் விலங்குகள், ப. 100.
19. து.இரவிக்குமார், சங்கப்பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள், பக். 264.
20. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், பக். 131.
21. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப. 169.
22. மேலது. ப. 198.
23. மேலது. ப. 198.
24. க.வெள்ளைவாரணன், பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள், ப. 253.
25. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 585.
26. து.இரவிக்குமார், சங்கப்பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள், ப. 250.
27. ந.சுப்பு ரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப. 24.
28. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் மீன்கள், ப. 101.
29. து.இரவிக்குமார், சங்கப்பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள், ப. 51.
30. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, பக். 206, 207.
31. இரா.ஜெயபால் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப. 179.

32. பி.எல் சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் மீன்கள், ப. 17.
33. மேலது. ப. 20.
34. சு.ப.அழகர்நாதன், செம்மொழித் தமிழ்இலக்கியங்களில் கற்புநெறி, ப. 5.
35. க.ப.அறவாணன், அற்றை நாட் காதலும் வீரமும், ப. 76.
36. த.கண்ணன், சங்க இலக்கியத்தில் திணைமயக்கம், ப. 216.
37. அ.விசுவநாதன் (உ.ஆ), கலித்தொகை, ப. 671.
38. அ .சீநிவாசன், பழசும் புதுசும், ப.10.
39. நா.ஆறுமுகம், கலித்தொகை ஓர் ஆழ்வாய்வு, ப. 80.
40. ந.சுப்பு ரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பக். 41, 42.

இயல் - 6

பாலையில் தோழி கூற்று உவமைகள்

‘நடுவுநிலைத் திணையே’ எனத் தொல்காப்பியரால் குறிப்பிடப்படும் திணை பாலையாகும். முல்லையும், குறிஞ்சியும் வெம்மை மிகுதியால் நீர்வளம் குன்றியும், உலர்ந்தும், வறட்சியுற்றும் வலிமையிழந்தும் காட்சியளிக்கும் பகுதியே பாலை எனப்படுகிறது. பொருள் தேடத் தலைவன் செல்லும் வழியாகவும், தலைமக்கள் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளும் வழியாகவும் பாலைப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பாலை என்பது ஒரு வகை மரமாகும். இது கடுங்கோடையிலும் தன் இலைகளை உதிர்க்காமல் வெம்மையைத் தாங்கி நிலைத்து வளரக் கூடியது. இதனது பூவைக் குறியீடாகக் கொண்டே பாலைத் திணைக்குப் பெயர் அமைந்ததாகக் கூறுவர். இத்திணைக்குரிய உரிப்பொருள் பிரிவாகும். பாலை நிலத்து வாழும் எயினர், எயிற்றியர், மீளி, விடலை முதலானோர் ஆறலைத்து உண்ணும் தொழிலினை உடையவர்கள். இவர்கள் வம்பமாக்களைக் கொண்டு அவர்களின் உடல் மீது தழைகளையும், கற்குவியல்களையும் இட்டு மறைப்பர். பருந்து இவ்வுடல்களில் உள்ளக் கண்களைக் கொத்தித் தன் பெடைக்குக் கொடுக்கும். இந்நிலத்தில் நீர்த்தாகத்தினைத் தடுப்பதற்காக கனிகளையுடைய நெல்லி மரங்கள் காணப்படும். வேனில் காலமும் நண்பகல் நேரமும் இதற்குரியப் பொழுதுகளாகும். இத்தகு கொடுமையானப் பாலை நிலம் குறித்துத் தனது பாடல்களில் பதிவிட்டுள்ளாள் தோழி. தான் அறிந்த பாலை நிலப்பின்னணிகளையே தோழி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என்பதை ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகிறது.

பாலைத்திணையில் தோழி கூற்றுக்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் பாலைத் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை 182 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 38 எனவும், குறுந்தொகையில் 30 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 24 எனவும், கலித்தொகையில் 28 எனவும், அகநானூற்றில் 62 எனவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 162 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 34 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 26 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 14 ஆகவும், கலித்தொகையில் 27 ஆகவும், அகநானூற்றில் 61 ஆகவும் காணக்கிடக்கின்றன.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக பாலைத்திணைப் பகுப்பில் 120

பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 23, குறுந்தொகையில் 26, ஐங்குறுநூற்றில் 8, கலித்தொகையில் 15 அகநானூற்றில் 48 என அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 113. இவை நற்றிணையில் 22, குறுந்தொகையில் 22, ஐங்குறுநூற்றில் 6, கலித்தொகையில் 15, அகநானூற்றில் 48 என அமைந்துள்ளன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 23 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் 22 பாடல்களில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. சந்தன மரத்தைக் கொண்ட வாடியக் காட்டில் சுனை நீர் நிறையவும் அருவிகள் ஆரவாரிக்கவும் மூங்கில் மூழ்கவும் வெள்ளப்பெருக்கு நிகழும் வண்ணம் முகில்கள் இப்போதே மழை பெய்ய மின்னுவது போல வருந்தி வாடும் தலைவிக்குத் தலைவன் அருள்சுரப்பான் எனவும், மூங்கிலின் நெல்லினை உண்ட யானை கவலையின்றித் தூங்குவது போன்று தலைவியும் தலைவனோடு இன்பத் துயில் கொள்வாள் எனவும் தோழி உள்ளுறுத்தி கூறுவதனை,

“தழங்கு குரல் ஏறொடு முழங்கி வானம்

தண் நறுஞ் சிலம்பில் துஞ்சும்”

(நற்: 7: 5-8)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. வாடிய மலைப்பகுதி வளம் பெறும் வகையில் மேகம் மழை பெய்ய மின்னும் என தோழி கூறியுள்ளாள். இதில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ள வறண்ட மலைப்பகுதி பாலை நிலமாகும். இது குறித்து “நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பகுத்து நானிலம் என்று வழங்கும் மரபு உண்டு. மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி; காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை; வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம்; கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல்; இந்நால் வகை நிலங்களுள் மழையில்லாமல் வறட்சியுற்றுக் கெடுவனக் குறிஞ்சியும் முல்லையும் ஆகும். அவ்வாறு கெட்ட நிலையில் அவை பாலை எனப்படும்”¹ என்பர். பிரிவின் கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது

“அன்னை போல இனிய கூறியும்

வேங்கை தாய ஓங்கு மலை அடுக்கத்து”

(நற்: 28: 3-6)

என்பதாகும். அன்னை போல இனிய சொற்களைக் கூறி அன்பு செய்த தலைவன் தற்போது கள்வரைப் போன்றுக் கொடியவனாக உள்ளான். அவனது மலை நாடானது மணி போன்று தெளிந்து விளங்கக் கூடிய அருவியையும் பொன் போன்று மலரக் கூடிய வேங்கையையும் உடையது எனத் தோழி இதில் உவமைகள் கூறியுள்ளாள். தோழி தலைவனைக் கள்வன் என்றமைக் குறித்து “பிறர் பொருளைக் கைப்பற்றல் கள்வர்க்கு இயல்பு. அது பற்றித் தலைவியின் நலத்தைக் வெளவிய தலைவனைக் கள்வன் என்றனர். கள்வர் போல கொடியன் என்று தோழி கூற்றாகக் கூறினாள். தலைவி கூற்றுக் கூறின் ஏதம் வருமென்றஞ்சி இவ்வாறு கூறினாள் என்பர். கள்வர் போலக் கொடியே என்றது சிறுமை பற்றி வந்த நகை உவமம். அன்னை போல என்றது சிறப்பு நிலைக்களமாகப் பிறந்த பண்புவமம்” ². இவ்வுவமையில் இடம்பெற்றுள்ள கள்வர் பாலைக்குரிய மக்கள் பெயராகும். தலைவன் குறித்தப் பருவத்தில் வினை மீண்டமை அறிந்த தோழி தலைவிக்கு சொல்லியதாக,

“அறவர் வாழி தோழி மறவர்

வேல் என விரிந்த கதுப்பின் தோல

பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்” (நற்: 86: 1-3)

என்பது அமைந்துள்ளது. மறவர் கையில் கொண்ட வேலினைப் போன்று விரிந்த கதிப்பினை உடையது பகன்றை. இது வெள்ளிய வட்டிலைப் போன்று மலரும் எனும் உவமைகள் இதனுள் இடம்பெற்றுள்ளன. கைவினையில் வல்ல கம்மியன் பல வண்ணக் கற்களை இட்டிழைத்தப் பொன்னாலாகியது சுரிதகம் எனும் அணி. இவ்வணியின் வடிவம் போன்று கோங்க மலர்கள் மலர்ந்தன எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பகன்றைப் பூ, கோங்க மலர் முதலியன இளவேனிற் காலத்து மலர்வன. இக்காலம் பாலைக்குரியதாகும். இதனுள் பிரிவு எனும் உரிப்பொருளும் பொதிந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

வேனிற் காலத்தில் வருந்திய நடையினையுடைய ஒந்தி தன் துணையோடு வரிகளைக் கொண்ட மரலின் இளமடல் போல வாட்டம் அடையும் என்பதனை

“வேனில் ஒதிப் பாடு நடை வழலை

வரி மரல் நுகும்பின் வாடி அவண” (நற்: 92: 2-3)

என்னும் அடிகளில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள் தோழி. இதில் பயின்றுவந்துள்ள ஒந்தி பாலைக்குரிய மாவாகும். இதனை

“வேதின வெரிநின் ஓதி முது போத்து

ஆறுசெல் மாக்கள் புள்கொள பொருந்தும்”³

கானம் வெம்பிய வறம் கூர் கடத்திடை

வேனில் ஓதி நிறம் பெயர் முது போத்து”⁴

எனும் பாடலடிகள் எடுத்தியங்கின்றன. குட்டிகளை ஈன்ற பெண்புலியின் பசியும், நோயும் தீர்தற் பொருட்டு ஆண் புலி கொம்பினையுடைய ஆண் யானையின் மத்தகத்தில் பாய்தல் போல நின்னோடு தடையில்லாமல் இல்லறம் நிகழ்த்துதற்குக் கொடியப் பாலை வழியில் அஞ்சாது பொருளிட்டி வரச் சென்றான் தலைவன் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறும் உள்ளுறையினை

“செங்கண் இரும் புலிக் கோள் வல் ஏற்றை

உயர் மருப்பு ஒருத்தல் புகர் முகம் பாயும்

அருஞ் சுரம் இறப்ப என்ப” (நற்: 148: 9-11)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. “செல்வம் இல்லாவிட்டால் இல்லறத்தை இனிது நடத்த முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தாமே வருந்தி உழைத்துப் பொருள் தேட வேண்டும். அந்தப் பொருளாள் தாமும் இன்பமுற வேண்டும். பிறருக்கும் உதவ வேண்டும். இக்கருத்துக்களைப் பாலைத் திணைப் பாடல்களில் காணலாம்”⁵ எனப் பொருளிட்டல் குறித்துக் கூறுவர்.

பாலை வழியினில் செல்லும் வம்பமாக்களை ஆறலைக் கள்வர் கொன்று அவர்களது உயிரைப் போக்குவர். அதனால் இறந்தவர்களின் உடல்கள் வழியில் ஒரு பக்கத்தே இலைகளால் மூடப்பட்டு முடைநாற்றம் வீசும். அவ்வுடல்களைத் தின்ன வந்த குறு நரி முடை நாற்றம் தாங்காது அவ்விடத்தின் கண் செல்லாது பெயர்ந்து செல்லுதல் போன்று தலைவன் பிரிந்த போது வருந்தியிருந்த தலைவியின் நலனை உண்ண வந்த பசலை அவர் மீண்ட விடத்து தலைவியை நீங்கிப் பெயர்ந்தது எனத் தோழி கூறும் இறைச்சிப் பொருளினை,

“வெங் கடற்று அடை முதல் படு முடை தழீஇ

உறு பசிக் குறு நரி குறுகல் செல்லாது

மாறு புறக்கொடுக்கும் அத்தம்” (நற்: 164: 8-10)

என்பது உணர்த்துகிறது. “இறைச்சி என்பதும் உள்ளுறை போன்று கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் நெறியாகும். புகழ்ச்சி உயர்ச்சி என்ற சொற்கள் தொழிற் பெயர்களாய் புகழ்தல் உயர்தல் என்று பொருள்படுதல் போல இறைச்சி என்ற சொல்லும் இறுத்தல் தங்குதல் என்று பொருள் படுவதாகும்” ⁶ என இறைச்சிக் குறித்து கூறுவர். இவ்விறைச்சியில் பிரிதல், ஆறலைக் கள்வர், குறுநரி எனப் பாலைத் திணைக்குரியவைகளே கையாளப்பட்டுள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது. பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகட்கு உரைத்ததாக அமைந்த பாடலில்,

“நிலம் செல செல்லாக் கயந் தலைக் குழவி

சேரி அம் பெண்டிர் நெஞ்சத்து எறிய

ஊர் ஆன்கன்றொடு புகுதும் நாடன்” (நற்: 171: 3-5)

என உள்ளுறைக் கூறப்பட்டுள்ளது. தாயை விட்டு அகன்ற யானைக் கன்று சேரியில் உள்ள பெண்டிரின் உள்ளம் துணுக்குறும் படியாகப் பசுவின் கன்றோடு சேரியில் புகும் என்றது தலைவன் பொருள்வயிற் பிரியத் தலைவி எவ்வாறு ஆற்றுவாள் என்று ஆயத்தார் வருந்த தலைவி தோழியோடு உறைவாள் என்பதனை உள்ளுறுத்தியாகும். “உள்ளுறை இறைச்சி என்பனக் கூறிய கருத்திலிருந்துக் கூறாத கருத்தை உய்த்துணர வைக்கும் குறிப்பு முறை வெளியீட்டு நெறிகளாகும். உய்த்துணர்தல் ஒப்புமை நெறியிலேயே நிகழ்வதால் உள்ளுறை என்பது உவமையின் வகையே ஆகும். ஒரு பொருளை மட்டும் கூறி ஒத்த பொருளை உய்த்துணரச் செய்யும் உள்ளுறை உவமத்தை இரு பொருளையும் கூறி ஒப்புமையை விளங்கச் செய்யும் உவமைக் கலையின் வளர்ச்சி எனலாம்” ⁷ என்று உள்ளுறைப் பற்றி உரைப்பர். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிரிதல் எனும் உரிப் பொருள் பாலைக்குரியதாகும். இவை போன்றே 189, 197, 208, 212, 237, 246, 252, 274, 281 எனும் நற்றிணைப் பாடல்களிலும் பாலைத் திணைக் காட்சிகள் தோழியால் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

உடைமரங்கள் மிகுந்த நெறியின் கண்ணே மகளிரின் குண்டலத்திற் கொளுவிய ஊசல் போன்ற குமிழ் மரத்தின் அழகிய இதழையுடைய மலர் கல் எனும் ஒலியோடு கோலஞ் செய்தாற் போன்று உதிர்ந்த குன்றத்தின்கண் நம் காதல் சென்றார் எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை,

“ஊசல் ஒண் குழை உடை வாய்த்தன்ன

அத்தக் குமிழின் ஆய் இதழ் அலரி

கல் அறை வரிக்கும் புல்லென் குன்றம்” (நற்: 286: 1-3)

என்பன உணர்த்துகின்றன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குமிழ் மலர்க் குறித்து “ஊசல் போறலின் ஊசலென்றார். இக்காலத்துச் சிமிக்கியெனவுங் குடைக் கடுக்கண் எனவுங் கூறுப; குமிழம்பூ அங்ஙனமே இருப்பதுண்டு தெளிக” ⁸ எனக் கூறுவர். இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள குமிழ் மரம் பாலைக்குரியதாகும். இவை போன்றே 329, 333, 387, 391 எனும் நற்றிணைப் பாடல்களிலும் பாலைக்குரியப் பின்னணிச் சூழல்களை அழகுற எடுத்துக்காட்டியுள்ள தோழியின் அறிவுத்திறன் போற்றத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 26 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் 22 பாடல்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்த விடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாமைக் கண்டு தோழி கூறியது

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி கள்வர்

பொன்புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்

உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை போல” (குறுந்: 16: 1-3)

என்பதாகும். ஆறலைக் கள்வர் தங்கள் அம்புகளின் கூர்மையினை அறிய நகத்தால் அவற்றின் நுனியை நெருடும் ஓசையினைப் போன்று ஆண் பல்லி தனக்குத் துணையாகிய பெண் பல்லியை அழைக்கும் ஒலி விளங்கும் எனும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது. இதன் வழி பல்லி தன் துணையை அழைக்கும் ஒலி கேட்டு தலைவன் நினை நினையாமல் இரார் எனத் தலைவிக்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி. இவ்வுவமையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள பிரிதல் எனும் உரிப்பொருளும், கள்வர் எனும் கருப்பொருளும் பாலைக்குரியன. “உரிப் பொருளாவது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் ஆகிய இவ்வைந்தும் இவற்றின் நிமித்தங்களும் ஆகும். இப்பொருளே முதல் கருவென்னும் இரண்டைக் காட்டிலும் சிறந்தது. பிறவெல்லாம் தம்முள் மயங்கினும் உரிப்பொருள் மயங்குதல் தகாதென்பது இலக்கணம்” ⁹ என்று உரிப்பொருள் குறித்துக் கூறுவர்.

வெண்கடம்பின் மலர்கள் வேனிற் காலத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசுவது போன்று நறுமணம் கமழும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடையவள் தலைவி எனத் தோழி கூறும் உவமையினை

“சிலம்பு அணி கொண்ட வலம்சுரி மராஅத்து

வேனில் அம்சினை கமழும்

தேம்ஊர் ஒண்ணுதல் நின்னொடும் செலவே” (குறுந்: 22: 3-5)

எனும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேனில் பருவம்,

கடம்ப மரம் போன்றவைப் பாலத்திணைக்குரியன. பிடி யானையின் பசியினைக் களையும் பொருட்டு வேழமானது மெல்லிய கிளைகளையுடைய யாமரத்தின் பட்டையை உரித்து அதன் நீரை பிடியினைப் பருகச் செய்யும் காட்சியினைக் கொண்டது தலைவன் சென்ற சுரவழி எனத் தோழி மொழிவதனை

“பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்” (குறுந்: 37: 2-3)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இதன் வழி தலைவனும் குறித்த வினையினை முடித்துத் தன் மனை திரும்பித் தலைவியை இன்புறுத்துவான் என்பதனை உணர்த்துகிறான். இதில் பிடி, வேழம், யாமரம், பிரிதல் எனப் பாலத்திணை உரிய பின்னணிகள் இடம் பெற்றுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது. பகற்குறிக்கண் காணும் பொழுதிலும் காணாப் பொழுது பெரிதாகலின் வேறுபட்ட கிழத்தியது வேறுபாடு கண்ட தோழி,

“நன்னுதல் பசலை நீங்க அன்ன

நசை ஆகு பண்பின் ஒரு சொல்” (குறுந்: 48: 5-6)

என உவமை கூறுகிறான். தலைவியின் நன்னுதல் பசலை நீங்கும் வகையில் இவளுக்கு விருப்பமாகும் தன்மையுடைய அன்ன ஒரு சொல்லினைத் தலைவன் நமக்கு இசைவாக கூறுவானா? எனத் தோழி வினவுவதனை இவ்வடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. “அன்ன ஒரு சொலென்றது வரைவேனென்று சொல்வதை எப்பொழுதும் உடனுறையும் நிலையைத் தலைவி விரும்பினாளாக அதற்கு ஏற்றது வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்துதலேயாதலின் அக்கருத்தை வெளியிடும் சொல்லை ‘நசையாகு பண்பின் ஒரு சொல்’ என்றாள்” ¹⁰ என இதனை விளக்குவர்.

ஒரு கண் மாக்கினை எனும் பறையை இயக்குகின்ற தாளத்தையுடைய பாணர் முதலிய இரவலர்களைப் பாதுகாக்கின்ற அரசனின் அதலை எனும் குன்றத்தின்கண் உள்ள ஆழமான சுனைகளில் பூத்தக் குவளை மலர்களோடு

சேர்த்துக் கட்டிய காட்டு மல்லிகையின் மணம் வீசுகின்றது போன்று நறுமணம் கமழக் கூடியது தலைவியின் நுதல் எனத் தோழி இயம்புவதனை,

“பதலைப் பாணிப் பரிசிலர் கோமான்

அதலைக் குன்றத்து அகல்வாய்க் குண்டு சுனைக்

குவளையொடு பொதிந்த குளவிநாறு நறுநுதல்” (குறுந்: 59: 1-3)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. குவளை மலர் குறித்து “கருங்குவளை

என்று அழைக்கப்பெறும் சுனை, பொய்கை, உப்பங்கழி, போன்ற நீர் நிலைகளில் காணப்பெறும் இதன் பூ வளமையான இதழ்களை உடையது. பெண்களின் கண்ணுக்கு இப்பூ உவமையாகும். இலைகளை விலக்கி உயர்ந்து மலரும். மணமும் தேனும் இருப்பதால் வண்டுகள் மொய்க்கும். இது ஒரு குளிர்ச்சியானப் பூ. இது மாலையில் குவியும். திருமாலின் மேனி நிறத்திற்கு இப்பூ உவமையாகும்”¹¹ என்பர். இப்பாடலுள் பிரிதல் எனும் உரிப்பொருள் இடம் பெற்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

செய்யும் தொழில் தான் ஆடவர்க்கு உயிர் போன்றது. வாள் போன்ற நெற்றியையுடைய இல்லின்கண் உறையும் மகளிர்க்கு அவர் தம் கணவர் உயிர் போன்றவர் என நமக்குக் கூறியவர் நம் காதலர். எனவே அவர் நினைவைப் பிரியார் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறி அவளை ஆற்றாவிப்பதாக,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள் நுதல்

மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்என” (குறுந்: 135: 1-2)

எனும் பாடல் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலைப் பாடியவர் பெருங்கடுங்கோ ஆவர். “சங்கப் புலவர்களின் நோக்கம் உரிப்பொருளை பாடுதலேயன்றி இயற்கையைப் பாடுதல் அல்ல. மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியர், பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பனவெல்லாம் புலவர்களின் பாடுபொருளைச் சிறப்பித்துப் பாடி பெயர் பெற்றதை உணர்த்துகிறது. இதனை பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ எனின் பாலைத்திணையின் உரிப்பொருள் பாடிய புலவர் என்பதுவே கருத்தாம். பாலையின் முதலையும், கருவையும் பாடியவர் என்பது கருத்தன்று. முதலும், கருவும், உரிப்பொருளுக்குத் துணை பொருளேயன்றிப் புலவனுக்குப் பாடற்பொருளன்று, துறைப்பொருளன்று, தலைமைப்பொருளன்று பெருங்கடுங்கோ அகப்புலவரேயன்றி இயற்கைப் புலவர் அல்லர்”¹² எனப்

பெருங்கடுங்கோ குறித்து மொழிவர். மேற்கண்ட பாடலில் பிரிவு எனும் உரிப் பொருள் உள்ளடங்கியுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

“பழுஉப்பல் அன்ன பருஉகிர்ப் பாஅடி

பைதல் ஒருகழை நீடிய சுரன்இறந்து” (குறுந்: 180: 1-4)

என்பதில் பெரிய யானைக் கூட்டங்கள் பேயின் பற்களைப் போன்று பருத்த நகங்களையுடையனவாய் விளங்கின. இக்களிறின் கூட்டங்களால் வீழ்ந்து கிடக்கும் கரும்புகளுக்கு இடையே உள்ள பகுதியைப் போன்று வருந்துதலை உடைய ஒற்றை மூங்கில் எனும் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கூட்டமாகச் சென்ற யானைகளின் காலிற் தப்பிய ஒற்றை மூங்கில் பருமைக் குறைந்து வாடிச் செறு கோலாய்த் தனித்து நிற்பது போலத் தலைவன் செய்த சிறுமைகளால் தலைவி தான் ஒருத்தியாகத் தனித்து வாழநின்றதை இங்கு குறிப்பாக உணர்த்தி உள்ளாள் தோழி. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள யானை, மூங்கில், பேய், சுரம் முதலியன பாலைத்திணையைக்குரியப் பின்புலங்களாக உள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

தலைவர் சென்ற வழியில் ஆண்மான் தன் கொம்பினால் பருத்த பெரிய மரப் பட்டையைக் குத்தி உரித்து வளைத்தது. அதனைத் தன்னுடைய கன்று உண்டு அதன் பசி தீருமாறு செய்தது. எஞ்சியதனைத் தானும் உண்டது. தன் கன்றுக்குத் தன் உடலையே நிழலாகத் தருவதற்காக அசையாது அதன் அருகில் நின்றது. இவ்வாறு ஆண்மான் தன்னலம் கருதாது கடம் பேணியக் கலையைக் காண்பார் தலைவர். அவர் தாமும் நம் நசையையே கருதாது இல்லறம் புரியுங் கடமையை எண்ணி அதற்குரியப் பொருள் தேடச் சென்று அது முற்றி மீள்வார் என தோழி கூறும் உள்ளுறையினை,

“கவைத் தலை முதுகலை காலின் ஒற்றிப்

நின்று வெயில் கழிக்கும் என்ப தம் (குறுந்: 213: 2-6)

எனும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும். இவ்வுள்ளுறையில் கையாளப்பட்டுள்ள கலை, மறி, வெயில் முதலியனப் பாலைத் திணையைக் குறித்து நிற்பன. “குறிஞ்சி முல்லை நிலங்களின் எல்லையோரப் பகுதிகள் வெப்பம் மிக்க கோடை காலத்தில் வறட்சியுற்று புல் பூண்டுகளும் வாடி வெட்ட வெளியாக மாறும். அன்றை இயற்கைச் சூழலில் பிற நிலப் பகுதிகள் போக்குவரத்திற்கு மிகவும்

இடையுறானவையாய் இருந்ததால் இந்த வறட்சியால் திறந்த வெளியாய் கிடந்த நிலப்பகுதியே மக்கள் போகவரப் பெருவழியாக பயன்பட்டது. அவை மீண்டும் மழை பெய்யும் காலத்தே சிறிது தளிர்த்து இலை தழைகள் தழைத்துப் பூத்துக் குலுங்கிக் காணப்படும். அதனால் இவை பாலை நிலம் எனப்பட்டன. பாலை என்பதால் சகாரா போன்ற மலைவெளிப் பாலையன்று. இது பருவ வேறுபாட்டால் மாறும். இதைக் காலத் தொடர்புடைய நிலம் எனலாம்” ¹³ என பாலைக் குறித்து உரைப்பர்.

நீரில்லாது வறண்ட கயத்தினைத் துழாவிய ஆண் யானை தன்னுடைய பெண் யானையைத் தழுவி அதனை வலிய புலியின் தாக்குதலின்றிப் பாதுகாப்பது போன்று தலைவனும் வேண்டிய பொருள் தேடி நின்மேல் அன்பு கொண்டு நின்னைப் பாதுகாப்பான் எனத் தலைவியிடம் தோழி இயம்பியதனை,

“வறுங் கயம் துழைஇய இலங்கு மருப்பு யானை

நெடுவரை மருங்கின் சுரன் இறந்தோரே” (குறுந்: 215: 4-7)

என்ற பாடலடிகள் விளக்கும். இதில் வறுங்கயம், யானை, இரும்புலி, நெடுவரை, சுரன் என பாலைத் திணைக்குரியவையே கையாளப்பட்டுள்ளன. “பாலை நிலத்தைக் கூற வேண்டிய இடத்தில் தாமரைத் தடாகத்தை வருணித்தால் அதில் மெய்ம்மை இல்லாது போவதுடன் என்ன உணர்ச்சியைக் கவிஞன் கொணர வேண்டும் என்று நினைக்கிறானோ அதுவும் இல்லாமல் போய்விடும். இந்நிலை ஏற்படுவதை சிலர் அறியாமல் மயங்கிக் கூறிவிடுவர் என்ற காரணத்தால் தான் மரபு வகுக்கப் பெற்றது. மரபு வகுக்கப் பெற்ற நிலையில் இலக்கியம் சிறந்ததே தவிர அழகு கெடவில்லை” ¹⁴ என ஐந்திணைக்குரிய மரபு குறித்து உரைப்பர்.

“மரற் புகா அருந்திய மாஎருத்து இரலை

உரற்கால் யானை ஓடித்து உண்டு எஞ்சிய

யாஅ வரி நிழல் துஞ்சும்” (குறுந்: 232: 3-5)

என்பதில் மரலை உணவாக உண்ட இரலையானது உரல் போன்ற காலுடைய யானை ஓடித்து உண்டதால் குறைந்து எஞ்சிய யாமரத்தின் நிழலில் துஞ்சும் எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது. தனக்கு வேண்டிய உணவைப் போதிய அளவு உண்ட இரலை யாமரத்தின் அடியில் துஞ்சுதலைப் போலத் தலைவனும் தமக்கு வேண்டிய வினையை நன்கு முடித்து ஈண்டு வந்து தலைவியோடு இன்புறுவார்

எனும் குறிப்பு இதில் பொதிந்துள்ளது. மேற்கண்டவற்றில் பயின்று வந்துள்ள பிரிவு, இரலை, யானை, யாமரம், முதலியனப் பாலைக்குரியவைகளாகும். “உலகப் பொருட்கள் அனைத்தையும் பண்டைத் தமிழர் முதல், கரு, உரி, என்ற மூன்றில் அடக்கினர். மற்றவற்றின் தோற்றத்திற்கு களமாகவும் காரணமாகவும் இருத்தல் பற்றி நிலத்தையும் பொருளையும் முதற்பொருள் என்றனர். அவை இரண்டின் காரணமாகக் கருவாகித் தோன்றும் பொருட்கள் கருப்பொருட்கள் ஆகும். கருப் பொருட்களுள் அடங்கும் மனிதர் தம் மனவளர்ச்சியால் மேற்கொள்ளும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் அவர்க்கே உரியவாகலின் உரிப்பொருள் எனப் பாகுபாடு செய்யப் பெற்றன” ¹⁵ என முதற், கரு, உரிப்பொருட்கள் பற்றி விளக்குவர்.

பாலை நிலத்துள் வளர்ந்துள்ள யாமரங்களின் பட்டையைத் தன் கொம்பினால் குத்தி வளைத்து அதனைக் கொண்டு தன் சுற்றத்தாரின் மிக்க பசியைத் தீர்க்கும் தடமருப்பினையுடைய யானையை நம் காதலர் கண்டார் என தோழி கூறுவதனை,

“பொத்து இல் காழ் அத்த யாஅத்துப்

தட மருப்பு யானை கண்டனர் தோழி” (குறுந்: 255: 1-5)

எனும் பாடல் வரிகள் எடுத்துகாட்டுகின்றன. யானைக் கிளைப் புரத்தலாகிய தன் கடனைச் செய்தது போன்று தலைவனும் மேற்கொண்ட வினை முடித்துக் தன் சுற்றத்தைப் பேணுவான் எனும் உள்ளுறை இதனுள் பொதிந்துள்ளது. “வேனில் வெம்மையிலும் பாலை நிலத்தில் யானைகளுக்கு யா மரத்தின் பட்டை உணவாகப் பயன்படும். பாலையின் வெம்மையால் அம்மரங்களும் பொரிந்துக் காணப்பட்டன. களிறு தம் கொம்பினால் மரத்தின் அடிப்பகுதியைக் குத்திக் கைகளால் பட்டைகளை உரித்துத் தன் சுற்றத்தார் உண்ண வழங்கும். இக்காட்சியைக் காணும் தலைவரும் தாம் வருந்திச் சுற்றத்தார்களைப் புரப்பதை தம் வாழ்வின் கடமை என எண்ணுவார்” ¹⁶ என இப்பாடலினை விளக்குவர். யாமரம், யானை, பாலை நிலம், பிரிவு எனப் பாலைத் திணைக்குரியவைகளே இதில் இடம் பெற்றுள்ளமை சுட்டத்தக்கது. இவை போன்றே குறுந்தொகையின் 260, 262, 273, 282, 331, 343, 348, 369, 380, 383 ஆகிய பாடல்களிலும், ஐங்குறுநூற்றின் 315, 316, 351, 352, 353, 357 எனும் பாடல்களிலும் பாலைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவியோடு உரையாடுவதாக 15 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தலைவன் பொருள்வயிற் பிரியா வண்ணம் அவனைத் தடுத்த தோழி அதனைத் தலைமகட்குச் சொல்லியதாக,

“அடங்காதார் மிடல் சாய அமரர் வந்து இரத்தலின்

ஆறு கெட விலங்கிய அழல் அவிர் ஆர்இடை” (கலித்: 2: 2-8)

என்பது அமைந்துள்ளது. இதில் கூற்றுவனைப் போன்று வஞ்சனையுடையவர்கள் அவுணர்கள் என்றும், இவ்வவுணர்வுகள் எதிர்க்கும் பொருட்டு அயன் முதலான தேவர்கள் வந்து இரத்தலின் மூன்று கண்களையுடைய இறைவன் மூன்று கோட்டைகளையும் அழிக்கச் சினந்து எழுந்தபோது அவன் முகம் தெறுமாறு போல ஞாயிறு சூடுகின்றது என்றும், மழுப்படை உடையோன் சினத்தலின் அந்த மூன்று கோட்டைகளும் திரிபுரமும் அழிந்து உதிர்வன போல் மலைகள் எல்லாம் வெடித்துச்சிதறிப் போவோர்க்கு வழியின்றி வீழ்ந்து குறுக்கிட்டுக் கிடக்கின்றன என்றும் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இத்தகு கொடிய சுரவழியில் அருந்ததி போன்று எல்லோரும் தொழுது வாழ்த்தும்படி விளங்கியக் கற்பினையுடையத் தலைவியைத் தலைவன் பிரிந்து செல்லுதல் தகாது எனத் தோழி கூறுகிறாள். இதில் மழையின்றி வறண்ட மலைப் பகுதி ஞாயிற்றின் வெம்மையால் வாடி வெடித்துச் சிதறியது என்பதும், பிரிவு எனும் உரிப்பொருளும் பாலையைக் குறிப்பதாக உள்ளன.

“வேனிலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்

தானலந் திருகத் தன்மையிற் குன்றி

முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் நிரிந்து

நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு துய ருறுத்துப்

பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”¹⁷

என்ற பாடலடிகள் முல்லையும், குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்த நிலையிலேயே பாலை எனும் வடிவங் கொள்வதனை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

“காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற்று ஒருத்தல்

சொல்வாரைத் தங்கினர் காத லோரே” (கலித்: 2: 26-29)

என்பது பரிக்கோலாற் குத்தினாலும் தன் நெறியின் கண் செல்வதனை நில்லாது செலவு மேற்கொண்ட ஆண் யானையானது பின் யாழ் ஓசையின் எல்லையில் தங்கினாற் போன்று தலைவரும் என் கூற்றின் எல்லையிலே தங்கி செலவு மேற்கொள்ளாது ஒழிந்தார் எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறும் உவமையினை உள்ளடக்கியுள்ளது. மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள ஞாயிற்றின் வெம்மை, வரை பிளத்தல், களிறு, பிரிவு முதலியனப் பாலைத்திணையைக் குறித்து நிற்பன. “கலித்தொகையிலே கூறப்படும் உவமைகள் மிகவும் தெளிவாக இருக்கும். கேட்போர் நெஞ்சத்தில் குடி கொள்வதாக இருக்கும். உவமானங்களை எப்படித் தேர்ந்தெடுத்துக் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பதற்கு அவைகள் வழி காட்டுவன” ¹⁸ என்பர்.

இளமையிலே வறுமையுற்றவன் போன்று மரங்கள் தளிர்கள் வாடிய கொம்புகளையுடையனவாய் நின்றன என்றும், பிறருக்கு கொடுத்தற்கு மனம் இல்லாதவனுடைய செல்வம் அவனைச் சேர்ந்தார்க்குப் பயன்படாதவாறு போலச் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நிழலின்றி மரங்கள் இருந்தன என்றும், தீமை செய்பவன் அதனால் புகழ் கெட்டு இறுதிக்காலத்தில் அவன் சுற்றத்தாரோடு அவனும் கெடுதல் போன்று கதிரவனின் கதிர்கள் சுடுதலினால் மரங்களின் சினைகள் மட்டுமின்றி அவற்றின் வேர்களோடு மரங்கள் முழுவதுமாக வெம்பி நின்றன என்றும், குடிகள் ஓலமிட நெறியின்றி பொருளைப் பெற்றுச் செங்கோல் வளைந்து ஆட்சி நடத்தும் அரசனின் குடை நிழலிலே தங்கிய உலகம் போல் உலறின உயர்ந்த மரங்களைக் கொண்ட வெஞ்சுரம் என்றும், தோழி கூறும் உவமைகளை,

“வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய்

உலகுபோல் உலறிய உயர்மர வெஞ்சுரம்” (கலித்: 10: 1-7)

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்வுவமைகள் பாலை நிலக் கொடுமையை படம் பிடித்துக் காட்டுவதோடு பல நல்லறக் கருத்துக்களையும் இணைத்து வலியுறுத்துகின்றன. “பண்டைத் தமிழ் அகப்பாடல்களில் உள்ள

உவமைகளில் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம் பெற்றதைப் போன்றே அறக் கருத்துகளும் இடம் பெற்றுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்” ¹⁹ எனக் கூறுவர். மேற்கண்ட உவமைகளின் வழி பாலை வழியின் கொடுமையினை மிகச் சிறப்பாக உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி. இவை போன்றே கலித்தொகையில் 13, 17, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 36 எனும் பாடல்களிலும் பாலைத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப் பொருட்களையே தோழி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவியோடு பேசுவதாக 48 பாக்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் உவமைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இளவேனிற் காலத்தில் மீள்வேன் எனக் கூறிச் சென்ற தலைவன் வராமையால் தலைவி ஆற்றாது வருந்தியது கண்ட தோழி ஆற்றுக எனக் கூறியதாக

“மா நனை கொழுதிய மணி நிற இருங்குயில்

பவளச் செப்பில் பொன் சொரிந்தன்ன” (அகம்: 25: 6-11)

எனும் பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன. மணியின் நிறத்தினை ஒத்த நிறம் உடையனவாகக் கருங்குயில்கள் தோற்றமளித்தன. இவை தம் நாவினால் நாள்தோறும் சில கூறுவன போல் தம்முள் பிணங்கிய காதலர்களை அழைத்து நடுநிலைமைக்கண் நின்று அறம் கூறுவது போன்று மாறி மாறிக் கூவின. அவ்விடத்து கோங்க மரத்தின் பூந்துகள்களை வண்டுகள் உதிர்க்கும். இவை அங்கிருந்த இலவம் பூக்கள் மீது உதிர்ந்து கிடக்கும். இவற்றைக் காணும் போது பொன் விற்பவர் பவளச் செப்பில் பொன் பொடியைச் சொரிந்து வைத்தாற் போன்று தோன்றும் என்னும் உவமைகள் இப்பாடலடியினுள் பொதிந்துள்ளன. பொதியில் மலைக்குரிய திதியன் என்பானது இனிய இசையையுடைய வெற்றி முரசினைப் போன்று மலை வீழ் அருவிகள் ஒலிக்கும் காட்டினைக் கடந்து தலைவன் பொருளீட்டச் சென்றுள்ளான் எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் பொதிந்துள்ளது. இதில் பிரிவு எனும் உரிபொருள் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வுவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள மலர்களான கோங்கம், இலவம் முதலியன இளவேனிற் காலத்தில் மலர்வன. இதன் வழி இளவேனிற் காலத்தின் வரவினை உணர்த்தியுள்ளாள் தோழி.

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலோடு

முடிவு நிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே”²⁰

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா இளவேனிலைப் பாலைக்குரிய பெரும் பொழுதாகக் குறிப்பிடும். “இளவேனிலாவது சித்திரைத் திங்களும் வைகாசி திங்களும்”²¹ என இப்பொழுதிற்குரிய மாதங்களைக் இளம்பூரணர் சுட்டுகிறார்.

தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்டக் கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியதில்

“தண் கயத்து அமன்ற வண்டு படு துணை மலர்ப்

பெருந் தகை இழந்த கண்ணினை பெரிதும்” (அகம்: 59: 1-2)

என உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. குளிர்ந்த கயத்தில் வண்டுகள் படியும் படி நெருங்கி மலர்ந்த இணைந்த மலர்கள் போலும் கண்களை உடையவள் தலைவி. அவள் தற்போது அவ்வழகினை இழந்து வருந்துகிறாள் எனும் பொருள் இதனுள் உள்ளடங்கியுள்ளது. வடதிசைக்கண் அகன்ற துறையினில் நீராடிய மகளிர் தழைகளை உடுத்திக் கொள்வதற்காகக் குருந்த மரக்கிளை வளையுமாறு அதனை மிதித்துத் தந்த கண்ணன் போல பெண் யானைத் தளிர்களை உண்ணும் பொருட்டு ஆண் யானையானது ஓங்கி உயர்ந்த யாமரக்கிளையினை வளைத்து தரும். இத்தகுக் காட்சியினை நம் தலைவர் தான் சென்ற வழியினில் கண்டு விரைவினிலே மீண்டு வருவார் எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவன் பிரிந்ததால் தலைவியின் பணை போன்ற தோள்கள் மெலிந்தன எனத் தோழி கூறுவதனை,

“வீங்கு இறைப் பணைத் தோள் நெகிழ சேய் நாட்டு” (அகம்: 59: 16)

என்ற பாடலடி எடுத்துக்காட்டும். மூங்கில் மகளிரின் தோளுக்கு உவமையாகுதல் பற்றி “மூங்கில்கள் மகளிர் தோளுக்கு மிகுதியாக உவமையாயின. பணைத்தோள், வேய்த்தோள், அமைத்தோள் முதலிய தொடர்கள் பெருகிய வழக்கு ஆயின. தோள்களின் மென்மைக்கும் திரட்சிக்கும் பருமைக்கும் இவை உவமையாயின”²² என உரைப்பர். மேற்கண்ட உவமைகளின் வழி தலைவன் பொருள் காரணமாக பிரிந்து சென்றதனையும், அதனால் வருந்தும் தலைவியின் நிலையினையும் உணர முடிகின்றது. பாலை வழியில் தலைவன் செல்லும் போது காணும் காட்சியினை எடுத்துக்காட்டும் தோழி யானை, யாமரம் என பாலைத் திணைக்குரியக் கருப் பொருட்களைக் கையாண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“உரும் எனச்சிலைக்கும் ஊக்கமொடு பைங் கால்” (அகம்: 61: 6)

என்பதில் இடி இடித்தாற் போன்ற மனவெழுச்சியுடன் மாட்சிமைப்பட்ட வரியும் கொண்ட வில்லில் வலிய நாணை ஏற்றிப் பகைவரை எய்த அம்பினையுடைய இளைஞர் எனும் உவமை பொதிந்துள்ளது. தலைவன் திருவேங்கட மலையையே தனக்கு உரிமையாகப் பெறுவதானாலும், முழவினைப் போன்ற தோளினையுடைய வேளிர் குலத் தலைவனாம் ஆவி என்பானது மிகப் பழமை வாய்ந்ததும் பொன் மிகுந்ததுமான நகராகிய பொதினியை ஒத்த ஒளி விளங்கும் அழகிய நிறங் கொண்ட நின்னைப் பொருந்துதலைத் தவிர்த்து வேற்று நாட்டில் சென்று தங்குதலை அறியாதவன் தலைவன் எனும் உவமைகளும் இப்பாடலுள் இடம் பெற்றுள்ளன. பிரிவு எனும் உரிப்பொருள் இதனுள் உள்ளடங்கியுள்ளது சுட்டத்தக்கது. இவை போல அகநானூற்றின் 69, 71, 73, 101, 111, 119, 125, 127, 137, 159 எனும் பாடல்களிலும் பாலைத்திணைக்குரிய பின்னணிகளே தோழியால் உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தலைமகன் பிரிவின் காரணமாகத் தலைவியின் தோளானது அகன்ற மலையில் உள்ள குறுங்காட்டில் ஆய்ந்து அறுத்தெடுத்த மூங்கில் துண்டினைப் போன்று அழகு இழந்து வாடியது எனத் தோழி கூறும் உவமையினை

“நுதலும் நுண்பசப்பு இவரும் தோளும்

அகல்மலை இறும்பின் ஆய்ந்துகொண்டு அறுத்த

பணைஎழில் அழிய வாடும் நாளும்” (அகம்: 171:1-3)

எனும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“பழம் போற் சேற்ற தீம்புழல் உணீஇய

கருங்கோட்டு இருப்பை ஊரும்” (அகம்: 171: 13-14)

என்பதில் இருப்பையின் இனிய பூக்கள் பழம் போலும் சாறு கொண்டு இருக்கும் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இருப்பை மரம் குறித்து “இருப்பை- இருப்பைமரம்: இனிப்புச் சுவை கொண்ட வெண்ணிறப் பூக்களைக் கொண்ட இம்மரம் பாலை நிலத்தில் வளர்வது. இதன் பூக்கள் வேளிற் காலத்தில் மலர்வது”²³ என்பர். மை போன்ற கருமையானக் கூந்தலையுடைய தலைவி எனத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“மைஈர் ஓதி அரும்படர் உழத்தல்” (அகம்: 173: 5)

எனும் பாடலடி புலப்படுத்தும். கடுமையான வெப்பத்தால் மூங்கிலின் கணுக்கள் வெடிப்புண்டன. அக்கணுக்களிலிருந்து வெடித்துச் சிதறிய முத்துக்கள் கழங்கினைப் போன்ற உருவினையுடையன. அம்முத்துக்கள் வழி செல்வார் கழங்காடிய பழைய குழிகளில் வந்து விழும் எனவும் இப்பாடலுள் உவமை கூறியுள்ளாள் தோழி. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வெம்மை, வேய், பழங்குழி என்பனப் பாலைக்குரியன.

“இரும்பிடித் தடக்கை மான நெய்அருந்து

ஒருங்குபிணித்து இயன்ற நெறிகொள் ஐம்பால்” (அகம்:177:4-5)

என்பதில் கரிய பிடியானையின் தடக்கை போன்று ஒரு சேரப் பின்னிவிடப் பெற்ற கூந்தலை உடையவள் தலைவி எனும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. கான மயிலின் கரிய பெடையானது அயிர்யாற்றின் கரையின்கண் நின்று கொண்டு ஊது கொம்பைப் போல ஒலிக்கும் எனத் தோழி கூறும் உவமையினை,

“கான மஞ்ஞைக் கமஞ்ஞால் மாப்பெடை

அயிர்யாற்று அடைகரை வயிரின் நரலும்” (அகம்: 177: 10-11)

என்பது உணர்த்துகிறது. மலையைப் போன்ற யானைகளைப் பெரும் போரின்கண் அழித்தவன் பண்ணன். அவனது காவிரியின் வடதிசைக்கண் உள்ள குளிர்ந்த குளத்தை அடுத்துள்ள மாமரத்தின் தளிர் போன்ற மேனியினையுடையவள் தலைவி என்பதும் இப்பாடலுள் இடம் பெற்றுள்ள உவமையாகும். மேற்கண்டவற்றில் பிரிவு எனும் உரிப்பொருளும், பிடி, கான மஞ்ஞை எனும் கருப்பொருட்களும் மலை எனும் முதற்பொருளும் பயின்றுவந்துள்ளன. “முதற் பொருட்களில் காலத்தை மட்டுமே குறிப்பாகக் கோடை காலத்தை மட்டுமே உடையதாக உள்ள பாலையின் நிலப்பிண்ணனிகள் முல்லையும், குறிஞ்சியுமாகவே காடும் சுரனுமாகவே உள்ளன. பாலை என்பது மக்கள் வாழ் நிலமன்று. எனவே இங்கு காதல் ஒழுக்கம் இடம் பெறவில்லை. இதனால் தான் தனி நிலம் பெறாத பாலை பற்றிய பாடல்களில் தலைவன் கடந்து செல்லும் வழி நிலங்களாகக் குறிஞ்சியும் முல்லையுமே காட்டப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு பாலையில் குறிஞ்சி, முல்லை குறித்த பின்னணிகள் காட்டப்பட்டிருப்பது பொருள்வயின் பிரிவு பெரிதும் இந்நில மக்களின் செயற்பாடாகவே இருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது” ²⁴ என்பர்.

தலைவனின் பிரிவால் தலைவியின் மேனியில் வேறுபாடு தோன்றியதனை,

“மாமலர் வண்ணம் இழந்த கண்ணும்

பூநெகிழ் அணையின் சாஅய தோளும்” (அகம்: 197: 1-2)

எனும் உவமைகள் வழி எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள் தோழி. மலர் போன்ற வண்ணம் மிகுந்த தலைவியின் கண்கள் தற்போது அழகு இழந்தன என்றும் அவளது தோள்களும் தொய்ந்த தலையணை போன்று மெலிந்தன என்றும் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தன் இல்லின்கண் மனைவியைத் தழுவிருந்த தலைவனின் மார்பினில் புதல்வன் ஏறி இறங்குதல் போன்று கடுஞ்சூழ் கொண்ட பிடியினைத் தழுவிக் கிடந்த களிற்றின் மீது அதன் கன்று ஏறி இறங்க களிறானது நடுக்கம் செய்யும் பாலை வழியில் படுத்துக்கிடக்கும் எனவும் இப்பாடலுள் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிரிவு, வேழம், பிடி, கன்று, சுரம், பாலை வழி முதலியனப் பாலைத்திணையின் பின்னணிச் சூழல்களைக் குறித்து நிற்பன.

பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்தியைத் தோழி வற்புறுத்தியதாக

“பொன்அணி நெடுந்தேர்த் தென்னர் கோமான்

ஆலங் கானத்து ஆர்ப்பினும் பெரிது என” (அகம்: 209: 3-6)

என்பது அமைந்துள்ளது. இதில் பொன்னால் அணி செய்யப்பட்ட தேரினையுடைய பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் தன்னோடு பகைத்த எழுவரையும் தன் அடிபட்டு அடங்கிக் கிடக்குமாறு வெற்றி பெற்ற தலையாலங்கானப் போர்களத்தில் அவனது வீரர்கள் வெற்றியால் உண்டாகிய ஆரவாரத்தை விடவும் பெரிதாக ஊரில் எழும் பழிமொழி விளங்கியது என உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. “சங்ககாலப் பாண்டியருள் தலையாயவன் தலையாலங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் நன்மாறனின் புதல்வனாவான். மதுரைக்காஞ்சியும், நெடுநல்வாடையும் இம்மன்னனின் திண்ணிய செயல்களைத் திறம்பட எடுத்துக்கூறும். இவன் இளம் வயதிலேயே ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றான். இளையோன் இவன் என்று இறுமாந்து ஏழு அரசர்களான மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, சோழன் பெருநற்கிள்ளி, திதியன், எழினி, எருமையூரன், பொருநன், இளங்கோ வேள்மான் ஆகியோர் இவனை எதிர்த்து மதுரையை முற்றுகையிட்டனர். என் ஆற்றலறியா அரசர்களையும் அவர் தம் போர் முரசுகளையும் கைப்பற்றி மீளுவேன் எனச் சூளுரைத்து போர் புரிய தலைப்பட்டான். செயலிலே வலிமையும் நெஞ்சிலே உறுதியும் கொண்ட நெடுஞ் செழியன் போர் வெறி கொண்டு முற்றுகையிட்ட எழுவரையும் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்தான். தஞ்சைக்கருகிலுள்ள தலையாலங்கானம் என்ற இடத்தில் போரின்

இறுதிக்கட்டத்தை நடத்தினான்”²⁵ எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் குறித்துக் கூறுவர். முள்ளூரின் தலைவனாகிய காரி என்பான் வல்வில் ஓரியைக் கொன்றான். இவனது கொல்லி மலையை சேர மன்னர்களுக்கு மீட்டுக் கொடுத்தான். பலவின் பழங்கள் மிகுந்த கொல்லி மலையில் தெய்வத் தச்சனால் செய்யப்பட்ட அழிவின்றி நிலைபெற்றிருக்கும் பலரும் புகழும் பாவை விளங்கும். அப்பாவையின் அழகினைப் போன்ற பேரழகினை உடையவள் தலைவி. அவளை நினைக்காமல் தலைவன் இருப்பது அரிது எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் பொதிந்துள்ளது. இதில் பிரிவு என்ற உரிப்பொருள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. இவை போன்று அகநானூற்றில் 211, 213, 223, 227, 231, 233, 237, 251, 253, 259, 269, 285, 293, 295, 305, 311, 313, 317, 357, 363, 393, 399 எனும் பாடல்களிலும் பாலைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்கள் தோழியால் உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டு உள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

பாலைத் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாக்களில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 59 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 15 எனவும், குறுந்தொகையில் 3 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 14 எனவும், கலித்தொகையில் 13 எனவும், அகநானூற்றில் 14 எனவும் அமையப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 47 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 12 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 3 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 7 ஆகவும், கலித்தொகையில் 12 ஆகவும் அகநானூற்றில் 13 ஆகவும் காணப்படுகின்றன.

நற்றிணையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 15 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் 12 பாடல்களில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பொன் போன்ற தலைவியின் மேனியில் கருமணி போன்ற தாழ்ந்த நல்நெடுங் கூந்தல் நரையுடனே முடிக்கப் பெற்றாலும் இவளைக் கைவிடாது பாதுகாப்பாயாக எனத் தலைவனிடம் தோழி வேண்டுவதனை,

“பொன் நேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த

நல் நெடுங் கூந்தல் நரையோடு முடிப்பினும்” (நற்: 10: 2-3)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சோழ மன்னர்கள் கொங்கரை வெல்லும் பொருட்டு யானைகளைக் கொண்ட போர் எனும் ஊரின் தலைவனாகிய பழையன் எனும் படைத் தலைவனிடம் தப்பாத வேற்படையினைப் பெற்று வைத்திருந்தனர். அவ்வேற்படைப் போலத் தப்பாத உண்மையுடைய நல்ல சொற்களைத் தலைவன் கூறக்கேட்ட தலைவி தெளிந்தாள் எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் இடம் பெற்றுள்ளது. இவைத் தலைமக்கள் உடன் போக்கு மேற்கொள்ளவிருக்கும் உண்மையைப் புலப்படுத்துவதாய் உள்ளன. தலைமக்கள் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளும் வழிப் பாதைப் பாலையாக உள்ளது சுட்டத்தக்கது. தலைவன் பிரிவு உணர்ந்த தலைவி வேறுபட்டமையைத் தோழி தலைவனுக்கு சொல்லியதாக,

“விண்டுப் புரையும் புணர் நிலை நெடுங் கூட்டுப்” (நற்: 26: 3)

என்பது அமைந்துள்ளது. தலைவியின் தாய் வீட்டில் மலையை போன்று அடுக்கிய நிலையமைந்ததாக நெற்கூடு விளங்கும் எனவும், தலைவியின் மேனியில் உள்ள சுணங்கானது பொன்னைப் பொதிந்தாற் போன்று காணப்படும் எனவும் இப்பாடலுள் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் பிரிவு எனும் உரிப்பொருள் அமைந்துள்ளது.

தலைவன் பிரிந்த வழி தலைவி ஆற்றியிறாள் என்பதனை மலர் போன்ற தலைவியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மல்கியது என்னும் உவமையின் வழி தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி. இதனை,

“மல்கு புனல் பரந்த மலர் ஏர் கண்ணே” (நற்: 33: 12)

என்னும் பாடலடி விளக்கிநிற்கிறது.

“இவளொடும் செலினோ நன்றே குவளை

அன்பிலிர் அகறிர்ஆயின் என் பரம்” (நற்: 37: 4-7)

என்பதில் தலைவனின் பிரிவினைத் தடுக்கும் விதத்தில் தோழி உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளாள். தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் அகன்று செல்வானாயின் கலை மானைப் பிரிந்த பெண்மான் போலத் தலைவி வருந்தி, குவளை மலர் போன்ற அவளது கண்களில் இருந்து நீர் வடியும். அஃது என்னால் தாங்கப்படுவதாய் இராது என வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவனிடம், தலைவியையும் உடன் அழைத்துச் செல்லுமாறு உரைக்கிறாள் தோழி. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கலை,

பிணை, பிரிவு முதலியனப் பாலைத் திணையைக் குறித்து நிற்கின்றன. தலைவன் பிரியக் கருதிய பாலை நிலமானது மிகுந்த வெம்மை உடையது என்பதனை,

“துகில் விரித்தன்ன வெயில் அவிர் உருப்பின்

என்றாழ் நீடிய குன்றத்துக் கவாஅன்” (நற்: 43: 1-2)

எனும் உவமை வழி உணர்த்துகிறாள் தோழி. வெள்ளிய ஆடையினை விரித்தாற் போன்ற வெயில் விளங்கிய வெப்பம் மிக்க கோடை நீடிய மலைப்பக்கம் எனும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது. அஞ்சாதே நான் காப்பேன் என்று துணைக்கு வந்த அரசன் கைவிட்ட நிலையில், யானைப் படையைக் கொண்ட பகை வேந்தன் மதிற்புறத்தே வந்து தங்கினான். இதனால் செய்வதறியாது வேந்தன் ஒருவன் தனக்கு வந்த துன்பத்தை போக்குவாரைக் காணாமல் கலக்கமுற்றான். அப்போது அவனது காவல் மதிலும் உடைந்து நின்றது. இத்தகு மன்னன் உற்ற நிலையினைத் தலைவி அடைந்தனள். எனவே நீ உரியது செய்க எனத் தலைவனை தோழி வேண்டுவதாகவும் இப்பாடலுள் உவமை அமைந்துள்ளது. துணைக்கு வந்த வேந்தன் கைவிட்டது போன்று தலைவன் தலைவியைக் கைவிட்டான். மதில் சிதைந்திருப்பது போல் தலைவியும் இருக்கிறாள் எனத் தோழி உணர்த்துகிறாள். மேற்கண்ட உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள வெயில், குன்றம் என்பன முதற்பொருளாகும், பிரிதல் உரிப்பொருளாகும், பாலைத் திணையினைக் குறித்து நிற்கின்றன.

“வைகல் தோறும் இன்பமும் இளமையும்

எய் கணை நிழலின் கழியும் இவ் உலகத்து” (நற்: 46: 1-2)

என்பது வில்லிலிருந்து புறப்படும் அம்பினது நிழல் எப்படி மறையுமோ அவ்வாறு இன்பமும் இளமையும் விரைந்து கழியும் இவ்வுலகத்து இவளை பிரியாது பேணிவீராக எனப் பிரிவு உணர்த்திய தலைமகனிடம் தோழி வேண்டுவதனைப் புலப்படுத்துகிறது. கொன்றையின் இனிய கனிகள் பாணர் தம் பறையை முழக்கும் குறுந்தடிகளோ என்று ஐயுறுமாறு பாறையில் விழும் வண்ணம் கொடிய காற்று வீசுகின்றது என்னும் உவமையும் இப்பாடலுள் அமைந்துள்ளது. மேற்கண்டவற்றில் கொன்றை, பாறை, பிரிவு எனப் பாலைக்குரியவைகளே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை போல நற்றிணையில் 48, 205, 269, 318, 325, 337 மற்றும் குறுந்தொகையின் 124, 363, 388 என்னும் பாடல்களிலும் பாலைத் திணைக்குரிய பின்னணிச் சூழல்களே தோழியால் பதிவிடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 8 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றில் 6 பாடல்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. சுரத்து அருமை கூறி உடன்செலவு மறுக்கும் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியதில்

“புதுக் கலத்தன்ன கனிய ஆலம்” (ஐங்: 303: 1)

என உவமை அமைந்துள்ளது. புதிய மட்பாண்டம் போன்ற செந்நிறப் பழங்களைக் கொண்டது ஆலமரம் எனும் பொருள் இதனுள் உள்ளடங்கியுள்ளது. பிரிதல் எனும் உரிப்பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது. மேகம் போன்ற கரிய நெடும் கூந்தலையுடையவள் தலைவி நீ பிரிந்து செல்வதனால் தனிமைத் துயரில் வருந்துவாள் எனத் தோழி தலைவனுக்கு உரைப்பதனை,

“புயல் நெடும் கூந்தல் புலம்பும்” (ஐங்: 304: 4)

எனும் பாடல் வரி எடுத்துக்காட்டும்.

“களிறு பிடி தழீஇப் பிற புலம் படராது

பசி தின வருந்தும் பைது அறு குன்றத்து” (ஐங்: 305: 1-2)

என்பதில் தோழி கூறிய உள்ளுறை இடம் பெற்றுள்ளது. கோடை வெப்பம் தெறுதலால் உணவு பெறாது வருந்தும் களிறுகள் தம் பிடிகளைத் தழுவி வேற்று நிலங்களை நாடிச் செல்லாமல் கடும்பசி வாட்ட வருந்தியிருக்கும். அத்தகு பசுமையற்ற சுரநெறி என்ற வழி தலைவனும் பொருள் மேலுள்ளப் பற்றின் காரணமாக வேற்றுநாடு செல்லாது தன் காதலியோடு உடன் உறைய வேண்டும் எனத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி. உள்ளுறை குறித்து “அகப் பொருளோமுகலாற்றில் நாகரிகமாக மறைத்துக் கூறுதற் பொருட்டு அமைத்துக் கொண்ட உரையாடல் முறையே உள்ளுறை உவமமாகும்” ²⁶ எனக் கூறுவர். இதனை சங்க காலத் தோழி சரியாகக் கையாண்டுள்ளதனை மேற்கண்ட பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகின்றது. இவ்வுள்ளுறையில் பயின்று வந்துள்ள களிறு, பிடி அவற்றின் பசி வருத்தம், குன்றம் முதலியன பாலைத் திணையை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

பொருளீட்டும் பொருட்டு தலைவன் அகன்ற பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்வானாகையில் விழாக் காலத்தினைப் போன்று நறுமணம் கமழும் தழைத்த கூந்தலையுடைய தலைவி வேயங்குழல் போல இணைந்து ஏங்குவாள் எனத்

தலைமகளது பிரிவாற்றாமையை உவமை வழி தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி. இதனை

“குழலினும் இணைகுவள் பெரிதே

விழவு ஒலி கூந்தல் மாஅயோளே” (ஐங்: 306: 3-4)

எனும் பாடலடிகள் விளக்கும். கொல்லிப் பாவை போன்று கண்டாரை மயக்கும் பேரழகு வாய்ந்தத் தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் ஈட்ட விழையும் பொருள் நல்ல தன்மையுடையதன்று எனத் தோழி உரைப்பதனை,

“பாவை அன்ன நின் துணைப் பிரிந்து வருமே” (ஐங்: 307: 4)

என்னும் பாடல் புலப்படுத்தும். பிரிந்த தலைமகன் மீண்ட வழி தோழி சொல்லியது

“துடைத்தொறும் துடைத்தொறும் கலங்கி

உடைத்து எழு வெள்ளம் ஆகிய கண்ணே” (ஐங்: 358: 3-4)

என்பதாகும். தலைவன் பிரிந்து சென்றமையால் சென்ற இடத்தில் அவர் யாது செய்வாரோ, எப்படி வாழ்வாரோ எனப் பலவாறு நினைத்து வருந்தியதால் தலைவியது கண்களில் துடைக்கத் துடைக்க நில்லாது சிறை செய்யுந் தோறும் அச்சிறையை உடைத்துக் கொண்டு எழும் வெள்ளம் போலக் கண்ணீர் துளிகள் பெருகின என இயம்பியுள்ளாள் தோழி. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளப் பிரிவு பாலைக்குரியது.

“எரிப் பூ இலவத்து ஊழ் கழி பல் மலர்

பொரிப் பூம் புன்கின் புகர் நிழல் வரிக்கும்” (ஐங்: 368: 1-2)

என்பதில் தீப்போலும் சுடர் விடும் மலர்களையுடைய இலவமரத்தில் பருவத்தே மலர்ந்து பின் வாடி உதிர்ந்த மலர்கள் பொரி போன்ற பூக்களையுடைய புன்க மரத்தின் நிழலிடத்துக் கோலஞ் செய்யும் இளவேனிற் பருவம் எனும் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. இதில் இடம்பெற்றுள்ள இலவம், புன்கம், இளவேனிற் பருவம் ஆகியன பாலைத் திணையினைக் குறிப்பதாக உள்ளன.

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 15 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகள் அமையப்பெற்றுள்ளன.

தலைவன் செல்லும் சுர வழியே தலைவி மீது பற்றை உண்டாக்கும் எனத் தோழி கூறுவதை,

“மேல் நின்று மெய் கூறும் கேளிர் போல் நீ செல்லும்

கானம் தகைப்ப செலவு”

(கலித்: 3: 21-22)

என்பது உணர்த்துகிறது. மேன்மேல் நின்று உண்மைகளைக் கூறிக் கழறினும் கேளிர் போன்று நீ செல்லும் கானமே நின் செலவினைத் தடுப்பன எனத் தலைவனிடம் கூறுவதனை இது உள்ளடக்கியுள்ளது. இதில் பாலையுரிப் பிரிவு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது. உடல் வலிமை மிக்கவராயும், புலி போன்ற நோக்கினை உடையவராயும், வரிச் சுற்றமைந்த வில்லினை உடையவராயும், சுருண்ட கூந்தலை உடையவராயும் மறவர் தோற்றமளித்ததனை,

“வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கை புலிநோக்கின்

சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தையர்”

(கலித்: 4: 1-2)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. முள்ளோடு உறழ்கின்ற முளையினையுடைய நாணலது முளை போன்ற எயிறினை உடையவள் தலைவி. அவ்வெயிற்றிடத்து விடாமல் ஊறும் அமிழ்தம் போன்ற நீர்க் கள்ளைக் காட்டிலும் மகிழ்ச்சி செய்யும் எனும் உவமைகளும் இப்பாடலுள் பொதிந்துள்ளன. இவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள பிரிவு எனும் உரிப்பொருளும், மறவர் எனும் கருப்பொருளும் பாலையினையே உணர்த்துகின்றன. “அழகுள்ள ஒரு பொருளை மற்றொன்றன் அழகோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் இந்த உவமையே கலைகள் பலவற்றிற்கு அடிப்படை என்பர்”²⁷ என உவமை குறித்துக் கூறுவர். இத்தகு உவமையினை அழகுற கையாண்டுள்ள தோழியின் திறன் போற்றுதற்குரியது.

“நீள் இரு முந்நீர் வளி கலன் வெளவலின்

ஆள் வினைக்கு அழிந்தோர் போறல் அல்லதை

கேள் பெருந் தகையோடு எவன் பல மொழிகுவம்” (கலித்:5:6-8)

என்பதில் நீண்ட பெரிய கடலிலே காற்று கலத்தினைச் சிதற அடித்தலால் நெஞ்சழிந்தோர் போல நாங்கள் நீப்பிரியக் கருதியமையால் நெஞ்சழிந்துள்ளோம் எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. கல்லென ஓசை உண்டாகும்படி அழகு பெற்ற திருவிழாக்களம் பிறறை நாள் புல்லென்று பொலிவற்று இருத்தல் போல் நின் பிரிவால் தலைவி தனிமை கொண்டிருப்பாள் எனவும், நாட்டை ஆள்பவர் தான்

பின்னர்க் கலக்கம் உறும்படி அவரால் அலைத்தலைப் பெற்ற நாடு போன்று தலைவி அழகு கெட்ட முகத்தோடு துன்பம் கொண்டு அமைவாளோ எனவும், ஓர் இரவுப் பொழுதில் தாமரைப் பொய்கையுள் நீரின்று நீக்கப்பட்ட மலர் வாடாமற் இருந்தாற் போல நீ பிரியும் ஒரு இராப் பொழுதேனும் தலைவி உயிர் கொண்டு வாழ்வாளோ எனவும் தோழி தலைவனிடம் கூறும் உவமைகள் இப்பாடலுள் இடம் பெற்றுள்ளன. மேற்கண்ட உவமைகளின் வழி தலைவியைப் பிரியக் கருதிய தலைவனிடம் அவளது ஆற்றாமையைக் கூறும் தோழியின் செயல் திறன் புலனாகின்றது. “தன் எண்ணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கச் சிறந்த கருவியாக மொழி அமைகிறது. மொழியின் வாயிலாக ஒருவன் தன் கருத்தைக் கூறுமிடத்துக் கேட்போர் உள்ளத்தைப் பிணிக்கும் பொருட்டும் தக்க இடங்களில் உவமைகளை வழங்கினான்”²⁸ என உவமை குறித்துக் கூறுவர். இத்தகு உவமையினைத் தோழி சிறந்த முறையினில் கையாண்டுள்ளதனை மேற்கண்ட பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. இவை போல் கலித்தொகையின் 7, 8, 12, 14, 15, 19, 21, 22, 25 என்ற பாடல்களிலும் பாலைத் திணைக்குரியப் பின்னணிகளே தோழியால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தோழி தலைவனோடு உரையடுவதாக 48 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இப்பாடல்களில் அனைத்திலும் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பாண்டியனது படைத் தலைவனான பண்ணி என்பவன் செய்த பயன் மிக்க வேள்வியினைப் போன்று தலைவன் தேடி வரும் பொருளால் அறம் முதலிய பயன்கள் விளைவதாகுக எனத் தோழி இயம்புவதனை,

“பண்ணி தைஇய பயம் கெழு வேள்வியின்

விழுமிது நிகழ்வது ஆயினும் தெற்குஏர்பு” (அகம்: 13: 11-12)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. வளமுடைய வயல்களில் அழல் நுதி போன்ற தோடுகளை ஈன்ற வயல் நெல் பலவாகக் கிளைத்துக் காணப்படும் எனும் உவமையும் இதனுள் பயின்று வந்துள்ளது. உரிப்பொருளால் இது பாலையாகியது. தலைமகற்குத் தலைவியின் நிலை குறித்து கூறிச் செலவழுங்குவித்ததாக

“நாள் உலா எழுந்த கோள் வல் உளியம்

இரும்பு ஊது குருகின் இடந்து இரை தேரும்” (அகம்: 81: 1-5)

என்பது அமைந்துள்ளது. நாளின் விடியலிலே எழுந்து உலாவும் கரடி தன் இரையைக் கைகொள்வதில் வல்லது. அக்கரடி ஓங்கி உயர்ந்த இருப்பை மரத்தின் பழங்களைத் தின்று வெறுத்த நிலையில் கரையான் வருந்திக் கட்டிய புல்லிய வளைகளை உடைய புற்றினைக் கொல்லனது உலைக் களத்து ஊனும் துருத்தியைப் போன்று ஊதும். பின் அதில் இருக்கும் இரையினை அகழ்ந்தெடுத்து ஆராய்ந்து உண்ணும். இத்தகு நிகழ்ச்சிகளையும் நிலம் பிளக்குமாறு வறட்சியினையும் கொண்ட பாலை நிலத்து தலைவன் கடந்து செல்லவிருக்கிறான் எனக் கூறியுள்ளான் தோழி. கடலன் என்பான் மிகவும் வள்ளன்மை உடையவன் இவன் சினங் கொண்ட பகைவரது ஒளி வீசும் வேலினையுடைய போர்க்களத்தில் யானைகள் மடியுமாறு வெல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன். இவனது விளங்கில் எனும் ஊரை போன்ற அழகிய கண்களையுடையவன் தலைவி. அவள் நீ பிரியக் கருதியதால் அழுது புலம்புகிறாள் எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் உள்ளடக்கி உள்ளது. இதில் தலைவியின் கண்ணழகினை எடுத்துக்காட்டும் விதமாக விளங்கில் எனும் ஊரினைக் கையாண்டுள்ளான் தோழி.

“விளங்கு சீர் விளங்கில் விழுமம் கொன்ற” ²⁹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் விளங்கில் எனும் ஊர் குறித்து குறிப்பிடுகின்றது. புகழுக்கு விளக்கமாகி நிற்கும் விளங்கில் எனும் ஊர் மிக்க வளப்பமுடையதனை இதன் வழி அறியமுடிகின்றது. மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள இருப்பைப் பாலைக்குரிய மரமாகும். இதன் பூக்கள் வேனிற் காலத்தில் மலர்வன. இவ்விருப்பை மரத்தின் இனிய பழங்களை உண்ணுவதாகக் கரடி குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. “நிலம் இயற்கையானது தனக்குரிய நிலைத்த இயல்புகளையுடையது. இந்நிலம் வேறுபட்ட பருவச் சூழல்களுக்கு ஏற்ற மாற்றங்களை உடையது. நிலமும் பொழுதும் இயைந்த இயைவில் ஏற்படும் சூழல் குறிப்பிட்ட தாவரங்கள் வளர்வதற்கும் குறிப்பிட்ட வகை விலங்குகள் வாழ்வதற்குமான வாய்ப்பானதாக அமைகின்றது. இந்த இயற்கைச் சூழலைப் பயன்கொண்டு மக்கள் தங்களுக்குரிய வாழ்வியல் ஆதாரங்களைக் கட்டமைத்துக் கொள்ளும் இயல்புடையவராக உள்ளனர். தெய்வம், யாழ், பறை போன்றவை அவ்வவ் நிலச்சூழலுக்கு ஏற்பப் படைத்துக் கொள்ளப்பட்டவையாக உள்ளன. அந்தந்த நில இயல்புக்கு ஏற்ற உணவுப் பொருட்களும் உற்பத்தி செய்து கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான இந்தப் பொருட்களே கருப்பொருட்களாக வரையறுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இக்கருப்பொருட்களே மக்களின் வாழ்வியல் பாங்கை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன” ³⁰ என்பர். தலைவி உடன் போக்கிற்கு உடன்பட்டதனை,

“பசுநனை நறு வீப் பருஉப் பரல் உறைப்ப

மணமனை கமழும் கானம்

துணை ஈர் ஓதி என் தோழியும் வருமே” (அகம்: 107: 20-22)

எனும் பாடலடிகளின்வழி தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள் தோழி. தேனை உடைய நறும்பூக்கள் பெரிய பாறைகளில் உதிர்ந்து கிடக்கும் தோற்றமானது திருமணம் நிகழும் இல்லம் போல காணப்படும் மணங்கமழும் காட்டில் காடை ஒத்த நெய்ப்பினைக் கொண்ட கூந்தலையுடைய என் தோழியும் நின்னோடு கானகம் வர இசைந்தாள் எனும் பொருள் இதனுள் பொதிந்துள்ளது. உடன் போக்கு மேற்கொள்ளும் வழிப் பாதை பாலை நிலம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் தோழி உவமைகளை திறம்படக் கையாண்டுள்ளாள். உவமை குறித்து “ஒரு கருத்தை மொட்டையாகப் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்வதை விட அழகாகச் சொல்வது கேட்போருக்கு இன்பம் பயக்கும். அணிகள் யாவற்றையும் உவமையின் விகற்பங்களாகவே கருதுவர்”³¹ என உரைப்பர். இவை போன்ற 107, 143, 161, 179, 215, 271, 283, 307, 319, 323, 387 என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்களிலும் பாலைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டு உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தோழி செவிலியோடு சொல்லாடல்

தோழி செவிலியிடம் சொல்லாடுவதாக பாலைத்திணைப்பகுப்பில் அமைந்த சங்க பாக்களின் எண்ணிக்கை இரண்டாகும். இவை இரண்டும் ஐங்குறுநூற்றில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உவமை ஒரு பாடலில் அமைந்துள்ளது. “சங்க இலக்கியத் தோழி அறத்தோடு நின்றலால் தலைவியின் வாழ்க்கைக்கு மட்டுமல்லாது தமிழ்மொழியின் அகப்பொருளுக்கே பொருளும் பொருண்மையும் ஆகிய தமிழ் வழியையும் விளக்குகிறாள்”³² என அறத்தோடு நிற்கும் தோழி குறித்துக் கூறுவர். நொதுமலர் வரைவின்கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றதில்,

“பொரி அரைக் கோங்கின் பொன்மருள் பசு வீ” (ஐங்: 367: 1)

என உவமை அமைந்துள்ளது. கோங்க மரத்தின் பூக்கள் பொன் போலும் மலர்களைக் கொண்டு விளங்கும் செய்தி இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கோங்கு பாலைத்திணைக்குரிய மரமாகும்.

தோழி அறிவரோடு சொல்லாடல்

பாலைத் திணைப்பகுப்பில் தோழி அறிவரோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாடலின் எண்ணிக்கை 1 ஆகும். இது குறுந்தொகையில் காணப்படுகின்றது. இதனுள் உவமையும் இடம்பெற்றுள்ளது. “அறிவர் துறவு உள்ளம் உடையவர். வெயில், பனி, மழை ஆகிய முக்காலத்தின் இயல்புகளை அறிந்து கூறுபவர். தலைமகட்கு நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும் அவர்களுடைய நோக்கமாகும். தலைவனும் தலைவியும் அறிவரது ஏவல் வழி நின்றலால் அவர்கள் பிறர் இல்லங்களில் உணவு இரந்து உண்டு வாழ்வர். தலைவற்கு உசாத்துணையாய் நிற்பர்” ³³ என அறிவர் குறித்துக் கூறுவர். தலைமகன் பிரிந்த வழி அவன் குறித்த பருவ வரவினை அறிவரைக் கண்டு வினாவியதாக அமைந்த தோழி கூற்றில்

“மின்னிடை நடுங்கும் கடைப்பெயல் வாடை” (குறுந்: 277: 6)

எனும் உவமை அமையப்பெற்றுள்ளது. மின்னலைப் போன்ற இடையினையுடைய வள் தலைவி என்பது இவ்வுவமை உணர்த்தும் செய்தியாகும். இப்பாடல் பிரிதல் எனும் உரிப்பொருளினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

திணை மயக்கம்

பாலை எனும் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த சங்கப்பாக்களில் பிற திணைகளுக்குரிய முதல் பொருளும், கருப்பொருளும் விரவிவரின் அது திணை மயக்கமாகிறது. “நிலங்கள் ஒரு சேரத் தம்முள் மயங்குதலில்லை எனவே சில நிலங்களே மயங்குமென்பதும் அச்சில நிலங்களும் முழுவதும் மயங்காமல் அவற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியே மயங்கும் என்பதும் கொள்ளப்படும். இங்ஙனம் மயங்கும் சில நிலங்கள் முல்லையும் குறிஞ்சியுமென்றும் அவ்விரண்டனுள்ளும் ஒன்றையொன்று அடுத்துள்ள பகுதிகளே தம்முள் மயங்கிப் பாலையாமென்பதும் உய்த்துணரப்படுவதாம்” ³⁴ என பாலைக் குறித்து கூறுவர். குறிஞ்சியும், முல்லையும் மழையின்றி வாடிய நிலையில் அவை பாலையாகிறது. இப்பாலையுள் மருதம் மற்றும் நெய்தல் நிலப் பின்னணிகள் அணிசெய்கையில் அது திணை மயக்கமாகிறது.

பாலையுள் மருதம்

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

பாலை எனும் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த பாடலில் மருதத்திணைக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் மயங்கிவரின் அது பாலையுள் மருதமாகக் கருத இடமளிக்கிறது. இவ்வாறு அகநானூற்றில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியதில்,

“கடுங்கண் மழவர் களவு உழவு எழுந்த

நெடுங்கால் ஆசினி ஓடுங்காட்டு உம்பர்” (அகம்: 91: 11-12)

என உவமை அமைந்துள்ளது. கடுங்கண்களை உடைய மழவர் உழவுத் தொழில் போலும் களவினைத் தம் வாழ்வுத் தொழிலாகக் கொண்டவர். இவர்கள் ஓடுங்காடு எனும் ஊரினில் வாழ்வார்கள். இவ்வுருக்கு அப்பால் குடநாடு உள்ளது. அவ்வூரினைக் குட்டுவன் என்பவன் காவல் காத்து வருகிறான். அவனது நாடு பசி என்பதனை அறியாதது. மருதவள மிக்க ஊர்களையுடையது. அங்கு வளைந்த கொம்பினை உடைய எருமை தான் மேய்ந்த தாமரையை வெறுத்து பலா மரத்தின் நிழலிலே சென்று தங்கும். அத்தகு சிறப்புடைய குடநாட்டினை நம் தலைவர் பெறுவதாயினும் மான் போன்ற பார்வையினையுடைய தலைவியின் நலத்தினை மறந்து தங்கார் எனத் தோழி கூறியுள்ளாள். இப்பாடல் பாலைக்குரிய உரிப் பொருளினைப் பெற்றுள்ளதோடு, உழவு, எருமை, தாமரை, குடநாடு என மருதத் திணைக்குரியப் பின்னணிகளையும் உட்கொண்டுள்ளது. எனவே இது பாலையுள் மருதமாகிறது.

பாலையுள் நெய்தல்

சங்க இலக்கியத் பாலைத் திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தோழி கூற்று பாக்களில் நெய்தல் திணை விரவியதாக 5 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 1 எனவும், அகநானூற்றில் 4 எனவும் அமையப்பெற்றுள்ளன. “வேறுபட்ட கால நீட்சியிலான பழந்தமிழ்ப் பாடல்களைச் சங்கப்பாக்கள் என அடையாளம் காட்டச் சுட்டப்படும் நிலம் குறித்த வகைப்பாட்டில் இடம் ஒதுக்கப்படாத ஒன்று “பாலை” ஆனால் அதற்கு ‘செயல் நிலை (ஒழுக்கம்) அடையாளம் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. காலப்போக்கில் பாலைத்திணைக்கும் இடச் சார்பு தரப்பட்டது” ³⁵ என பாலைக் குறித்துக் கூறுவர். இத்தகு பாலைக்குரிய

வகைப்பாட்டில் நெய்தல் திணைக்குரிய முதல் பொருளும், கருப்பொருளும் விரவிவரின் அது பாலையுள் நெய்தலாக அமைகிறது.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடல்

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 4 பாக்கள் அமைந்துள்ளன. பிரிவிடை ஆற்றாளாகியத் தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியதாக,

“வருவர் வாழி தோழி மூவன்

தடாஅ நிலை ஒரு கோட்டன்ன” (நற்: 18: 2-9)

எனும் பாடல் அமைந்துள்ளது. மூவன் என்பவனைச் சேரன் கணைக்கால் இரும் பொறை போரில் வென்றான். அவனது முள் போன்ற பற்களைப் பிடுங்கிக் கொணர்ந்து அதனைத் தன் வாயிற் கதவில் வைத்து இழைத்தான். இத்தகு வாயிலையுடைய கடற்கரைச் சோலையைக் கொண்டது தொண்டிப்பட்டினம். இந்நகரின் தலைவன் கணைக்கால் இரும்பொறை இவன் வெல்லும் வேற் படையினையும், கடத்தற்கரிய சேனையையும் உடையவன். இவனது பாசறையில் வீரர்கள் கண் துயிலாது இருக்கக் காரணமான யானை இப்போது மதம் அடங்கியது. இதனால் வீரர் யாவரும் அலை ஓய்ந்த கடல் போல இனிதாகக் கண்ணுறங்குவர் ஆயினர். அந்த யானையின் ஒற்றைத் தந்தம் போல விளங்கும் அருவியினை உடைய மலை வழியில் நம் தலைவர் சென்றார் எனத் தோழி கூறும் உவமைகள் இதனுள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் பிரிவு எனும் உரிப்பொருளும், மலை, அருவி என தலைவன் சென்ற வழியினில் உள்ள மலைச் சூழலும் சுட்டப் பெற்றுள்ளன. இவற்றோடு நெய்தல் திணைக்குரிய கடல், தொண்டி என்பனவும் விரவி வந்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது. “முதல் கரு உரியென்னும் மூன்று கூற்றவாகிய பொருளுந் தமக்குத் தமக்கு உரிய திணையோடு கூடி இலக்கண முறையானே வாராது பிறவற்றிற்கு உரிய திணையோடு கூடி மயங்கி வருதலும் உரியவாம்” ³⁶ எனத் திணை மயக்கம் குறித்துக் கூறுவர். இத்தகு திணை மயக்கத்தினை,

“வேங்கடம் பயந்த வெண் கோட்டு யானை

நகைப் பொலிந்து இலங்கும் எயிறு கெழு துவர்வாய்” (அகம்: 27:7-10)

என்ற தோழி கூற்று பாடலில் காண முடிகின்றது. பாண்டியர்கள் வடதிசைக்கண் வேங்கடமலைப் பக்கத்திலுள்ள அரசர்கள் திறையாகக் கொடுத்த வெண்மையான தந்தங்களைக் கொண்ட யானைப் படைகளை உடையவர்கள். போரில் வல்லவர்கள். அப்பாண்டியர்கள் காவல் செய்யும் பட்டினம் கொற்கையாகும். அக்கொற்கைப் பட்டினத்தில் பெறும் முத்துக்களைப் போன்ற பற்களையும் பவளம் போன்ற வாயினையும் உடையவள் தலைவி. இவளது கண்கள் அரசர் தம் போர்களை வென்ற வெற்றியையுடைய நல்ல வேல் குருதி தோய்ந்து பிறழ்வது போன்று செவ்வரி கொண்டு மிளிறும். அது தலைவனைப் பிரிந்து செல்ல விடாது எனத் தோழி உவமைகள் கூறியுள்ளாள். இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள கொற்கையாகிய கடற்கரைப்பட்டினமும், அதில் விளையும் முத்தும் நெய்தலுக்குரியவைகளாகும். இதனுள் செலவு எனும் பாலைக்குரிய உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது. பாலையின் உரிப்பொருளுடன் நெய்தலின் முதற்பொருள் மயங்குவது இதன்வழி தெளிவாகின்றது. எனவே இது திணை மயக்கமாகிறது.

பிறர் நாட்டினை வென்று தன் நாட்டினை விரிவாக்கிக் கொண்ட உதியஞ் சேரலாதனைப் பாடிச் செல்லும் பரிசிலர் மகிழ்வது போல இப்போது நீயும் மகிழ்வாயாக எனப் பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தலைமகன் உடன் போக்கு வலித்தமையைத் தோழி கூறுகிறாள். மலை தோறும் பெரிய மூங்கில்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உராய்வதால் தோன்றியத் தீச்சுடர்கள் காற்றினால் எங்கும் எரி பரக்கச் செய்யும் அத்தோற்றமானது மீன் பிடிக்கும் பரதவருடைய வளைந்த படகில் தோன்றும் செறிந்த விளக்குகள் வானத்தைத் தொட்டு நிற்கும் கடலின் மீது கண்டாற் போல் தோன்றும். யாமரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள அகன்ற இடத்தில் பாறைகளின் மீது ஏறியும் இறங்கியும் செல்லுகின்ற மூங்கில்கள் காய்ந்து கிடக்கும் சிறிய வழியானது வருத்தத்தை உடைய யானையின் முதுகிலே நடந்து செல்வது போல் தோன்றும் எனத் தோழி கூறும் உவமைகளை,

“செலவு அயர்ந்தனரால் இன்றே மலை தோறும்

கல் ஊர்பு இழிதரும் புல் சாய் சிறு நெறி” (அகம்: 65:9-15)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும். இதில் பாலைத் திணையினைக் குறிக்கும் விதமாக வறண்ட மலைப்பகுதியில் உள்ள மூங்கில், யானை, தீச்சுடர், யாமரம், பிரிவு போன்றன இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றோடு நெய்தல் திணைக்குரிய மீன், பரதவர், திமில், கடல் என்பவைவையும் விரவி வந்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது. அரிய சுர வழிகள் மூங்கில் போன்ற தோளினையும், மணம் பொருந்திய ஐவகைக்

கூந்தலையும் தேமலையுடைய மார்பினையும் பூப்போலும் கண்களையும் உடைய மகளிர்க்குக் கடந்து செல்லுதற்கு அரியனவாகும் எனத் தோழி கூறும் உவமைகளும் இப்பாடலுள் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பாடல் உடன் போக்கு எனும் துறையில் அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கதாகும்.

தலைமகள் பிரிவின்கண் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியதாக அமைந்த பாடலில்

“வார்கழற் பொலிந்த வன்கண் மழவர்

பூந்தொடை விழவின் தலைநாள் அன்ன

தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்” (அகம்: 187: 7-9)

என உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. பூந்தொடை விழா எனும் விழாவினை மழவர்கள் கொண்டாடுவர். அவ்விழாவின் முதல் நாளைப் போன்ற பொலிவினை உடைய மணல் பரந்த அழகிய வீட்டின் முற்றம் தனிமையுறுமோ? எனத் தோழி வினவுதலை இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மனையில் உறையும் சேவற்கோழியின் தாடி தாழ்த்திருப்பது போலப் பிளவுபட்ட ஒளி பொருந்திய தளிற்களையும் கருங்கால் அடியினையும் கொண்ட யாமரங்களை உடையது தலைவன் கடந்து சென்ற காடு எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் அமைந்துள்ளது.

“பனைவெளிறு அருந்து பைங்கண் யானை

வைகுகடல் அம்பியின் தோன்றும்” (அகம்: 187: 18-23)

என்ற பாடலடிகளில் நெய்தல் திணைக்குரிய முதல் பொருளும், கருப்பொருளும் விரவி வந்துள்ளன. பனங்குருத்தை ஒடித்துத் தின்னும் யானையானது காலைப் பொழுதில் செயல் ஒடுங்கி அசைந்த வண்ணம் உறக்கம் கொள்ளும். அவ்வாறு அது உறங்கும் தோற்றமானது அதிகாலையில் வாள் போன்ற வாயையுடைய சுறா மீன்கள் உள்ள துறைகளை நீந்திச் சென்று மீன் வேட்டையை விரும்பிப் புறப்பட்ட அன்பற்ற பரதவரின் கடலில் உள்ள தோணியைப் போல் காணப்பட்டது என்பது இப்பாடலடிகள் உணர்த்தும் செய்தியாகும். மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள மழவர், கோழி, யாமரம், வேனில், யானை, சுரம் முதலியன பாலைத் திணையினையையும், சுறா மீன்கள், கடல், பரதவர், அம்பி போன்றன நெய்தல் திணையினையும் குறித்து நிற்பதால் பாலையுள் நெய்தல் மயங்குவதாகிறது. இது குறித்து “ஐந்திணைக்குரிய நிகழ்ச்சிகள் இன்றி இவ்வுலம் இல்லை ஆனால் அவை மாறி மாறிக் காணப்பெறும். இவ்வாறு மாறி மாறி வரும் நிகழ்ச்சிகளைக்

கூறும் பாடல்கள் உலக வாழ்க்கையை ஒட்டி ஆக்கப்பெற்றன என்று கொள்ள வேண்டும். இதற்கும் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் அமைத்திருக்கின்றார். ‘திணை மயக்குறுதலும் கடி நிலை இலவே’ என்பது தொல்காப்பியர் நூற்பா” ³⁷ என்பர்.

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடல்

தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அகநானூற்றில் ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது. இதில் உவமைகளும் அமையப்பெற்றுள்ளன. தலைமக்களின் களவொழுக்கத்தால் ஊரில் பழிச்சொல் எழுந்ததை

“உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக் கிளர்ந்தாங்கு

அலரும் மன்று பட்டன்றே அன்னையும்” (அகம்: 201: 9-10)

எனும் உவமை வழி எடுத்துக்காட்டுகிறாள் தோழி. அலை கடலானது நிறைமதி நாளில் பேரொலியுடன் பொங்கி எழுந்தாற் போன்று ஊரார் கூறும் அலர் ஒலியும் ஊர்ப் பொதுவிடங்களில் வெளிப்படுவதாயிற்று என்பது இப்பாடலடிகள் உணர்த்தும் செய்தியாகும். பெருங்கையினை உடைய ஆண் கரடி இருள் வெட்டப்பட்டுத் துண்டாகக் கிடந்தாற் போன்ற திரட்சியான மயிரினையுடைய குட்டியுடனும், பெண்கரடியுடனும் மகிழ்ந்திருக்கும் எனும் உவமையும் இப்பாடலுள் உள்ளடக்கியுள்ளது. இதில் பயின்று வந்துள்ள கடல் நெய்தல் திணைக்குரிய முதல் பொருளாகவும், எண்கு பாலைக்குரியக் கருப்பொருளாகவும் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இருப்பினும் இஃது உரிப்பொருளால் பாலையாயிற்று.

பாலை எனும் திணைப்பகுப்பில் தோழி கூற்றாக 182 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 162. பாலைத் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாக கையாளப்பட்டு உள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 157 ஆகும். பிற திணைகள் விரவி மயங்குவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 5. இவை பாலையுள் நெய்தல் மயங்குவதாக 4 பாடல்களும், பாலையுள் மருதம் விரவுவதாக 1 பாடலுமாக அமைந்துள்ளன.

மருத வளமிக்க குடநாடு பசியென்பதை அறியாத மக்களைக் கொண்டது. அந்நாட்டையே தலைவன் பெறுவானாயினும் தலைவியை மறந்து தங்குதலைச் செய்யான் எனத் தலைவனது அன்பு மிகுதியை உணர்த்தும் பொருட்டு குடநாடு எனும் மருதநில ஊர், பிரிவு எனும் உரிப்பொருளுடன் விரவிவந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது.

மலைக்கு அணியாகிய அருவியின் தோற்றமானது சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறையின் தொண்டிப்பட்டினத்தில் மதம் அடங்கிய யானையின் ஒற்றைத் தந்தம் போல் காட்சியளிக்கும் என உவமை கூறியுள்ளாள் தோழி. இதில் அருவியின் எழிலினை உணர்த்த நெய்தல் நிலமான தொண்டி மயங்கி வந்துள்ளது. பாண்டியர்களது கொற்கைப்பட்டினத்தில் பெறும் முத்துக்களைப் போன்ற பற்களை உடையவள் தலைவி என்பதில் பிரிவு எனும் உரிப்பொருளுடன், கொற்கை முத்து உவமையாகியுள்ளது பாலையுள் நெய்தல் மயங்க இடமளிக்கிறது.

மலையில் மூங்கில்கள் உராய்வதனால் தோன்றும் தீச்சுடரின் தோற்றமானது பரதவரின் படகில் உள்ள விளக்குகள் வானத்தைத் தொட்டு நிற்கும் கடலின் மீது கண்டாற் போல விளங்கும் என்பதிலும், வாள் போன்ற வாயினையுடைய சுறா மீன்கள் உள்ள கடலில் மீன்வேட்டையினை விரும்பிச் சென்ற பரதவர்களின் தோணியைப் போன்று பனங்குருத்தினை தின்று உறங்கும் யானை தோற்றமளிக்கும் என்பதிலும் பாலையுள் நெய்தல் விரவிவந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

அலைகடலானது பேரொலியுடன் பொங்கி எழுந்தது போல் ஊரில் உண்டாய அலர் மொழிகள் இருந்ததாகத் தோழி கூறியுள்ளது களவிற்பத்திலே ஒழுகும் தலைவனை வரைவுகாடவும் பொருட்டாகும். இங்கு அலரின் மிகுதினை உணர்த்தவே கடலொலி உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. பாலை நிலம் வழிப்போக்கிற்காகப் பயன்பட்டதாகும். இந்நிலத்திற்குத் தோழி செல்ல வாய்ப்புகள் இல்லை. இருப்பினும் அந்நிலம் குறித்து அனைத்தும் அறிந்தவளாகவே காணப்படுகிறாள். வினைமேற் சென்று மீண்டவழி தலைவனோ, உடன்போக்கு மேற்கொண்டு மீண்ட வழி தலைவியோ, இன்ன பிற சுற்றத்தாரோ பாலைக் குறித்துக் கூறியது கொண்டே தோழி பாலைப் பற்றி அறிந்துள்ளாள் என்பது சுட்டத்தக்கது.

தொகுப்புரை

- பாலை எனும் திணைப்பகுப்பில் தோழி கூற்றாக 182 பாடல்கள் உள்ளன. நற்றிணையில் 38 எனவும், குறுந்தொகையில் 30 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 24 எனவும், கலித்தொகையில் 28 எனவும், அகநானூற்றில் 62 எனவும் இவை அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 162. இவை நற்றிணையில் 34 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 26 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 14 ஆகவும், கலித்தொகையில் 27 ஆகவும், அகநானூற்றில் 61 ஆகவும் காணப்படுகின்றன.
- தோழி தலைவியோடு சொல்லாடுவதாக 120 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் 113 பாக்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.
- தோழி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 59 பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 47 ஆகும். தோழி செவிலியோடு சொல்லாடுவதாக இரண்டு பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றில் மட்டும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. தோழி அறிவரோடு உரையாடுவதாகக் குறுந்தொகையில் 1 பாடல் காணப்படுகிறது.
- தோழி கூற்று உவமைகளில் சந்தனம், மூங்கில், வேங்கை, பகன்றை, கோங்கம், ஈங்கை, மரல், பீர்க்கம், கொன்றை, பிடவம், குமிழம், உடை, பணை, மரா, கரும்பு, யா, நெல்லி, வரகு, மா, வாகை, செருந்தி, காஞ்சி, ஞாழல், இலவம், குருந்தம், தினை, இரவம், முருங்கை, ஞெமை, பிரண்டை, கடம்பம், இருப்பை, பாகற், முருக்கம், குரா, வேலம், உகா, பண்ணைக் கீரை, வரகு, கொன்றை, வள்ளி, ஓமை, செங்கருங்காலி, ஆலம், நாணல், அசோகம் முதலிய தாவரங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- குவளை, காட்டு மல்லிகை, கூதாளம், முல்லை, தாமரை, பீர்க்கம், இலவம், கோட்டுப்பூ, முருங்கைப்பூ, நெய்தல், செங்கழுநீர், பித்திகம், பாதிரி, கருங்காலி, கோடல், இருப்பைப் போன்ற மலர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- அருவி, சுனை, வெறுங்காயம், பொய்கை என்னும் நீர் நிலைகளும், புறா, கணந்துள், காக்கை, பருந்து, மயில், குயில், போகில், காடை, சேவல், கோழி என்னும் பறவைகளும் தோழியால் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- யானை, ஒந்தி, புலி, நரி, ஆ, நாய், மான், எருமை, குதிரை, வெருகு, சிங்கம், ஆடு, பன்றி, காளை, கரடி போன்ற விலங்குகள் இடம் பெற்றுள்ளன.
- மக்கள் பெயர்களாக கள்வர், மறவர், உழவர், அந்தணர், கானவன், மழவர், உமணர், கோவலர், வேட்டுவர், பாணர், வம்பலர், கூத்தர் ஆகியன தோழி கூறும் உவமைகளின் இடம் பெற்றுள்ளன.

- ஆய்அரண்டின், செழியன், தொண்டைமான், பாண்டியன், திதியன், ஆவி, கரிகாற் சோழன், சேரலாதன், பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், காரி, ஓரி, எழினி, மந்தி, தழும்பன், பசும்பூட் பாண்டியன், உதியஞ்சேரலாதன், கோசர், கொங்கர், வான வரம்பன், பழையன், பண்ணி, கடலன், பிட்டன், அவியன், குட்டுவன், மூவன் முதலானவர்கள் பற்றியக் குறிப்புக்களை தோழி தனது உவமைகளின் வழி பதிவுசெய்துள்ளாள். நடுகல் குறித்தும் மொழிந்துள்ளாள்.
- கழார், அதலை, திருவேங்கடம், பொதினி, மரந்தை, முள்ளூர், கொல்லிமலை வெண்மணி, மருங்கூர், மதுரை, வெள்ளியம், விளங்கில், குதிரைமலை, கள்ளில், ஓடுங்காடு, தொண்டி, கொற்கை முதலான ஊர்கள் குறித்தும், சிறியாழ், முரசு, போன்ற இசைக்கருவிகள் குறித்தும் தோழி எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள்.
- கூற்றுவன், அயன், தேவர்கள், சிவன், அருந்ததி, பலதேவன், காமன், சாமன், கண்ணன் போன்ற தெய்வங்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- பிறருக்குக் கொடுத்தற்கு மனமில்லாதவனின் செல்வம் அவனைச் சேர்ந்தார்க்குப் பயன்படாதவாறு போலத் தன்னைச் சேர்ந்தார்க்குப் நிழலின்றி மரங்கள் இருந்தன என்றும், நீர் நிறைந்த தடம் நாள் தோறும் குறைதல் போல இளமையும் நிலையில்லாதது என்றும் பல அறக் கருத்துக்கள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை மிகுதியும் கலித்தொகையில் காணப்படுகின்றன.
- தலைவியின் எழில் நலனை விளக்கும் வண்ணம் சுடர் நுதலால், கிளி புரை கிளவியாய், பணைத்தோள், பாவை ஆன்ன நின் நலனே, திங்கள் அன்ன நின் திருமுகத்து, பொன் நேர் மேனி என உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- தலைமகளை உடன்போகிற்கு உடன்படச் செய்வது தோழியின் பணியாக உள்ளது. தலைமக்களின் களவு வாழ்வு கற்பாக மலர்வதற்கு உடன் போக்கினை ஒரு உத்தியாகக் கையாளுகிறாள் தோழி. இவ்வாறு தலைமக்கள் உடன் போக்கு மேற்கொள்ளும் வழி பாலையாக உள்ளது.
- தலைவன் பொருள் மற்றும் வினையின் காரணமாக பிரிந்து சென்ற வழி தலைவியை ஆற்றுவாக்கும் பெரும் பணியை மேற்கொள்பவள் தோழியாவாள்.
- தலைவன் பிரியக் கருதிய வழி தலைவி ஆற்றியிராள் என்பதனை பல உவமைகள் வழி தலைவனுக்கு எடுத்தியம்பி அவனது செலவைத் தடுத்து இல்லறம் இனிதுற நடைபெற உற்ற துணை செய்கிறாள்.
- பிரிந்து சென்ற தலைவனின் வரவுணர்ந்த தோழி அதை தலைவிக்குத் தெரிவித்து அவளை மகிழ்விப்பவளாக உள்ளாள். தலைவியின் இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் அவளது உற்ற துணையாக தோழி விளங்கியுள்ளாள்.

- பாலை எனும் திணைப்பகுப்பில் தோழி கூற்றாக அமைந்த 182 பாடல்களுள் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 162. பாலைத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 156. பிற திணைகள் விரவி மயங்கும் பாக்களின் எண்ணிக்கை 6. இவை பாலையுள் நெய்தல் மயங்குவதாக 5 பாடல்களும், பாலையுள் மருதம் விரவுவதாக 1 பாடலும் அமைந்துள்ளன.
- மருத வளமிக்க குடநாடு பசியென்பதை அறியாத மக்களைக் கொண்டது. அந்நாட்டையே தலைவன் பெறுவானாயினும் தலைவியை மறந்து தங்குதலைச் செய்யார் எனத் தலைவனது அன்பு மிகுதியை உணர்த்தும் பொருட்டு குடநாடு எனும் மருதநில ஊர், பிரிவு எனும் உரிப்பொருளுடன் விரவி வந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது.
- மலைக்கு அணியாகிய அருவியின் தோற்றமானது சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறையின் தொண்டிப்பட்டனத்தில் மதம் அடங்கிய யானையின் ஒற்றைத் தந்தம் போல் காட்சியளிக்கும் என உவமை கூறியுள்ளாள் தோழி. இதில் அருவியின் எழிலினை உணர்த்த நெய்தல் நிலமான தொண்டி மயங்கி வந்துள்ளது.
- பாண்டியர்களது கொற்கைப்பட்டினத்தில் பெறும் முத்துக்களைப் போன்ற பற்களை உடையவள் தலைவி என்பதில் பிரிவு எனும் உரிப்பொருளுடன் கொற்கை முத்து உவமையாகியுள்ளது.
- மலையில் முங்கில்கள் உராய்வதனால் தோன்றும் தீச்சுடரின் தோற்றம் ஆனது பரதவரின் படகில் உள்ள விளக்குகள் வானத்தைத் தொட்டு நிற்கும் கடலின்மீது கண்டாற் போல விளங்கும் என்பதிலும், வான் போன்ற வாயுடைய சுறா மீன்கள் உள்ள கடலில் மீன் வேட்டையினை விரும்பிச் சென்ற பரதவர்களின் தோணியைப் போன்று பனங்குருத்தினைத் தின்று உறங்கும் யானை தோற்றமளிக்கும் என்பதிலும் பாலையுள் நெய்தல் விரவிவந்துள்ளது.
- அலை கடலானது பேரொலியுடன் பொங்கி எழுந்தது போல் ஊரில் உண்டாய அலர் மொழிகள் இருந்ததாகத் தோழி கூறியுள்ளது களவு இன்பத்திலே ஒழுகும் தலைவனை வரைவு காடவும் பொருட்டாகும். இங்கு அலரின் மிகுதியினை உணர்த்தவே கடலொலி உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

- பாலநிலம் பண்டைய காலத்தில் வழிப்போக்கிற்காகப் பயன்பட்டதாகும். இந்நிலத்திற்குத் தோழி செல்ல வாய்ப்புகள் இல்லை. இருப்பினும் அந்நிலம் குறித்து அனைத்தும் அறிந்தவளாகவே காணப்படுகிறாள். வினை மேற் சென்று மீண்ட வழி தலைவனோ, உடன்போக்கு மேற்கொண்டு மீண்டவழி தலைவியோ, பிற சுற்றத்தாரோ பாலக் குறித்து கூறியது கொண்டே பாலப் பற்றி அறிந்த தோழி, அதனை பல உவமைகளின் துணையுடன் பாடல்களில் சிறப்புற எடுத்துக்காட்டியுள்ளாள். இவளது இத்தகுதிறன் போற்றுதற்கும், வியப்பிற்கும் உரியது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு. வரதராசன், இலக்கிய மரபு, பக். 7,8.
2. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப. 49.
3. குறுந். 140.
4. நற். 186.
5. சாமி சிதம்பரனார், எட்டுத்தொகையும் தமிழர்பண்பாடும், ப. 51.
6. அர.சிங்காரவடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப. 129.
7. மேலது. ப. 128.
8. பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் (உ.ஆ), நற்றிணை, ப. 354.
9. உ.வே.சாமிநாதையர் (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 26.
10. மேலது. ப. 110.
11. இராமசாமி, சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள், ப. 263.
12. வ.சு.மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல். ப. 158.
13. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியத் தோற்றம், ப. 8.
14. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், இலக்கிய கலை, ப. 5.
15. அர.சிங்காரவடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப. 162.
16. வி.நாகராஜன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப. 592.
17. சிலம்பு. 11: 62-66.
18. சாமி சிதம்பரனார், எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும், ப. 121.
19. ஆ.கந்தசாமி, இலக்கியப் பார்வைகள், ப. 96.
20. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத், நூ. 11.
21. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப. 12.
22. ரா. சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், பக். 186, 187.
23. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அகநானூறு, ப. 515.
24. பெ.மாதையன், அகத்திணைக்கோட்பாடும் சங்க அகத்திணைமரபும், பக்.182,183.
25. அ. சுவாமிநாதன், சங்க கால வரலாறு, ப. 163.
26. க.மலர்விழி (க.ஆ), தொல்காப்பிய வளம், ப. 31.
27. மு.வரதராசன், இலக்கியத்திறன் ப. 193.
28. சு.மாரியப்பன், இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதைகளில் உவமைகள், ப. 21.
29. புறம். 53.
30. பெ.மாதையன், அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகத்திணைமரபும், ப. 30.
31. ந.சுப்புரெட்டியார், கவிஞர் வாலியின் பாண்டவர் பூமி ஒரு மதிப்பீடு, ப. 220.

32. குருசாமி, சங்க காலம், ப. 127.
33. வி.நாகராஜன் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப. 652.
34. மு.அருணாச்சலம், தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் உரை வளம், ப. 163.
35. சா.சரவணன், சங்க இலக்கியச் செம்மை நலம், ப. 36.
36. சேயொளி (ப.ஆ), இலக்கண விளக்கம், பொருளதிகாரம், ப. 26.
37. ந. சுப்பு ரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பக். 41, 42.

முடிவுரை

சங்க அகிலக்கியங்களில் தலைமை மாந்தர்களாகத் திகழ்பவர்கள் தலைவனும், தலைவியுமாவர். இவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவள் தோழியாவாள். தலைமக்களின் வாழ்வில் பெரும்பங்கெடுத்து துணை புரியும் தோழி அவர்களின் அகவாழ்வினைச் செப்பம் செய்து, அவர்களை நல்வழிப்படுத்தும் பெரும்பணியைச் செய்பவளாகவுள்ளாள்.

செவிலியின் மகளாகிய தோழி தலைவியின் மிகுந்த நம்பிக்கைக்குரியவள். எனவே தலைவியின் செயல்கள் அனைத்தும் தோழியின் செயல்களை மையமாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன.

தோழி என்னும் சொல்லுக்கு இணையாக இகுளை, பாங்கி, சிலதி, இணங்கி, துணைவி, சேடி, சகி, சினேகிதி, நண்பி எனும் சொற்கள் தமிழ் மொழியுள் வழங்கி வருகின்றன. இவற்றுள் தோழி எனும் சொல்லே பழமைச் சிறப்புடையது.

தோழி எனும் அகமாந்தர் குறித்து தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் பல இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பதிவுகளை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் என்னும் ஆறு இயல்களில் காணமுடிகின்றது.

தோழி எனும் சொல்லினைத் தொல்காப்பியர் 26 இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். தோழியின் கூற்றுகளாக 75 கூற்றுக்கள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன. இவை அகத்திணையில் 6 கூற்றுக்களையும், களவியலில் 32 கூற்றுக்களையும், கற்பியலில் 20 கூற்றுக்களையும், பொருளியலில் 17 கூற்றுக்களையும் கொண்டமைந்துள்ளமைச் சுட்டத்தக்கதாகும்.

அழகுள்ள ஒரு பொருளை அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டு இது போலும் அது என ஒப்புமைத் தோன்ற செப்புவது உவமையாகும்.

இத்தகு உவமையினை அகமாந்தர்கள் எவ்வரையறைக்குட்பட்டு உரைக்க வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் தமது உவமையியலில் பதிவு செய்துள்ளார். அதில் தோழிக்குரியதாக “தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது” எனும் கோட்பாட்டினை வரையறுத்து உணர்த்தியுள்ளார். தோழி உவமை கூறுமிடத்து அவள் நிலம் சார்ந்தவற்றையே உவமைகளாகக் கூறவேண்டும் என்பது இதன் நேரடிப் பொருளாக உள்ளது. இக்கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்கப்பாக்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் தோழியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 798 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 218 எனவும், குறுந்தொகையில் 143 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 200 எனவும், பரிபாடலில் 5 எனவும், கலித்தொகையில் 67 எனவும், அகநானூற்றில் 164 எனவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் 1 எனவும் காணப்படுகின்றன.

பழந்தமிழ் இலக்கியத் தோழி கூற்றுப் பாடல்களில் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளவைகளாக 684 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 196 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 117 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 146 ஆகவும், பரிபாடலில் 4 ஆகவும், கலித்தொகையில் 64 ஆகவும், அகநானூற்றில் 156 ஆகவும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் 1 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

அன்பின் ஐந்திணைகளில் தோழி கூற்றுப் பாக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுவது குறிஞ்சித்திணையிலாகும். 287 பாக்களுடன் முதலாமிடத்தில் குறிஞ்சியும், 182 பாடல்களுடன் இரண்டாமிடத்தில் பாலையும், 172 பாக்களுடன் மூன்றாமிடத்தில் நெய்தலும், 98 பாடல்களுடன் நான்காமிடத்தில் மருதமும், 59 பாக்களுடன் ஐந்தாமிடத்தில் முல்லையும் அமைந்துள்ளன.

அகத்திணைகள் ஐந்தனுள் தோழி கூற்றில் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளப் பாக்கள் குறிஞ்சியில் 245 எனவும், முல்லையில் 39 எனவும், மருதத்தில் 88 எனவும், நெய்தலில் 150 எனவும், பாலையில் 162 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

குறிஞ்சித்திணையில் தோழியின் கூற்றுக்களாக 287 பாடல்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளவைகளாக 245 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப் பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டு 237 பாக்கள் காணப்படுகின்றன.

சான்றாக மலையின்கண் அழகுற ஓடி வரும் அருவியானது மாலை போலக் காட்சி அளிக்கிறது எனவும், பாறைகளின் மேல் முத்துக்கள் சிதறிக் கிடக்கும் காட்சியானது யானையின் முகத்தில் புள்ளிகள் பரவியிருப்பது போல் தோன்றுகிறது எனவும், யானையின் முகத்தில் ஆலங்கட்டிகள் பட்டு வீழும் காட்சியானது பளிங்கினைச் சொரிந்து வைத்தாற் போன்று பாறையில் வீழ்ந்து அழகு செய்தன எனவும் தோழி கூறியுள்ள உவமைகளில் குறிஞ்சிக்குரிய முதற், கரு பொருட்கள் இடம் பெறுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

தோழியின் கூற்றுகளாக முல்லைத் திணையில் 59 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் 39 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முல்லைத் திணைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 35 ஆக உள்ளன.

இரும்பை முறுக்கி விட்டாற் போன்று கரிய பெரிய கொம்புகளைக் கொண்டது மான் எனவும், கள்ளுண்டான் நிலை போல் அசைந்து ஆடும் பிடவமும், வளைந்த துடுப்புப் போன்ற மொட்டினை முதலில் தோற்றுவித்துப் பின்னர் தீயைப் போன்று தோற்றமளிக்கும் இதழ்களைக் கொண்ட கோடலும், நீலமணி போன்ற காயாவும் மற்றும் இன்ன பிற பூக்களையும் அழகுறத் தொடுத்து ஆயர் இளைஞர் கண்ணியாகச் கூடியிருந்தனர் எனவும் தோழி மொழிந்துள்ள உவமைகளில் முல்லைக்குரிய கருப்பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தகது.

மருதத்திணையில் தோழியின் கூற்றுகளாக அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 98 ஆகும். இவற்றுள் 88 பாக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. 82 பாக்களில் மருதத்திற்குரியப் பின்னணிகளே தோழியால் உவமைகளாகப் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

ஆம்பலின் இலைகள் பிடி யானையின் செவி போன்றும், ஆம்பலின் மொட்டுக்கள் குளத்தில் வாழும் அழகிய கொக்கு போன்றும், அதன் மலர்கள் கிழக்கில் தோன்றும் வெள்ளியைப் போன்று இருள் நீங்கி ஒளி வீசுமாறும் மலரும் என்பதிலும், காஞ்சி மரத்தின் மலர்க் கொத்துக்கள் பயற்றங்காயினைப் போன்று தோற்றமளிக்கும் என்பதிலும் மருத நிலத்திற்குரிய பின்னணிச் சூழல்களே தோழியால் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

நெய்தல் திணைப்பகுப்பில் தோழியின் கூற்றுகளாக அமைந்த சங்கப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 172 ஆக உள்ளன. இவற்றில் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளவைகளாக 150 பாக்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. நெய்தல் திணைக்கு உரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களைத் தோழி உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளப் பாக்களின் எண்ணிக்கை 148 ஆக அமைந்துள்ளன.

ஞாழல் மரத்தின் பொன் போன்ற பூக்களுடன், புன்னையின் பூக்களும் துறையில் பரவிக் கிடக்கும் காட்சியானது சித்திரம் தீட்டினாற் போல் இருக்கும் என்ற உவமைகளிலும், இறா மீனின் புறம் போன்ற சருச்சரைப் பொருந்திய பெரிய அடியையுடையது சுறாமீன். அம்மீனின் முகத்தில் நீண்டுள்ள கொம்பு போன்ற முட்களையுடைய இலையைக் கொண்டது தாழை என்னும் உவமைகளிலும்

நெய்தல் நிலம் தோழியால் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

பாலைத் திணைப்பகுப்பில் தோழியின் கூற்றுகளாக 182 பாக்கள் காணக் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் 162 பாக்களில் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. பாலைக்குரிய பின்னணிச் சூழல்களைத் தோழி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 156 ஆக உள்ளன.

இளமையிலே வறுமையுற்றவன் போன்று மரங்கள் தளிர்கள் வாடிய கொம்புகளையுடையனவாய் நின்றன என்றும், பிறருக்கு கொடுத்தற்கு மனம் இல்லாதவனுடைய செல்வம் அவனைச் சேர்ந்தார்க்குப் பயன்படாதவாறு போலச் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நிழலின்றி மரங்கள் இருந்தன என்றும், தீமை செய்பவன் அதனால் புகழ் கெட்டு இறுதிக்காலத்தில் அவன் சுற்றத்தாரோடு அவனும் கெடுதல் போன்று கதிரவனின் கதிர்கள் சுடுதலினால் மரங்களின் சினைகள் மட்டுமின்றி அவற்றின் வேர்களோடு மரங்கள் முழுவதுமாக வெம்பி நின்றன என்றும், குடிகள் ஓலமிட நெறியின்றி பொருளைப் பெற்றுச் செங்கோல் வளைந்து ஆட்சி நடத்தும் அரசனின் குடை நிழலிலே தங்கிய உலகம் போல் உலறின உயர்ந்த மரங்களைக் கொண்ட வெஞ்சுரம் என்றும் தோழி இயம்பிய உவமைகளின்வழி பாலைத் திணைக் காட்சிகளைச் சிறப்புற பதிவிட்டுள்ளாள்.

பாலை நிலம் வழிப்போக்கிற்காகப் பயன்பட்டதாகும். இந்நிலத்திற்குத் தோழி செல்ல வாய்ப்புகள் இல்லை. இருப்பினும் அந்நிலம் குறித்து அனைத்தும் அறிந்தவளாகத் தோழிக் காணப்படுகிறாள். வினைமேற் சென்று மீண்ட வழி தலைவனோ, உடன் போக்கு மேற்கொண்டு மீண்ட வழி தலைவியோ, இன்ன பிற சுற்றத்தாரோ பாலைக் குறித்துக் கூறியது கொண்டே தோழி பாலைப் பற்றி அறிந்துள்ளாள் என்பதை பல சங்கப் பாக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றமைச் சுட்டத்தக்கது.

தலைவியின் மேனியழகினை உணர்த்த விரும்பிய தோழி சுடர் புரை திரு நுதல், வாள்நுதல், கலி மயிற் கலாவத்தன்ன இவள் கூந்தல், மணி மருள் மேனி, முகை ஏர் இலங்கு எயிற்று, பணைத் தோள், கிளி புரை கிளவியாய், பாவை ஆன்ன நின் நலனே, திங்கள் அன்ன நின் திருமுகத்து, பொன் நேர் மேனி, தொண்டி அன்ன இவள், மருங்கூர்ப்பட்டினத்து அன்ன இவள், ஞாழற் பூவின் அன்ன சுணங்கு, குவளை உண் கண், பூப் போல் உண்கண் என்னும் உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளாள்.

சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ள 684 பாக்களில் தொல்காப்பியர் கூறிய “தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது” எனும் வரையறையினை அடியொற்றினாற் போன்று 658 பாக்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இப்பாக்கள் அனைத்தும் பண்டைய மரபினை பின்பற்றினாற் போன்று அமைந்துள்ளன.

எஞ்சிய 26 பாக்கள் மட்டுமே தோழி நிலம் பெயர்ந்து உரைப்பதாக திணை மயக்கிய நிலையில், மரபு மீறலாக அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை குறிஞ்சியில் 8 எனவும், முல்லையில் 4 எனவும், மருதத்தில் 6 எனவும், நெய்தலில் 2 எனவும், பாலையில் 6 எனவும் அமைந்துள்ளன.

தோழி தலைவியோடு சொல்லாடும் பாக்கள் மிகுதியாக திணைமயக்கி அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு அமையப்பெற்றுள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 16 ஆகும். தோழி தலைவனோடு உரையாடுவதாக அமைந்த 9 பாக்களில் திணைமயக்கம் ஏற்பட்டுள்ளன. ஒரு பாடல் தோழி தன்னுள்ளே பேசுவதாக அமைந்ததில் திணை விரவிக் காணப்படுகிறது.

குறிஞ்சியில் தோழி நிலம்பெயர்ந்து உரைப்பதாக 8 பாடல்கள் உள்ளன. இவை குறிஞ்சியுள் நெய்தல் விரவுவதாக 7 பாடல்களும், குறிஞ்சியுள் பாலை கலப்பதாக 1 பாடலுமாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

முல்லையுள் 4 பாடல்கள் திணை மயக்கமாக அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 3 பாக்களும், முல்லையுள் பாலை மயங்குவதாக 1 பாடலுமாக அமையப்பெற்றுள்ளன.

மருதத்தில் திணைமயங்கிய நிலையில் 6 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவை மருதத்துள் குறிஞ்சி கலப்பதாக 4 பாடல்களும், மருதத்துள் நெய்தல் மயங்குவதாக ஒரு பாடலும், மருதத்துள் பாலை விரவுவதாக ஒரு பாடலுமாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

நெய்தலில் இரு பாடல்கள் மட்டும் திணை மயக்கமாக அமையப் பெற்றுள்ளன. இவை நெய்தலுள் குறிஞ்சியாகவும், நெய்தலுள் பாலையாகவும் விரவி காணப்படுகின்றன.

பாலையில் 6 பாடல்கள் திணை மயக்கமாக அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை பாலையுள் நெய்தல் மயங்குவதாக 5 பாடல்களும், பாலையுள் மருதம் விரவுவதாக 1

பாடலுமாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற்கான காரணங்களை ஆராயுங்கால் பின்வரும் செய்திகள் புலனாகின்றன. காலமாற்றமே மரபு மாற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைகிறது.

மகளிரின் கண்களுக்குக் குவளை மலரினையும், நெய்தல் மலரினையும் உவமைகளாகக் கையாள்வதென்பது பண்டைய சங்கப் புலவர்களின் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இதன் காரணமாக இம்மலர்கள் மலரும் மலைப் பகுதியும், நீர் பகுதியும் பிறநிலங்களுடன் விரவி வருகின்றன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்வேறு வளம் பொருந்திய நகரங்களைத் தலைவியின் அழகினை உணர்த்தும் பொருட்டு அவற்றோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது பண்டைய புலவர்களின் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. ஆமூர், தேனூர், தொண்டிப்பட்டினம், மரந்தை, மருங்கூர்ப் பட்டினம் போன்ற ஊர்களைத் தலைவியின் அழகினுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளனர் சங்கப் புலவர்கள். இதனால் ஒரு திணைக்குரிய உரிப்பொருளுடன் பிற திணைகளுக்குரிய நகரங்கள் உவமைகளாக பயின்று வந்துள்ளன. இவையும் திணைமயக்கத்திற்கான காரணமாக அமைவது சுட்டத்தக்கது.

“தோழியுஞ், செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக் கூறுதற் குரியர் கொள் வழியான” எனும் கோட்பாட்டினையும் தொல்காப்பியர் வரையறுத்து உணர்த்தி உள்ளார். தோழி பொருந்தும் இடம் பார்த்து பல்வேறு உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளாள். இதனைப் பின்வரும் பாடகளின் பொருள்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

தலைவன் வினை முடிந்து மீளும் வழிப் பகுதியின் எழிலினைத் தோழி பல பாடல்களில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளாள். தோழி தலைவன் சென்ற நில வழியில் சென்றதில்லையாயினும் அவ்வழி குறித்து அவள் அறிந்துள்ளவளாகவே சங்கப் பாக்கள் பதிவு செய்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவனது நாடு ஒன்றாகவும், தலைவி, தோழியது நாடு மற்றொன்றாகவும் இருக்கும் போது ஒருதிணையுள் மற்றொரு திணை மயங்குவதனைக் காண முடிகின்றது. சான்றாக தலைவியும் தோழியும், மருதநிலத்தில் வாழ்கிறார்கள். தலைவன் குறிஞ்சி நிலப்பகுதியில் வாழ்கிறான் என்றால் தோழி காணும் தொலைவிலேயே மலை நாடு அமைந்துள்ளது என்பது புலனாகிறது. இதனால் தோழி கூற்று உவமைகளில் தலைவனது நாடு பதிவாகியுள்ளது. இதை பல சங்கப் பாக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இதற்கு தலைவனது நாட்டில் அருவியால் கழுவப்பட்ட துறுகல்லானது மணி போல் தோற்றமளிக்கும் எனத் தோழி கூறும் உவமை சான்றாக அமைந்துள்ளது. இவ்வுவமையின்வழி தமர் உடன்பட்டமையால் களவு ஒழுக்கம் என்னும் மாசு நீங்கியது என்பதை உள்ளுறுத்தி உரைத்துள்ளாள். தலைவனது மலைப்பகுதியின் சிறப்பினை உணர்த்துவது போன்று தலைவனும் சிறந்தவன், தமரும் சிறந்தவர் என உணர்த்தமுற்பட்டுள்ளாள். மருதத்திணையைச் சார்ந்த தோழியானவள் தான் காணும் தொலைவிலேயே உள்ள தலைவனது மலை நாட்டினை உவமையுள் பதிவிட்டுள்ளாள். இது திணை மயக்கத்திற்கான காரணமாக அமைவது சுட்டத்தக்கது.

தலைவியின் துன்பமிகுதியை உணர்த்த விரும்பிய தோழி உப்புக் குவியல் மழையில் நனைந்து கரைவதனை உவமையாகக் கூறியுள்ளாள். திணைப் புனத்தின் மிகுதியை கடலோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளாள். இவை குறிஞ்சியுள் நெய்தல் மயங்க ஏதுவாக அமைகின்றன. அலை கடலானது பேரொலியுடன் பொங்கி எழுந்தது போல் ஊரில் உண்டாய அலர் மொழிகள் இருந்ததாகத் தோழி கூறியுள்ளது களவிற்பத்திலே ஒழுகும் தலைவனை வரைவுகாடவும் பொருட்டாகும். இங்கு அலரின் மிகுதினை உணர்த்தவே கடலொலி உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இது பாலையுள் நெய்தல் மயங்க ஏதுவாக அமைகிறது. பெரும்பாலும் மிகுதிப் பொருளை உணர்த்த தோழிக்கு கடல் உற்ற துணை செய்துள்ளது. இக்கடல் பிற திணைகளுக்குரிய உரிப்பொருளுடன் இணைகையில் அது திணை மயக்கத்திற்கான வாய்ப்பாகிறது.

சங்கப் புலவர்கள் பலர் அக்கால மன்னர்களின் சிறப்புகள் பலவற்றை பல்வேறு பாக்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். சில புலவர்கள் அகப் பாடல்களிலும் மன்னர்களின் பெருமைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து பல செய்திகளை பாடியுள்ளனர். அவ்வாறு பாடப்படும் சில தோழி கூற்று பாடல்களில் உரிப் பொருளாள் ஒரு திணையும், பாடப்பட்ட மன்னின் வாழ்விடத்தால் ஒருதிணையும் விரவி அமைந்துள்ளன. சான்றாக பாரி என்னும் மன்னன் குறித்து கபிலர் எனும் புலவர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவரது பாக்கள் பிறதிணை உரிப் பொருளினைக் கொண்டமைந்தாலும் இம்மன்னனைக் குறிப்பிடும் போது பறம்பு மலையின் சிறப்பும் கூறப்படுகிறது. எனவே இது திணைமயக்கத்திற்கு வழிவகுக்கிறது.

தலைவன் பிரிந்து சென்ற நிலையில் தோழியின் உவமைகளில் பாலை நிலம் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் திணைப்

பாக்களுள் பாலைக்குரிய பின்னணிகள் தோழியால் உவமைகளாகப் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளன.

சங்க காலப் பெண்கள் தாங்கள் வாழும் நிலம் தவிர்த்து பிற பகுதிகளுக்குச் சென்றதாக பாடல்கள் ஏதும் புனையப்படவில்லை. இருப்பினும் பிறநிலங்கள் குறித்த செய்திகளை அறிந்திருப்பவளாகவே தோழிக் காணப்படுகிறாள். இதன் வழியாக சங்க கால பெண்களுக்கான நில வரையறைகளையும் அறியமுடிகின்றது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பாலை எனும் திணைகளுடன் மிகுதியாக கலந்து வரும் திணை நெய்தலாகும். இத்திணைக்கு உரிய முதற் பொருளும், கருப்பொருளும் 13 பாக்களில் பிற திணைகளுடன் விரவி வந்துள்ளன. குறிஞ்சி பிற திணைகளுடன் கலந்து வருவதாக 8 பாடல்களும், மருதம் கலப்பதாக 1 பாவும், பாலை விரவுவதாக 4 பாடல்களும் காணக்கிடக்கின்றன. முல்லைத் திணைக்குரிய கூறுகள் பிற திணைகளுடன் கலப்பதாக பாக்கள் ஏதும் அமையப் பெறவில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

தோழி எனும் அகமாந்தர் பாடியதாக பல பாக்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படினும், அவை புலவர்களின் கற்பனைப் படைப்பென்பது இங்கு சுட்டத்தக்கது. புலவர் வாழும் நிலம் ஒன்றாகவும், அவரின் கற்பனைத்திறத்தில் பாடப்படும் நிலங்கள் பலவாகவும் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. எனவே புலவர்களின் மனநிலைகளுக்கு ஏற்ப பாடுபொருளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. பண்டைய இலக்கணங்கள் சில புலவர்களின் கற்பனைகளுக்கு அளவுகோலாக அமையாதிருப்பதனை இது தெளிவுபடுத்துகிறது.

தோழி கூறும் உவமைகள் குறித்துத் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள நூற்பாக்களின் அடிப்படையிலேயே சங்க அகப்பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. மிக்குறைந்த அளவில் 26 பாக்களில் மட்டுமே மரபு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றிற்கான காரணங்களை இவ்வாய்வு தெளிவுபடுத்துகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்
முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்
இலக்கிய நூல்கள்

1. சாமிநாதையர். உ. வே
(உ.ஆ)
குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
கபீர் அச்சுக் கூடம்,
சென்னை - 7
1962
2. சுப்பிரமணியன். பெ.
பாலசுப்பிரமணியன். கு. வெ
தட்சிணாமூர்த்தி. அ. (உ.ஆ)
சங்க இலக்கியம் பரிபாடல்,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட்,
41-பி, சிட்கோ இண்ட்ஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 98.
2011
3. செயபால். இரா (உ.ஆ)
சங்க இலக்கியம் அகநானூறு,
புத்தகம் 1, புத்தகம் 2, நியூ செஞ்சுரி
புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், 41-பி, சிட்கோ
இண்ட்ஸ்டிரியல்எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை - 98.
2011
4. சோமசுந்தரனார். பொ. வே
(உ.ஆ)
ஐங்குறுநூறு,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
2009
5. மேலது
குறிஞ்சிப்பாட்டு,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
1956

6. தட்சிணாமூர்த்தி. அ. (உ.ஆ) சங்க இலக்கியம் ஐங்குறுநாறு,
புத்தகம் 1, புத்தகம் 2,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்
(பி)லிட், 41-பி, சிட்கோ
இண்ட்ஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை - 98.
2011
7. துரைச்சாமிபிள்ளை. ஒளவை. சு (உ.ஆ) ஐங்குறுநாறு முதல் தொகுதி
(மருதம், நெய்தல்), அண்ணாமலைப்
பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்,
சிதம்பரம்.
1957
8. மேலது ஐங்குறுநாறு இரண்டாம் தொகுதி,
(குறிஞ்சி, பாலை), அண்ணாமலைப்
பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்,
சிதம்பரம்.
1957
9. மேலது நற்றிணை மூலமும் விளக்க உரையும்,
அருணாபப்ளிகேஷன்ஸ், 13/1 உஸ்மான்
ரோடு, சென்னை - 17.
1966.
10. நச்சினார்க்கினியர். (உ.ஆ) கலித்தொகை,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
1958
11. நாகராசன். வி. சங்க இலக்கியம் குறுந்தொகை,
புத்தகம் 1, புத்தகம் 2,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், 41-பி,

- சிட்கோ இண்ட்ஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98.
- 2011
12. மேலது பத்துப்பாட்டு இரண்டாம் தொகுதி,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், 41-பி,
சிட்கோ இண்ட்ஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 98.
- 2011
13. நாராயணசாமி ஐயர் (உ.ஆ) நற்றிணை,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18
- 2007
14. பாலசுப்பிரமணியன். கு. வெ சங்க இலக்கியம் புறநானூறு, தொகுதி1,
விசுவநாதன். அ தொகுதி 2, நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்
நாகராசன். வி (பி)லிட், 41-பி, சிட்கோ
ஆரோக்கியசாமி. இரா இண்ட்ஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
திலகவதி. க. சென்னை - 98.
- சத்திய நாராயணன். வெ (உ.ஆ) 2011
15. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ சங்க இலக்கியம் நற்றிணை,
(உ.ஆ) நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், 41-பி,
சிட்கோ இண்ட்ஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98.
- 2011
16. மோகன். இரா (உ.ஆ) பத்துப்பாட்டு முதல் தொகுதி,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், 41-பி,
சிட்கோ இண்ட்ஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,

- அம்பத்தூர், சென்னை - 98.
2011
17. விசுவநாதன். அ (உ.ஆ) சங்க இலக்கியம் கலித்தொகை,
நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், 41-பி,
சிட்கோ இண்ட்ஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98.
2011
18. வேங்கடசாமி நாட்டார். ந. மு அகநானூறு (நித்திலக் கோவை),
வேங்கடாசலம். ரா (உ.ஆ) கழகவெளியீடு, சென்னை - 18
2008
19. மேலது அகநானூறு, (களிற்றியானை நிரை)
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
2009

இலக்கண நூல்கள்

20. அருணாச்சலம். மு தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியல்,
மதுரை காமராசர் பலகலைக்கழகம்,
மதுரை.
1995
21. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்),
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18,
2001
22. மேலது தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்),
சாரதா பதிப்பகம்,

- 6/16, தோப்பு வெங்கடாச்சலம் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.
2006.
23. கோபாலையர். தி. வே. இலக்கண விளக்கம்,
சரஸ்வதி மகால் நூல்நிலையம்,
தஞ்சாவூர்.
1972
24. சண்முகம்பிள்ளை. மு (ப.ஆ) தொல்காப்பியம் (சொல்லதிகாரம்),
9 - பாரதிநகர் முதல்தெரு, தி.நகர்,
சென்னை- 17.
2005
25. சுப்பிரமணிய தேசிகர் (உ.ஆ) தண்டியலங்காரம்,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 1.
1956
26. சேயொளி (ப.ஆ) இலக்கண விளக்கம் -பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு, 1/140 - பிரகாசம்
சாலை, சென்னை- 1.
1976
27. திருஞானசம்பந்தன். ச (உ.ஆ) தண்டியலங்காரம் தெளிவுரை,
கதர் பதிப்பகம், திருவையாறு.
2006
28. திவாகர முனிவர் சேந்தன் திவாகரம்,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
1958

29. சாமிநாதையர். உ. வே (ப.ஆ) தமிழ்நெறி விளக்கம்,
சென்னை லாஜர்னல் அச்சகம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை.
1937
30. நச்சினார்க்கினியார் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் (பொருளதிகார மூலம்
முன்னைந்தியல்களும்), உலகத்
தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி,
சென்னை - 600113
2007
31. நாற்கவிராச நம்பி நம்பி அகப்பொருள்,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
2002
32. பிங்கல முனிவர் பிங்கல நிகண்டு,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
1968
33. பேராசிரியர் (உ.ஆ) தொல்காப்பியம், (மெய்ப்பாட்டியல்,
உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல்)
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
1972

துணைமைச்சான்றாதாரங்கள்

திறனாய்வு நூல்கள்

34. அறவாணன். க. ப அற்றைநாட் காதலும் வீரமும்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம் வெளியீடு,
2002

35. அறவேந்தன். இரா செவ்வியல் அழகியல்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600014.
2009
36. அறிவுநம்பி. அ (ப.ஆ) சங்கஇலக்கியங்களும்கோட்பாடுகளும்,
மதியழகன். ம (ப.ஆ) சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற் புலம்,
புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி.
2007
37. ஆறுமுகம். நா கலித்தொகை ஓர் ஆழ்வாய்வு,
பாரி நிலையம், 184, பிரகாசம் சலை,
சென்னை - 600108.
1985
38. இளங்கோ. நா மலர்நீட்டம்,
பிரிண்டெக் இந்தியா, சென்னை - 5.
2011
39. இளங்குமரன். இரா தமிழ் வளம் - பொருள்
பாவாணர் ஆராய்ச்சி நூலகம்,
திருநகர், மதுரை- 625600.
1993
40. இராமசாமி சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை - 600108.
2004
41. இரவிசங்கர். செ புதுக்கவிதைகளில் உவமைகள்,
காவியா வெளியீடு,
16, இரண்டாவது குறுக்குத்தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600024.

- 2012
42. கந்தசாமி. ஆ இலக்கியப் பார்வைகள்,
எழில் முருகன் பதிப்பகம்,
2, மேட்டுத் தெரு, சென்னை - 600001.
1986
43. குருசாமி சங்க காலம்,
மெர்குரி பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர்.
1974
44. குருநாதன். இராம குறிஞ்சி காட்டும் சமுதாயம்,
தமிழ்ச்சாரல், 138- சாய்நகர்,
3வது தெரு, விருகம்பாக்கம்,
சென்னை- 92.
2007
45. கோபால்தாசன் உயிர்க் காலம்,
அறிவுப் பதிப்பகம்,
142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600014.
2006
46. சண்முக சுந்தரம். ச தமிழ்நாட்டுத் தாவரங்கள்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம் -1,
1995
47. சண்முகம் பிள்ளை. மு சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை-600113.
1997
48. சரவணன். சா சங்க இலக்கியச் செம்மை நலம்,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,

- 142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை- 600014.
2010
49. சரளா இராசகோபாலன் சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,
ஒளிப்பதிப்பகம்,
63,ரெங்காச்சாரி சாலை, சென்னை- 18,
1986
50. சரளா இராசகோபாலன் சங்க இலக்கியம் (அகம்),
ஒளிப்பதிப்பகம்,
63,ரெங்காச்சாரி சாலை, சென்னை-18,
1988
51. சாமி. பி. எல் சங்கஇலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
1976
52. மேலது சங்க இலக்கியத்தில் மீன்கள்,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
1979
53. சாமிநாதையர். உ. வே பத்துப்பாட்டு மூலமும்
நச்சினார்க்கினியருரையும்,
தமிழ் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.
1986
54. சாமி சிதம்பரனார் எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்,
அறிவுப் பதிப்பகம், இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 14.
2003
55. சிங்கார வடிவேலன். அர சங்க இலக்கிய உவமைகள்,
பழநியப்பன் பதிப்பகம்,

56. சீனிவாசன். அ
தேவகோட்டை.
1986
பழசும் புதுசும்,
சங்கம் பிரிண்டர்ஸ், மதுரை.
1980
57. சீனிவாசன். ரா
சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்,
அணியகம், 22 - செல்லமாள் தெரு,
சென்னை - 30.
1973
58. சுதர்சன். மு
குறிஞ்சிப்பாட்டு மீள்பார்வை,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53 - புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608001.
2006
59. சுப்பு ரெட்டியார். ந
தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
25, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை - 14.
2002
60. மேலது
கவிஞர் வாலியின் பாண்டவர்பூமி ஒரு
மதிப்பீடு,
திருவரசு புத்தக நிலையம்,
13, தீனதயாளு தெரு, சென்னை - 17.
2002
61. மேலது
அகத்திணைக் கொள்கைகள்,
நாவல்கலைப் பதிப்பகம், சென்னை- 14.
1981
62. சுப்பிரமணிய பாரதி
பாரதியார் கவிதைகள்,
சுவாமி மலைப் பதிப்பகம்,

- தி.நகர், சென்னை - 17
- 2009
63. சுப்பிரமணியன். ச. வே. தொல்காப்பிய வளம்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608001.
- 2004
64. சுவாமி நாதன் சங்க கால வரலாறு,
விஜய சபரி பதிப்பகம், சென்னை - 96.
- 1994
65. செந்தமிழ்ப்பாவை. சே சங்கப்பாடல்களில் மரபு மாற்றங்கள்,
293, அகமது காம்ளக்ஸ், 2 வது தளம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600019.
- 2007
66. செயராமன். நா முல்லைப் பாடல்கள்,
குமரன் பதிப்பகம், 3/270 சதா சிவ
நகர், வண்டியூர், மதுரை - 625020.
- 1977
67. செல்லம். வே. தி தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு, சென்னை - 600108.
- 2009
68. ஞானசம்பந்தன். அ. ச இலக்கியக்கலை,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.
- 1956
69. தமிழண்ணல் தொல்காப்பியத் தோற்றம்,
தமிழ்ப் பயிற்சிக்களம்,
புதிய தமிழியக்கம்,

- சதாசிவநகர், மதுரை.
2008
70. மேலது சங்கமரபு,
சிந்தாமணி பதிப்பகம், மதுரை.
2009
71. தியாகராசன். பெரு சங்கக் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்கள்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53 - புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608001.
2012
72. பகலவன் (உ.ஆ) திருக்குறள்,
கற்பகம் புத்தகாலயம், தியாகராய நகர்,
சென்னை - 17.
1960
73. பசும்பொன்.க. (ப.ஆ) செம்மொழி தமிழ் இலக்கியங்களில்
கற்பு நெறி,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்-1, சென்னை - 98
2010
74. பாரதிதாசன் பாரதிதாசன் கவிதைகள்,
உமாப் பதிப்பகம், 58, ஐயப்ப செட்டி
தெரு, மண்ணடி, சென்னை - 600001,
1998
75. பாஸ்கரதாஸ். ஈ. கோ அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி,
திருமனை வெளியீடு, கோவை.
1979

76. புலியூர் கேசிகன் (உ.ஆ) சிலப்பதிகாரம்,
பாரி நிலையம், 184, பிரகாரம் சாலை,
சென்னை - 600108.
1958
77. மாணிக்கனார். வ. சுப தமிழ்க் காதல்,
சாரதா பதிப்பகம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை- 600014.
2007
78. மாதையன். பெ சங்கஇலக்கியத்தில்வேளாண்சமுதாயம்,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர்-1 , சென்னை - 98
2010
79. மேலது அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க
அகத்திணை மரபும்,
பாவை பப்ளிகேசன்ஸ்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600014.
2009
80. முத்துச்சாமி. க சங்கத் தமிழ்க் குறிப்புப் பொருள்,
அன்னம் வெளியீடு, 1, நிர்மலா நகர்,
தஞ்சாவூர் - 613007.
2006
81. வரதராசன். மு. இலக்கியத் திறன்,
பாரி நிலையம், 59 - பிராட்வே,
சென்னை - 600108.
1996

82. மேலது
இலக்கிய மரபு,
பாரி நிலையம், 59 - பிராட்வே,
சென்னை - 600108.
2011
83. மேலது
பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
பாரி நிலையம், 59 - பிராட்வே,
சென்னை - 600108.
2011
84. ஜகந்நாதன். கி. வா
குறிஞ்சித்தேன்,
அமுத நிலையம் லிமிடெட்,
தேனாம்பேட்டை,
சென்னை - 18
1952

ஆய்வேடுகள்

85. கண்ணன். த
சங்க இலக்கியத்தில் திணைமயக்கம்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630003.
2008
86. சந்திரகலா.ஜெ.
சங்க இலக்கியங்களில் பறவைகள்
விலங்குகள்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
திருச்சி.
2008

87. இரவிக்குமார். து

சங்கப்பாடல்களில்பெயர்க் குறியீடுகள்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630003.

2007

கட்டுரைகள்& இதழ்கள்

88. மணவாளன். அ. அ

அகப்பொருள்லிலக்கியத் திறன்
மறுமலர்ச்சிக் காலம்,
இ.ப.த.ம. ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி 1,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
சிதம்பரம் - 608001.

1985

89. -----

சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள்,
தமிழ்ப்பல்கலைக் கழக வெளியீடு,
தஞ்சாவூர் - 6130001.

90. -----

பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.

1957

91. -----

கலித்தொகைச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு, சென்னை - 18.

2001

கலைக்களஞ்சியங்கள் மற்றும் அகராதிகள்

92. அருணாச்சலம். ப (ப.ஆ) சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்,
தொகுதி - 3 (ச-தோ),
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
93. பவானந்தம் பிள்ளை. ச பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதி,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்-1, சென்னை- 98.
2011
94. பாலுச்சாமி. நா (ப.ஆ) வாழ்வியற் களஞ்சியம் (தொகுதி-1),
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
2000

இணையதளங்கள்

95. <http://kavingar-thamarai.blogspot.com/>:
96. nilakathalan.com.

பின்னிணைப்பு - 1

அட்டவணை - 1

சங்கஇலக்கியகளில் தோழி கூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 798

வ.எண்	நூல்கள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	நற்றிணை	218
2	குறுந்தொகை	143
3	ஐங்குறுநூறு	200
4	பரிபாடல்	5
5	கலித்தொகை	67
6	அகநானூறு	164
7	குறிஞ்சிப்பாட்டு	1
	மொத்தம்	798

அட்டவணை - 2

தோழிகூற்றில் உவமைகள் பயின்றுவந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை- 684 (85.71%)

வ.எண்	நூல்கள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	நற்றிணை	196
2	குறுந்தொகை	117
3	ஐங்குறுநூறு	146
4	பரிபாடல்	4
5	கலித்தொகை	64
6	அகநானூறு	156
7	குறிஞ்சிப்பாட்டு	1
	மொத்தம்	684

அட்டவணை - 3

ஐந்திணைகளில் தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 798

வ.எண்	நூல்கள்	தோழி	குறிஞ்சி	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்	பாலை
1	நற்றிணை	218	86	9	13	72	38
2	குறுந்தொகை	143	60	9	22	22	30
3	ஐங்குறுநூறு	200	72	29	40	35	24
4	பரிபாடல்	5			5		
5	கலித்தொகை	67	20	6	1	12	28
6	அகநானூறு	164	48	6	17	31	62
7	குறிஞ்சிப்பாட்டு	1	1				
	மொத்தம்	798	287	59	98	172	182

அட்டவணை - 4

ஐந்திணையுள் தோழி கூற்றில் உவமைகள் அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை - 684

வ.எண்	நூல்கள்	தோழி	குறிஞ்சி	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்	பாலை
1	நற்றிணை	196	76	8	13	65	34
2	குறுந்தொகை	117	49	4	18	20	26
3	ஐங்குறுநூறு	146	53	17	35	27	14
4	பரிபாடல்	4			4		
5	கலித்தொகை	64	20	4	1	12	27
6	அகநானூறு	156	46	6	17	26	61
7	குறிஞ்சிப்பாட்டு	1	1				
	மொத்தம்	684	245	39	88	150	162

அட்டவணை - 5

திணை அடிப்படையில் தோழிகூற்றுப் பாக்களின் எண்ணிக்கை - 798

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி	287
2	முல்லை	59
3	மருதம்	98
4	நெய்தல்	172
5	பாலை	182
	மொத்தம்	798

அட்டவணை - 6

திணை அடிப்படையில் தோழி கூற்றுக்களில் உவமைகள் அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை- 684

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி	245
2	முல்லை	39
3	மருதம்	88
4	நெய்தல்	150
5	பாலை	162
	மொத்தம்	684

அட்டவணை - 7

குறிஞ்சித்திணையில் தோழி கூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 287 (35.96%)

வ. எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி வேலன்	தோழி தன்னுள்
1	நற்றிணை	86	45	38	1	1	1
2	குறுந்தொகை	60	30	23	6	1	
3	ஐங்குறுநூறு	72	31	31	9		1
4	கலித்தொகை	20	13	7			
5	அகநானூறு	48	26	20	2		
6	குறிஞ்சிப் பாட்டு	1			1		
	மொத்தம்	287	145	119	19	2	2

அட்டவணை - 8

குறிஞ்சித்திணைத் தோழி கூற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 245 (35.81%)

வ.எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி வேலன்	தோழி தன்னுள்
1	நற்றிணை	76	40	34		1	1
2	குறுந்தொகை	49	24	21	4		
3	ஐங்குறுநூறு	53	23	24	6		
4	கலித்தொகை	20	13	7			
5	அகநானூறு	46	24	20	2		
6	குறிஞ்சிப் பாட்டு	1			1		
	மொத்தம்	245	124	106	13	1	1

அட்டவணை - 9

முல்லைத் திணையில் தோழிகூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 59 (7.39%)

வ.எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி பாணன்	தோழி வாயில்கள்
1	நற்றிணை	9	7	1		1
2	குறுந்தொகை	9	7	2		
3	ஐங்குறுநூறு	29	24	3	2	
4	கலித்தொகை	6	6			
5	அகநானூறு	6	2	4		
	மொத்தம்	59	46	10	2	1

அட்டவணை - 10

முல்லைத் திணையில் தோழி கூற்றுகளில் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 39 (5.70%)

வ.எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி பாணன்	தோழி வாயில்கள்
1	நற்றிணை	8	7			1
2	குறுந்தொகை	4	3	1		
3	ஐங்குறுநூறு	17	13	3	1	
4	கலித்தொகை	4	4			
5	அகநானூறு	6	2	4		
	மொத்தம்	39	29	8	1	1

அட்டவணை - 11

மருதத்திணையில் தோழி கூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 98 (12.28%)

வ. எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி வைபவ	தோழி பாணன்	தோழி விரலி	தோழி குயவன்	தோழி உழவன்	தோழி பாங்கன்	தோழி வாயில் கள்	தோழி தன்னுள்
1	நற்றிணை	13	1	5			3	2	1	1			
2	குறுந்தொகை	22	4	13			2				1	1	1
3	ஐங்குறுநூறு	40	5	30	4							1	
4	பரிபாடல்	5		2	1	1							1
5	கலித்தொகை	1		1									
6	அகநானூறு	17	2	15									
	மொத்தம்	98	12	66	5	1	5	2	1	1	1	2	2

அட்டவணை - 12

மருதத்திணைத் தோழி கூற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 88 (12.86%)

வ. எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி வைபவ	தோழி பாணன்	தோழி விரலி	தோழி குயவன்	தோழி உழவன்	தோழி பாங்கன்	தோழி வாயில்	தோழி தன்னுள்
1	நற்றிணை	13	1	5			3	2	1	1			
2	குறுந்தொகை	18	4	11			1					1	1
3	ஐங்குறுநூறு	35	5	26	3							1	
4	பரிபாடல்	4		2	1	1							
5	கலித்தொகை	1		1									
6	அகநானூறு	17	2	15									
	மொத்தம்	88	12	60	4	1	4	2	1	1		2	1

அட்டவணை - 13

நெய்தல் திணையில் தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 172 (21.55%)

வ.எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி வாயில்கள்	தோழி பாணன்	தோழி தன்னுள்
1	நற்றிணை	72	39	27	1		3	2
2	குறுந்தொகை	22	13	9				
3	ஐங்குறுநூறு	35	7	13	13	2		
4	கலித்தொகை	12	2	10				
5	அகநானூறு	31	10	18	2		1	
	மொத்தம்	172	71	77	16	2	4	2

அட்டவணை - 14

நெய்தல்திணைத் தோழிகூற்றுகளில் உவமைகள் அமைந்தப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 150 (21.92%)

வ. எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி வாயில்கள்	தோழி பாணன்	தோழி தன்னுள்
1	நற்றிணை	65	34	26	1		3	1
2	குறுந்தொகை	20	11	9				
3	ஐங்குறுநூறு	27	4	10	11	2		
4	கலித்தொகை	12	2	10				
5	அகநானூறு	26	08	17	1			
	மொத்தம்	150	59	72	13	2	3	1

அட்டவணை - 15

பாலைத் திணையில் தோழி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 182 (22.80%)

வ. எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி அறிவர்
1	நற்றிணை	38	23	15		
2	குறுந்தொகை	30	26	3		1
3	ஐங்குறுநூறு	24	8	14	2	
4	கலித்தொகை	28	15	13		
5	அகநானூறு	62	48	14		
	மொத்தம்	182	120	59	2	1

அட்டவணை - 16

பாலைத்திணைத் தோழி கூற்றுகளில் உவமைகள் அமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 182 (23.68%)

வ.எண்	நூல்கள்	தோழி	தோழி தலைவி	தோழி தலைவன்	தோழி செவிலி	தோழி அறிவர்
1	நற்றிணை	34	22	12		
2	குறுந்தொகை	26	22	3		1
3	ஐங்குறுநூறு	14	6	7	1	
4	கலித்தொகை	27	15	12		
5	அகநானூறு	61	48	13		
	மொத்தம்	162	113	47	1	1

அட்டவணை - 17

சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்று உவமைகளில் திணைமயக்கம் அமையப்பெற்றுள்ளப் பாக்களின் எண்ணிக்கை - 26

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி	8
2	முல்லை	4
3	மருதம்	6
4	நெய்தல்	2
5	பாலை	6
	மொத்தம்	26

அட்டவணை - 18

வ.எண்	நூல்கள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	நற்றிணை	8
2	குறுந்தொகை	9
3	ஐங்குறுநூறு	1
4	கலித்தொகை	1
5	அகநானூறு	7
	மொத்தம்	26

அட்டவணை - 19

திணைமயங்கும் பாடல்கள்

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி பிறதிணையுள் விரவுதல்	8
2	முல்லை பிறதிணையுள் விரவுதல்	-
3	மருதம் பிறதிணையுள் விரவுதல்	1
4	நெய்தல் பிறதிணையுள் விரவுதல்	13
5	பாலை பிறதிணையுள் விரவுதல்	4
	மொத்தம் பிறதிணையுள் விரவுதல்	26

பின்னிணைப்பு - 2

சங்க இலக்கியங்களில் தோழி கூற்றுப்பாக்களின் எண்ணிக்கை - 798

நற்றிணை - குறிஞ்சித்திணை (86)

தோழி - தலைவி (45)

5,13,22,25,32,47,53,61,65,68,85,88,112,114,122,125,128,129,134,154,158,165,173,220,
222,228,233,259,268,273,285,288,294,297,313,322,328,334,339,359,365,373,386,
393,399.

தோழி- தலைவன் (38)

23,36,55,57,83,93,98,108,119,147,151,156,168,182,188,206,232,247,251,253,257,261,2
76,282,292,306,317,326,336,344,353,355,368,376,379,383,389,396.

தோழி -செவிலி (1)

351.

தோழி -வேலன் (1)

34.

தோழி -தன்னுள் (1)

301.

நற்றிணை - முல்லைத்திணை (9)

தோழி - தலைவி (7)

89,99,115,181,248,316,367.

தோழி -தலைவன் (1)

266.

தோழி - வாயில் (1)

361.

நற்றிணை - மருதத்திணை (13)

தோழி - தலைவி (1)

180.

தோழி - தலைவன் (5)

30,210,230,330,360.

தோழி - பாணன் (3)

50,90,380.

தோழி - உழவன் (1)

60.

தோழி - விறலி (2)

170,310.

தோழி- குயவன் (1)

200.

நற்றிணை - நெய்தல் திணை (72)

தோழி- தலைவி (39)

4,11,27,49,63,72,78,91,96,111,123,132,135,138,145,149,163,175,178,191,203,231,235,
239,245,263,267,272,275,278,299,303,307,311,358,363,372,378,392

தோழி - தலைவன் (27)

15,19,35,45,58,67,124,131,159,172,183,195,215,223,227,254,258,270,283,295,323,331,
345,354,375,395,398.

தோழி- பாணன் (3)

127,167,291.

தோழி -செவிலி (1)

207.

தோழி - தன்னுள் (2)

211,342.

நற்றிணை - பாலைத்திணை (38)

தோழி -தலைவி (23)

7,18,28,41,86,92,148,164,171,189,197,208,212,237,246,252,274,281,286,329,333,387,3
91.

தோழி - தலைவன் (15)

10,12,26,33,37,43,46,48,71,205,229,269,318,325,337.

குறுந்தொகை - குறிஞ்சித்திணை (60)

தோழி - தலைவி (30)

52,73,74,88,90,111,143,146,176,217,247,259,263,265,268,284,297,298,308,317,321,332,333,339,346,357,372,373,374,389.

தோழி- தலைவன் (23)

1,18,42,47,69,81,115,138,159,179,198,225,244,292,335,336,342,353,355,365,375,392,394.

தோழி -செவிலி (6)

23,26,83,214,366,379.

தோழி - வேலன் (1)

362.

குறுந்தொகை - முல்லைத்திணை (9)

தோழி- தலைவி (7)

66,110,251,275,287,358,382.

தோழி -தலைவன் (2)

210,384.

குறுந்தொகை - மருதத்திணை (22)

தோழி - தலைவி (4)

34,91,367,393.

தோழி - தலைவன் (13)

10,53,113,127,139,169,178,196,238,258,295,309,354.

தோழி- பாங்கர் (1)

45.

தோழி - வாயில்கள் (1)

61.

தோழி- பாணன் (2)

85,359.

தோழி - தன்னுள் (1)

89.

குறுந்தொகை - நெய்தல்திணை (22)

தோழி - தலைவி (13)

51,55,109,117,123,166,177,212,227,230,248,328,351.

தோழி - தலைவன் (9)

9,114,236,294,303,324,345,381,397.

குறுந்தொகை - பாலைத்திணை (30)

தோழி - தலைவி (26)

16,22,37,48,59,130,135,180,211,213,215,232,253,255,260,262,273,282,331,338,343,
348,350,369,380,383.

தோழி - தலைவன் (3)

124,363,388.

தோழி - அறிவர் (1)

277.

ஐங்குறுநூறு - குறிஞ்சித்திணை (72)

தோழி - தலைவி (31)

202,206,207,211,214,216,217,218,219,223,225,226,227,228,229,230,235,241,242,244,
246,247,249,252,254,261,267,268,269,270,300.

தோழி - தலைவன் (31)

231,232,233,234,236,237,238,239,240,251,257,258,260,264,266,273,275,276,277,
279,280,282,283,284,285,287,289,290,294,296.

தோழி - செவிலி (9)

205,208,210,212,220,243,248,250,273.

தோழி - தன்னுள் (1)

245.

ஐங்குறுநூறு - முல்லைத்திணை (29)

தோழி - தலைவி (24)

431,432,433,434,435,436,437,438,439,440,461,462,463,464,465,466,467,468,469,
470,496,497,498,499.

தோழி - தலைவன் (3)

423,424,500.

தோழி - பாணன் (2)

47,472.

ஐங்குறுநூறு - மருதத்திணை (40)

தோழி - தலைவி (5)

21,24,25,26,27.

தோழி - தலைவன் (30)

1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,44,45,46,50,51,52,54,55,56,57,58,59,60,75,76,79,84,91,98,100.

தோழி - செவிலி (4)

28,29,30,93.

தோழி - வாயில்கள் (1)

16.

ஐங்குறுநூறு - நெய்தல்திணை (35)

தோழி - தலைவி (7)

145,147,148,189,198,199,200.

தோழி - தலைவன் (13)

143,149,158,159,166,177,179,180,186,187,193,194,196.

தோழி - செவிலி (13)

101,102,103,104,105,106,107,108,109,110,168,182,190.

ஐங்குறுநூறு - பாலத்திணை (24)

தோழி - தலைவி (8)

315,316,351,352,353,354,357,398

தோழி - தலைவன் (14)

301,302,303,304,305,306,307,308,309,310,358,362,364,368.

தோழி - செவிலி (2)

366,367.

பரிபாடல் - மருதத்திணை (5)

தோழி - தலைவன் (2)

8,16.

தோழி - செவிலி (1)

7.

தோழி - வையை (1)

11.

தோழி - தன்னுள் (1)

20.

கலித்தொகை - குறிஞ்சித்திணை (20)

தோழி - தலைவி (13)

37,38,39,40,41,42,43,45,47,60,61,63,65.

தோழி - தலைவன் (7)

44,46,48,49,50,52,53.

கலித்தொகை - முல்லைத்திணை (6)

தோழி - தலைவி (6)

101,103,104,105,107,115.

கலித்தொகை - மருதத்திணை (1)

தோழி - தலைவன் (1)

70.

கலித்தொகை - நெய்தல்திணை (12)

தோழி - தலைவி (2)

131,150.

தோழி - தலைவன் (10)

121,124,125,126,127,129,132,133,136,149.

கலித்தொகை - பாலைத்திணை (28)

தோழி - தலைவி (15)

2,10,13,16,17,26,27,28,29,31,32,33,34,35,36.

தோழி- தலைவன் (13)

3,4,5,7,8,12,14,15,18,19,21,22,25.

அகநானூறு - குறிஞ்சித்திணை (48)

தோழி - தலைவி (26)

28,32,38,42,68,72,88,98,108,178,222,228,232,242,248,268,272,278,282,302,312,358,
362,382,388,392.

தோழி - தலைவன் (20)

2,12,18,78,92,112,118,132,148,168,172,182,188,192,202,218,238,288,308,318.

தோழி - செவிலி (2)

48,158.

அகநானூறு - முல்லைத்திணை (6)

தோழி - தலைவி (2)

4,264.

தோழி - தலைவன் (4)

104,184,314,394.

அகநானூறு - மருதத்திணை (17)

தோழி - தலைவி (2)

316,356.

தோழி - தலைவன் (15)

46,96,116,156,176,226,246,256,286,296,306,326,346,366,386.

அகநானூறு - நெய்தல்திணை (31)

தோழி - தலைவி (10)

20,70,160,180,210,250,330,370,380,400.

தோழி - தலைவன் (18)

10,30,60,80,90,100,120,150,200,220,240,270,300,310,320,340,350,360.

தோழி - பாணன் (1)

50.

தோழி - செவிலி (2)

110,190.

அகநானூறு - பாலைத்திணை (62)

தோழி - தலைவி (48)

25,27,59,61,65,69,71,73,91,101,111,119,125,127,129,137,159,171,173,177,187,197,201,
209,211,213,221,223,227,231,233,237,251,253,259,269,285,293,295,305,311,313,317,
357,359,363,393,399.

தோழி - தலைவன் (14)

13,81,85,107,143,161,179,215,271,283,307,319,323,387.

பின்னிணைப்பு - 3

**சங்க இலக்கியத் தோழி கூற்றுகளில் உவமைகள் அமைந்துள்ள
பாக்களின் எண்ணிக்கை - 684**

நற்றிணை- தோழி கூற்றில் உவமைகள் (196)

நற்றிணை - குறிஞ்சித்திணை (76)

தோழி- தலைவியோடு சொல்லாடல் (40)

5/3-5, 9; 13/3-9; 22/2-7; 25/1-3,3-4,9-10; 32/1-2; 47/ 1-5,9; 61/ 3-6, 7-8; 65/ 1-2, 5-8; 68/8-10; 85/1-2, 8-9; 88/3-5;8-9; 112/6-9; 122/11; 125/3-4; 128/1-2,3-4; 134/ 7-10, 154/ 1-2,9-10; 165/7-8; 173/6-7; 220/4-5,8-9; 222/4,8-9,9-10; 233/1-3; 228/ 5-8; 288/;3; 294/1-2,6-7; 297/4;7-8; 313/1-3,8-9,10; 322/3-7; 328/1-3; 334/1-5; 339/9-11; 359/1-3; 373/1-3,6; 386/1-5;7, 393/2-6; 399/2;6-8.

தோழி -தலைவன் (34)

23/7-9; 36/ 4-9; 55/5-7; 57/1-7; 83/4; 93/2,7; 98/1-7; 108/7-9; 119/1-13; 151/1-5, 6-12; 168/1-6; 182/1-4, 5-7,8-10; 188/1-5,9; 206/1; 232/1-6; 247/1-5; 251/1-4,7; 253/1-2,7-8; 257/5-7; 276/5-7; 282/7-8; 306/6-7; 317/2-4,9-10; 326/1-4,6-7,9-10; 336/1-6,8-11; 344/2-3,9-11; 353/1-4,5-7,8-10; 355/1-5; 368/ 5-9; 376/1-4; 379/3, 6-9, 9-13; 383/1-2,3-5,6,7-9; 389/1-2, 7-10; 396/4.

தோழி -வேலன் (1)

34/2-3.

தோழி- தன்னுள்(1)

301/1-6.

நற்றிணை- முல்லைத்திணை (8)

தோழி- தலைவி (7)

89/1-2,7-8; 99/1-3; 115/5-6; 181/1-5; 248/1-2,8-9; 316/1-4; 367/1-4.

தோழி-வாயில் (1)

361/3.

நற்றிணை- மருதத்திணை (13)

தோழி-தலைவி (1)

180/1-3,6-9.

தோழி- தலைவன் (5)

30/2-3,8-10; 210/ 1-4; 230/1-4,8-10; 330/1-6,10-11; 360/1-2, 8-10.

தோழி- பாணன் (3)

50/1,7; 90/6; 380/7.

தோழி- உழவன் (1)

60/1-2.

தோழி- விறலி (2)

170/1,6-9; 310/1-2,9-11.

தோழி-குயவன் (1)

200/1-3.

நற்றிணை- நெய்தல்திணை (65)

தோழி-தலைவி (34)

4/1-4,9-11; 11/1-2,7-8; 27/9-11; 49/1, 8-10; 63/1-4, 9-10; 78/2-4,9; 91/3-7,10; 111/1-7, 132/8-10; 138/1-4, 9-10; 145/2-3,5-7; 163/5-6,8-11; 175/1-2,7-9; 178/1-5,9; 191/ 3-5,9-10; 203/4-6; 231/1-4,6-7; 235/2-3,6; 239/2-7; 245/3; 263/1,5-7; 267/1-2, 4-5,9-10; 272/1-5; 275/3-6; 278/1-5; 299/1-2,7; 303/11-12; 307/6-10; 311/1-5; 358/ 8-11; 372/2-6; 378/3-4; 392/ 1-5.

தோழி-தலைவன் (26)

15/1-4, 7-10; 19/1-4; 35/2-7, 11-12; 45/9-11, 58/2-4, 67/3-5, 10-11; 124/ 1-3,6-8; 131/4-6,8-9; 159/1-4; 172/7-9; 183/3-6, 9-11, 195/1-3, 5-8; 223/7-8; 227/5-9; 254/2; 258/6-11; 270/3-4, 6, 8-10; 283/ 2-3,6-8; 295/1-3,7-8; 323/7-8; 331/4-8; 345/1-7; 354/5-7,10-11; 375/1-3,7-9; 395/4-10; 398/10.

தோழி- பாணன் (3)

127/1-2; 167/1-5,8-9,11; 291/2-4,7-9.

தோழி-செவிலி (1)

207/5.

தோழி-தன்னுள் (1)

211/4-9.

நற்றிணை- பாலைத்திணை (34)

தோழி-தலைவி (22)

7/5-8; 18/2-9; 28/3-6; 86/1-3, 5-7; 92/2-3; 148/9-11; 164/8-10; 171/3-5,8-9; 189/ 3-4,8-9; 197/1-2,6-12; 208/2,11-12; 212/2-4; 237/3,7-10; 246/7-8; 252/6-11; 274/3-5; 281/3-10; 286/1-3; 329/4-7; 333/3-4,8; 387/8-11; 391/2-5,8-10.

தோழி- தலைவன் (12)

10/2-3,6-9; 26/3,8; 33/8; 37/4-7; 43/1-2,8-12; 46/1-2,5-7; 48/1-4; 205/6,9-11; 269/6-8; 318/5-9; 325/1-5,7; 337/3-7.

குறுந்தொகை- குறிஞ்சித்திணை (49)

தோழி- தலைவி (24)

52/2; 73/2-4; 74/1-2, 4-5; 88/1; 90/4-6; 111/4-5; 143/4-7; 176/4-7; 247/4-7; 259/2-4,6-7; 265/1-5; 268/6; 284/1-3,6-8; 297/3-4; 298/5-8; 308/1-6; 332/4-6; 333/1-4; 339/1 -3,5-6; 346/1-3; 357/2,5-8; 372/1-3; 373/5-7; 374/5-7.

தோழி- தலைவன் (21)

1/4; 18/4-5; 42/1-3; 47/1-2; 69/1-5; 81/5-7; 115/4-6; 138/3-5; 159/4; 198/1-4; 225/3-7; 244/1-6; 292/1-8; 335/1-4; 336/3-6; 342/1-4; 353/1; 365/3-4; 375/4-6; 392/1,5-8; 394/1-6.

தோழி- செவிலி (4)

23/1-2; 26/1-4,6; 83/3-5; 379/1-3.

குறுந்தொகை- முல்லைத்திணை (4)

தோழி- தலைவி (3)

110/4-6; 287/3-5; 358/6-7.

தோழி- தலைவன் (1)

384/1.

குறுந்தொகை- மருதத்திணை (18)

தோழி- தலைவி (4)

34/4-7; 91/5-8; 367/5-7; 393/2-6.

தோழி- தலைவன் (11)

10/2-4; 53/2-4; 127/1-6; 139/1-6; 169/1-6; 178/1-4, 5-6; 196/1-6; 238/1-5; 258/2-7; 309/1-8; 354/1-4.

தோழி- வாயில்கள் (1)

61/1-6.

தோழி பாணன் (1)

359/ 3-4.

தோழி தன்னுள் (1)

89/4-7.

குறுந்தொகை - நெய்தல்திணை (20)

தோழி - தலைவி (11)

51/1-3; 55/1; 109/1-2; 117/1-4; 123/1-3; 166/1-4; 227/1-4; 230/5-6; 248/4-6; 328/1-3,5-8; 351/2-4.

தோழி- தலைவன்(9)

9/2-6; 114/1-5; 236/3-4; 294/3,7-8; 303/1-3,7; 324/6-7; 345/2,5-7; 381/4-6; 397/1-7.

குறுந்தொகை - பாலைத்திணை (26)

தோழி- தலைவி (22)

16/1-3; 22/3-5; 37/2-3; 48/5-6; 59/1-3; 135/1-2; 180/1-4; 213/2-6; 215/4-7; 232/3-5; 255/1-5; 260/5-6; 262/4-8; 273/2-3,5-7; 282/1-7;331/6-7; 338/6-7; 369/1-3; 380/1-3,5-7; 383/4-5.

தோழி- தலைவன் (3)

124/1-2; 363/1; 388/1-7.

தோழி - அறிவர் (1)

277/6.

ஐங்குறுநூறு- குறிஞ்சித்திணை (53)

தோழி- தலைவி (23)

202/1-4; 206/1-3; 207/3-4; 211/1-2; 214/1-3; 216/1-6; 217/1-2; 218/3-4; 219/1-2; 225/1-3; 226/1-4; 229/4; 230/4; 242/3-5; 246/2-6; 252/1-2; 254/1-6; 261/1-2; 267/1-3; 268/1-3; 269/1-2; 270/1-3; 300/1-2.

தோழி- தலைவன் (24)

232/2-4; 234/1-2; 238/1-3; 239/1-4; 251/1-2; 258/2; 264/1-2; 266/1-2; 273/1-2; 275/1-3; 275/1-3; 276/1-3, 5-6; 277/1-3,5; 279/1-3; 280/1-3; 282/1-3; 283/1-3; 284/1-4; 285/1-3; 287/1-3; 289/1-2; 290/1-2; 294/1-2; 296/1-2; 297/1-2.

தோழி- செவிலி (6)

208/2-5; 210/3-4; 212/1-2; 220/3-5; 250/2; 271/1-3.

ஐங்குறுநூறு- முல்லைத்திணை (17)

தோழி- தலைவி (13)

431/3; 432/2-3; 435/3; 436/2-3; 440/3; 462/2; 464/1-2; 465/1; 466/4-5; 468/3; 469/5; 470/5; 497/1.

தோழி- தலைவன் (3)

423/2; 424/3-4; 500/1-5.

தோழி- பாணன் (1)

471/2.

ஐங்குறுநூறு- மருதத்திணை (35)

தோழி- தலைவி (5)

21/1-3; 24/1-3; 25/2-3; 26/1-2; 27/1-2.

தோழி- தலைவன் (26)

1/4-5; 2/4-5; 3/4-5; 4/4-6; 5/4-5; 6/4-5; 7/4-5; 8/4-5; 9/4-5; 10/4-5; 44/1-2; 45/1-3; 50/1-2; 51/1-4; 54/1-3; 55/1-3; 56/1-3; 57/1-3; 58/1-4; 59/3-4; 60/1-2; 76/1-4; 84/3-5; 91/1-3; 98/1-2; 100/1-3.

தோழி- செவிலி (3)

29/2-3; 30/1-3; 93/1-5.

தோழி- வாயில்கள் (1)

16/1-4.

ஐங்குறுநூறு- நெய்தல்திணை (27)

தோழி- தலைவி (4)

145/1-2; 147/1-2; 148/1-2; 189/1-2.

தோழி- தலைவன் (10)

149/1-2; 158/5; 159/1-3; 166/1-3; 177/2-4; 179/2-4; 180/1-4; 186/1-2; 193/1-3; 196/3-4.

தோழி- செவிலி (11)

101/2-4; 102/2-4; 103/1-4; 105/2-4; 106/2-4; 107/2; 108/2; 109/2; 110/1-2; 168/1-3; 190/1-4.

தோழி- வாயில்கள் (2)

153/3-4; 156/3-4.

ஐங்குறுநூறு- பாலைத்திணை (14)

தோழி- தலைவி (6)

315/1; 316/2; 351/4; 352/1-3; 353/1-2; 357/4-5.

தோழி- தலைவன் (7)

303/1; 304/4; 305/1-2; 306/3-4; 307/4; 358/3-4; 368/1-2.

தோழி- செவிலி (1)

367/1.

பரிபாடல்- மருதத்திணை (4)

தோழி- தலைவன் (2)

8/59,63; 16/1-3,12-16,25-27,36-37,45-46.

தோழி-செவிலி (1)

7/3-7,17-22,29-30,36-39,40-41,48-50,52,55-54,58,62-64,82,85-86.

தோழி -வையை (1)

11/21,24-30,52,58-61,63,65-68,72-73,95-96,99-104,114-115,118-119,122-123,125.

கலித்தொகை- குறிஞ்சித்திணை (20)

தோழி-தலைவி(13)

37/1-2,16-19; 38/3-9,11-12,15-16,19-20; 39/2,7-10,15,37-40,44-48, 51;40/8-9,11-14, 15-16, 26-29; 41/7-16,23-24,28-29,37-38; 42/1-4,16-17,22-23; 43/5-7,8-9,14,21-22,30-31; 45/1-7,9-11,13-15,17-19,23;47/1-3,5-6,9-8,14,22-24; 60/1-2,10-11; 61/2-4,7-8,18-19,20,24-26;63/6-9; 65/3-4,12,23-25.

தோழி- தலைவன் (7)

44/4-7; 46/1-9,20-21,25-27; 48/1-3,10-11,14-15,17-19,22; 49/1-10; 50/1-7,19-22; 52/1-6,9-10,12-14,17-8,24; 53/4-5,10-11,14-15,21-24.

கலித்தொகை-முல்லைத்திணை (4)

தோழி- தலைவி (4)

101/3-5,8-10,15-20,21-26,28-32,43; 103/6-7,11-16,18-20,25-26,29-31,38-39,40-

45,48-49,52-55,56-58,59-60,68,72-73;104/8-17,18-24,34-35,37-38,43-44,49-50,54,57-59,79; 105/9-25,37-38,41-42,45-46,48-49,55-56.

கலித்தொகை- மருதத்திணை (1)

தோழி-தலைவன்(1)

70/1-6,16,20-21.

கலித்தொகை- நெய்தல் திணை (12)

தோழி- தலைவி(2)

131/3-5,9-12,17-20,21-22 ; 150/1-6,9-10,13-14,17-18,20-21.

தோழி-தலைவன் (10)

121/1-6,9-10,13-14,17-18,20-23; 124/2-3,8,11,18-19; 125/17,23-24; 126/3-5,6-7,10-

11,21-22; 127/1-5,6-8,16-17,19-22; 129/1-6,8-11,12-15,16-19,23-25; 132/1-7,10-11,14-15,19,21-24; 133/1-5,16-17; 136/3-16,20-21; 149/1-3,4-5,8-10,14-16.

கலித்தொகை- பாலைத்திணை (27)

தோழி- தலைவி (15)

2/2-8,21,26-29; 10/1-7: 13/1-4,6-7,11-13,14-15,18-19: 16/19; 17/7-8,11-12,15-16,19-21; 26/1-8; 27/1-8,13-14,17; 28/2-7, 23; 29/1-9, 16-17, 25-26; 31/3-5, 11-12, 19-20,24-25; 32/1-18; 33/1-6,9-25,28,31; 34/4-7,10,14-15,16-18,23-24; 35/1-5,23-25; 36/1-7;25-26.

தோழி- தலைவன் (12)

3/21-22; 4/1-2,13-14; 5/6-8; 10-15; 7/7-8,11-12,15-16; 8/1-5,9-11,12-17; 12/1-2; 14/1-4; 15/1,5-6,12,16-17,20-21,25; 19/11; 21/1,14; 22/1-10,12-13,15-16,19; 25/1-11,13-16,17-20,21-24,27-29.

அகநானூறு- குறிஞ்சித்திணை (46)

தோழி- தலைவி (24)

32/3-4,7-8,10,13-15; 38/10-11; 42/1-4,10-12; 68/5-6, 17-19; 72/1-6, 12-16; 88/3-7; 98/11-13,19-20,23-24,28-29; 108/2-10,12-18; 178/1-13,14-15; 222/12-15; 228/4,8,10-11; 232/2-4,6-11; 242/1-3,8-9,14,19-21; 248/2-10,12-13; 268/3-5,10-12; 272/13-19; 278/1-4,11,13; 282/6-7, 302/7-8, 10-12; 312/6-7,10,13-14; 358/1-7; 12-15; 362/5, 12-15; 388/7-8,24; 392/1-4,6-8,13-17.

தோழி -தலைவன் (20)

2/4-7,11; 12/4-5,9-13; 18/6-8,16-18; 78/5-6; 92/6; 112/1-4, 18-19; 118/5, 8-10; 132/5-

7; 148/1,7-11; 168/6-8,12; 172/2-4,6,11,17-18; 182/1, 6-8, 16-18; 188/1-9, 12-13, 192/1-5; 202/2-8, 218/3, 20-22; 238/5,11-14,16-18; 288/12-17; 308/5-6,13-15; 318/5-6.

தோழி -செவிலி (2)

48/8-9, 158/5, 10-11, 15-16.

அகநானூறு -முல்லைத்திணை (6)

தோழி- தலைவி (2)

4/3,9,15-17; 264/1-2.

தோழி - தலைவன் (4)

104/8-13; 184/17-18; 314/8-9; 394/9.

அகநானூறு - மருத்தத்திணை (17)

தோழி -தலைவி (2)

316/1-7; 356/2-4, 8-10, 16-17, 18, 20.

தோழி - தலைவன் (15)

46/12-15, 96/1-8, 12-18, 116/1-2, 5-6, 12-19, 156/1-3,8,17; 176/1-7,8-12,16,18-20,23; 226/13-17; 246/1-4,8-14; 256/1-7,15-21; 286/2-3,14-17; 296/1,11-14; 306/3,10; 326/4-6,12-13; 346/2-4,19-25; 366/12-13,16; 386/1-2,3-8.

அகநானூறு - நெய்தல்திணை (26)

தோழி -தலைவி (8)

20/9,16; 70/1-4,9-11,15-17; 160/3-8,11,13-14; 180/13-14; 210/2-4,7; 330/11-17; 370/9-15; 400/8-9,12-16.

தோழி -தலைவன் (17)

10/1-5, 9-13; 30/1-11,13-14; 60/1-8,13-15; 80/11-13; 90/1-2,9-12; 100/6-15; 120/1-3; 150/1-2,7-10; 200/1; 220/8-10,14-15,19-20; 240/2-3,11; 270/9-11; 300/4,11-14; 310/5,10,16-17; 320/6; 340/6-7; 360/6-8,14-15,17-19.

அகநானூறு - பாலைத்திணை (62)

தோழி -தலைவி (48)

25/6-7, 20-22; 27/9-10,15-17; 59/1-2,4-10,16; 61/6,14-17; 65/5-7,11-15,17,18; 69/1-2,18-20; 71/1-4,6,9-18; 73/3-5,13-16; 91/10-11,15-18, 101/4-5,12-16; 111/1-9,12-15; 119/5-6,8-11,16-19; 125/3-10,18-22, 127/3-12; 129/15-16; 137/11-16; 159/8-10; 171/1-3,13-14; 173/5,13-15; 177/4-5,10-11,15-18; 187/6-9,14-15,18-23; 197/1-2,11-15; 201/9-

10 16-17; 209/3-6,11-17; 211/2-6,9-17; 213/14-16,21-23; 221/6; 223/4-7,11-12; 227/7-11,15-22; 231/11-15; 233/8-12; 237/3; 251/5-7; 253/3-7,21-22,25; 259/5-7,9,16-17; 269/6-7,24-25; 285/7-10,12-13;293/1-3,4-7,11-13; 295/4-5,19-21; 305/6-8; 311/1-4; 313/4,7,11-16; 317/2-6,8-13,15,19-21; 357/11,13-16; 359/6-11; 363/4-9,18-19; 393/8-10,15-16,22-24; 399/4-5,13-15.

தோழி -தலைவன் (13)

13/11-12,18-19; 81/1-5,11-14; 107/15-18,20-22; 143/10-16; 161/11-14; 179/11-13; 215/14-15,271/12-17; 283/13-15; 307/4; 319/1,7-9,12-13; 323/9-13; 387/1,10-12.

குறிஞ்சிப்பாட்டு- குறிஞ்சித்திணை (1)

13-18,25-26,27-29, 36-37,49,52-53, 55,57, 59, 66, 68, 84, 90, 96, 102, 105, 112, 118-119, 128-131, 135-136, 146-148, 149, 150, 153-154, 158, 162-165, 169, 172-175, 176, 179, 191-195, 196-198, 201-203, 219, 227-228, 229-230, 235, 238, 242, 247-248, 250-251.

திணைமயக்கப் பாடல்கள் - (26) 3.80%

குறிஞ்சித்திணையுள் திணைமயக்கம் - (8)

குறிஞ்சியில் நெய்தல் - (7)

நற்றிணை தோழி - தலைவி (3)

88/3-5,8-9; 112/6-9; 259/1-2,7-8,9-10.

நற்றிணை தோழி - தலைவன் (1)

23/6-9.

குறுந்தொகை தோழி - தலைவி (1)

372/1-3.

குறுந்தொகை தோழி - தலைவன் (2)

81/5-7; 336/3-6.

குறிஞ்சியில் பாலை (1)

குறுந்தொகை - தோழி தலைவி(1)

297/1-4.

முல்லைத்திணையுள் திணைமயக்கம் (4)

முல்லையில் குறிஞ்சி (3)

நற்றிணை தோழி - தலைவி (1)

89/1-2,7-8.

ஐங்குறுநூறு தோழி - தலைவன் (1)

500/1-5.

அகநானூறு தோழி - தலைவன் (1)

184/17-18.

முல்லையில் பாலை (1)

நற்றிணை தோழி - தலைவி (1)

99/1-3.

மருதத்தில் திணைமயக்கம் (6)

மருதத்தில் குறிஞ்சி (4)

குறுந்தொகை தோழி - தலைவி (1)

367/5-7.

குறுந்தொகை தோழி - தலைவன் (1)

196/1-6.

குறுந்தொகை தோழி - தன்னுள் (1)

89/4-7.

அகநானூறு தோழி - தலைவி (1)

356/2-4,8-11,16-17,18-20.

மருதத்தில் நெய்தல் (1)

குறுந்தொகை தோழி - தலைவி (1)

34/4-7.

மருதத்தில் பாலை (1)

குறுந்தொகை தோழி - தலைவன் (1)

109/1-6.

நெய்தலில் திண்ணமயக்கம் (2)

நெய்தலில் குறிஞ்சி (1)

நற்றிணை தோழி- தலைவன் (1)

295/1-3,7-8.

நெய்தலில் பாலை (1)

கலித்தொகை தோழி-தலைவி (1)

150/1-6,9-10,13-14,17-18,20-21.

பாலையில் திண்ணமயக்கம் (6)

பாலையில் மருதம் (1)

அகநானூறு தோழி - தலைவி (1)

91/11-12,13-18.

பாலையில் நெய்தல் (5)

நற்றிணை தோழி - தலைவி (1)

18/2-9.

அகநானூறு தோழி - தலைவி (3)

27/7-10,15-17; 65/5-7,9-15,17-19; 187/7-9,14-15,18-23.

அகநானூறு தோழி - தலைவன் (1)

201/9-10,16-17.